LİMKURGU KLASİKLERİ

VONDA N. McINTYRE

DÜŞYILANI

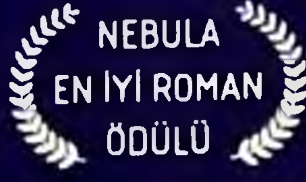

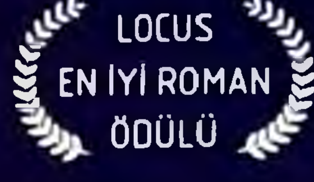
ithaki

Çeviren
Aslı Genç

"Bu kitap bir pınar gibi – hızlı, temiz, berrak, heyecan verici ve güzel."
–Ursula K. Le Guin

"SAVAŞ, GERÇEKLEŞME NEDENİNİ BİLEN YA DA BUNA ÖNEM VEREN HERKESİ YOK ETMİŞTİ."

Vonda N. McIntyre, 1970'lerin feminist bilimkurgu hareketinin ön saflarında yer alan, arkadaşı ve işbirlikçisi Ursula K. Le Guin gibi, edebiyatta ve özellikle bilimkurguda yaygın görülen cinsiyetçiliğe meydan okuyan ileri görüşlü bir yazar. *Düşyılanı* ise bilimkurgunun üç büyük ödülünü alan türün sayılı romanlarından biri.

Nükleer savaşla yaralanmış Dünya'da insanlık küçük kasaba ve kabilelere dağılmış, dünyadışı varlıkların teknolojileri ve sırları, tek şehrin duvarları ardındaki herkese yasaklanmıştır. Yılan isimli şifacı ise bu yokluk dünyasında hastalıkları iyileştirmek ve aşı geliştirmek için yılanlarıyla dolaşarak zehrin gücünü kullanır.

Yılan, hasta bir göçebe çocuğa yardım ettiği sırada, nadir bulunan düşyılanı, korkusuna yenilen bir kabile üyesi tarafından öldürülür. Yılan'ın şifa vermeye devam edebilmesi için tek bir seçeneği vardır. Yeni bir düşyılanı bulmak. Bu yüzden çorak çöllerden radyasyon çukurlarına, bilgisini kıskançlıkla koruyan şehirden dünyadışı varlıkların sırlarına uzanan tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda kalacaktır.

İnsan hayatını tehdit eden bir dünyayı ve işlevsizleşmiş toplumları tek bir kişi ne kadar etkileyebilir? Şifa vermek sadece bedeni iyileştirmek midir?

Düşyılanı, insanların hasta ettiği bir dünyanın reçetesi.

Yazarın sonsözüyle

Bilimkurgu Klasikleri – 81
Kapak İllüstrasyonu: Gizem Cansu Horoz

/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

"Bu kitap bir pınar gibi – hızlı, temiz, berrak, heyecan verici ve güzel."
–Ursula K. Le Guin

"SAVAŞ, GERÇEKLEŞME NEDENİNİ BİLEN YA DA BUNA ÖNEM VEREN HERKESİ YOK ETMİŞTİ."

Vonda N. McIntyre, 1970'lerin feminist bilimkurgu hareketinin ön saflarında yer alan, arkadaşı ve işbirlikçisi Ursula K. Le Guin gibi, edebiyatta ve özellikle bilimkurguda yaygın görülen cinsiyetçiliğe meydan okuyan ileri görüşlü bir yazar. *Düşyılanı* ise bilimkurgunun üç büyük ödülünü alan türün sayılı romanlarından biri.

Nükleer savaşla yaralanmış Dünya'da insanlık küçük kasaba ve kabilelere dağılmış, dünyadışı varlıkların teknolojileri ve sırları, tek şehrin duvarları ardındaki herkese yasaklanmıştır. Yılan isimli şifacı ise bu yokluk dünyasında hastalıkları iyileştirmek ve aşı geliştirmek için yılanlarıyla dolaşarak zehrin gücünü kullanma[illegible]

Yılan, hasta bir göçebe çocuğa yardım ettiği sırada, nadir bulunan düşyılanı, korkusuna yenilen bir kabile üyesi tarafından öldürülür. Yılan'ın şifa vermeye devam edebilmesi için tek bir seçeneği vardır: Yeni bir düşyılanı bulmak. Bu yüzden çorak çöllerden radyasyon çukurlarına, bilgisini kıskançlıkla koruyan şehirden dünyadışı varlıkların sırlarına uzanan tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda kalacaktır.

İnsan hayatını tehdit eden bir dünyayı ve işlevsizleşmiş toplumları tek bir kişi ne kadar etkileyebilir? Şifa vermek sadece bedeni iyileştirmek midir?

Düşyılanı, insanların hasta ettiği bir dünyanın reçetesi.

Yazarın sonsözüyle

Bilimkurgu Klasikleri - 81
Kapak İllüstrasyonu Gizem Cansu Horoz

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

VONDA N. McINTYRE

DÜŞYILANI

Çeviren

Aslı Genç

Duzenleme
Ny.ozlem

1

Küçük oğlan korkmuştu. Yılan sıcak alnına kibarca dokundu. Yılan'ın arkasında birbirine yakın duran üç yetişkin şüpheyle kadını izliyor, endişelerini gözlerinin kenarındaki ince çizgilerden daha fazlasıyla göstermeye çekiniyordu. Tek çocuklarının ölümünden korktukları kadar Yılan'dan da korkuyorlardı. Çadırın loşluğunda fenerin tuhaf mavi parıltısı hiç de güven vermiyordu.

Çocuk öyle kara gözlerle izliyordu ki gözbebekleri görünmüyordu, öyle donuk bakıyordu ki Yılan dahi çocuğun hayatı için endişe ediyordu. Çocuğun saçını okşadı. Uzun, çok açık renkti saçları, kafa derisine yakın birkaç santimi kuru ve kötü durumdaydı, rengiyse çocuğun koyu teninin üzerinde çarpıcıydı. Yılan aylar önce bu insanların yanında olsaydı, çocuğun giderek hastalandığını anlardı.

"Çantamı getirin lütfen," dedi Yılan.

Çocuğun ebeveyni kadının yumuşak sesi karşısında irkildi. Belki de parlak bir alakarganın tiz sesini ya da parıldayan bir yılanın tıslamasını beklemişlerdi. Yılan onların yanında ilk defa konuşmuştu. Diğer üçü belli bir mesafeden onu gözlemlemeye gelip mesleğiyle gençliği hakkında fısıldaşırken kadın sadece izlemişti; nihayet ondan yardım istemeye geldiklerindeyse sadece dinlemiş sonra da başını sallamıştı. Belki de kadının dilsiz olduğunu düşünmüşlerdi.

Daha genç olan sarışın adam, kadının deri çantasını kal-

dırdı. Omuz askısı olan çantayı bedeninden uzakta tuttu, kadına uzatmak için eğildi, kuru çöl havasındaki belli belirsiz misk kokusuyla genişleyen burun delikleriyle üstünkörü bir nefes aldı. Yılan, adamın gösterdiği türde tedirginliğe kendisini neredeyse alıştırmıştı, bunu daha önce de sık sık görmüştü.

Yılan uzandığında genç adam aniden geri çekildi ve çantayı düşürdü. Yılan atılarak çantayı son anda yakaladı, nazikçe keçe zemine yerleştirdi ve ona sitemli bir bakış attı. Partnerleri öne çıkarak korkusunu hafifletmek için ona dokundular. "Bir defasında ısırılmıştı," dedi koyu tenli ve etkileyici kadın. "Neredeyse ölüyordu." Ses tonu özürden ziyade savunma içeriyordu.

"Özür dilerim," dedi daha genç olan adam. "Yani..." Kadına doğru işaret etti, titriyordu ama görünür şekilde kendini kontrol etmeye de çalışıyordu. Yılan hafif ağırlığın ve hareketin bilinçsizce farkında olduğu omzuna göz attı. Bir bebeğin parmağı gibi ince, minik bir yılan, kadının kısa siyah buklelerinin altında kalan boğazının etrafında kayarak ensiz kafasını gösterdi. Kokuların tadını almak için üç çatallı dilini acele etmeden dışarı, yukarı, aşağı ve içeri hareket ettirerek havayı yokladı. "O sadece Çim," dedi Yılan. "Size zarar veremez." Daha büyük olsaydı korkutucu hâle gelebilirdi: Rengi soluk yeşildi fakat ağzının etrafındaki pullar, bir memelinin yemeğini parçalayarak yemesi gibi, daha yeni ziyafet çekmişçesine kırmızıydı. Aslında çok daha temiz denebilirdi.

Çocuk hafifçe inledi. Acı dolu sesini kesti; belki çocuğa Yılan'ın da ağlayıp zırlama yüzünden keyfinin kaçabileceği söylenmişti. Kadın sadece, çocuğun halkı endişeyi azaltmanın çok basit olan yolunu reddettiği için üzgündü. Kendisinden korktukları için kederlenerek fakat kendisine güvenmeleri konusunda onları ikna etmeye zaman harcamayı istemeyerek bakışlarını yetişkinlerden çevirdi. "Sorun yok,"

dedi küçük oğlana. "Çim pürüzsüzdür, kurudur, yumuşaktır ve seni koruması için onu bırakırsam, ölüm bile başucuna yaklaşamaz." Çim kadının dar, kirli eline akarcasına indi ve kadın da onu çocuğa uzattı. "Yavaşça." Çocuk uzandı ve parmak uçlarından biriyle parlak pullara dokundu. Yılan bu kadar basit bir hareket için bile gereken gayreti hissedebiliyordu, buna rağmen çocuk neredeyse gülümsemişti.

"İsmin nedir?"

Çabucak ebeveynine baktı, onlar da sonunda başlarını salladı.

"Stavin," diye fısıldadı. Konuşmaya mecali yoktu.

"Ben de Yılan, Stavin; kısa süre sonra, sabahleyin, senin canını acıtmam gerekecek. Kısa süren bir acı hissedeceksin ve vücudun birkaç gün ağrıyacak ama sonrasında daha iyi olacaksın."

Oğlan, Yılan'a ciddiyetle baktı. Stavin ne yapılacağını anlamış ve bundan korkmuştu fakat kadın farkına vardı ki eğer ona yalan söyleseydi, çocuk daha da çok korkacaktı. Hastalığı belirginleştikçe ağrısı da çok miktarda artmış olmalıydı fakat öyle görünüyordu ki diğerleri onu sadece rahatlatmış ve içten içe hastalığın ortadan kaybolacağını ya da onu hızlıca öldüreceğini ummuşlardı.

Yılan, Çim'i oğlanın yastığının üstüne yerleştirdi ve çantasını yanına çekti. Yetişkinler hâlâ ondan korkuyordu; ona güven duymak için ne zamanları ne de sebepleri olmuştu. Ortaklıktaki kadın, yeni bir partner edinmedikleri sürece başka bir çocuk sahibi olamayacakları kadar yaşlıydı ve Yılan onların gözlerinden, gizli dokunuşlarından, endişelenmelerinden bu çocuğu çok sevdiklerini anlayabiliyordu. Öyle de olmalıydı, ne de olsa bu ülkede Yılan'dan yardım istemişlerdi.

Kum çantadan miskin bir şekilde kayarak çıktı, başını ve dilini hareket ettirdi, bedenlerin sıcaklığını kokladı, tattı ve keşfetti.

"Yoksa bu..." Yaşça en büyük olan partnerin sesi alçak ve

bilgeydi fakat dehşete düşmüştü ve Kum bu dehşeti hissetti. Isırma konumunda geri çekildi ve çıngırağını usulca çıngırdattı. Yılan elini yere çarptı ve çıkan titreşimler Kum'un dikkatini dağıttı, ardından elini yukarı kaldırarak kolunu uzattı. Baklava sırtlı yılan gevşedi, siyah ve bronz renkte bilezikler oluşturarak bedenini kadının bileğine sardı.

"Hayır," dedi kadın. "Çocuğunuz, Kum'un ona yardım edemeyeceği kadar hasta. Zor olduğunu biliyorum ama lütfen sakin olmaya çalışın. Sizin için korkutucu bir durum ama elimden gelen bu."

Sis'in dışarı çıkmasını sağlamak için, onu rahatsız etmesi gerekiyordu. Yılan çantaya hafifçe vurdu ve sonunda onu iki defa dürttü. Yılan kayan pulların titreşimini hissetti ve albino kobra kendini aniden çadırın içine savurdu. Hızlı hareket ediyordu ama yine de sonu yokmuşçasına çıkmaya devam ediyordu. Şahlandı ve yükseldi. Nefesini hızlı bir tıslamayla verdi. Başı yerden, bir metreden fazla yükseldi. Geniş başlığını kabarttı. Yetişkinler, Sis'in başının arkasındaki bronz rengi çizgiler tarafından fiziksel saldırıya uğramış gibi nefeslerini tutarak beklediler. Yılan diğerlerini görmezden geldi ve dikkatini sözcükleri sayesinde toplayarak dev kobraya seslendi.

"Öfkeli yaratık, yere uzan. Akşam yemeğini hak etme zamanı geldi. Bu çocuğa seslen ve ona dokun. Onun ismi Stavin."

Sis usulca başlığını gevşetti ve Yılan'ın ona dokunmasına izin verdi. Yılan onu kafasının arkasından sıkıca yakaladı ve Stavin'e bakacağı şekilde tuttu. Kobranın gümüş gözleri, lamba ışığının mavisini aldı.

"Stavin," dedi Yılan, "Sis şimdi seninle sadece tanışacak. Bu sefer sana usulca dokunacağına söz veriyorum."

Sis zayıf göğsüne dokunduğunda Stavin yine de titredi. Yılan kobranın başını bırakmadı fakat vücudunun oğlanınkine doğru kaymasına izin verdi. Kobra, Stavin'den dört kat

uzundu. Kendini uzatıp başını oğlanın yüzüne doğru itmeye çalışarak vücuduyla Yılan'ın ellerinde kasıldı ve oğlanın şişmiş karnının etrafına bembeyaz halkalar oluşturarak kendini doladı. Sis, Stavin'in ürkmüş bakışına gözkapağı olmayan gözleriyle dik dik bakarak karşılık verdi. Yılan, kobranın biraz daha yaklaşmasına izin verdi.

Sis, çocuğu tatmak için dilini dışarı çıkardı.

Daha genç olan adam küçük, kesik, korkmuş bir ses çıkardı. Stavin irkildi, Sis de ağzını açarak zehirli dişlerini ortaya çıkardı ve nefesini sesli bir biçimde boğazından vererek geriledi. Yılan, kendi nefesini vererek topuklarının üstüne oturdu. Bazen, başka yerlerde, kendisi çalışırken akrabalar yanında bekleyebiliyordu.

"Çıkmanız lazım," dedi kadın usulca. "Sis'i ürkütmek tehlikelidir."

"Olmaz—"

"Üzgünüm. Dışarıda beklemelisiniz."

Belki de açık renk saçlı en genç partner, belki de Stavin'in annesi bile aksi savunulamaz itirazlarda bulunacak ve cevap verilebilir sorular soracaktı fakat beyaz saçlı adam onlara dönerek ellerinden tuttu ve onları uzaklaştırdı.

"Küçük bir hayvan gerekli bana," dedi Yılan, adam çadırın kanadını kaldırdığında. "Kürkü olmalı ve canlı olmalı."

"Bir tane bulunur," dedi adam ve üç ebeveyn parlak geceye çıktı. Yılan onların ayak seslerini dışarıdaki kumda duyabiliyordu.

Sis'i kucağına aldı ve onu yatıştırdı. Kobra kendini Yılan'ın beline sararak onun sıcaklığını özümsedi. Açlık, kobrayı normalde olduğundan daha gergin hâle getirmişti ve Yılan gibi o da acıkmıştı. Kara kumlu çölden geçerken yeterli su bulmuşlardı fakat Yılan'ın tuzakları başarısız olmuştu. Mevsim yazdı, hava sıcaktı, Kum ve Sis'in tercih ettikleri kürklü lezzetlerin çoğu yazı uykuda geçiriyordu. Onları evden uzağa, çöle getirdiği için Yılan da perhiz yapmaya başlamıştı.

Stavin'in artık daha da ürktüğünü üzüntüyle gördü. "Ebeveynini gönderdiğim için üzgünüm," dedi. "Kısa süre sonra dönebilirler."

Gözleri parladı fakat gözyaşlarına hâkim oldu. "Bana ne söylersen yapmamı söylediler."

"Ağlamanı isterdim, eğer yapabiliyorsan," dedi Yılan. "O kadar da korkunç bir şey değil." Fakat Stavin anlamış görünmüyordu ve Yılan da onu zorlamadı; halkının ağlamayı, yas tutmayı, gülmeyi reddederek zor bir ülkede dayanmayı kendi kendilerine öğretiyor olmaları gerektiğini düşündü. Kederden feragat edip yalnızca küçük neşelere izin veriyorlardı fakat hayatta da kalıyorlardı.

Sis sakinleşerek sadece aksi bir hâl almıştı. Yılan onu belinden çözdü ve yılanı Stavin'in yanındaki ot dolu minderin üstüne yerleştirdi. Kobra hareket ettiğinde Yılan, ısırma kaslarındaki gerginliği hissederek onun başını yönlendirdi.

"Sana diliyle dokunacak," dedi Stavin'e. "Biraz gıdıklayabilir ama canını yakmayacak. Sen nasıl burnunla kokluyorsan, o da bununla kokluyor."

"Diliyle mi?"

Yılan gülümseyerek başını salladı ve Sis, Stavin'in yanağını sıvazlamak üzere dilini dışarı çıkardı. Stavin irkilmedi; izledi, bilgiden aldığı çocukça zevk, kısa süreliğine acının üstesinden geldi. Sis'in uzun dili yanaklarına, gözlerine, ağzına sürtünürken hiç kıpırdamadan uzandı. "Hastalığını tadıyor," dedi Yılan. Sis, kadının tutuşunun kısıtlamasına karşı savaşmayı bıraktı ve kafasını geri çekti. Yılan topukları üstünde oturarak kobrayı serbest bıraktı, o da kadının kolundan yukarı kıvrılarak tırmanıp kendini omuzlarına yerleştirdi.

"Uyu, Stavin," dedi Yılan. "Bana güvenmeye ve sabah olacaklardan korkmamaya çalış."

Stavin ona birkaç saniye baktı, Yılan'ın solgun gözlerinde gerçeği arıyordu. "Çim de izleyecek mi?"

Soru, daha ziyade sorunun arkasındaki kabullenme kadını şaşırttı. Çocuğun alnındaki saçları geri itti ve dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla gülümsedi. "Elbette." Çim'i kaldırdı. "Bu çocuğu izle ve onu koru." Düşyılam, kadının elinde sakince yattı ve gözleri kara kara parıldadı. Yılan onu usulca Stavin'in yastığına yerleştirdi.

"Artık uyu."

Stavin gözlerini kapadı ve hayat sanki vücudundan dışarı aktı. Değişim o kadar büyüktü ki Yılan, çocuğa dokunmak için uzandı, sonra da onun usulca, derin olmayan bir biçimde soluk aldığını gördü. Etrafına bir örtü sardı ve ayağa kalktı. Aniden hareket etmesi başını döndürdü; sendeledi ve dengesini sağladı. Omuzlarındaki Sis gerildi.

Yılan'ın gözleri battı ve görüşü fazla keskinleşti. Duyduğunu hayal ettiği ses daha da yakından üzerine geldi. Açlık ve yorgunluktan dolayı titremesini engelleyerek yavaşça eğildi ve deri çantayı aldı. Sis dilinin ucuyla kadının yanağına dokundu.

Çadırın kanadını kenara çekti ve hâlâ gece olduğunu görerek rahatladı. Gündüz sıcağına dayanabilirdi ancak güneşin parlaklığı kıvrılarak içinden geçip onu yakıyordu. Dolunay olmalıydı; bulutlar her şeyi örtmüş olsa da ışığı öyle bir yayıyorlardı ki gökyüzü ufuktan ufka gri görünüyordu. Çadırların ötesinde, şekilsiz gölgelerden oluşan gruplar yerden yansıyordu. Burada, çölün kıyısına yakın yerde yeterince su vardı, böylece çalılıklar yetişiyor ve her tür yaratığa barınakla besin sağlıyordu. Güneş ışığında ışıldayan ve körleştiren kara kum, geceleri yumuşak bir is katmanı gibiydi. Yılan çadırdan dışarı adım attı ve yumuşaklık sanrısı ortadan kayboldu; çizmeleri keskin ve sert tanecikleri çıtırdatarak kaydı.

Stavin'in ailesi çalıların yakılmadan önce koparıldığı bir kum alanında kümelenmiş olan koyu renk çadırların arasında, birbirlerine yakın oturarak bekliyordu. Yılan'a sessizce, gözlerinde umutla fakat yüzlerinde hiçbir ifade olmaksızın

baktılar. Stavin'in annesinden biraz daha genç bir kadın onlarla oturuyordu. Onlar gibi, kadının da üzerinde uzun, bol bir çöl giysisi vardı fakat Yılan'ın bu insanlar arasında gördüğü tek süsü takmıştı: Deri bir şeritle boynuna astığı bir lider halkası. O ve Stavin'in yaşça en büyük ebeveyni, benzerlikleri sayesinde yakın akraba olarak göze çarpıyordu: keskin yüz hatları, çıkık elmacıkkemikleri, adamın beyaz saçı ve kadının erken kırçıllaşmaya başlamış kapkara saçı, güneş altında hayatta kalmaya en uygun olan koyu kahverengi gözleri. Yerde, ayaklarının dibinde küçük, siyah bir hayvan bir ağa çarpıp duruyor ve nadiren tiz, zayıf bir çığlık atıyordu.

"Stavin uyudu," dedi Yılan. "Onu rahatsız etmeyin ama uyanırsa yanına gidin."

Stavin'in annesi ve partnerlerin en genci ayağa kalkarak içeri girdi fakat daha yaşlı olan adam Yılan'ın önünde durdu. "Ona yardım edebilir misin?"

"Umuyorum. Tümör ileri seviyede ama tek parça görünüyor." Kendi sesi uzaktan, sanki yalan söylüyormuş gibi pek de inandırıcı gelmiyordu. "Sis sabah hazır olacak." Hâlâ ona güvence verme gerekliliği hissediyordu fakat aklına başka bir şey gelmiyordu.

"Kız kardeşim sizinle konuşmak istiyordu," dedi adam ve hiçbir tanıştırma olmadan, uzun boylu kadının bu grubun lideri olduğunu söyleyerek kendini yüceltmeden onları yalnız bıraktı. Yılan geriye bir göz attı fakat çadırın kanadı inerek kapandı. Yorgunluğunu daha derinden hissediyordu ve omuzlarındaki Sis'in ilk defa ağır bir yük olduğunu düşündü.

"İyi misiniz?"

Yılan döndü. Kadın, ilerlemiş hamileliği yüzünden biraz tuhaf görünen doğal bir zarafetle ona doğru ilerledi. Yılan'ın, kadının bakışlarını yakalayabilmesi için yukarı bakması gerekti. Göz kenarlarında ve ağzının yanında, bazen gizlice gülermiş gibi küçük, ince çizgiler vardı. Gülümsedi fakat en-

dişeliydi. "Çok yorgun görünüyorsunuz. Size bir yatak hazırlatayım mı?"

"Şimdi değil," dedi Yılan, "henüz değil. Sonrasına kadar uyumayacağım."

Lider, Yılan'ın yüzünü inceledi ve Yılan da paylaştıkları sorumlulukta onunla bir bağ hissetti.

"Anlıyorum, sanırım. Size verebileceğimiz bir şey var mı? Hazırlıklarınızda yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yılan karmaşık sorunlarmış gibi kendini bu sorularla uğraşmak zorunda buldu. Bu soruları yorgun zihninde tarttı, irdeledi, inceledi ve nihayet anlamlarını kavradı. "Midillimin yiyecek ve suya ihtiyacı var—"

"Çoktan halledildi."

"Ve birisinin Sis'le ilgili yardımı gerekiyor. Güçlü birisi olmalı. Ama korkmaması daha önemli."

Lider başıyla onayladı. "Ben size yardım ederdim," dedi ve yine biraz gülümsedi. "Ama son zamanlarda biraz hantalım. Birini bulacağım."

"Teşekkür ederim."

Yeniden pek ciddileşen yaşça büyük kadın başını eğdi ve küçük bir çadır grubuna doğru yavaşça ilerledi. Yılan onun gidişini zarafetine hayran kalarak izledi. Kıyasladığında kendini küçük, genç ve pis hissetti.

Avlanmak için vücudu gerilen Kum, Yılan'ın bileğinden daireler çizerek kaydı. Kadın onu yere düşemeden önce yakaladı. Kum, vücudunun üst yarısını onun ellerinden kaldırdı. Dilini dışarı çıkararak şaklattı, küçük hayvana doğru dikkatle bakarak vücut sıcaklığını hissetti ve korkusunu tattı. "Acıktığını biliyorum," dedi Yılan. "Ama bu yaratık senin için değil." Kum'u kutuya koydu, Sis'i de omuzlarından aldı ve kobranın karanlık bölmesine kıvrılmasına izin verdi.

Küçük hayvan, Yılan'ın yayılan gölgesi üzerinden geçerken yeniden çığlık atarak mücadele etti. Yılan eğilerek

hayvanı yerden aldı. Kadın onu okşarken, hızlı ve dehşete düşmüş bir dizi haykırış yavaşladı, azaldı ve nihayet durdu. Hareketsiz yatıyor, kesik kesik soluyor ve bitkin hâlde sarı gözlerini kadına dikmiş bakıyordu. Uzun arka bacakları ve geniş, sivri kulakları vardı, burnuysa yılan kokusundan dolayı seğiriyordu. Yumuşak, siyah kürkü, ağın ipleri yüzünden çarpık kare izleriyle doluydu.

"Canını alacağım için üzgünüm," dedi Yılan ona. "Ama artık korkmayacaksın ve canını yakmayacağım." Elini hayvanın etrafına nazikçe kapadı ve onu okşayarak omurgasını kafatasının altından sıkıca kavradı. Bir defa, hızlıca çekti. Hayvan bir anlığına mücadele eder gibi göründü fakat çoktan ölmüştü. Şiddetle sarsıldı; bacakları vücuduna doğru çekildi ve ayak parmakları kıvrılarak titredi. Şimdi bile kadına gözlerini dikmiş bakıyor görünüyordu. Yılan, onun vücudunu ağdan kurtardı.

Yılan kemer çantasından ufak bir şişe seçti, hayvanın sıkılı pençelerini zorlayarak açmayı denedi ve şişenin dumanlı ilacından tek bir damlayı ağzına akıttı. Omuz çantasını yeniden hızla açıp Sis'i dışarı çağırdı. Kobra, boynunu şişirmeden kenardan kayarak yavaşça geldi ve sert tanecikli kumda sessizce ilerledi. Süt beyazı pulları zayıf ışıkta parlıyordu. Sis hayvanı kokladı, ona doğru akar gibi gitti, diliyle ona dokundu. Yılan bir an için kobranın, ölü eti reddedeceğinden korktu fakat vücut hâlâ sıcaktı, hâlâ seğiriyordu ve Sis çok açtı. "Senin için lezzetli bir parça." Yılan yalnızlıktan gelen alışkanlıkla kobrayla konuştu. "İştahını açmak için." Sis hayvanı burnuyla dürttü, şahlandı ve atılarak kısa dişlerini minik bedene batırıp yeniden ısırarak depoladığı zehri dışarı pompaladı. Sonra hayvanı bıraktı, daha iyi kavradı ve onu yutmaya başladı. Ölü hayvan, Sis'in boğazını hemen hemen hiç doldurmamıştı. Sis sakince yatarak ufak yemeğini sindirirken Yılan yanına oturdu ve onu tutarak bekledi.

Kumda ayak sesleri duydu.

"Size yardım etmem için beni yolladılar."

Gelen adam siyah saçındaki beyaz tutama rağmen genç biriydi. Yılan'dan uzun boyluydu ve çekici sayılırdı. Gözleri koyu renkti ve keskin yüz hatları daha da sertleşmişti çünkü saçı sıkıca geri taranarak bağlanmıştı. Yüzü ifadesizdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu Yılan.

"Bana ne söylerseniz onu yapacağım."

Vücudu, giysisinin altında gizlenmişti ama uzun ve ince elleri gücünü gösteriyordu.

"O hâlde onun vücudunu tut ve seni şaşırtmasına izin verme." Yılan'ın küçük hayvana verdiği ilacın etkisiyle Sis seğirmeye başladı. Kobranın gözleri görmez şekilde bakakaldı.

"Eğer ısırırsa—"

"Tut, çabuk!"

Genç adam uzandı fakat fazla uzun tereddütte kalmıştı. Sis debelenerek saldırdı ve kuyruğunu adamın yüzüne çarptı. Adam canının yandığı kadar şaşırmış vaziyette geri sendeledi. Yılan, Sis'i çenesinin gerisinden sıkıca yakaladı ve vücudunun kalanını da yakalamak için mücadele etti. Sis avını boğan yılanlardan değildi fakat pürüzsüz, güçlü ve hızlıydı. Uzun bir tıslamayla nefesini bırakırken etrafı kırbaçladı. Erişebildiği her şeyi ısırabilirdi. Yılan onunla boğuşurken zehir salgılayan bezlerini sıkıştırmayı ve son damlaları çıkarmayı başardı. Sis'in dişlerinde bir an asılı kalan damlalar, mücevherler gibi ışıkta parladı; yılanın çırpınmalarının kuvveti, damlaları karanlıkta uzağa savurdu. Sis'in pek de kuvvet alamadığı kum bu sefer kobrayla mücadele eden Yılan'a yardımcı oluyordu. Yılan, Sis'in vücudunu ve kuyruğunu yakalamaya çalışan genç adamı arkasında hissetti. Nöbet aniden sonlandı ve Sis gevşemiş vaziyette ellerine uzandı.

"Üzgünüm—"

"Tut onu," dedi Yılan. "Daha geçirmemiz gereken bir gece var."

Sis'in ikinci çırpınmasında genç adam onu sıkıca tuttu ve gerçekten yardım etmiş oldu. Sonrasında Yılan, adamın yarıda kesilen sorusuna cevap verdi. "Eğer zehir üretiyor olsaydı ve seni ısırsaydı, muhtemelen ölmüş olurdun. Onun ısırığı şimdi bile seni hasta eder. Ancak aptalca bir şey yapmadığın sürece, eğer ısırmayı başarırsa, beni ısırır."

"Ölü ya da ölüm döşeğinde olsaydınız, kuzenim sizden pek faydalanamazdı."

"Yanlış anladın. Sis beni öldüremez." Yılan, genç adam çizik ve küçük deliklerin beyaz izlerini görebilsin diye elini uzattı. Adam onlara bakakaldı, uzun bir süre kadının gözlerine baktı, sonra da bakışlarını uzağa çevirdi.

Bulutların içindeki, ışığın yayıldığı parlak nokta gökyüzünde batıya doğru ilerledi; kobrayı bir çocuk gibi tuttular. Yılan neredeyse uyuyakalıyordu fakat Sis başını oynatarak zaptedilmesinden boş yere kurtulmaya çalıştı ve Yılan da aniden gözlerini açtı. "Uyumamam lazım," dedi genç adama. "Konuş benimle. İsmin nedir?"

Stavin gibi genç adam da tereddüt etti. Kadından ya da bir şeyden korkuyor görünüyordu. "Halkım," dedi, "isimlerimizi yabancılara söylemenin akıllıca olmadığını düşünür."

"Beni bir cadı olarak görüyorsanız, yardımımı istememeliydiniz. Ben büyü bilmem ve istemem de."

"Bizimkisi batıl inanç değil," dedi genç adam. "Sizin düşündüğünüz gibi değil. Büyülenmekten korkmuyoruz."

"Bu dünyadaki tüm halkların tüm geleneklerini öğrenemem, ben de kendiminkini sürdürüyorum. Benim geleneğimse beraber çalıştıklarıma isimleriyle hitap etmek." Yılan solgun ışıkta genç adamın ifadesini anlamaya çalışarak onu izledi. "Ailelerimiz isimlerimizi bilir ve isimlerimizi partnerlerimizle paylaşırız."

Yılan bu geleneği değerlendirdi ve kendisine hiç uymayacağını düşündü. "Hiç kimseye mi? Asla mı?"

"Yani... bir arkadaş diğerinin ismini bilebilir."

"Ah," dedi Yılan. "Anlıyorum. Ben hâlâ bir yabancıyım ve belki de bir düşmanım."

"Bir *arkadaş* ismimi bilirdi," dedi yeniden genç adam. "Sizi kırmak istemem ama şimdi de siz yanlış anladınız. Tanıdık bir insan, bir arkadaş değildir. Arkadaşlığa çok değer veririz."

"Bu diyarda insan, bir başkasına arkadaş demeye değip değmeyeceğini çabucak anlamalı."

"Nadiren arkadaş ediniriz. Arkadaşlık büyük bir bağlılıktır."

"Korkulacak bir şeymiş gibi geliyor kulağa."

Genç adam bu olasılığı aklında tarttı. "Belki de korktuğumuz, arkadaşlığın ihanetidir. Bu çok can yakıcı bir şey."

"Sana hiç ihanet eden oldu mu?"

Adam, Yılan'a görgü kurallarının sınırını aşmış gibi keskin bir bakış attı. "Hayır," dedi ve sesi yüzü kadar sertti. "Hiçbir arkadaş bunu yapmadı. Arkadaş dediğim kimsem yok."

Genç adamın tepkisi Yılan'ı şaşırttı. "Bu çok üzücü," dedi ve sessizleşti, insanların bu kadar izole olmasına neden olmuş o ciddi sıkıntıları anlamaya çalıştı, bir yandan da kendisinin gerekli yalnızlığıyla onların tercih ettiği yalnızlığı karşılaştırdı. "Bana Yılan de," dedi nihayet, "eğer telaffuz etmeye cesaret edebilirsen. İsmimi söylemek seni hiçbir şeye bağlamaz."

Genç adam konuşacak gibi göründü; belki de yeniden Yılan'ı kırdığını düşündü ya da geleneklerini daha da savunması gerektiğini. Fakat Sis ellerinde kıvranmaya başladı ve kendini yaralamaması için onu tutmaları gerekti. Kobra boyuna göre ince fakat güçlüydü ve yaşadığı çırpınmalar daha önce hiç olmadığı kadar şiddetliydi. Yılan onu tutarken debelendi ve neredeyse kurtuluyordu. Boynunu şişirmeye çalıştı fakat Yılan onu fazla sıkı tutuyordu. Ağzını açarak tısladı ama dişlerinden zehir dökülmedi.

Kuyruğunu genç adamın beline sardı. O da kendini kurtarmak için Sis'i çekip dönmeye başladı.

"Avını boğan yılanlardan değil o," dedi Yılan. "Sana zarar vermez. Bırak onu—"

Fakat çok geçti; Sis aniden gevşedi ve genç adam da dengesini kaybetti. Sis kendini uzağa fırlattı ve kumda kırbaç darbelerine benzer izler bıraktı. Yılan onunla tek başına güreşirken genç adam da onu tutmaya çalıştı fakat Sis kendini Yılan'ın etrafına doladı ve tutuşunu kendi çıkarına kullandı. Kendini Yılan'ın ellerinden uzaklaştırmaya başladı. Yılan kendini ve kobrayı sırtüstü kuma attı; Sis ağzı açık, hiddetli ve tıslar vaziyette kadının üzerinde yükseldi. Genç adam hamle yaparak onu hemen boynunun altından yakaladı. Sis ona saldırdı fakat Yılan bir şekilde onu geride tutmayı başardı. Beraberce Sis'in tutuşunu gevşeterek yeniden onun kontrolünü elde ettiler. Yılan çabalayarak kalktı fakat Sis aniden sakinleşerek neredeyse kıpırdamadan aralarına uzandı. İkisi de terliyordu; genç adam esmer teninin altında solgunlaşmıştı ve Yılan bile titriyordu.

"Dinlenmek için kısa süremiz var," dedi Yılan. Kadın, adama bir göz attı ve yanağındaki, daha önce Sis'in kuyruğunun vurduğu yerdeki koyu çizgiyi fark etti. Yukarı uzandı ve çizgiye dokundu. "Burası moraracak," dedi. "Ama iz kalmayacak."

"Yılanların kuyruklarıyla soktukları doğru olsaydı, hem dişlerini hem de iğnesini zaptetmeniz gerekecekti ve ben de pek işe yaramayacaktım."

"Sis'le ilgili yardım etsin ya da etmesin, bu gece beni uyanık tutacak birine ihtiyacım var. Ama az önce onu tek başıma tutmakta zorlanırdım." Kobrayla mücadele etmek, adrenalin salgılamasına yol açmıştı fakat artık etkisi azalmıştı ve tükenmişliğiyle açlığı daha da artmış olarak dönüyordu.

"Yılan..."

"Evet?"

Hızlıca gülümsedi ve utandı. "Telaffuzu deniyordum."

"Yeterince iyi."

"Çölü geçmeniz ne kadar sürdü?"

"Uzun değil. Fazla uzun. Altı gün. En iyi yoldan ilerlediğimi sanmıyorum."

"Nasıl yaşadınız?"

"Su var. Geceleri yolculuk ettik ve gün boyunca nerede gölge bulabilirsek dinlendik."

"Bütün yemeğinizi taşıdınız mı?"

Yılan omuz silkti. "Biraz." Ve genç adamın yemekten bahsetmemiş olmasını diledi.

"Diğer tarafta ne var?"

"Dağlar. Akarsular. Diğer insanlar. Benim büyüdüğüm ve eğitim aldığım merkez. Sonra başka bir çöl ve içinde bir şehir olan bir dağ."

"Bir şehir görmek isterim. Bir gün."

"Duyduğuma göre bu şehre dışarıdan insanlar giremiyormuş, senin ve benim gibi insanlar. Ama dağlarda çok sayıda kasaba var ve çöl geçilebilir."

Genç adam hiçbir şey demedi fakat Yılan'ın evden ayrılmasıyla ilgili hatıraları, adamın düşüncelerini tahmin edebileceği kadar tazeydi.

Bir sonraki çırpınmalar Yılan'ın öngördüğünden çok daha erken geldi. Şiddetleri sayesinde, Stavin'in hastalığının seviyesiyle ilgili bir şey ölçtü ve sabah olmasını diledi. Eğer çocuğu kaybedecekse, bunu çoktan yapmış olurdu, yas tutar ve unutmaya çalışırdı. Eğer Yılan ve genç adam onu tutmuyor olsaydı, kobra ölene kadar kendini kuma çarpmaya devam edecekti. Sis ağzı kenetlenmiş ve çatallı dili sarkar vaziyette aniden kaskatı kesildi.

Nefes almayı bıraktı.

"Tut onu," dedi Yılan. "Başını tut. Çabuk, al onu ve eğer

kurtulursa, kaç. Al onu! Şu an sana saldırmayacak, sana yalnızca kuyruğuyla yanlışlıkla vurabilir."

Adam sadece bir an tereddüt etti, ardından Sis'i başının arkasından yakaladı. Yılan koştu, çadırlardan oluşan dairenin kenarından, hâlâ çalıların yetiştiği bir yere doğru derin kumda kaydı. Kuru ve dikenli dalları koparırken ellerini yaraladı. Çevrede, kum engereklerinden oluşan bir küme fark etti. Kurumuş bitki örtüsü öbeklerinin altına yuvalarını yapan engerekler öyle çirkinlerdi ki sanki şekilleri bozulmuştu. Kadına tısladılar, Yılan onları görmezden geldi. İçi boş, ince bir ağaç gövdesi bularak onu geri taşıdı. Elleri derin çiziklerden dolayı kanıyordu.

Sis'in başının yanına diz çökerek kobranın ağzını zorla açtı ve tüpü boğazından aşağı, dilinin kökünde bulunan nefes yoluna itti. Yılan iyice eğilerek tüpün diğer ucunu ağzına aldı ve Sis'in ciğerlerine usulca üfledi.

Kadının fark ettikleri şunlardı: istediği gibi kobrayı tutan genç adamın elleri; önce şaşkınlığını gösteren şiddetli bir solumayla sonra da kesik kesik nefes alıp vermesi; yaslandığı yerdeki kumun dirseklerini sıyırması; Sis'in dişlerinden sızan sıvının iğrenç kokusu; gereklilik yüzünden ve kendi iradesiyle uzaklaştırmaya çalıştığı tükenmişlikten ileri gelen baş dönmesi.

Yılan nefes alıp verdi, tekrar nefes alıp verdi, durakladı ve Sis ritmi yakalayıp yardım almadan devam edene kadar tekrar etti.

Yılan yeniden topuklarının üstüne oturdu. "Sanırım iyi olacak," dedi. "Öyle olacağını umuyorum." Elinin tersiyle alnını sıvazladı. Dokunuşu acıyı tetikledi: Elini aniden indirdi ve acı kemiklerine, kolundan yukarı omuzlarına ve göğsüne yayılarak kalbini sıkıştırdı. Dengesini kaybetti. Düştü, kendini tutmaya çalıştı ama fazla yavaş hareket ediyordu, mide bulantısı ve baş dönmesiyle mücadele etti. Yerçekimi kayıp gidiyor gibi

görünene dek bunu neredeyse başarıyordu ve sonra yönünü tayin edecek hiçbir şey olmadan karanlıkta kayboldu.

Sıyrılan yanağında ve avuç içlerinde kumu hissetti fakat kum yumuşaktı. "Yılan, bırakabilir miyim?" Kadın sorunun başkasına yöneltildiğini düşündü, bu esnada da buna cevap verecek, kendi ismine yanıt verecek başkasının olmadığını biliyordu. Üzerinde eller olduğunu hissetti ve bu eller nazikti; karşılık vermek istedi fakat fazla yorgundu. Daha fazla uykuya ihtiyacı vardı, bu yüzden onları uzağa itti. Fakat eller, başını tutarak dudaklarına kuru deri koydu ve boğazına su akıttı. Kadın öksürdü, nefesi kesildi ve suyu tükürdü.

Bir dirseğinin üzerinde kalkmaya zorladı kendini. Görüşü berraklaşınca titrediğini fark etti. İlk defa yılan ısırdığı zamanki gibi hissediyordu, bağışıklığı tamamen gelişmeden önceki gibi. Genç adam elinde su matarasıyla yanına diz çöktü. İlerisinde duran Sis, karanlığa doğru sürünerek ilerledi. Yılan zonklayan ağrısını unuttu. "Sis!" Yere vurdu.

Genç adam geri çekilerek döndü, korkmuştu; yılan, boynunu şişirmiş, saldırmaya hazır, öfkeli bir hâlde onları izleyip üzerlerinde doğru sallanarak şahlandı. Siyaha karşı beyaz, titrek bir çizgi oluşturdu. Yılan, yabancı bir vücutta ve kontrolünü sağlayamıyor gibi hissederek kendini kalkmaya zorladı. Neredeyse yine düşüyordu fakat gözleri kobranınkilerle aynı hizada olacak şekilde yüzünü ona dönerek kendini sabit tuttu. "Avlanmaya şimdi gitmemelisin," dedi. "Yapman gereken bir iş var." Saldıracak olursa Sis'i çekmek için sağ elini tuzak olarak yan tarafa uzattı. Eli acıdan ağırlaşmıştı. Yılan ısırılmaktan ziyade Sis'in zehir keseciklerinin içeriğinin ziyan olmasından endişe duyuyordu. "Gel buraya," dedi. "Gel ve öfkeni bastır. Parmakları arasından kan sızdığını fark etti ve Stavin için duyduğu korku derinleşti. "Beni çoktan ısırdın mı, yaratık?" Ama acı yanlıştı: Zehir onu hissizleştirirdi ve yeni serum sadece yakardı...

"Hayır," dedi genç adam, kadının arkasından fısıldayarak.

Sis saldırdı. Uzun süreli eğitimin sağladığı refleksler kontrolü aldı: Yılan'ın sağ eli hızla çekildi, sol eli Sis'i yakalarken yılan da başını geri attı. Kobra bir an debelendi ve gevşedi. "Sinsi hayvan," dedi Yılan. "Utanmalısın." Döndü ve Sis'in kolundan yukarı omzuna tırmanmasına izin verdi, Sis görünmez bir pelerinin dış çizgisi gibi uzandı ve kuyruğunu bir kafilenin ucu gibi peşi sıra sürükledi.

"Beni ısırmadı mı?"

"Hayır," dedi genç adam. Sakin sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. "Ölüyor olmalıydınız. Acıyla kıvranıyor olmalıydınız ve kolunuz morararak şişmeliydi. Döndüğünüzde..." Kadının elini işaret etti. "Bir kum engereğiydi herhalde."

Yılan, dalların altına kıvrılmış sürüngenleri hatırladı ve elindeki kana dokundu. Kanı sildi ve diken sıyrıklarının arasındaki iki delikli ısırığı açığa çıkardı. Yara hafifçe şişmişti. "Temizlemem lazım," dedi. "Buna kandığım için kendimden utanıyorum." Yaranın verdiği acı usul usul kolundan yukarı yayılıyor ama artık yakmıyordu. Yılan ayakta durarak genç adama, etrafına baktı ve yorgun gözleri batan ayın ve şafak öncesinin kısıtlı ışığına alışmaya çalışırken manzaranın değişmesini izledi. "Sis'i iyi tuttun, ayrıca cesurdun," dedi genç adama. "Teşekkür ederim."

Adam neredeyse eğilerek selam verirmiş gibi bakışlarını indirdi. Sonra kalkıp ona yaklaştı. Yılan telaşlanmaması için elini Sis'in boynuna koydu.

"Eğer bana Arevin derseniz," dedi genç adam, "bundan onur duyarım."

"Buna memnun olurum."

Yılan diz çöktü ve dolanmış beyaz halkaları tutarken Sis de yavaşça kayarak bölmesine gitti. Kısa süre sonra, Sis'in durumu istikrarlı hâle geldiğinde, şafakta Stavin'e gidebilirlerdi.

Sis'in beyaz kuyruğunun ucu gözden kayboldu. Yılan çantayı kapattı, kalkacaktı fakat ayakta duramadı. Yeni zehrin etkilerinden henüz tam olarak kurtulamamıştı. Yaranın etrafı kızarmıştı ve hassastı fakat şişkinlik yayılmıyordu. Eline baktı, bu sefer kendisi için yapması gerekene doğru zihninde usulca ilerlerken birdenbire olduğu yere yığıldı.

"Bırakın, yardım edeyim. Lütfen."

Adam kadının omzuna dokundu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Üzgünüm," dedi Yılan. "Dinlenmeye o kadar ihtiyacım var ki..."

"Bırakın, elinizi yıkayayım," dedi Arevin. "Sonra uyuyabilirsiniz. Sizi ne zaman uyandıracağımı söyleyin—"

"Henüz uyuyamam." Kendini toparladı, doğruldu, kısa saçının nemli buklelerini alnından geri itti. "Artık iyiyim. Suyun var mı?"

Arevin dıştaki giysisinin önünü açtı. Altına bir kasık örtüsü bağlamıştı ve birkaç deri matarayla kese taşıyan deri bir kemer takmıştı. Vücudu ince ve yapılı, bacakları uzun ve kaslıydı. Derisinin rengi, güneşte bronzlaşmış yüzünün renginden biraz daha açıktı. Su matarasını çıkardı ve Yılan'ın eline uzandı.

"Hayır, Arevin. Eğer zehir, sende olabilecek herhangi bir sıyrığa denk gelirse sana da bulaşır."

Yılan oturdu ve ılık suyu eline akıttı. Su, pembe renk alarak yere damladı ve kaybolarak görünürde nemli bir nokta dahi bırakmadı. Yara biraz daha kanadı fakat artık sadece sızlıyordu. Zehir neredeyse etkisiz hâle gelmişti.

"Nasıl yaralanmadığını," dedi Arevin, "anlamıyorum. Daha genç olan kız kardeşimi bir kum engereği ısırmıştı." Dilediği kadar kayıtsız konuşamamıştı. "Onu kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu - elimizdeki hiçbir şey acısını bile azaltmıyordu."

Yılan ona matarasını verdi ve kemer çantasındaki küçük bir şişeden aldığı merhemi kapanan deliklere ovuşturarak

sürdü. "Bu, bizim hazırlığımızın bir kısmı," dedi. "Çok çeşitli yılanlarla çalışıyoruz, bu yüzden olabildiğince çok yılana karşı bağışık olmalıyız." Omuz silkti. "Süreç meşakkatli ve biraz da acılı." Yumruğunu sıktı; ince tabaka yerinde kaldı ve Yılan da artık kendine gelmişti. Arevin'e doğru eğildi ve sıyrılmış yanağına yeniden dokundu. "Evet..." Yanağına merhemden ince bir tabaka yaydı. "İyileşmesine yardım eder."

"Uyuyamıyorsanız," dedi Arevin, "en azından dinlenemez misiniz?"

"Evet," dedi Yılan. "Kısa bir süre."

Yılan, Arevin'in yanına oturarak ona yaslandı ve güneşin bulutları altın rengine, alev kırmızısına ve kehribar sarısına döndürmesini izlediler. Tatmin edici bulmasa da başka bir insanla olan bu basit fiziksel temas Yılan'a zevk verdi. Başka zaman, başka yerde daha fazlasını yapabilirdi fakat burada ve şimdi olmazdı.

Güneşin parlak lekesinin alt kısmı ufkun üzerine yükseldiğinde Yılan kalktı ve Sis'i çantadan çıkarmak için onu rahatsız etti. Sis usulca ve güçsüz bir biçimde gelerek Yılan'ın omuzlarında süründü. Yılan omuz çantasını aldı ve Arevin'le birlikte küçük çadır grubuna yürüdüler.

Stavin'in anne ve babası çadırlarının girişinin hemen dışında onu bekliyordu. Gergin, savunmacı, sessiz bir grup hâlinde ayakta duruyorlardı. Yılan bir an onu geri göndermeye karar verdiklerini düşündü. Ardından pişmanlıkla ve korkarak Stavin'in ölüp ölmediğini sordu. Başlarını iki yana salladılar ve girmesine izin verdiler.

Stavin, onu bıraktığı hâliyle yatıyor, hâlâ uyuyordu. Yetişkinler, Yılan'ı bakışlarıyla takip ettiler. Sis dilini şaklatarak dışarı çıkardı ve korkunun kokusundan gerginleşti. "Kalmak isteyeceğinizi biliyorum," dedi Yılan. "Yapabilseniz yardım edeceğinizi de biliyorum ama benden başka kimsenin yapabileceği bir şey yok. Lütfen tekrar dışarı çıkın."

Birbirlerine ve Arevin'e baktılar, Yılan bir an reddedeceklerini düşündü. Yılan sessizliğe gömülerek uyumak istiyordu. "Gelin, kuzenler," dedi Arevin. "Onun sorumluluğundayız." Çadır kanadını açtı ve dışarı çıkmaları için işaret etti. Yılan ona sadece bir bakışla teşekkür etti ve o da neredeyse gülümsedi. Stavin'e döndü ve yanına diz çöktü. "Stavin..." Alnına dokundu; çok sıcaktı. Elinin eskisine göre daha fazla titrediğini fark etti. Hafif dokunuş çocuğu uyandırdı. "Vakit geldi," dedi Yılan.

Gözlerini kırparak çocuksu bir rüyadan uyandı, Yılan'ı gördü ve onu yavaşça tanıdı. Korkmuş görünmüyordu. Yılan buna memnun olmuştu; anlayamadığı başka bir sebepten tedirgindi.

"Acıyacak mı?"

"Şu an acıyor mu?"

Tereddüt etti, uzağa baktı, yeniden kadına baktı. "Evet."

"Biraz daha fazla acıyabilir. Umarım öyle olmaz. Hazır mısın?"

"Çim kalabilir mi?"

"Elbette," dedi Yılan.

Ve yolunda gitmeyenin ne olduğunu anladı.

"Birazdan geliyorum." Sesi o kadar değişmişti, o kadar gerginleşmişti ki çocuğu korkutmamak elinde değildi. Çadırdan ayrılarak yavaşça, sakince yürüdü ve kendine hâkim oldu. Dışarıda, çocuğun ebeveyni yüzleriyle neyden korktuklarını ona söyledi.

"Çim nerede?" Sırtı Yılan'a dönük olan Arevin, onun ses tonundan irkildi. Açık renk saçlı adam ufak, matemli bir ses çıkardı ve artık ona bakamadı. "Korktuk," dedi en yaşlı partner. "Çocuğu ısıracağını düşündük."

"Isıracağını düşündüm. Ben yaptım. Yüzünde süründü. Dişlerini görebiliyordum—" Eşi, ellerini daha genç olan partnerinin omuzlarına koydu ve adam sustu.

"O nerede?" Yılan çığlık atmak istiyordu ama yapmadı.

Ona küçük, açık bir kutu getirdiler. Yılan bunu alarak içine baktı.

Çim neredeyse ikiye ayrılmış vaziyette uzanmıştı, iç organları vücudundan sarkıyordu, bir kısmı ters dönmüştü ve Yılan titreyerek bunu izlerken Çim bir defa debelendi, dilini şaklatarak bir defa çıkarıp geri çekti. Yılan bir ses çıkardı, haykırış olamayacak kadar alçak bir ses. Çim'in hareketlerinin sadece refleks olmasını umdu fakat onu elinden geldiğince nazik bir biçimde kaldırdı. Öne eğildi ve dudaklarını, başının arkasındaki yumuşak yeşil pullara dokundurdu. Onu hızlıca, keskin bir şekilde kafatasının altından ısırdı. Çim'in serin ve tuzlu kanı kadının ağzına aktı. Eğer çoktan ölmemişse bile, onu o anda öldürmüştü.

Ebeveyne ve Arevin'e baktı; hepsinin yüzü solgundu fakat korkularına anlayış duymuyor, ortak dertlerini umursamıyordu. "Küçücük bir hayvan," dedi. "Sadece keyif ve düşler sunan küçücük bir hayvan." Onları bir an daha izledi, sonra yeniden çadıra doğru döndü.

"Bekleyin—" Yaşça en büyük partnerin ilerleyerek ona yaklaştığını duydu. Kadının omzuna dokundu; kadın omzunu silkerek adamın elini uzaklaştırdı. "Size ne isterseniz vereceğiz," dedi adam, "ama çocuğu rahat bırakın."

Kadın öfkeyle ona döndü. "Sizin aptallığınız yüzünden Stavin'i mi öldüreyim?" Adam, Yılan'ı durdurmayı denemek üzereymiş gibi görünüyordu. Yılan, adamın karnına sıkı bir omuz attı ve kendini ileri atarak çadırın kanadından geçti. İçeride omuz çantasını tekmeledi. Aniden uyandırılan Kum kızgın vaziyette sürünerek dışarı çıktı ve kıvrıldı. Birisi içeri girmeye çalıştığında Kum, Yılan'ın daha önce hiç görmediği bir şiddetle tıslayıp çıngırdadı. Yılan arkasına bakmaya zahmet dahi etmedi. Başını eğdi ve Stavin göremeden gözyaşlarını koluna sildi. Yılan çocuğun yanında diz çöktü.

"Ne oldu?" Çadırın dışından gelen gürültüyü ve koşma sesini duyuyordu.

"Bir şey yok, Stavin," dedi Yılan. "Çölü geçerek geldiğimizi biliyor muydun?"

"Hayır," dedi hayretle.

"Hava çok sıcaktı ve yiyeceğimiz yoktu. Çim şimdi avlanıyor. Çok acıkmış. Onu affedip başlamama izin verir misin? Ben hep burada olacağım."

Stavin çok yorgun görünüyordu, hayal kırıklığına uğramıştı fakat tartışacak hâli yoktu. "Tamam." Sesi, parmakların arasından akıp giden kum gibi hışırdıyordu.

Yılan, Sis'i omuzlarından kaldırdı ve örtüyü Stavin'in küçük bedeninden çekti. Tümör, göğüs kafesinin altından baskı yapıyor, şeklini bozuyor, hayati organlarını sıkıştırıyor, büyümek için ondan besleniyor, atıklarıyla onu zehirliyordu. Yılan, Sis'in kafasını tutarak Stavin'e doğru akarak ilerlemesine, ona dokunup tadına bakmasına izin verdi. Saldırmaması için kobrayı zapt etmesi gerekiyordu; yaşadığı heyecan onu kışkırtmıştı. Kum çıngırağını kullandığında, titreşimler Sis'in irkilmesine neden oldu. Yılan Sis'i okşayarak onu yatıştırdı; içgüdülerin üstesinden gelen eğitimli ve yerleşmiş tepkiler yeniden görünmeye başladı. Sis, dili tümörün üzerindeki deriye dokunduğunda durakladı ve Yılan da onu serbest bıraktı.

Şahlanıp saldırarak tıpkı kobraların yaptığı gibi ısırdı; dişlerini kısa uzunlukları boyunca bir kez batırıp bıraktı, ardından daha iyi bir etki için hemen tekrar ısırdı, bu şekilde kalarak avını çiğnedi. Stavin çığlık attı fakat Yılan'ın onu tutan ellerinin altında hareket etmedi.

Sis, zehir keseciklerinin içeriğini çocuğa aktardı ve onu serbest bıraktı. Şahlandı, etrafına dikkatle baktı, boynundaki şişkinliği indirdi ve mükemmel, düz bir çizgi hâlinde yerde kayarak karanlık, kapalı bölmesine doğru gitti.

"Bitti, Stavin."

"Şimdi ölecek miyim?"

"Hayır," dedi Yılan. "Şimdi değil. Umarım daha yıllarca ölmeyeceksin." Kemer çantasından içinde toz bulunan küçük bir şişe aldı. "Ağzını aç." Çocuk itaat etti ve Yılan, tozu diline döktü. "Bu, ağrıya iyi gelecek." Sığ deliklerden oluşan yaraları, üzerindeki kanı silmeden kumaştan bir kompresle sardı.

Çocuğa arkasını döndü.

"Yılan? Gidiyor musun?"

"Veda etmeden gitmem. Söz veriyorum."

Zehir etkisini gösterirken çocuk uzanarak gözlerini kapadı.

Kum koyu renk keçenin üzerinde sessizce kıvrıldı. Yılan onu çağırmak için yere hafifçe vurdu. Kum, kadına doğru hareket etti ve yeniden omuz çantasına yerleştirilmesine izin verdi. Yılan çantayı kapattı ve kaldırdı, çanta hâlâ boş gibiydi. Çadırın dışından gelen sesler duydu. Stavin'in ebeveyni ve onlara yardım etmeye gelmiş insanlar çadırın kanadını çekerek açtı ve içeri bakmadan önce sopalarını uzattılar.

Yılan deri çantasını yere bıraktı. "Bitti."

Çadıra girdiler. Arevin de onlarlaydı; sadece elleri boştu. "Yılan..." Sesi kederli, acıma dolu, kafası karışmış gibi geliyordu ve Yılan onun neye inandığını anlayamamıştı. Arevin arkasına baktı. Stavin'in annesi hemen oradaydı. Arevin onu omzundan tuttu. "Yılan olmasa, Stavin ölecekti. Şimdi ne olursa olsun, o ölmüş olacaktı."

Kadın, Arevin'in elini uzaklaştırdı. "Yaşayabilirdi. Tümör yok olabilirdi. Biz..." Gözyaşlarını sakladığı için daha fazla konuşamadı.

Yılan, insanların hareket ederek etrafını sardığını hissetti. Arevin ona doğru bir adım attı ve durdu, Yılan, Arevin'in kendisini savunmasını istediğini görebiliyordu. "Aranızdan herhangi biri ağlayabilir mi?" dedi Yılan. "Aranızdan biri be-

nim ve çaresizliğim için ya da onlar ve suçlulukları için veya küçük şeyler ve onların acısı için ağlayabilir mi?" Yanaklarından yaşların aktığını hissetti.

Yılan'ı anlamadılar; ağlaması onlara rahatsızlık verdi. Geride durdular, ondan hâlâ korkuyorlardı fakat kendilerini toparlıyorlardı. Çocuğu kandırmak için kullanmış olduğu sakin duruşuna artık ihtiyacı yoktu. "Ah, sizi ahmaklar." Sesi kırılgandı. "Stavin—"

Girişten gelen ışık onlara vurdu. "Bırakın, geçeyim." Yılan'ın önünde duran insanlar, liderlerine yol vermek için kenara çekildi. Kadın, ayağının neredeyse dokunduğu omuz çantasını görmezden gelerek Yılan'ın önünde durdu. "Stavin yaşayacak mı?" Sesi sakin, soğukkanlı ve kibardı.

"Emin olamam," dedi Yılan, "ama öyle olacağını hissediyorum."

"Bizi yalnız bırakın." İnsanlar, liderlerinin sözlerinden önce Yılan'ınkileri anladı; etraflarına bakarak silahlarını indirdiler ve nihayet teker teker çadırdan çıktılar. Arevin, Yılan'la birlikte kaldı. Tehlikeden kaynaklanan güç, kadından akıp gitti ve dizleri boşaldı. Yüzü ellerinde, omuz çantasının üzerine eğildi. Daha yaşlı olan kadın, Yılan onu fark edemeden ya da engelleyemeden önünde diz çöktü. "Teşekkür ederim," dedi lider. "Teşekkür ederim. Çok üzgünüm..." Kollarını Yılan'a doladı ve onu kendine çekti, Arevin de yanlarında diz çökerek Yılan'ı kucakladı. Yılan yeniden titremeye başladı ve ağlarken ona sarıldılar.

Daha sonra tükenmiş hâlde, çadırda sadece Stavin'le birlikte, onun elini tutarak uyudu. İnsanlar Kum ve Sis için küçük hayvanlar yakalamışlardı. Yılan'a ise yemek ve malzemeler vermişlerdi; hatta ona, banyo yapmasına yetecek kadar su getirmişlerdi ki bu, kaynaklarını zorlamış olmalıydı.

Uyandığında, Arevin yakınında uzanmış uyuyordu, sı-

caklık yüzünden cüppesini açmıştı, göğsü ve karnındaki ter damlaları parlıyordu. İfadesindeki sertlik uyurken kaybolmuştu; tükenmiş ve kırılgan görünüyordu. Yılan onu neredeyse uyandıracaktı fakat durdu, başını salladı ve Stavin'e döndü.

Tümörü hissetti ve Sis'in değiştirilmiş zehrinin etkisiyle çözülüp büzüşmeye başlayarak öldüğünü fark etti. Yılan, kederinin içinde ufak bir neşe hissetti. Stavin'in solgun saçını yüzünden geri iterek düzeltti. "Sana tekrar yalan söylemeyeceğim, ufaklık," diye fısıldadı, "ama kısa süre sonra gitmem gerek. Burada kalamam." Kum engereğinin zehrinin etkileriyle savaşmayı tamamlamak için üç gün daha uyumak istiyordu fakat başka yerde uyuyacaktı. "Stavin?"

Yavaşça uyanır gibi oldu. "Artık acımıyor," dedi.

"Buna memnun oldum."

"Teşekkür ederim..."

"Hoşça kal, Stavin. Uyandığını ve sana veda ettiğimi daha sonra hatırlayacaksın, değil mi?"

"Hoşça kal," dedi, yeniden uykuya dalarak. "Hoşça kal, Yılan. Hoşça kal, Çim." Gözlerini kapadı.

Yılan omuz çantasını aldı ve ayakta durarak Arevin'i seyretti. Kımıldamıyordu dahi. Buna hem memnun hem de üzgün olarak çadırdan ayrıldı.

Akşam karanlığı uzun, belirsiz gölgelerle yaklaşıyordu; kamp sıcak ve sessizdi. Kaplan çizgili midillisini önünde yemek ve suyla bağlanmış buldu. Yılan herhangi bir ödemeyi reddetmiş olmasına rağmen yeni, dolu kırbalar yerdeki eyerin yanında kabarık vaziyette duruyordu ve eyer kaşına çöl giysileri yerleştirilmişti. Kaplan-midilli ona hafifçe kişnedi. Yılan onun çizgili kulaklarını kaşıdı, ona eyer vurdu ve teçhizatını sırtına bağladı. Midilliyi yönlendirerek doğuya, gelmiş olduğu yöne ilerlemeye başladı.

"Yılan—"

Yılan nefes aldı ve Arevin'e döndü. Arevin'in sırtı güneşe dönüktü ve dış hatları kızıla bürünmüştü. Meçli saçı omuzlarına dökülmüştü ve yüzünü daha yumuşak gösteriyordu. "Gitmek zorunda mısın?"

"Evet."

"Gitmezsin diye düşünmüştüm, şeyden önce... Bir süre daha kalacağını ummuştum... Başka kabileler, yardım edebileceğin başka insanlar da var—"

"Durumlar farklı olsaydı, kalabilirdim. Şifacı olarak yapılacaklar var. Ama..."

"Korkmuşlardı—"

"Çim'in onlara zarar veremeyeceğini söyledim ama onun dişlerini gördüler ve onun sadece düşler sunarak ölümü kolaylaştırabileceğini anlamadılar."

"Ama onları bağışlayamaz mısın?"

"Suçluluklarıyla yüzleşemem. Yaptıkları benim hatamdı, Arevin. Çok geç olana kadar onları anlamadım."

"Kendin de söyledin, tüm gelenekleri ve tüm korkuları bilemezsin."

"Kötürüm kaldım," dedi. "Çim olmadan, eğer bir insanı iyileştiremezsem, hiç yardım edemem. Fazla düşyılanımız yok. Eve giderek öğretmenlerime birini kaybettiğimi söylemeliyim ve benim aptallığımı affedebileceklerini ummalıyım. Taşıdığım ismi nadiren verirler, bunu bana verdiler ve hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"İzin ver, seninle geleyim."

Yılan bunu istiyordu; tereddüt etti ve bu zaafından ötürü kendine lanet etti. "Sis ve Kum'u alarak beni kovabilirler, o zaman sen de kovulursun. Burada kal, Arevin."

"Benim için fark etmez."

"Eder. Bir süre sonra birbirimizden nefret ederiz. Seni tanımıyorum ve sen de beni tanımıyorsun. Birbirimizi iyi anlamak için dinginliğe, sessizliğe ve zamana ihtiyacımız var."

Arevin ona doğru geldi, kollarını ona sardı ve bir süre kucaklaşarak durdular. Arevin başını kaldırdığında yanaklarında gözyaşları göründü. "Lütfen geri gel," dedi. "Ne olursa olsun, lütfen geri dön."

"Deneyeceğim," dedi Yılan. "Önümüzdeki bahar, rüzgârlar durduğunda, beni bekle. Daha sonraki bahar eğer geri gelmediysem, beni unut. Nerede olursam olayım, eğer yaşamaya devam edersem, seni unutacağım."

"Seni bekleyeceğim," dedi Arevin ve daha fazlasına söz vermedi.

Yılan midillisini sürdü ve çölde ilerlemeye başladı.

2

Sis karanlığa doğru beyaz bir çizgi gibi yükseldi. Kobra tıslayarak salındı ve Kum, uyarıcı çanıyla onu taklit etti. Ardından Yılan, çölde yutulan toynak seslerini duydu ve onları avuç içlerinde hissetti. Yere eliyle vurarak yüzünü buruşturdu ve nefesini içine çekti. Kum engereğinin onu ısırdığı yerdeki iki deliğin etrafında eli, bileğinden dirseğine kadar siyah-maviydi. Sadece yaranın kenarları solgunlaşmıştı. Ağrıyan sağ elini kucağına yerleştirdi ve sol eliyle yere iki defa vurdu. Kum'un çıngırdaması, çılgına dönmüş sesini kaybetti ve baklava sırtlı yılan, siyah volkanik taştan yapılma sıcak bir raftan kayarak kadına doğru geldi. Yılan yere tekrar iki defa vurdu. Titreşimleri hisseden Sis, işaretin aşinalığıyla sakinleşerek bedenini yavaşça indirdi ve şişirdiği boynu gevşedi.

Toynak sesleri durdu. Yılan vaha boyunca uzanan kaya çıkıntısıyla gizlenmiş çadır kümesinin oluşturduğu ilerideki kamptan gelen sesleri duydu. Kum kendini kadının önkoluna doladı ve Sis sürünerek omuzlarına tırmandı. Çim, kadının bileğinin etrafına ya da boğazına zümrüt bir kolye gibi kıvrılmalıydı fakat Çim artık yoktu. Çim ölmüştü.

Binici, atını Yılan'a doğru hızla sürdü. Doru at vahanın sığlıklarında su sıçratarak ilerlerken, biyoışımalı* fenerlerden gelen zayıf ışık ve bulutlarla kaplı ay, damlaların üze-

* Genellikle kimyasal reaksiyon sonucunda canlı bir organizmanın ışık yayması. -*çn*

rinde parıldıyordu. Şişmiş burun deliklerinden derin derin soluyordu. Dizginler, boynundaki terleri köpük köpük yapmıştı. Alev ışığı, altın rengi yularda kızıl renkte titreşiyor ve binicinin yüzünü aydınlatıyordu.

"Şifacı?"

Yılan ayağa kalktı. "İsmim Yılan." Belki de bu ismi kullanmaya artık hakkı yoktu fakat çocukluk ismine de dönemezdi.

"Ben Merideth." Binici aşağı atlayarak yaklaştı fakat Sis başını kaldırdığında durdu.

"Isırmaz," dedi Yılan.

Merideth daha yakına geldi. "Partnerlerimden biri yaralandı. Gelecek misin?"

Yılan'ın tereddüt etmeden cevap vermesi için çaba sarf etmesi gerekti. "Evet, elbette." Ölmekte olan birisine yardım etmesinin istenmesinden ve yardım edecek hiçbir şey yapamayacak durumda olmasından duyduğu korku çok güçlüydü. Sis ve Kum'u deri çantaya yerleştirmek için diz çöktü. Ellerinden kayarken serin pulları, kadının parmak uçlarında karmaşık desenler oluşturuyordu.

"Midillimin ayağı sakat, bir at ödünç almam gerekecek..." Kaplan-midillisi Sincap, Merideth'in kısa süre önce uğradığı kamptaki ağıla alınmıştı. Yılan'ın midillisi için endişelenmesine gerek yoktu çünkü kervancı Grum ona çok iyi bakıyordu; torunları onu en iyi şekilde besleyip fırçalıyordu. Yılan yokken bir demirci gelecek olursa Grum, Sincap'ın yeniden nallanmasıyla ilgilenecekti ve Yılan, Grum'ın ona bir at ödünç vereceğini düşünüyordu.

"Zaman yok," dedi Merideth. "O çöl ihtiyarları hızlı gidemez. Benim kısrağım ikimizi de taşır."

Omuzlarında kuruyan tere rağmen Merideth'in kısrağı normal soluyordu. Başı yukarıda, kulaklarını dikmiş, kavisli boynuyla duruyordu. Şüphesiz etkileyici bir hayvandı, kervan midillilerinden daha üstün bir ırktan geliyordu ve Sincap'tan

çok daha uzundu. Binicinin giysileri sadeyken, atın takımları son derece süslüydü.

Yılan deri çantayı kapattı, Arevin'in halkının ona verdiği cüppeyle başlığı giydi. En azından giysiler için onlara minnettardı zira güçlü ve yumuşak malzeme sıcağa, kuma ve toza karşı mükemmel koruma sağlıyordu.

Merideth atına bindi, üzengiyi serbest bıraktı, Yılan'ın eline uzandı. Fakat Yılan yaklaştığında at burun deliklerini kabarttı ve yılanların misk kokularından ürktü. Yılan eyerin arkasına atladı. Atın kasları kasıldı ve sular sıçratarak dörtnala koşmaya başladı. Sıçrayan su Yılan'ın yüzüne geldi ve o da bacaklarını, kısrağın nemli böğrüne bastırdı. At kıyı boyunca sıçrayarak ilerledi, narin yazağaçları ve gölgelerin arasından geçti, geçerken de zarif eğreltiotlarına hafifçe vuruyordu ve nihayet çöl ile ufuk arasında hiçbir şey kalmadı.

Yılan çantayı sol elinde tutuyordu; sağ eli henüz yeterince sıkı kavrayamıyordu. Ateş ışıkları ve suyun yansımaları olmadan Yılan zar zor görebiliyordu. Kara kum ışığı yutuyor ve bunu ısı olarak yayıyordu. Kısrak dörtnala gitmeye devam etti. Dizginlerdeki karmaşık süsler, kumdaki toynak çıtırtılarının üzerinde hafifçe şıngırdıyordu. Atın teri, Yılan'ın pantolonundan içeri dizlerine ve uyluklarına doğru sıcak ve yapış yapış süzülüyordu. Vahanın ve ağaçlarının sağladığı korumanın uzağında Yılan, rüzgârda savrulan kumların batışını hissetti. Merideth'in belini, başlığının ucunu çekmeye, burnunu ve ağzını örtmeye yetecek kadar bıraktı.

Kısa süre sonra kumların yerini taşlı bir yamaç aldı. Kısrak burayı tırmanarak sağlam zemine ulaştı. Merideth onu yürüttü. "Koşmak fazlasıyla tehlikeli. Daha göremeden bir yarığa düşeriz." Merideth'in sesi ivedilikle gerilmişti.

Erimiş kayaların akarak ayrıştığı ve soğuyarak volkanik kayaçlara dönüştüğü dev çatlak ve yarıklara dik olarak ilerlediler. Kum taneleri çorak, inişli çıkışlı yüzeyde uğulduyordu.

Kısrağın demir nalları yere vurdukça sanki altı boşmuşçasına çınlıyordu. Bir yarıktan sıçraması gerektiğinde taşlar yankılandı.

Yılan birkaç defa Merideth'e, arkadaşına ne olduğunu sormaya niyetlendi fakat sessiz kaldı. Taş düzlük, sohbeti ve onu geçmek hariç herhangi bir şeye dikkat kesilmeyi yasaklıyordu.

Ayrıca Yılan sormaya ve öğrenmeye korkuyordu.

Bacağının üzerine yerleştirdiği ağır çanta, kısrağın uzun adımlı yürüyüşünün ritmiyle sarsılıyordu. Yılan, Kum'un bölmesinin içinde yer değiştirdiğini hissedebiliyordu; çıngırdayarak atı tekrar ürkütmeyeceğini umdu.

Lav akıntısı, güneydeki vahada sona eren Yılan'ın haritasında görünmüyordu. Ticaret yolları lav akıntılarının uzağından geçiyordu çünkü bu akıntılar hem insanlar hem de hayvanlar için de zorluydu. Yılan sabah olmadan önce hedeflerine ulaşıp ulaşamayacaklarını merak etti. Burada, kara kayanın üzerinde ısı hızla artacaktı.

Merideth'in sürekli teşvikine rağmen kısrağın ilerleme hızı nihayet yavaşlamaya başladı.

Engin taş nehri boyunca süren düzenli sarsıntı temposu, Yılan'ın neredeyse uyumasına neden olacaktı. Kısrak, uzun lav yamacının aşağısına vardıkları sırada kayarak üzengisini kendi altına çekerek toynaklarıyla eşelediğinde ve binicileri ileri geri savurduğunda Yılan sıçrayarak ayıldı. Çantasını sıkıca tuttu, Merideth ise atı dizlerinin arasında sıkıştırdı.

Falezin dibindeki kırık taş incelmişti ve artık onların yürüyüşünü kaldırmıyordu. Yılan, Merideth'in bacaklarının kısrağı iyice sıkıştırdığını ve bitkin atı eşkin gitmeye zorladığını hissetti. Yüksek duvarları iki farklı lav uzantısından oluşan derin, dar bir vadinin içindeydiler.

Karanlıkta ışık noktaları havada uçuşuyordu ve uykulu

hâldeki Yılan bir an için ateşböceklerini düşündü. Ardından uzaktaki bir at kişnedi ve ışıklar görünür oldu: Kamp fenerleri. Merideth öne eğilerek kısrağa teşvik edici sözler söyledi. At çabalayarak derin kumun içinde mücadele etti, bir kez tökezledi ve Yılan'ı Merideth'in sırtına doğru sertçe savurdu. Sarsılan Kum çıngırdadı. Etrafındaki boş alan sesi artırdı. Kısrak dehşet içinde ileri fırladı. Merideth atın koşmasına izin verdi ve boynundan köpükler akıp burun deliklerinden kan sıçrayarak nihayet yavaşladığında kadın devam etmesi için atı zorladı.

Kamp bir serap misali uzaklaşıyor gibi görünüyordu. Yılan'ın aldığı her nefes, sanki kendisi kısrakmış gibi canını yakıyordu. At, tükenmiş bir yüzücü misali, her bir dalışta soluk soluğa kalarak derin kumda bata çıka ilerliyordu.

Çadıra ulaştılar. Kısrak bacakları ayrılmış, başı önde sendeleyerek durdu. Yılan, atın sırtından kayarak indi, ter içindeydi ve kendi dizleri de titriyordu. Merideth de attan inerek çadırdan içeri yolu gösterdi. Çadırın kanatları kenarlara tutturularak açılmıştı ve fenerler soluk mavi bir parıltı yayıyordu.

İçerideki ışık çok parlak görünüyordu. Merideth'in yaralı arkadaşı çadırın duvarına yakın uzanmıştı, yüzü kızarmış ve terden parlıyordu, uzun, lüle lüle kiremit kırmızısı saçı bağlanmamış ve darmadağınıktı. Üzerini örttükleri incecik kumaş koyu beneklerle lekelenmişti fakat bu kan değil terdi. Yerde, hemen yanında oturan refakatçisi başını sersem bir biçimde kaldırdı. Sevimli fakat çirkin yüzünde gerilmekten dolayı çizgiler yer etmişti, kalın kaşlarıysa küçük, kara gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşmıştı. Kabarık kahverengi saçı karmakarışıktı ve keçeleşmişti.

Merideth adamın yanında diz çöktü. "O nasıl?"

"Nihayet uyudu. Değişiklik olmadı. En azından canı yanmıyor..."

Merideth genç adamın elini tuttu ve uyuyan kadını hafif-

çe öpmek için eğildi. Kadın hiç kıpırdamadı. Yılan deri çantayı yere koydu ve yanlarına yaklaştı; tükenmişliğin kendilerini ele geçirdiğini fark ettikleri sırada Merideth ve genç adam boş ifadelerle birbirine baktı. Genç adam aniden Merideth'e doğru eğildi ve tek kelime etmeden sıkı sıkı ve uzun süre sarıldılar.

Merideth doğrularak gönülsüzce kendini geri çekti. "Şifacı, bunlar benim partnerlerim, Alex," genç adama doğru başıyla işaret etti. "Ve Jesse."

Yılan uyuyan kadının bileğini tuttu. Nabzı zayıftı ve hafifçe düzensizdi. Alnında derin bir yara vardı fakat her iki gözbebeği de irileşmemişti, bu yüzden belki de şanslıydı ve yalnızca hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyordu. Yılan örtüyü kenara çekti. Yaralar kötü bir düşüş sonucu açılmıştı: omuz başı, avuç içi, kalça, diz.

"Uykuya daldığını söyledin – düştüğünden bu yana bilinci tamamen yerinde miydi?"

"Onu bulduğumuzda bilincini kaybetmişti ama ayıldı."

Yılan başıyla onayladı. Jesse'nin yan tarafında derin bir sıyrık ve uyluğunda bir bandaj vardı. Yılan kumaşı elinden geldiğince nazik bir biçimde çekti fakat sargı, kurumuş kanla birlikte yapışmıştı.

Yılan, bacağındaki uzun kesiğe dokunduğunda Jesse kıpırdamadı, insanın kendisini rahatsız eden bir şeyden kaçınmak için uykusunda yerini hafifçe değiştirmesi gibi bile hareket etmemişti. Acıdan uyanmamıştı. Yılan, Jesse'nin ayağının altına vurdu, sonuç alamadı. Refleksleri kaybolmuştu.

"Atından düştü," dedi Alex.

"O asla düşmez," dedi ters bir şekilde Merideth. "Tay onun üzerine düştü."

Yılan, Çim'in öldürülmesinden bu yana yavaşça kaybolan cesaretini arıyordu fakat onu geri kazanamıyordu. Jesse'nin nasıl yaralandığını biliyordu; geriye kalan, ne kadar kötü ol-

duğunu anlamaktı. Fakat bir şey söylemedi. Yılan önkolunu dizine dayamış ve başını eğmiş vaziyette Jesse'nin alnına dokundu. Uzun boylu kadın soğuk soğuk terliyordu, hâlâ şoktaydı.

Eğer iç organlarında yaralanma varsa, diye düşündü Yılan, eğer ölüyorsa...

Jesse başını çevirerek uykusunda hafifçe inledi.

Elinden gelecek her tür yardıma ihtiyacı var, diye öfkeyle düşündü Yılan. Kendine acıdığın sürece, ona yardım etmek yerine zarar verme ihtimalin artıyor.

Tamamen farklı iki kişi zihninde tartışıyormuş gibi hissediyordu fakat ikisi de kendisi değildi. İzledi, bekledi ve görevine bağlı kişi, korkan parçasına karşı tartışmayı kazandığında belli belirsiz minnettar oldu.

"Onu çevirmek için yardıma ihtiyacım var," dedi.

Merideth omuzlarından, Alex de kalçalarından tutarak Jesse'yi kaldırdılar ve omurgasını bükmemek için Yılan'ın yönergelerini izleyerek onu yan tarafına çevirdiler. Siyah bir çürük, omurlarının iki yanına da yayılarak bel bölgesini kaplamıştı. Rengin en koyu olduğu yerdeki kemik kırılmıştı.

Düşüşün şiddeti, düz omurgayı neredeyse kesip koparmıştı. Yılan kasların içine gömülen parçalanmış kemik parçalarını hissedebiliyordu.

"Onu bırakın," dedi Yılan, derin ve tekdüze bir üzüntüyle. Onlar da itaat ettiler ve kadını izleyerek sessizce beklediler. Yılan topuklarının üzerine oturdu.

Eğer Jesse ölürse, diye düşündü, fazla acı hissetmeyecekti. Ölse de yaşasa da, Çim'in zaten ona bir yardımı dokunamazdı.

"Şifacı..." dedi Alex; en fazla yirmi yaşındaydı, bu acımasız topraklarda bile yas tutmak için fazla gençti. Merideth yaşlanmayan biri gibi görünüyordu. Fazlasıyla yanık tenli, koyu renk gözlü, yaşlı, genç, anlayışlı, amansızdı. Yılan, Merideth'e

baktı, Alex'e göz attı, daha ziyade yaşça büyük partnere söyledi. "Omurgası ezilmiş."

Merideth omuzları düşmüş ve afallamış vaziyette arkasına yaslandı.

"Ama hâlâ hayatta!" diye haykırdı Alex. "Eğer hayattaysa, nasıl oluyor da—"

"Yanılıyor olma ihtimalin var mı?" diye sordu Merideth. "Hiçbir şey yapamaz mısın?"

"Keşke yapabilseydim. Merideth, Alex, o hayatta olduğu için şanslı. Sinirlerin kopmamış olma ihtimali yok. Kemikleri sadece kırılmamış, ezilmiş ve bükülmüş. Keşke başka bir şey söyleyebilseydim; kemiklerin belki iyileşebileceğini, sinirlerin belki de zarar görmediğini söyleyebilseydim fakat size yalan söylemiş olurum."

"Kötürüm kaldı."

"Evet," dedi Yılan.

"Hayır!" Alex kadının kolunu yakaladı. "Jesse olamaz... ben—"

"Sus, Alex," diye fısıldadı Merideth.

"Üzgünüm," dedi Yılan. "Bunu sizden saklayabilirdim ama uzun sürmezdi."

Merideth kiremit kırmızısı bir lüleyi Jesse'nin alnından geri itti. "Hayır, bütün bunları hemen öğrenmek daha iyi... bununla yaşamayı öğrenmek."

"Jesse bu tür bir hayat için bize teşekkür etmeyecek."

"Sessiz ol, Alex! Düşüşün onu öldürmüş olmasını mı tercih ederdin?"

"Hayır!" Çadırın zeminine bakarak yavaşça, "Ama ölebilirdi. Bunu sen de biliyorsun," dedi.

Merideth, Jesse'ye uzun uzun bakarak önce bir şey söylemedi. "Haklısın." Yılan, Merideth'in sol elinin yumruk hâlinde sıkıldığını ve titrediğini görebiliyordu. "Alex, kısrağımla ilgilenebilir misin? Onu kötü bir şekilde kullandık."

Alex tereddüt etti fakat bu, Merideth'in talebini yerine getirmek istemediğinden değil, diye düşündü Yılan. "Tamam, Merry." Onları yalnız bıraktı. Yılan bekledi. Alex'in çizmelerinin kumdaki sesini, ardından atın yavaş adımlarını duydular.

Jesse uykusunda kıpırdanarak içini çekti. Merideth sesi duyunca irkildi, uzun bir nefes aldı, ani ve derin hıçkırıklarını tutmayı denedi ve başaramadı. Gözyaşları lamba ışığında parıldayarak boncuk boncuk aktı. Yılan yakınına geldi ve Merideth'in elini tutarak sıkılı yumruğu gevşeyene dek onu rahatlattı.

"Alex'in görmesini istemedim..."

"Biliyorum," dedi Yılan. Alex de biliyor, diye düşündü. Bu insanlar birbirlerini iyi koruyorlar. "Merideth, Jesse bunu duymayı kaldırabilir mi? Sır saklamaktan nefret ederim ama—"

"Güçlüdür," dedi Merideth. "Ne saklarsak saklayalım, anlayacaktır."

"Pekâlâ. Onu uyandırmam gerekiyor. Başındaki o yarayla tek seferde birkaç saatten fazla uyumamalı. Ayrıca iki saatte bir çevrilmesi gerekli, yoksa derisinde yaralar oluşur."

"Onu ben uyandırırım." Merideth, Jesse'nin üzerine eğildi ve dudaklarını öptü, elini tuttu, ismini fısıldadı. Mırıldanıp Merideth'in elini itti ve uyanması uzun sürdü.

"Biraz daha uyusa olmaz mı?"

"Onu bir süreliğine uyandırmak daha iyi."

Jesse inledi, hafifçe küfretti ve gözlerini açtı. Bir an çadırın tavanına baktı, ardından başını çevirdi ve Merideth'i gördü.

"Merry... Döndüğüne sevindim." Gözleri oldukça koyu bir kahverengi, neredeyse siyahtı, kızıl saçı ve pembemsi teniyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. "Zavallı Alex—"

"Biliyorum."

Jesse, Yılan'ı gördü. "Şifacı mı?"

"Evet."

Jesse ona sakince gözünü dikip baktı, sesi de titremiyordu. "Omurgam mı kırıldı?"

Merideth irkildi. Yılan tereddüt etti fakat sorunun dolaysızlığından kısacık bir an olsun sakınamadı. Gönülsüzce başıyla onayladı.

Jesse ansızın gevşeyerek başının arkaya düşmesine izin verdi ve yukarı bakmaya başladı.

Merideth eğildi ve ona sarıldı. "Jesse, Jesse, aşkım, bu..." Fakat başka bir şey söyleyemedi ve Merideth sessizce Jesse'nin omzuna yaslanarak ona sıkıca sarıldı.

Jesse, Yılan'a baktı. "Kötürüm kaldım. Artık iyileşemem."

"Üzgünüm," dedi Yılan. "Evet, hiçbir ihtimal görmüyorum."

Jesse'nin ifadesi değişmedi; eğer daha önce içinin rahatlatılmasını umut ettiyse bile, şimdi yüzünde hayal kırıklığı yoktu. "Düştüğümüz zaman kötü bir şey olduğunu anlamıştım," dedi. "Kemiğin kırılma sesini duydum." Merideth'i nazikçe kaldırdı. "Taya ne oldu?"

"Seni bulduğumuzda ölmüştü. Boynunu kırmış."

Jesse'nin sesinde rahatlama, pişmanlık ve korku bir aradaydı. "Hızlı olmuş," dedi. "Tay için."

İdrarın keskin kokusu çadıra yayıldı. Jesse kokuyu aldı ve utançtan kıpkırmızı oldu. "Bu şekilde yaşayamam!" diye haykırdı.

"Sorun değil, canını sıkma," dedi Merideth ve bir kumaş parçası almaya gitti.

Merideth ve Yılan onu temizlerken Jesse bakışlarını kaçırdı ve konuşmadı.

Alex temkinli bir biçimde döndü. "Kısrak iyi." Fakat aklı kısrakta değildi. Hâlâ başı duvara dönük, bir koluyla da gözlerini örtmüş hâlde yatan Jesse'ye baktı.

"Jesse nasıl iyi bir at seçeceğini biliyor," dedi Merideth, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Son derece gerilmişlerdi. Her iki partner de Jesse'ye baktı fakat o kıpırdamadı bile.

"Bırakın uyusun," dedi Yılan, Jesse'nin uykuya dalıp dalmadığının farkında olmayarak. "Uyandığında acıkmış olacak. Umarım yiyebileceği bir şeyiniz vardır."

Yoğunlaşmış dikkatleri nispeten hummalı bir meşgaleyle dağıldı. Merideth çuval ve keseleri didik didik arayarak kurutulmuş et, kurutulmuş meyve ve deri bir matara çıkardı. "Bunda şarap var – içebilir mi?"

"Ciddi bir sarsıntı geçirmemiş," dedi Yılan. "Şarap içmesi sorun olmaz." Yardımı bile dokunabilir, diye düşündü, elbette alkol onu daha da huysuzlaştırmazsa. "Ama o kurutulmuş et—"

"Et suyuna çorba yapacağım," dedi Alex. Karmakarışık duran araç gereçlerin arasından metal bir tencere aldı, kemerinden bıçağını çekti ve kalın bir parça kurutulmuş eti minik
parçalara doğramaya başladı. Merideth, meyvelerin kuruyup büzüşmüş kısımlarına şarap döktü. Keskin tatlı koku havaya dağıldı ve Yılan hem susamış hem de kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti. Çöl insanları farkına varmadan öğünleri atlıyor gibiydi fakat Yılan vahaya iki gün -yoksa üç müydü?- önce varmıştı ve zehrin yol açtığı etki yüzünden uyurken fazla yememişti. Bu bölgede yiyecek ya da su istemek, görgü kurallarına uymazdı çünkü bunları ikram etmemek daha büyük ayıp sayılırdı. Gerçi görgü kurallarının içinde bulundukları durumda pek bir önemi yok gibi görünüyordu. Yılan açlıktan takatsiz kalmıştı.

"Tanrılar aşkına, acıktım," dedi şaşkınlıkla Merideth, sanki Yılan'ın aklını okumuştu. "Sen acıkmadın mı?"

"Aslında acıktım," dedi gönülsüzce Alex.

"Ev sahipleri olarak..." Merideth matarayı özür dilercesine Yılan'a uzattı ve daha fazla kâse ve meyve buldu. Yılan serin

ve acı, baharatlı şaraptan içti, ilk yudumu fazla keskin geldi. Öksürdü; oldukça sert bir içkiydi. Yeniden içti ve matarayı geri uzattı. Merideth içti, Alex deri şişeyi aldı ve yemeğin piştiği tencereye bol miktarda döktü. Bunu yaptıktan sonra kendisi de hızlıca bir yudum aldı ve çorbayı dışarıdaki minik gaz ocağına götürdü. Çöl sıcağı o kadar bunaltıcıydı ki alevin ısısını dahi hissedemiyorlardı. Kara kumda şeffaf bir serap gibi titreşiyordu ve Yılan şakaklarıyla göğüslerinin arasından akan serin teri hissediyordu. Giysisinin yeniyle alnını sildi.

Kurutulmuş et, meyve yediler, hızla ve sert bir biçimde çarpan şaraptan içtiler. Alex neredeyse hemen esnemeye başladı fakat her seferinde başını sallıyor, sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Jesse'nin çorbasını karıştırmak için dışarı çıkıyordu.

"Alex, git ve uyu," dedi nihayet Merideth.

"Hayır, yorgun değilim." Çorbayı karıştırdı, tadına baktı, tencereyi ocaktan aldı ve soğuması için içeri koydu.

"Alex..." Merideth onu elinden tutarak desenli kilime doğru çekti. "Eğer bize seslenirse duyarız. Eğer kıpırdarsa yanına gideriz. Bitkinlikten ayakta duramazsak ona yardım edemeyiz."

"Ama ben... ben..." Alex başını salladı fakat tükenmişlik ve şarabın etkisi geçmiyordu. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Senin gecen, benim at sürmemden daha zordu. Benim bir müddet daha rahatlamam lazım ama sonra yatağa geleceğim."

Gönülsüzce, minnettar bir hâlde Alex yakına uzandı. Kısa süre sonra Alex horlamaya başlayana dek Merideth onun saçını okşadı. Yılan'a kısaca baktı ve gülümsedi. "Alex bizimle ilk geldiğinde, Jesse ve ben böyle bir gürültüde nasıl uyuyabileceğimizi merak etmiştik. Artık o ses olmadan pek uyuyamıyoruz.

Alex'in horlaması yükselip alçalıyordu ve arada bir nefes

alıp hırıltıyla soluyordu. Yılan gülümsedi. "Sanırım insan neredeyse her şeye alışabiliyor." Şaraptan son bir yudum aldı ve matarayı geri verdi. Deri şişeye uzanan Merideth aniden hıçkırdı, ardından kızardı ve içmek yerine şişenin tıpasını taktı.

"Şarap beni çok hızlı etkiliyor. Aslında hiç içmemem lazım."

"En azından bunu biliyorsun. Muhtemelen kendini asla gülünç duruma düşürmüyorsundur."

"Daha gençken..." Merideth anılarına güldü. "O zamanlar akılsızdım ve aynı zamanda fakirdim. Kötü bir karışım."

"Daha iyileri de aklıma geliyor."

"Artık zenginiz, ben de belki biraz daha az akılsızım. Ama neye yarar, şifacı? Paranın Jesse'ye faydası yok. Bilgeliğin de."

"Haklısın," dedi Yılan. "Ona faydaları yok, benim de yok. Sadece senin ve Alex'in var."

"Farkındayım." Merideth'in sesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Ama Jesse'nin buna alışması uzun zaman alacak."

"O *hayatta*, Merideth. Kaza onu neredeyse öldürüyordu – hayatta olduğuna şükretmek yeterli değil mi?"

"Benim için yeterli." Sözleri ağzında gevelemeye başladı. "Ama Jesse'yi tanımıyorsun. Nereli olduğunu, neden burada olduğunu..." Merideth hâlsizce Yılan'a bakakaldı, tereddüt etti, sonra hızla konuştu. "O burada çünkü tutsak kalmaya dayanamıyor. Biz birlikte olmadan önce o zengindi, güçlüydü ve güvendeydi. Ama tüm hayatı ve tüm işi önceden planlanmıştı. Merkez'in hükümdarlarından biri olacaktı—"

"Şehir!"

"Evet, hepsi onundu, isteseydi. Ama taştan bir gökyüzünün altında yaşamak istemedi. Hiçbir şeyi olmadan dışarı çıktı. Kendi kaderini yazmak için. Özgür olmak için. Şimdiyse... en keyif aldığı şeyler onun erişemeyeceği uzaklıkta olacak. Bir daha asla çölde yürüyemeyeceğini ya da bir müşterinin küpesi için bana bir elmas bulamayacağını, başka bir

atı bir daha asla ehlileştiremeyeceğini, asla sevişemeyeceğini bilirken hayatta kaldığı için memnun olmasını ona nasıl söyleyebilirim ki?"

"Bilmiyorum," dedi Yılan. "Ama sen ve Alex onun hayatını bir trajedi gibi görürseniz, öyle olacaktır."

Şafaktan hemen önce sıcaklık hafifledi fakat gün doğar doğmaz tekrar yükseldi. Kamp oldukça gölgedeydi fakat sıcaklık, korunaklı kaya duvarların arasında dahi sanki basınç uyguluyordu.

Alex horluyordu ve sesten bihaber olan Merideth onun yakınında huzurla uyuyordu, güçlü bir el Alex'in sırtında kıvrılmıştı. Yılan çadırın zeminine kollarını uzatarak yüzüstü uzanıyordu. Kilimin havındaki, teriyle nemlenen ince lifler yanağına yumuşak bir biçimde batıyordu. Eli zonkluyordu fakat uyuyamıyordu ve kalkmaya da gücü yoktu.

Arevin'i gördüğü bir rüyaya çekildi. Onu, uyanıkken hatırlayabildiğinden daha net görebiliyordu. Tuhaf bir rüyaydı, çocukça bir saflıktaydı. Arevin'in parmak uçlarına tam dokunacakken o yavaş yavaş yok olmaya başlıyordu. Yılan umutsuzca ona uzanıyordu. Cinsel bir heyecanla titreyerek uyandı, kalbi küt küt atıyordu.

Jesse kımıldadı. Yılan bir an hareketsiz kaldı, ardından isteksizce kalktı. Diğer iki partnere baktı. Alex gençliğin getirdiği anlık unutkanlıkla mışıl mışıl uyuyordu fakat Merideth'in yüzünü saf bitkinlik kaplamıştı ve parlak siyah bukleleri ter içindeydi. Yılan, Merideth ve Alex'i yalnız bırakarak Jesse'nin yanına diz çöktü. Son sefer döndürdüklerinden beri yüzüstü yatıyordu, bir eline yanağını dayamış, diğer elini de gözlerine siper etmişti.

Yılan, Jesse'nin uyuyormuş gibi yaptığını düşündü çünkü kolunu uzatışı, parmaklarının kıvrılışı gevşemeden ziyade gerginliğe işaret ediyordu. Ya da uyuyabilmeyi diliyor, dedi

içinden, benim gibi. İkimiz de uyumak isterdik, uyumak ve gerçeği göz ardı etmek.

"Jesse," dedi yumuşak bir biçimde ve tekrar, "Jesse, lütfen."

Jesse içini çekti ve elini çarşafın üzerine bıraktı.

"Yeterince güçlenince içmen için çorba var. Şarap da var istersen."

Jesse dudakları kuru olmasına rağmen neredeyse fark edilmeyen bir biçimde hayır anlamında başını salladı. Yılan onun susuz kalmasına müsaade edemezdi fakat yemek yemesi için onunla tartışmak zorunda kalmak da istemiyordu.

"Yararı yok," dedi Jesse.

"Jesse—"

Jesse uzandı ve elini Yılan'ın elinin üstüne koydu. "Hayır, sorun değil. Olanlar hakkında düşündüm. Rüyamda da gördüm." Yılan, kadının koyu kahverengi gözlerinin altın rengi lekelerle kaplı olduğunu fark etti. Gözbebekleri oldukça küçüktü. "Bu şekilde yaşayamam. Onlar da öyle. Çabalayacaklar – çabalarken kendilerini yok edecekler. Şifacı—"

"Lütfen..." yeniden korkuya kapılan Yılan fısıldadı, hayatında daha önce hiç olmadığı kadar korkuya kapılmıştı. "Lütfen yapma—"

"Bana yardım edemez misin?"

"Ölmene edemem," dedi Yılan. "Ölmen için yardım etmemi isteme!"

Ayağa fırlayarak dışarı koştu. Sıcak hava kadına çarptı fakat bundan kaçacağı bir yer yoktu. Kanyonun duvarları ve parçalanmış kayaların yuvarlanarak oluşturduğu yığınlar etrafında yükseliyordu.

Başı öne eğik, titrer vaziyette ve ter gözlerini yakarken Yılan durdu ve kendini toparladı. Akılsızca davranmıştı ve paniklediği için utanmıştı. Jesse'yi de korkutmuş olmalıydı fakat henüz dönerek onunla yüzleşemezdi. Çadırdan daha

da uzaklaşarak, güneş ve kumun bir hayal gibi titreştiği çöle doğru değil de çitle çevrilerek ağıl yapılmış kanyon duvarındaki cebe doğru yürüdü.

Yılan, atları bir yere kapatmayı hiç de gerekli görmüyordu zira başları öne eğik, sarkık kulaklarıyla hareketsiz bir grup hâlinde duruyorlardı. Kuyruklarını bile sallamıyorlardı; kara çölde hiç böcek yoktu. Yılan, Merideth'in etkileyici, doru kısrağının nerede olduğunu merak ediyordu. Acınası hayvanlar, diye düşündü. Çite asılmış ya da dağınık kümeler hâlinde uzanan eyer takımlarının üzerinde değerli metal ve mücevherler parıldıyordu. Yılan ellerini, halatla bağlanmış tahta kazıklardan birine koydu ve çenesini de yumruklarının üzerine yerleştirdi.

Damlayan su sesiyle irkilerek döndü. Ağılın diğer tarafındaki Merideth, tahta bir çerçeveye geçirilmiş deri yalağı dolduruyordu. Atlar kendine gelerek başlarını kaldırıp kulaklarını dikti. Önce tırıs ardından eşkin giderek, hepsi bir hengâme içinde tiz sesler çıkarıp canlanarak kumda yola koyulmuşlardı. Dönüşmüşlerdi. Güzellerdi.

Merideth elinde sarkmış boş kırbayla, Yılan'dan ziyade küçük sürüye bakarak yakınında durdu. "Jesse atlar konusunda doğuştan yetenekli. Onları seçmek, eğitmek... Sorun nedir?"

"Üzgünüm. Sanırım onu üzdüm. Hakkım yoktu—"

"Yaşamasını söylemeye mi? Belki de yoktu ama söylediğine memnunum."

"Ona ne söylediğimin önemi yok," dedi Yılan. "Yaşamayı kendisi istemeli."

Merideth ellerini sallayarak bağırdı. Suyun yanındaki atlar kaçışarak diğerlerine içme fırsatı sundu. Birbirlerini itip kakarak yalağı kurutana kadar içtiler, sonra da yakınında durarak daha fazlasını beklediler. "Üzgünüm," dedi Merideth. "Şimdilik hepsi bu kadar."

"Onlar için oldukça fazla miktarda su taşımak zorunda kalıyor olmalısın."

"Evet ama hepsine ihtiyacımız var. Suyla içeri giriyoruz ve Jesse'nin bulduğu cevher ve taşlarla çıkıyoruz." Doru kısrak başını halat çitin üzerinden geçirdi ve Merideth'in giysi koluna burnunu sürttü, kulaklarının arkası ve çenesinin altının kaşınması için uzandı. "Alex bizimle olduğundan beri daha fazla... *eşyayla* seyahat ediyoruz. Lüks eşyalar. Alex bu şekilde insanları etkileyeceğimizi söyledi, böylece bizden alışveriş ederlermiş."

"İşe yarıyor mu?"

"Yarıyor sanki. Artık çok iyi yaşıyoruz. Aldığım siparişleri seçebiliyorum."

Yılan ağılın gölgedeki arka kısmına birer birer ilerleyen atlara dalgınca baktı. Güneşin bulanık parıltısı yavaş yavaş duvar kenarına çökmüştü. Yılan sıcaklığı yüzünde hissedebiliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Merideth.

"Jesse'nin yaşamayı istemesinin nasıl sağlanacağını."

"Bir faydası olmadan yaşamak istemeyecektir. Alex ve ben onu seviyoruz. Ne olursa olsun ona bakarız. Ama bu onun için yeterli değil."

"Faydalı olması için yürümesi gerekli mi?"

"Şifacı, o bizim maden arayıcımız." Merideth üzgün bir ifadeyle Yılan'a baktı. "Nasıl ve nerede arayacağımı bana öğretmeye çalıştı. Bana söylediklerini anlıyorum ama aramaya çıktığımda, çoğu zaman kaynaşmış cam ve ahmak altınından* başka bir şey bulamıyorum."

"Ona senin işini gösterdin mi?"

"Elbette. Hepimiz birbirimizin işini biraz olsun yapabiliyoruz. Ama hepimizin birer yeteneği var. Jesse benim işimi, benim onunkini yaptığımdan daha iyi yapıyor ve ikimiz de

* Demir ve kükürt bileşiminden oluşan bir çeşit pırıltılı mineral. -*çn*

Alex'in işinde iyi değiliz ama Jesse'nin işini Alex'e göre daha iyi yapıyorum gerçi insanlar onun tasarımlarını anlamıyor. Fazlasıyla tuhaflar. Güzeller." Merideth içini çekerek Yılan'a bir bilezik gösterdi, taktığı tek takıydı. Gümüştü, taşları yoktu, geometrik ve çok katmanlıydı fakat kaba durmuyordu. Merideth haklıydı; güzeldi fakat tuhaftı. "Bunları kimse satın almaz. Jesse bunu biliyor. Her şeyi yaparım. İşe yarayacağını bilsem ona yalan bile söylerim. Ama anlar. Şifacı..." Merideth kırbayı kuma fırlattı. "Yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Enfeksiyonlarla, hastalıklarla ve tümörlerle baş edebilirim. Aletlerim elverdiğince ameliyat dahi yapabilirim. Ama vücudu, kendini iyileştirmesi için zorlayamam."

"Yapabilecek biri var mı?"

"Yok... bu dünyada benim tanıdığım kimse yok."

"Sen bir gizemci değilsin," dedi Merideth. "Bazı ruhların mucizeye yol açabileceğine inanmıyorsun. Dünyadaki insanların yardım edebileceklerini kastediyorsun."

"Belki de edebilirler," dedi Yılan yavaşça, o şekilde konuştuğu için üzgündü. Gücendiğini Merideth'in hissetmesini beklemiyordu ki aslında hissetmeliydi. Şehir, etrafındaki herkesi etkiliyordu; bir girdabın merkezi gibi gizemli ve büyüleyiciydi. Aynı zamanda dünyadışıların bazen iniş yaptığı yerdi. Merideth, Jesse sayesinde bu insanlar ve şehirle ilgili, muhtemelen Yılan'ın bildiğinden daha fazlasını biliyordu. Yılan, Merkez'le ilgili hikâyelere her zaman gözü kapalı inanmak zorundaydı; yıldızların nadiren görüldüğü bir diyarda yaşayan birisi için dünyadışılar fikrini kabul etmesi zordu.

"Jesse'yi belki şehirde bile iyileştirebilirler," dedi Yılan. "Nasıl bilebilirim ki? Orada yaşayan insanlar bizimle konuşmuyor. Bizi burada izole tutuyorlar - ayrıca dünyadışılara gelince, onlardan birini görmüş olduğunu iddia eden kimseyle tanışmadım bile."

"Jesse gördü."

"Ona yardım ederler mi?"

"Ailesi nüfuzlu. Dünyadışıların Jesse'yi, iyileştirilebileceği yere götürmelerini sağlayabilirler."

"Merkez halkı ve dünyadışılar bilgilerini kıskanıyor, Merideth," dedi Yılan. "En azından bu bilgileri paylaşmayı asla teklif etmediler."

Merideth kaşlarını çatarak başını çevirdi.

"Denemeyelim demiyorum. Ona umut verebilir—"

"Eğer reddederlerse de umudu yine kırılacak."

"Zamana ihtiyacı var."

Merideth düşündü ve nihayet cevap verdi. "Yardım etmek için gelecek misin?"

Tereddüt etme sırası Yılan'daydı. Şifacıların merkezine dönmeye ve hatalarından bahsettiğinde öğretmenlerinin vereceği hükmü kabullenmeye çoktan niyetlenmişti. Kendini vadiye gitmeye hazırlamıştı. Fakat farklı bir yolculuğu aklına koydu ve Merideth'in önerdiği görevin ne kadar zorlu olduğunu fark etti. Jesse'ye nasıl bir bakım gerektiğini bilen birine çok ihtiyaçları olacaktı.

"Şifacı?"

"Tamam. Geleceğim."

"O hâlde Jesse'ye soralım."

Çadıra döndüler. Yılan kendini iyimser hissettiğine şaşırdı; uzun zamandır ilk defa gülümsüyordu, gerçekten cesaretlenmişti.

İçeride Alex, Jesse'nin hemen yanında oturuyordu. İçeri girdiğinde Yılan'a dik dik baktı.

"Jesse," dedi Merideth, "bir planımız var."

Yılan'ın söylediklerini dikkatle uygulayarak onu yeniden çevirmişlerdi. Jesse alnındaki ve ağzının etrafındaki derin çizgilerle yaşlanmış başını kaldırıp yorgun yorgun baktı.

Merideth planı abartılı hareketlerle açıkladı. Jesse duygusuzca dinledi. Alex'in ifadesi sertleşerek inanmazlığa dönüştü.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi, Merideth açıklamayı bitirdiğinde.

"Kaçırmadım! Bir şans varken neden böyle söylüyorsun?"

Yılan, Jesse'ye baktı. "Sence?"

"Sanırım," dedi Jesse fakat çok yavaş, çok düşünceli konuşmuştu.

"Seni Merkez'e götürürsek," dedi Yılan, "ailen sana yardım edebilir mi?"

Jesse tereddüt etti. "Kuzenlerimin bazı teknikleri var. Çok kötü yaraları tedavi edebiliyorlar. Ama omurgayı? Belki. Bilmiyorum. Ayrıca bana yardım etmeleri için bir sebep yok. Artık yok."

"Kan bağının şehir aileleri arasında ne kadar önemli olduğunu hep söylerdin," dedi Merideth. "Sen onların akrabasısın—"

"Onları terk ettim," dedi Jesse. "Bağları *ben* kopardım. Beni neden geri alsınlar? Gidip onlara yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Jesse aşağıya doğru, uzun, güçlü ve işe yaramaz bacaklarına baktı. Alex önce Merideth'e, ardından Yılan'a gözlerini dikti.

"Jesse bu hâlini görmeye dayanamıyorum, ölmeyi istemeni izlemeye katlanamıyorum."

"Onlar çok gururlu," dedi Jesse. "Onlardan vazgeçerek ailemin gururunu incittim."

"O hâlde onlardan yardım istemenin, senin için ne kadar zor olduğunu anlayacaklardır."

"Denemek için çıldırmış olmamız lazım," dedi Jesse.

3

Kampı o gece toplamayı ve lav akıntısını karanlıkta geçmeyi planladılar. Yılan, Jesse'yi hiç hareket ettirmeden birkaç gün daha beklemeyi tercih ederdi fakat seçenek yoktu. Jesse'nin ruh hâli, onu artık burada tutmak için fazla değişkendi. Partnerlerin çölde gerekenden fazla zaman geçirdiğini biliyordu. Alex ve Merideth suyun azaldığı, kendisinin temizlenip yıkanabilmesi için onların ve atların susuz kaldıkları gerçeğini gizleyemiyorlardı. Kanyonda fazladan birkaç gün geçirmek, hiçbir şey düzgünce yıkanamayacağı için artacak ekşi kokuda yaşamak onu depresyona ve tiksinmeye itecekti.

Ayrıca kaybedecek zamanları yoktu. Yolculuk edecek uzun bir yolları vardı; lavı aşacak, ardından kara çölün şu an bulundukları batı yarısıyla şehrin uzandığı doğu kısmını ayıran merkezi dağlara doğru doğuya gideceklerdi. Merkezi dağların batı ve doğu sıralarının içinden geçen yol iyi bir yoldu fakat geçitten sonra yolcular tekrar çöle girecek ve Merkez'e gitmek için güneydoğuya yöneleceklerdi. Acele etmeleri gerekiyordu. Kış fırtınaları başladığında çölü kimse geçemezdi; şehir soyutlanırdı. Yaz, şiddetli toz hortumları ve rüzgârın savurduğu kum girdaplarıyla çoktan sona ermeye başlamıştı.

Alacakaranlık çökene dek çadırı sökmeyecek ya da atları yüklemeyeceklerdi fakat çalışmak için aşırı sıcak olmadan önce ellerinden geldiğince toplanarak eşyaları Jesse'nin cev-

her çuvallarının yanına istiflediler. Yılan'ın eli ağır iş yapmaktan yumuşadı. Morluk nihayet kayboluyordu ve delikler parlak pembe yaralara dönüşmüştü. Kısa süre sonra kum engereğinin ısırığı, ellerindeki tüm diğer yaralara benzeyecekti ve hangisi olduğunu unutacaktı. Şimdiyse çirkin yılanlardan birini eve götürmek için yakalamış olmayı diledi. Daha önce hiç görmediği bir türdü. Şifacıların işine yaramayacak bir tür olduğu ortaya çıksa da, Arevin'in halkı için zehrine karşı bir panzehir hazırlayabilirdi. Tabii Arevin'in halkını bir daha görecek olursa.

Yılan son çantayı da uğraşarak yığına ekledi ve ellerini pantolonuna, yüzünü de giysisinin koluna sildi. Yakınlardaki Merideth ve Alex hazırladıkları sedyeyi kaldırdılar ve birbiri ardına koşulmuş bir çift atın arasında aynı seviyeye gelene dek geçici koşum takımını ayarladılar. Yılan da oraya giderek izledi.

Hayatında gördüğü en tuhaf araçtı fakat işe yarayacak gibi duruyordu. Çölde her şeyin taşınması ya da sürüklenmesi gerekiyordu; tekerlekli arabalar kuma gömülüyor ya da kayalık arazide kırılıyordu. Atlar ürkmediği ya da fırlayıp kaçmadığı sürece sedye Jesse'ye, atın arkasında çekilen kızağa kıyasla daha katlanılır bir yolculuk sağlayacaktı. Öndeki çubuklar arasındaki büyük kır at put gibi kıpırdamadan duruyordu; arka çubuklar arasında yedekte götürülen ve ikinci alaca at korkusuz görünüyordu.

Eğer eğittiği atlar böylesi bir düzeneğe tahammül edebilirse, Jesse bir mucize *olmalı*, diye düşündü Yılan.

"Jesse gittiğimiz her yerde zengin tüccarlar arasında moda başlatacağımızı söylüyor," dedi Merideth.

"Haklı," dedi Alex. Kayışlardan birini çözdü ve sedyenin yere düşmesini sağladılar. "Yine de tekme yemezlerse şanslı olurlar, pek çoğunun atları terbiye etme şekli düşünülürse." Uysal kır atın boynuna şefkatle vurdu ve her iki atı da ağıla geri gönderdi.

"Keşke bunlardan birini sürmüş olsaydı," dedi Yılan, Merideth'e.

"Onları aldığında böyle değillerdi. Dengesiz atları satın alır. Kötü muamele görmelerine dayanamaz. Tay, başıboş dolaşırken bulduklarından biriydi - onu uysallaştırmıştı ama at dengesini henüz bulamamıştı."

Öğleden sonra boyunca yavaş yavaş artan güneşten kaçmak için çadıra yöneldiler. Çadır, sedye için çıkarılmış iki direğin tarafına eğilmişti. Merideth genişçe esnedi. "Şansımız varken en iyisi uyumak. Güneş yükseldiğinde hâlâ lavın üstünde olmaya dayanamayız."

Fakat Yılan, nereden geldiği belli olmayan, kıpır kıpır bir enerjiyle doluydu; gölgeye minnettar vaziyette çadırda oturdu fakat tamamen uyanıktı, bu çılgın planın işe yarayıp yarayamayacağını merak ediyordu. Yılanlarını kontrol etmek için deri çantaya uzandı fakat Kum'un bölmesini açarken Jesse uyandı. Kilidin mandalını yeniden kapattı ve ot dolu şilteye yaklaştı. Jesse başını kaldırıp ona baktı.

"Jesse... söylediklerim hakkında..." Açıklamak istiyordu fakat nasıl başlayacağını bulamıyordu.

"Keyfini bu kadar kaçıran ne? Ölmüş olabilecek birine ilk defa mı yardım ettin?"

"Hayır. İnsanların öldüğünü gördüm. Ölmelerine yardım da ettim."

"Kısa süre önce her şey ne kadar da umutsuzdu," dedi Jesse. "Hoş bir son kolay olurdu. Sanırım hep önlem alman gerekiyor... ölümün sıradanlığına karşı."

"Ölüm, bir hediye olabiliyor," dedi Yılan. "Ama öyle ya da böyle, her zaman başarısızlık anlamına geliyor. Ona karşı alınan önlem işte bu. Bu da yeterli."

Yılan'ın neredeyse serinlemesine neden olan hafif bir esinti, sıcağın içinden fısıldadı.

"Sorun nedir, şifacı?"

"Korktum," dedi Yılan. "Ölüyor olmandan korktum. Öyle olsaydın, yardımımı istemeye hakkın olurdu. Bunu yapma zorunluluğum var. Ama yapamam."

"Anlamıyorum."

"Eğitimim tamamlandığında öğretmenlerim bana kendi yılanlarımı verdi. İkisi, ilaçlar için uyuşturulabiliyor. Üçüncüsü düş bahşedendi. Öldürüldü."

Jesse içgüdüsel olarak uzandı ve Yılan'ın elini tuttu, onun üzüntüsüne bir karşılıktı. Yılan, Jesse'nin sessiz sempatisini minnetle kabul etti ve güçlü dokunuşuyla avundu.

"Sen de sakatlanmışsın," dedi Jesse aniden. "Yani işinde, tıpkı benim gibi."

Jesse'nin ikisini bu şekilde kıyaslamasındaki cömertlik Yılan'ı utandırdı. Jesse acı içindeydi, yardıma muhtaçtı, iyileşmek için tek şansı o kadar küçüktü ki Yılan onun ruh hâli ve hayata yeniden tutunması karşısında huşu duydu. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben aileme dönüp yardım isteyeceğim – sen de seninkine mi dönecektin?"

"Evet."

"Sana başka bir tane vereceklerdir," dedi Jesse kendinden emin bir şekilde.

"Öyle umuyorum."

"Kuşkun mu var?"

"Düşyılanları pek de çok üremiyorlar," dedi Yılan. "Onlar hakkında yeterince bilgimiz yok. Birkaç yılda bir sadece birkaç tanesi doğuyor ya da bizden biri birkaç tane klonlamayı başarıyor, ama..." Yılan omuz silkti.

"Yakala bir tane!"

Bu öneri Yılan'ın aklına daha önce hiç gelmemişti çünkü imkânsız olduğunu biliyordu. Şifacıların merkezine dönmek ve öğretmenlerinden kendisi affetmelerini istemekten başka bir olasılığı hiç düşünmemişti. Hüzünle gülümsedi. "Erişimim o kadar kapsamlı değil. Buradan değiller."

"Nereden geliyorlar?"

Yılan yeniden omuz silkti. "Başka bir dünyadan..." Ne söylediğinin farkına varınca sesi kısıldı.

"O hâlde şehir kapılarının ötesine benimle birlikte geleceksin," dedi Jesse. "Aileme gittiğimde, seni dünyadışılarla tanıştıracaklar."

"Jesse, halkım Merkez'in yardımını onyıllardır istiyor. Bizimle konuşmuyorlar bile."

"Ama şimdi, şehir ailelerinden biri sana borçlu. Ailem beni geri alacak mı, bilmiyorum. Ama bana yardım ettiğin için yine de sana borçlu olacaklar."

Yılan sessizlik içinde dinlerken, Jesse'nin sözlerinde yatan olasılıklar ilgisini uyandırdı.

"Şifacı, bana inan," dedi Jesse. "Birbirimize yardım edebiliriz. Eğer beni kabul ederlerse, arkadaşlarımı da kabul edecekler. Etmezlerse, sana olan borçlarını hâlâ ödemek zorunda olacaklar. İkimizden biri, ikimizin de taleplerini iletebilir."

Yılan gururlu bir kadındı; eğitimiyle, kabiliyetiyle, ismiyle gurur duyuyordu. Çim'in ölümünü, af dilemekten başka bir şekilde telafi etme ümidi onu cezbetmişti. Her on yılda bir kıdemli bir şifacı, şehre giden uzun yolu katederek damızlık düşyılanlarını yenilemeye çalışırdı. Her zaman da reddedilirlerdi. Eğer Yılan başarabilirse...

"Bu işe yarayabilir mi?"

"Ailem bize yardım edecek," dedi Jesse. "Dünyadışıların da bize yardım etmesini sağlayabilecekler mi, bilmiyorum."

Sıcak öğleden sonra boyunca Yılan ve partnerlerin tüm yapabildiği beklemekti. Yılan uzun yolculuk başlamadan önce Sis ve Kum'u bir süreliğine omuz çantasından dışarı bırakmaya karar verdi. Çadırdan ayrılırken Jesse'nin yanında durdu. Etkileyici kadın huzur içinde uyuyordu fakat yüzü kızarmıştı. Yılan kadının alnına dokundu. Belki de Jesse'nin

hafif ateşi vardı, belki de sadece günün sıcağındandı. Yılan hâlâ Jesse'nin ciddi iç hasarlardan korunduğunu düşünüyordu fakat yine de kanaması olabilirdi, hatta karınzarı iltihabı bile oluşabilirdi. Bunlar, Yılan'ın tedavi edebileceği şeylerdi. Jesse'yi bir süre rahatsız etmemeye fakat bekleyerek ateşin yükselip yükselmediğini görmeye karar verdi.

Yılanlarının kimseyi ürkütmeyeceği, korunaklı bir yer bulmak üzere kampın dışına yürürken Yılan, boşluğa suratsızca gözlerini dikmiş Alex'in yanından geçti. Duraksayınca Alex de başını kaldırarak sıkıntılı bir ifadeyle göz attı. Yılan konuşmadan yanına oturdu. Alex de dönerek keskin bakışlarını ona dikti: Istırabı, iyi huyluluğunu yüzünden silmiş, onu çirkin, hatta tehditkâr hâle getirmişti.

"Onu biz sakat bıraktık, öyle değil mi? Merideth ve ben."

"Sakat bırakmak mı? Hayır, elbette öyle değil."

"Onu kıpırdatmamamız gerekirdi. Bunu düşünmem gerekirdi. Kampı onun yanına taşımamız gerekirdi. Onu bulduğumuzda sinirleri belki de kopmamıştı."

"Kopmuştu."

"Ama sırtından haberimiz yoktu. Kafasını çarptığını düşünmüştük. Vücudunu döndürerek—"

Yılan elini Alex'in önkoluna koydu. "Şiddetli bir darbe sonucu gerçekleşmiş bir yaralanmaydı," dedi. "Herhangi bir şifacı bunu anlayabilir. Yaralanma, düştüğü zaman gerçekleşmiş. İnan bana. Sen ve Merideth bunu ona yapmış olamazsınız."

Önkolundaki sert kaslar gevşedi. Yılan rahatlayarak elini çekti. Alex'in tıknaz vücudu o kadar kuvvetliydi ve kendini o kadar sıkı kontrol ediyordu ki Yılan, onun gücünü farkında olmadan kendine yönelteceğinden korktu. Genç adam bu partnerlikte göründüğünden daha önemliydi, belki de kendisinin farkında olduğundan bile daha önemliydi. Alex becerikli olandı, kampın sorunsuzca işlemesini sağlayan oydu,

Merideth'in ürettiklerini satın alanlarla ilgilenen oydu, sanatçı Merideth ile maceracı Jesse'nin duygusallığını dengeleyen oydu. Yılan, ona açıkladığı gerçeğin, vicdan azabını ve gerginliğini hafifleteceğini umdu. Bununla birlikte, şimdilik onun için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Alacakaranlık yaklaşırken Yılan, Kum'un pürüzsüz, desenli pullarını okşadı. Baklava sırtlı yılanın okşanmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını ya da Kum kadar küçük bir beyne sahip bir yaratığın hoşlanma hissi olup olmadığını artık umursamıyordu. Parmaklarının altındaki serin his ona keyif veriyordu ve Kum kıvrılmış vaziyette sessizce uzanırken arada bir dilini şaklatarak çıkarıyordu. Rengi canlı ve parlaktı; büyüdüğü için eski derisine sığmamış ve kısa süre önce onu değiştirmişti. "Sana fazla yediriyorum," dedi Yılan şefkatle. "Seni tembel yaratık."

Yılan dizlerini çenesinin altına çekti. Siyah kayalara doğru durduğunda çıngıraklıyılanın desenleri, neredeyse Sis'in albino pulları kadar dikkat çekiciydi. Ne yılanlar ne insanlar ne de dünya üzerinde hayatta kalmış herhangi bir şey kendi dünyalarına şu anki varoluşuyla uyum sağlayabilmişti.

Sis'i göremiyordu ama Yılan endişeli değildi. Yılanların ikisi de ona mühürlenmişti; Yılan'ın yakınında kalır, hatta onu takip ederlerdi. Şifacıların onları eğittikleri mühürlenmenin ötesinde ikisinin de öğrenmeye pek yeteneği yoktu fakat Sis ve Kum, kadın yere vurduğunda oluşan titreşimi hissettiklerinde dönerlerdi.

Yılan, Arevin'in halkının ona verdiği yumuşak çöl giysisine sarınmış vaziyette iri bir kaya parçasına yaslanarak rahatladı. Arevin'in ne yaptığını, nerede olduğunu merak etti. Halkı göçebeydi, uzun tüylerin altındaki kısa tüylerden kaliteli, ipek gibi yün elde edilen dev bir misk sığırı sürüsünü gü-

düyorlardı. Kabileyle yeniden karşılaşmak için onları araması gerekecekti. Arevin'i bir kez daha görmeyi çok istemesine rağmen bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyordu.

Onun halkını görmek kadına her zaman Çim'in ölümünü hatırlatacaktı, tabii unutmayı başarabilirse. Hataları ve onlar hakkında verdiği yanlış hükümler sonucu Çim gitmişti. Korkularına rağmen sözüne güvenmelerini beklemişti ve onlar da istemeden, kadının varsayımlarının ne kadar kibirli olduğunu ona göstermişlerdi.

Yaşadığı bunalımı üzerinden attı. Artık kendini affettirmek için bir şansı vardı. Eğer gerçekten Jesse'yle gidebilir, düşyılanlarının nereden geldiğini öğrenebilir ve yenilerini yakalayabilirse -dünyada neden üremediklerini de keşfedebilirse- öğretmenlerinin ve nice şifacı neslinin başarısız olduğu yerde başarıya ulaşarak gözden düşmek yerine zaferle dönebilirdi.

Kampa gitme vakti gelmişti. Kanyonun girişini kaplayan, düzensiz kayalardan oluşan alçak tepeye tırmanarak Sis'i aradı. Kobra, geniş bir bazalt parçasının üzerine kıvrılmıştı.

Yamacın tepesindeki Yılan uzanarak Sis'i aldı ve dar başını okşadı. Sakinken, boynu şişmemişken herhangi bir zehirsiz yılan gibi başı ok şeklindeyken pek de korkutucu değildi. Zehir dolu kalın çeneli bir başa ihtiyacı yoktu. Zehri hafif dozlarla bile öldürecek kadar kuvvetliydi.

Yılan döndüğünde bakışlarını parlak günbatımına çevirdi. Güneş ufukta, gri bulutları delip geçen mor ve ateş kırmızısı ışınlar yayan turuncu bir bulanıklıktı.

Ardından Yılan, aşağısındaki çöl boyunca yayılan kraterleri gördü. Yeryüzü dev dairesel çukurlarla kaplıydı. Lav akıntısının yolu üzerine uzanan bazıları, düz vaziyette donmuş olan dev dalgalarını yakalayarak kırmıştı. Diğerleri daha berraktı, kumun içine oyulmuş dev delikler, yıllar süren yürüyen kumların ardından dahi hâlâ belirgindi. Kraterler o

kadar genişti ve öyle uzaklığa yayılmıştı ki sadece tek kaynakları olabilirdi. Onları nükleer patlama yaratmıştı. Savaşın kendisi uzun süre önce sona ermiş, neredeyse unutulmuştu zira gerçekleşme nedenlerini bilen ya da buna önem veren herkesi yok etmişti.

Yılan harap hâldeki araziye baktı ve daha yakınında olmamaktan memnuniyet duydu. Bu tür yerlerde, savaşın etkileri Yılan'ın zamanına kadar sürerdi, hem gözle görülür hem de görülmez şekilde; onun yaşamından yüzyıllar sonra da sürüp gideceklerdi. Yılan ve partnerlerin kamp kurduğu kanyon da muhtemelen bütünüyle güvenli sayılmazdı fakat ciddi bir tehlikede olacak kadar uzun süredir burada değillerdi.

Taş yığınında sıradışı bir şey duruyordu, batmakta olan parlak güneşle aynı hizada olduğundan Yılan görmekte zorlanıyordu. Gözlerini kısarak baktı. Bilmeye hakkı olmadığı bir şeyi gizlice gözetliyormuş gibi tedirgin hissetti.

Sıcakta çürüyen bir atın bedeni, kraterlerden birinin kenarında buruşmuş vaziyette uzanıyordu. Şişen karnı yüzünden ters dönmüş ölü hayvanın kaskatı bacakları, grotesk bir biçimde havayı deliyordu. Hayvanın başını saran altın bir dizgin, günbatımında kızıl ve turuncu renklerde parıldıyordu.

Yılan, kısmen iç çeker kısmen inler gibi nefesini verdi.

Çantasına koştu ve Sis'i aceleyle içeri soktu, Kum'u yerden aldı ve kampa dönmek için yola çıktı, çıngıraklıyılan akılsız inatçılığıyla kendini kadının koluna dolamaya çalıştığında sövdü. Durdu ve bölmesine kayarak girebilmesi için onu tuttu, ardından da kilidi kapatırken tekrar koşmaya başladı. Koşarken çanta bacağına çarpıyordu.

Nefes nefese çadıra ulaştı ve içeri daldı. Merideth ve Alex uyuyordu. Yılan, Jesse'nin yanına diz çöktü ve örtüyü dikkatlice açtı.

Yılan'ın Jesse'yi muayene etmesinin üzerinden bir saatten biraz fazla geçmişti. Yan tarafındaki bereler koyulaşmış ve

artmıştı, ayrıca bedeni sağlıksız bir biçimde kızarmıştı. Yılan alnını kontrol etti. Alev alev yanıyordu ve kupkuruydu. Jesse dokunuşuna yanıt vermedi. Yılan kadının elini kaldırdığında pürüzsüz derisi daha koyu göründü. Yılan'ın dehşetle izlediği dakikalar içinde, kılcal damarlar çatlarken başka bir bere oluşmaya başladı. Radyasyon yüzünden çeperleri öylesine zarar görmüştü ki en ufak baskı dahi tahribatlarına neden oluyordu. Jesse'nin uyluğundaki sargı birdenbire bir kan lekesiyle ortasından kırmızıya boyandı. Yılan yumruklarını sıktı. Sanki delici bir soğuk yüzündenmiş gibi içten içe titriyordu.

"Merideth!"

Merideth bir an sonra esneyerek ve uykulu vaziyette geveleyerek uyanmıştı. "Ne oldu?"

"Jesse'yi bulman ne kadar sürdü? Kraterlere mi düştü?"

"Evet, maden arıyordu. Bu yüzden buraya geldik – Jesse'nin burada buldukları sayesinde diğer zanaatkârlar ürettiklerimizle boy ölçüşemiyor. Ama bu sefer kraterin bir kenarı çöktü. Onu akşam vakti bulduk."

Bütün bir gün, diye düşündü Yılan. Jesse ana kraterlerden birine düşmüş olmalıydı.

"Neden bana söylemediniz?"

"Neyi söylemedik?"

"O kraterler tehlikeli—"

"Bütün o eski efsanelere inanıyor musun, şifacı? On yıldır buraya geliyoruz ve bize hiçbir şey olmadı."

O an öfkeyle karşılık verme zamanı değildi. Yılan yeniden Jesse'ye göz attı ve kendi cehaletiyle birlikte partnerlerinin eski dünyanın yadigârlarından kaynaklanan tehlikeyi küçümsemesi, farkında olmadan Jesse'ye bir miktar merhamet sağlamıştı. Yılan'ın radyasyon zehirlenmesine karşı tedavisi vardı fakat bu derece ciddi bir şeyin tedavisi yoktu. Denediği her şey ancak Jesse'nin ölümünü uzatırdı.

"Sorun nedir?" Merideth'in sesinde ilk defa korku yankılanmıştı.

"Radyasyondan zehirlenmiş."

"Zehirlenme mi? Nasıl? Bizim tadına bakmadığımız hiçbir şeyi ne yedi ne de içti."

"Kraterden. Zemin zehirli. Efsaneler gerçek."

Merideth'in bronzlaşmış teni solgunlaştı. "O hâlde bir şeyler yap, ona yardım et!"

"Yapabileceğim bir şey yok."

"Yaralarını iyileştiremedin, hastalığını iyileştiremiyorsun—"

Her ikisi de acı ve öfkeyle birbirine bakakaldı. Önce Merideth'in bakışları indi. "Özür dilerim. Hakkım yoktu..."

"Tanrılardan her şeye gücümün yetmesini dilerdim, Merideth, ama yetmiyor."

Konuşmalarına uyanan Alex kalktı ve gerinip kaşınarak onlara doğru geldi. "Zamanı geldi..." Bir Yılan'a bir Merideth'e göz attı, ardından Jesse'ye baktı. "Ah, tanrılar aşkına..."

Yılan'ın alnında dokunduğu yerdeki yeni izden yavaşça kan sızıyordu.

Alex kendini Jesse'nin yanında yere atarak ona uzandı ama Yılan onu durdurdu. Alex onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı.

"Alex, ona çok az dokundum. Bu şekilde ona yardım edemezsin."

Alex ona boş boş baktı. "O hâlde nasıl?"

Yılan başını salladı.

Gözlerinde yaşlar biriken Alex kendini çekip kurtardı. "Bu haksızlık!" Çadırdan dışarı koştu. Merideth onu takip edecekken girişte tereddüt ederek arkasına döndü. "O anlayamıyor, çok genç."

"Anlıyor," dedi Yılan. Ovalamamaya ya da tenine baskı uygulamamaya çalışarak Jesse'nin alnını kuruladı. "Ayrıca

doğru söylüyor, bu haksızlık. Adil bir şey olduğunu kim söyledi ki?" Jesse'nin kader, cehalet ve bir başka neslin deliliğinin kalıntıları yüzünden yok olan kayıp şansının hissettirdiği öfkeyi Merideth'e yöneltmemek için sözlerini sonlandırdı.

"Merry?" Jesse titreyen eliyle havayı yokladı.

"Buradayım." Merideth uzandı fakat ona dokunmaktan korkarak durdu.

"Sorun ne? Neden ben..." Kan çanağına dönmüş gözlerini yavaşça kırpıştırdı.

"Nazikçe," diye fısıldadı Yılan. Merideth elleriyle Jesse'nin parmaklarını, kuş kanatları kadar yumuşak bir biçimde sardı.

"Gitme zamanı mı geldi?" Merakında korku, bir şeyin yolunda olmadığını fark etmenin isteksizliği hissediliyordu.

"Hayır, aşkım."

"O kadar sıcak ki..." Ağırlığını başka yere vererek başını kaldırmaya başladı. Nefes nefese donup kaldı. Bilinçli bir çaba göstermeksizin Yılan'ın zihnine bilgi aktı; eğitimini aldığı soğuk, merhametsiz bir analiz: Eklemlerde kanama. İç kanama. Peki ya beyninde?

"Hiç böyle acımamıştı." Başını oynatmadan Yılan'a göz attı. "Bu başka bir şey, daha kötü bir şey."

"Jesse, ben..." Yılan gözyaşlarının farkına, çöl tozuyla gelen iri taneli kumla karışık tuz tadını alınca vardı. Kelimeler boğazına dizildi. Alex sessizce çadıra döndü. Jesse yeniden konuşmaya çalıştı fakat sadece soluğu kesildi.

Merideth Yılan'ın kolunu yakaladı. Tırnaklarının cildini kestiğini hissedebiliyordu. "Ölüyor."

Yılan başıyla onayladı.

"Şifacılar nasıl yardım edeceklerini bilir... nasıl..."

"Merideth, hayır," diye fısıldadı Jesse.

"...acıyı dindireceklerini."

"Yapamaz..."

"Yılanlarımdan biri öldürüldü," dedi Yılan, keder ve öf-

keyle savaştığı için sesi niyetlendiğinden daha yüksek çıkmıştı.

Merideth ikinci bir çıkışta bulunmadı fakat Yılan dile dökülmeyen suçlamayı hissedebiliyordu: Yaşaması için ona yardım edemedin ve şimdi de ölmesine yardım edemiyorsun. Bu sefer Yılan'ın bakışları indi. Kınanmayı hak ediyordu. Merideth onu bırakarak Jesse'ye döndü, yaratıklar ya da göl-gelerle savaşmayı bekleyen uzun bir iblis gibi üzerine eğildi.

Jesse, Merideth'e dokunmak için uzandı fakat elini aniden geri çekti. Çalışırken oluşan nasırların arasına, avucunun yumuşak ortasına bakakaldı. Bir bere oluşuyordu. *"Neden?"*

"Son savaş," dedi Yılan. "Kraterlerdeki..." Sesi çatallandı.

"O hâlde doğru," dedi Jesse. "Ailem, dışarıdaki diyarın öldürücü olduğuna inanıyor ama ben yalan söylediklerini düşünmüştüm." Odağını kaybeden gözlerini kırpıştırdı, Yılan'a doğru baktı fakat sanki onu görmüyordu, gözlerini tekrar kırpıştırdı. "Daha bir sürü şey hakkında yalan söylediler. Çocukları itaatkâr yapmak için söylenen yalanlar..."

Tekrar sessizleşerek gözlerini kapatan Jesse, sanki rahatlamak bile birden katlanamayacağı bir ıstırapmış gibi her seferinde bir kasını yavaşça gevşetti. Bilinci hâlâ yerindeydi fakat Merideth parlak saçını okşarken ve ona dokunmadan olabildiğince yaklaşırken sözcüklerle, gülümsemeyle ya da bakışla bir yanıt vermedi. Kurşuni berelerin etrafındaki cildi çok solgundu.

Aniden çığlık attı. Ellerini şakaklarına kenetleyerek bastırdı, tırnaklarını kafa derisine sapladı. Yılan çekmek için ellerini yakaladı. "Hayır," diye inledi Jesse, "ah, hayır, beni rahat bırak... Merry, canım yanıyor!" Bir an önce güçsüz olan Jesse, ateşin verdiği güçle mücadele ediyordu. Yılan'ın onu nazikçe zaptetmekten başka yapabilecek bir şeyi yoktu fakat içsel teşhis sesi yükseldi: Anevrizma. Jesse'nin beyninde, radyasyon yüzünden zayıflamış damarlardan biri yavaş yavaş

patlıyordu. Yılan'ın bir sonraki düşüncesi, aynı şekilde kendiliğinden oluşmuştu ve daha da güçlüydü: Dua et ki kısa sürede ve şiddetle patlasın, böylece onu temiz bir biçimde öldürsün.

Aynı anda Yılan, Alex'in Jesse'ye yardım etmeye çalışmak için artık yanında olmadığını fark etti. Çadırın diğer tarafına geçmişti ve Yılan, Kum'un çıngırak sesini duydu. İçgüdüsel olarak dönerek kendini Alex'e doğru fırlattı. Omzu adamın midesine çarptı ve o da, Kum içeriden saldırırken omuz çantasını düşürdü. Alex zemine çakıldı. Yılan bacağında keskin bir acı hissederek Alex'e saldırmak için yumruğunu geri çekti fakat kendini kontrol etti.

Bir dizinin üstüne çöktü.

Kum zeminde kıvrılarak kuyruğunu yavaş yavaş çıngırdattı ve yeniden ısırmaya hazırlandı. Yılan'ın kalbi küt küt atıyordu. Nabzımn uyluğunda attığını hissedebiliyordu. Uyluk atardamarı, Kum'un zehirli dişlerini kasına batırdığı delikten bir karış uzakta bile değildi.

"Seni budala! Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Bacağı birkaç kez daha zonkladı, ardından bağışıklığı zehri etkisiz hâle getirdi. Kum'un atardamarı ıskaladığına memnundu. Kendisi bile böyle bir ısırıkla kısa süreliğine hastalanabilirdi ve hastalanmak için vakti yoktu. Acı, uyuşuk ve zayıflamış bir ağrıya dönüştü.

"Onu böyle acı içinde nasıl ölüme terk edebilirsin?" diye sordu Alex.

"Kum'la ona verebileceğin tek şey daha fazla acı olurdu." Öfkesini gizleyerek baklava sırtlı yılana sakince döndü, onu yerden kaldırdı ve çantaya sürünerek dönmesine izin verdi. "Çıngıraklıyılanlar hızlı ölüm sağlamaz." Bu tam olarak doğru değildi fakat Yılan hâlâ onu korkutacak kadar öfkeliydi. "Eğer bundan ölecek biri varsa, enfeksiyondan ölür. Kangrenden."

Alex solgunlaştı fakat öfkeyle bakarak geri adım atmadı.

Merideth ona seslendi. Alex partnerlerine göz attı, ardından meydan okurcasına uzun bir an Yılan'a baktı. "Peki ya diğer yılan?" Ona arkasını dönerek Jesse'nin yanına gitti.

Yılan çantayı tutarak Sis'in bölmesinin kilit mandalına dokundu. Başını sallayarak Sis'in zehri yüzünden Jesse'nin ölmesinin görüntüsünü aklından uzaklaştırdı. Kobra zehri hızla öldürürdü, pek hoş bir biçimde değil ama hızla. Acıyı rüyalarla gizlemekle, onu ölümle sonlandırmak arasındaki fark neydi? Yılan öfke ya da merhametle, başka bir insanın ölümüne asla kasten yol açmamıştı. Şimdi de yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ya da yapıp yapmaması gerektiğini. Hissettiği tereddüdün eğitiminden mi, yoksa Jesse'yi öldürmenin yanlış olacağını daha derinden, daha temelden bildiğinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu.

Partnerlerin alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu, sözcükler değil de sesler ayırt edilebiliyordu: Merideth'in sesi berrak, ahenkli, orta aralıktaydı, Alex'in sesi derin ve gümbürtülüydü, Jesse'nin sesiyse nefessiz ve kararsızdı. Birkaç dakikada bir, Jesse bir başka acı dalgasıyla boğuşurken sessizleşiyorlardı. Jesse'nin sonraki saatleri ya da günleri, hayatının son anları, gücünü ve ruhunu elinden alacaktı.

Yılan çantayı açtı ve Sis'in sürünerek dışarı çıkıp kolunun etrafına ve yukarı doğru omzunun üstüne kıvrılmasına izin verdi. Saldıramaması için kobrayı nazikçe başının arkasından tuttu ve çadırda boydan boya ilerledi.

Hepsi de, kendi kendine yeten ortaklıklarının soyutlanmasından irkilerek uyandı ve başlarını kaldırarak ona baktı. Özellikle Merideth onu bir an tanıyamamış gibi göründü. Alex tuhaf, boyun eğen ve muzafferane bir keder ifadesiyle önce Yılan'a, sonra kobraya baktı ve tekrar ona döndü. Sis kokularını yakalamak için dilini dışarı çıkardı, hiç kırpmadığı gözleri artan karanlığın içinde gümüş aynalara benzi-

yordu. Jesse gözlerini kısıp kırpıştırarak ona dikkatle baktı. Gözlerini ovuşturmak için uzandı ama eli titriyordu, hatırlayarak duraksadı. "Şifacı? Yakına gel, iyi göremiyorum."

Yılan, Merideth ve Alex'in arasına diz çöktü. Üçüncü seferdir Jesse'ye ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Sanki Jesse'nin değil de kendisinin gözleri kör oluyor, retinalarından kan sızıyor ve sinirlerini eziyor, görüşü yavaşça kızıl ve siyahla bulanıklaşıyordu. Yılan hızla gözlerini kırpıştırdı ve görüşü düzeldi.

"Jesse acıyı dindirmek için yapabileceğim bir şey yok." Sis elinin altında pürüzsüzce hareket etti. "Senin için yapabileceğim tek şey..."

"Söyle ona!" diye homurdandı Alex. Taş kesilmişçesine Sis'in gözlerine bakakaldı.

"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıkıştı Yılan. Ama Alex başını kaldırıp bakmadı.

"Jesse," dedi Yılan, "Sis'in doğal zehri öldürebilir. Eğer benden istersen "

"Sen ne söylüyorsun?" diye bağırdı Merideth.

Alex büyülenmiş bakışına son verdi. "Merideth, sus, buna nasıl dayanabilirsin—"

"Her ikiniz de sessiz olun," dedi Yılan. "Karar ikinizin de değil, sadece Jesse'nin."

Alex kendini bırakarak topuklarının üstüne çöktü; Merideth ateş püsküren gözlerle bakarak kaskatı oturmaya devam etti. Jesse uzun süre bir şey söylemedi. Sis, Yılan'ın kolundan sürünmeye çalıştı ve Yılan onu zapt etti.

"Acı dinmeyecek," dedi Jesse.

"Hayır," dedi Yılan. "Üzgünüm."

"Ne zaman öleceğim?"

"Başındaki ağrı basınç yüzünden. Seni... her an öldürebilir." Merideth yüzü ellerinde, iki büklüm yere oturdu fakat Yılan'ın daha nazik olmasının bir yolu yoktu. "Zehirlenme

yüzünden en fazla birkaç günün var." Jesse bunu duyduğunda ürktü.

"Artık günlerim olmasını dilemiyorum," dedi usulca.

Gözyaşları Merideth'in parmakları arasından aktı.

"Sevgili Merry, Alex biliyor," dedi Jesse. "Lütfen anlamaya çalış. Sizi bırakma zamanım geldi." Jesse, Yılan'a doğru görmez gözlerle baktı. "Biraz daha yalnız kalmamıza izin ver, sonra hediyen için müteşekkir olacağım."

Yılan ayağa kalkarak çadırdan dışarı çıktı. Dizleri titriyor, boynu ve omuzları gerilmekten dolayı sızlıyordu. Sert, çakıllı kuma oturarak gecenin bitmesini diledi.

Başını kaldırarak gökyüzüne baktı, kanyon duvarlarının kenarlarını belirlediği ince bir şeritti. Bulutlar bu gece tuhaf bir biçimde yoğun ve opak görünüyordu zira ay henüz görünür olacak kadar yükselmese de ışınları kırılarak gökyüzünün parıltıları arasında dağılıyor olmalıydı. Aniden, bulutların alışılmadık biçimde yoğun değil de aslında çok seyrek ve hareketli, hatta ışığı yaymak için fazla seyrek olduğunu fark etti. Yerin yalnızca çok üzerinde esen bir rüzgârla hareket ediyorlardı. İzlerken, koyu renkli bir bulut kümesi bölündü ve Yılan gökyüzünü berrak bir biçimde gördü; siyah ve derindi, çok renkli ışık noktalarıyla pırıldıyordu. Yılan bulutların yeniden kümelenmeyeceğini umarak, kendisiyle yıldızları paylaşmak için bir başkasının da yanında olmasını dileyerek bu noktalara baktı. Gezegenler o yıldızların bazılarının etrafında dönüyordu ve üzerinde insanlar yaşıyordu; var olduğunu bilseler, Jesse'ye yardım edebilecek insanlar. Yılan, planlarının hiç başarı şansı olup olmadığını ya da Jesse'nin bunu, şok ve teslimiyetten daha derin bir seviyede hayata bırakamayacağı kadar sıkı tutunmasından dolayı mı kabul ettiğini merak etti.

Çadırın içinde birisi parlak bir ışık hücresi kâsesinin üstünü açtı. Girişten saçılan mavi biyoışıma siyah kumları yıkadı.

"Şifacı, Jesse seni istiyor." Merideth'in sureti parıltının içinde belirdi, sesindeki ahenk gitmişti, uzun, cılız ve bitkindi.

Yılan Sis'i içeri taşıdı. Merideth onunla bir daha konuşmadı. Alex bile ona kısa bir kararsızlık ve korku ifadesiyle baktı. Fakat Jesse onu körleşmiş gözleriyle hoş karşıladı. Merideth ve Alex muhafız gibi yatağının önünde durmuştu. Yılan durdu. Kararından şüphe duymuyordu fakat nihai tercih hâlâ Jesse'nindi.

"Gelip beni öpün," dedi Jesse. "Sonra bizi yalnız bırakın."

Merideth hızla arkasına döndü. "Şimdi gitmemizi isteyemezsin!"

"Unutmanız gerekecek yeterince şey birikti." Sesi güçsüzlükle titriyordu. Saçı karmakarışık vaziyette alnına ve yanaklarına yapışmıştı ve yüzünde kalan sadece tükenmişliğe yaklaşan bir katlanmaydı. Yılan bunu gördü, Alex de gördü fakat Merideth omuzları çökmüş vaziyette yere bakıp duruyordu.

Alex diz çöktü ve Jesse'nin elini nazikçe dudaklarına kaldırdı. Onu parmaklarından, yanağından, dudaklarından neredeyse saygıyla öptü. Jesse elini Alex'in omzuna koydu ve onu bir süre daha tuttu. Alex yavaşça kalktı, sessizce Yılan'a baktı ve çadırı terk etti.

"Merry, gitmeden önce lütfen veda et."

Mağlup olan Merideth onun yanına diz çöktü ve saçlarını bereli yüzünden geriye taradı, onu toparladı ve tuttu. Jesse kucaklamaya karşılık verdi. İkisi de teselli sunmadı.

Yılan'ın niyetlendiğinden daha uzun süren bir sessizlik yaratarak Merideth çadırı terk etti. Ayak sesleri, deriye sürtünen kumların fısıltısına dönüşerek zayıfladığında Jesse, çığlık ve inleme arasında bir sesle titredi.

"Şifacı?"

"Buradayım." Avucunu Jesse'nin uzattığı elinin altına koydu.

"Sence işe yarar mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Yılan, öğretmenlerinden birinin sadece kapalı kapılarla karşılaştığı ve insanların onunla konuşmadığı şehirden döndüğü zamanı hatırlayarak. "İşe yaramış olacağına inanmak istiyorum."

Jesse'nin dudakları moranyordu. Altdudağı yarılmıştı. Yılan kanı kuruladı fakat su gibi sızıyordu ve akışını durduramıyordu.

"Siz yola devam edin," diye fısıldadı Jesse.

"Ne?"

"Şehre. Onlar üzerinde hâlâ hakka sahipsin."

"Jesse, hayır—"

"Evet. Taştan bir gökyüzü altında, dışarıdaki her şeyden korkarak yaşıyorlar. Sana yardım edebilirler, onların da senin yardımına ihtiyacı var. Birkaç nesil sonra hepsi de delirecek. Onlara hayatımı yaşadığımı ve mutlu olduğumu söyle. Onlara, eğer doğruyu söylemiş olsalardı ölmemiş olabileceğimi söyle. Dışarıdaki her şeyin öldürdüğünü söylediler, ben de hiçbir şeyin öldürmediğini düşündüm."

"Mesajını ileteceğim."

"Kendininkini unutma. Diğer insanların da ihtiyacı var..." Nefessiz kaldı, Yılan da bir sonraki buyruğu sessizce bekledi. Böğründe ter damlaları akıyordu. Sıkıntısını hisseden Sis, koluna daha da sıkı kıvrıldı.

"Şifacı?"

Yılan kadının elini sıvazladı.

"Merry acımı dindirdi. Lütfen acı geri gelmeden önce gitmeme müsaade et."

"Pekâlâ, Jesse." Sis'i kolundan uzaklaştırdı. "Elimden geldiğince hızlı olacağım."

Mahvolmuş etkileyici yüz ona döndü.

"Teşekkür ederim."

Yılan, gerçekleşmek üzere olan şeyi Jesse'nin göremediği-

ne memnundu. Sis çenenin hemen altındaki şahdamarından ısıracaktı, böylelikle zehir Jesse'nin beynine akacak ve onu ânında öldürecekti. Yılan bunu çok büyük dikkatle, duygularına kapılmadan planlamıştı, bir yandan da nasıl böyle net bir biçimde düşünebildiğini merak ediyordu.

Yılan sakinleştirici, hipnotize edici bir sesle konuşmaya başladı. "Rahatla, başını arkaya yasla, gözlerini kapat, uyku vaktinin geldiğini düşün..." Sis'i Jesse'nin göğsünün üstünde tutuyordu, gerginliğin akıp gitmesini ve hafif titremenin geçmesini bekliyordu. Yüzünden yaşlar akıyordu fakat görüşü son derece berraktı. Jesse'nin boynundaki nabız atışını görebiliyordu. Sis'in dili şaklayarak dışarı çıkıp girdi. Boynu şişti. Yılan onu bıraktığında direkt ısıracaktı. "Derin bir uyku, neşeli rüyalar..." Jesse'nin başı, boğazını açıkta bırakacak şekilde uzandı. Sis, Yılan'm ellerinde kaydı. Yılan, bunu yapmalı mıyım, diye düşünürken, parmaklarının açıldığını hissetti ve Jesse aniden sarsıldı, omurgasının üst kısmı başının geriye savrulmasına neden olarak yukarı doğru esnedi. Kolları kaskatı oldu ve parmakları ayrılarak pençe hâlinde gerildi. Ürken Sis ısırdı. Jesse yeniden sarsıldı, elleri yumruk hâlini aldı ve aniden tamamen gevşedi. Sis'in dişlerinin bıraktığı izden iki küçük damla kan aktı. Jesse titredi fakat çoktan ölmüştü.

Ölüm kokusundan ve üzerinde duygusuzca tıslayan Sis'in durduğu ruhsuz bir bedenden başka bir şey kalmamıştı. Yılan, Jesse'nin kırılma noktasına doğru artan baskıyı bir şekilde hissetmiş olup olmadığını ve partnerlerini bu hatıradan korumak için elinden geldiğince buna dayanmış olup olmadığını merak etti. Yılan titrer vaziyette Sis'i çantaya koydu ve sanki beden hâlâ Jesse'ymiş gibi onu nazikçe temizledi. Fakat artık ondan geriye kalan hiçbir şey yoktu; canıyla birlikte güzelliği de gitmişti, geride bereli ve hırpalanmış bir vücut kalmıştı. Yılan gözleri kapadı ve lekeli örtüyü yüzü kapatacak şekilde çekti.

Deri çantayla birlikte çadırdan ayrıldı. Merideth ve Alex onun yaklaşmasını izledi. Ay yükselmişti; Yılan onları grinin tonlarında görebiliyordu.

"Bitti," dedi. Bir şekilde sesi her zamanki gibiydi.

Merideth kıpırdamadı ya da konuşmadı. Alex, Jesse'nin elini tuttuğu gibi Yılan'ınkini tuttu ve onu öptü. Yılan bu geceki iş için teşekkür istemeyerek geri çekildi.

"Onunla kalmalıydım," dedi Merideth.

"Merry, kalmamızı istemedi."

Yılan hayal gücüne son vermezse Merideth'in, neler olduğunu her biri bir öncekinden daha korkunç binlerce şekilde zihninde sürekli canlandıracağını anladı.

"Umarım buna inanabilirsin, Merideth," dedi. "Jesse şöyle dedi, 'Merry acıyı dindirdi," ve bir an sonra, kobram ısırmadan hemen önce öldü. Birdenbire. Beynindeki damarlardan biri çatladı. Hiç hissetmedi. Sis'i hiç hissetmedi. Tanrılar şahit, böyle olduğuna inanıyorum."

"Ne yaparsak yapalım, fark etmeyecek miydi?"

"Etmeyecekti."

Bu, Merideth için durumu değiştirmiş, kabullenmesi için yeterli gelmiş görünüyordu. Yılan içinse değişen bir şey yoktu. Jesse'nin ölümünden sorumlu olmuş olacağını hâlâ biliyordu. Merideth'in yüzünden kendinden nefret etme duygusunun yok olduğunu gören Yılan, yamacın yukarı doğru lav düzlüğüne uzandığı yerdeki kanyon duvarının parçalanmış kısmına doğru yola koyuldu.

"Nereye gidiyorsun?" Alex ona yetişti.

"Kampıma dönüyorum," dedi boğuk bir biçimde.

"Lütfen bekle. Jesse sana bir şey vermek istiyordu."

Eğer Jesse'nin partnerlerinden Yılan'a bir hediye vermelerini istemiş olduğunu söyleseydi, Yılan reddederdi. Fakat Jesse'nin hediyeyi kendisinin bırakmış olması bir şekilde fark yaratıyordu. İsteksizce durdu. "Alamam," dedi. "Alex, bırak da gideyim."

Alex kadını nazikçe döndürdü ve kampa kadar ona eşlik etti. Merideth gitmişti, ya Jesse'nin bedeniyle çadırdaydı ya da yalnız başına yas tutuyordu.

Jesse ona bir at bırakmıştı, koyu gri, neredeyse siyah bir kısrak, hızlı ve güçlü görünen ince yapılı bir hayvandı. Kendine rağmen, onun bir şifacının atı olmadığını bilmesine rağmen, Yılan'ın elleri ve kalbi ona uzandı. Yılan'ın kısrakta gördüğü, hatırlayamadığı kadar uzun süredir ilk defa trajediyle lekelenmemiş bir güzellik ve güçtü. Alex ona dizginleri verdi, Yılan da elleriyle yumuşak deriyi kavradı. Yular, Merideth'in zarif altın telkâri tarzında işlenmişti.

"Adı Çevik," dedi Alex.

Yılan sabah olmadan önce lavı geçmek için çıktığı uzun ve zorlu yolculukta tek başınaydı. Kısrağın toynakları içi boşmuş gibi ses çıkaran taşın üstünde takırdıyordu ve deri çanta arkadan Yılan'ın bacağına sürtünüyordu.

Şifacıların merkezine dönemeyeceğini biliyordu. Henüz olmazdı. Bu gece, araç gereçleri her ne kadar yetersiz de olsa, şifacı olmayı bırakamayacağını kanıtlamıştı. Öğretmenleri Sis ve Kum'u alarak onu kovarlarsa, bunu kaldıramayacağını biliyordu. Bu kasabada ya da şu kampta iyileştirebileceği, önleyebileceği ya da dayanılır kılabileceği hastalık ve ölümlerin gerçekleştiğini bilerek delirebilirdi. Her zaman bir şeyler yapmayı denerdi.

Gururlu ve özgüvenli bir insan olarak yetiştirilmişti, eğer merkeze şimdi dönecek olursa, bu özelliklerini bir kenara atmış olurdu. Son mesajını şehre götüreceğine dair Jesse'ye söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Şehre Jesse için ve kendisi için gidecekti.

4

Arevin göğsüne bir askıyla bağladığı kuzeninin agulayan bebeğiyle dev bir kayanın üzerinde oturuyordu. Yeni varlığın sıcaklığı ve hareketliliği çöle, Yılan'ın gittiği yöne dalgınca bakarken onu rahatlatıyordu. Stavin iyi durumdaydı ve yeni çocuk sağlıklıydı; Arevin minnet duyması ve kabilenin iyi talihinden ötürü memnun olması gerektiğini biliyordu, geçmeyen hüznüyse bu yüzden belli belirsiz bir suçluluk duymasına neden oluyordu. Yanağına, beyaz yılanın kuyruğunun çarptığı yere dokundu. Yılan'ın temin ettiği gibi iz kalmamıştı. Kesiğin kabuk bağlayıp iyileşeceği kadar uzun süredir gitmiş olması imkânsız geliyordu çünkü onunla ilgili her şeyi, sanki hâlâ yanındaymış gibi net bir biçimde hatırlıyordu. Tanışılan çoğu insana ait mesafe ve zamanın neden olduğu bulanık hatıraların hiçbiri Yılan'da yoktu. Aynı zamanda Arevin'e, Yılan sonsuzluk kadar uzun bir süredir yokmuş gibi geliyordu.

Kabilenin güttüğü dev misk sığırlarından biri salınarak geldi ve kendini kayaya sürterek böğrünü iyice kaşıdı. Arevin'e seslice soludu, burnuyla ayağını dürttü ve devasa pembe diliyle çizmesini yaladı. Yakınındaki kısmen büyümüş buzağısı bir çöl çalısının kurumuş, yapraksız dallarını çiğniyordu. Sürüdeki tüm hayvanlar, sert koşullarda geçen her yazla birlikte zayıflıyordu; tüyleri artık mat ve sertti. Eğer uzun tüylerin altındaki yalıtan kısa tüyler baharda dö-

külmeye başladığında titiz bir biçimde temizlenirse, sıcağa yeterince iyi dayanıyorlardı; kabile, sığırları ince ve yumuşak kış yünleri için tuttuğundan, temizleme işi asla ihmal edilmiyordu. Fakat yaz, sıcaklık, kuru ve tatsız yiyecek arayıp durmak insanlar kadar sığırların da canına tak etmişti. Hayvanlar, kış otlaklarının taze çimlerine dönmeye kendi mülayim hâlleriyle can atıyordu. Normalde Arevin de platolara dönmekten mutluluk duyardı.

Bebek minicik ellerini havada salladı, Arevin'in parmağını kavradı ve aşağı çekti. Arevin gülümsedi. "Bu, senin için yapamayacağım bir şey, ufaklık," dedi. Bebek parmak ucunu emdi ve süt gelmemesine rağmen ağlamadan, hoşnut bir biçimde dişetleriyle çiğnedi. Bebeğin gözleri maviydi, tıpkı Yılan'ınkiler gibi. Pek çok bebeğin gözleri mavidir, diye düşündü Arevin. Fakat bir çocuğun mavi gözleri, hayallere dalıp gitmesine yeterliydi.

Neredeyse her gece ya da en azından uyuyabildiği her gece Yılan'ı rüyalarında görüyordu. Daha önce kimse için böyle hisler beslememişti. Birbirlerine dokundukları o birkaç kerenin anılarına tutunuyordu: çölde birbirlerine yaslanmaları, güçlü parmaklarınm bereli yanağına dokunuşu, Stavin'in çadırında onu teselli etmesi. Hayatındaki en mutlu zamanın, Yılan'ın gitmesi gerektiğini anlamasından hemen öncesinde, onu kucaklayıp kalmaya karar vermesini umduğu anmış gibi hissetmesi aslında anlamsızdı. Kalırdı da, diye düşündü. Bir şifacıya ihtiyacımız olduğu için ve belki de kısmen benim için. Eğer elinde olsaydı daha uzun kalırdı.

Hatırlayabildiği kadarıyla bu, ağladığı tek seferdi. Fakat zarar görmüş yetenekleri yüzünden kalmaya istekli olmamasını anlıyordu zira artık o da zarar görmüş hissediyordu. Kendini işe yaramaz görüyordu. Bunu biliyordu fakat bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Her gün Yılan'ın dönmesini umuyordu, yine de öyle olmayacağını biliyordu. Gideceği yerin çölün ne kadar ötesinde olduğu hakkında hiçbir fikri

yoktu. Çöle ulaşıp yeni insanlar ve yeni yerler aramak için onu geçmeye karar vermesinden önce, şifacıların merkezinden çıkarak bir hafta ya da bir ay ya da yarım yıl yolculuk etmiş olabilirdi.

Onunla gitmeliydi. Bundan artık emin olmuştu. Keder içindeyken Arevin'i kabul edemezdi fakat burada neler olduğunu öğretmenlerine asla açıklayamayacağını hemen anlaması gerekirdi. Arevin'in halkının engereklerden ötürü hissettikleri dehşeti, Yılan'ın anlayışı dahi idrak etmesine yetmezdi. Arevin bunu deneyiminden dolayı, küçük kız kardeşinin ölümüyle ilgili hâlâ gördüğü kâbuslar, Yılan ondan Sis'i tutmasına yardım etmesini istediği zaman vücudundan aşağı akan soğuk terler yüzünden anlıyordu. Ayrıca kum engereği Yılan'ın elini ısırdığında hissettiği ölümcül korkudan dolayı bunu biliyordu zira onu çoktan sevmişti ve onun öleceğini düşünmüştü.

Yılan, Arevin'in deneyimlediği yegâne iki mucizeyle de bağlantılıydı. Ölmemişti, bu birincisiydi ve ikincisi de Stavin'in hayatını kurtarmış olmasıydı.

Bebek gözlerini kırpıştırdı ve Arevin'in parmağını daha sert emdi. Arevin kayadan aşağı kayarak indi ve bir elini uzattı. Muazzam misk sığırı çenesini onun avucuna yasladı ve Arevin de çenesinin altını kaşıdı.

"Bu çocuğa biraz akşam yemeği verecek misin?" dedi Arevin. Sırtını, böğrünü ve karnını okşadı, sonra yanına diz çöktü. Yılın sonlarına yaklaşırken çok fazla sütü yoktu fakat buzağı neredeyse sütten kesilmişti. Arevin yeniyle meme ucunu kısaca temizledi, ardından kuzeninin bebeğini erişebileceği mesafede tuttu. Kocaman hayvandan, Arevin'in çekindiğinden daha fazla çekinmeyen çocuk aç bir hâlde emdi.

Bebek açlığını giderdiğinde Arevin tekrar misk sığırının çenesinin altını kaşıdı ve dönüp kayaya tırmandı. Bir süre sonra çocuk, minicik parmakları Arevin'in eline sarılmış hâlde uyuyakaldı.

"Kuzen!"

Arevin etrafına göz attı. Kabilenin lideri kayanın yan tarafından tırmandı ve Arevin'in yanına oturdu. Bağsız uzun saçı zayıf rüzgârda kımıldanıyordu. Bebeğin üzerine eğildi ve ona gülümsedi.

"Bu çocuk uslu durdu mu?"

"Hem de nasıl."

Kadın saçını yüzünden geri savurdu. "Sırtına yerleştirebildiğinde taşınmaları çok daha kolay. Hatta arada bir yere bırakabildiğinde." Sırıttı. Kabileye gelen misafirleri kabul ettiğinde olduğu kadar içine kapanık ve ağırbaşlı değildi her zaman.

Arevin gülümsemeyi başardı.

Kadın elini onunkinin üstüne, bebeğin tuttuğu elinin üstüne yerleştirdi. "Canım, neler olduğunu sormalı mıyım?"

Arevin utanmış vaziyette omuz silkti. "Daha çok çabalayacağım," dedi. "Son zamanlarda pek yararım olmadı."

"Seni eleştirmek için mi burada bulunduğumu düşünüyorsun?"

"Eleştiri yerinde olurdu." Arevin kabilesinin liderine, kuzenine bakmadı fakat bunun yerine onun huzur dolu çocuğunu dalgınca izledi. Kuzeni elini bıraktı ve kolunu onun omzuna attı.

"Arevin," dedi, hayatında üçüncü defa direkt olarak ona ismiyle hitap ederek, "Arevin benim için değerlisin. Zaman içerisinde kabilenin lideri seçilebilirsin, eğer istersen. Ama zihnini yatıştırmalısın. Eğer seni istemediyse..."

"Birbirimizi istedik," dedi Arevin. "Ama işine burada devam edemezdi ve onunla gitmemem gerektiğini söyledi. Şimdi arkasından gidemem." Kuzeninin çocuğuna göz attı. Kendi ebeveyninin ölümünden bu yana Arevin, kuzeninin aile grubunun bir üyesi olarak kabul edilmişti. Altı yetişkin partner, iki, hayır, üç çocuk ve Arevin vardı. Sorumlulukları

tam olarak tanımlanmamıştı fakat kendini çocuklardan sorumlu hissediyordu. Özellikle şimdi, önlerinde kış bölgesine yapacakları yolculuk varken kabilenin her bir üyenin katkısına ihtiyacı vardı. O andan başlayarak yolculuğun sonuna kadar misk sığırları gece gündüz gözetilmeliydi, yoksa her seferinde birkaç tanesi yeni otlaklar arayarak doğuya doğru uzaklaşır ve bir daha bulunamazdı. Yemek bulmak, yılın bu zamanı insanlar için aynı derece zor bir sorundu. Fakat fazla erken ayrılırlarsa kışlama alanına, otlak henüz yeni filizlenmiş ve kolayca zarar görebilir hâldeyken varırlardı.

"Kuzen bana ne demek istediğini söyle."

"Kabilenin şu an kimseden vazgeçemeyeceğini biliyorum. Burada sorumluluklarım var, sana, bu çocuğa karşı... Fakat şifacı... burada olanları nasıl açıklayabilir? Kendisi dahi anlayamazken öğretmenlerinin anlamasını nasıl sağlayabilir? Bir kum engereğinin onu ısırdığını gördüm. Kan ve zehrin elinden aktığını gördüm. Ama o neredeyse fark etmedi bile. Bunu hiç hissetmemiş olması gerektiğini söyledi."

Arevin arkadaşına baktı zira ona inanamayacaklarını düşünerek kum engereğinden daha önce kimseye bahsetmemişti. Lider irkildi fakat sözünden şüphe etmedi.

"Teklif ettiğinden ne denli korktuğumuzu nasıl açıklayabilir? Öğretmenlerine bir hata yaptığını ve bu yüzden küçük yılanın öldüğünü söyleyecek. Kendini suçluyor. Onlar da onu suçlayacak ve onu cezalandıracaklar."

Klanın lideri gözlerini çöle dikti. Uzanarak grileşen saçından bir tutamı kulağının arkasına itti.

"O, gururlu bir kadın," dedi. "Haklısın. Kendisi için bahaneler uydurmayacaktır."

"Eğer onu sürerlerse geri gelmez," dedi Arevin. "Nereye gider bilmiyorum ama onu bir daha asla göremeyiz."

"Fırtınalar yaklaşıyor," dedi aniden klanın lideri.

Arevin başını salladı.

"Arkasından gidersen—"

"Gidemem! Şimdi olmaz!"

"Canım," dedi lider, "bazılarımızın sürekli özgür olmasındansa, hepimiz çoğu zaman mümkün olduğunca özgür olabilelim diye yaptıklarımızı bu şekilde yapıyoruz. Olağanüstü durumlar özgürlük istediğinde, sen kendini sorumluluğa esir ediyorsun. Grup içinde bir partner olsaydın ve bu çocuğu tutmak senin görevin olsaydı, sorun daha zor olurdu ama çözülmesi imkânsız olmazdı. Halihazırda partnerim çocuk doğduğundan beri, onu yapmaya karar verdiğimiz zamanki beklentisinden daha fazla özgürlüğe sahip. Bu, senin üstüne düşenden fazlasını yapmayı istemen yüzünden."

"Öyle değil," dedi çabucak Arevin. "Çocukla ilgili yardım etmek istedim. Buna ihtiyacım vardı. İhtiyacım..." Ne söylemeye başladığını bilemeyerek duraksadı. "Yardım etmeme izin verdiği için ona müteşekkirim."

"Biliyorum. Benim de itirazım olmadı. Ama o sana iyilik yapmadı. Sen ona yaptın. Belki de artık ona sorumluluklarını geri verme vakti gelmiştir." Şefkatle gülümsedi. "Kendini işine kaptırmaya çok yatkın." Partneri dokumacıydı, kabilenin en iyisiydi fakat kadın haklıydı: Sık sık hayatta bir tutkusu olmadan sürükleniyor gibi görünüyordu.

"Gitmesine asla izin vermemeliydim," dedi aniden Arevin. "Bunu neden daha önce görmedim? Kız kardeşimi korumalıydım ve başarısız oldum, şimdi de şifacıyı yüzüstü bıraktım. Bizimle kalmalıydı. Onu güvende tutardık."

"Onu kötürüm hâlde tutardık."

"Hâlâ iyileştirebilirdi—"

"Sevgili arkadaşım," dedi Arevin'in kuzeni, "bir insanı tam anlamıyla korumak, onu esir etmeden mümkün değil. Sanırım bu, senin asla anlamadığın bir şey çünkü kendini her zaman çok fazla zorladın. Kendini kız kardeşinin ölümü için suçluyorsun—"

"Ona yeterince dikkat etmedim."

"Ne yapabilirdin ki? Onun yaşamını hatırla, ölümünü değil. Cesur, mutlu ve kibirliydi, tam da bir çocuğun olması gerektiği gibi. Onu sadece korkuyla kendine zincirleyerek daha fazla koruyabilirdin. O şekilde yaşayamazdı, yapamazdı ve sevdiğin kişi olarak kalamazdı. Bence, şifacı da kalamazdı."

Arevin kollarındaki bebeğe baktı, kuzeninin haklı olduğunu biliyordu, yine de kafa karışıklığı ve suçluluk hislerinden kurtulamıyordu.

Kadın, Arevin'in omzuna kibarca dokundu. "Şifacıyı en iyi sen tanıyorsun ve korkumuzu açıklayamayacağını söylüyorsun. Sanırım haklısın. Bunu kendim fark etmeliydim. Bizim yaptığımız şey yüzünden cezalandırılmasını istemiyorum, halkımızın yanlış anlaşılmasını da istemiyorum." Etkileyici kadın, boynuna doladığı ensiz sırımdaki metal çembere dokundu. "Haklısın. Birisinin şifacıların merkezine gitmesi gerekiyor. Ben gidebilirim çünkü kabilenin onuru benim sorumluluğumda. Erkek kardeşimin partneri de gidebilir çünkü küçük yılanı o öldürdü. Ya da sen gidebilirsin çünkü şifacıyı arkadaşın olarak görüyorsun. Kimin gideceğine karar vermek için kabilenin toplanması gerekecek. Fakat herhangi birimiz lider olabilirdik ve herhangi birimiz onun küçük yılanını öldürecek kadar hayvandan korkabilirdik. Ama sadece sen onun arkadaşı oldun."

Bakışlarını ufuktan Arevin'e çevirdi ve Arevin fark etti ki, kuzeni kabilenin varacağı sonuca kendi başına varacak kadar uzun süredir kabileye liderlik ediyordu.

"Teşekkürler," dedi Arevin.

"Sevdiğin pek çok insanı kaybettin. Ebeveynini kaybettiğimizde ya da kız kardeşin öldüğünde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama bu sefer sana yardım edebilirim, bu seni bizden koparacak olsa bile." Elini Arevin'in kendininki gibi grileşen saçında gezdirdi. "Lütfen unutma, canım, seni tamamen kaybetmek istemem."

Aile grubunun yeni çocuğuyla Arevin'i yalnız bırakarak hızlıca çöl zeminine indi. Kadının güveni onu rahatlattı; şifacının, Yılan'ın peşinden gitmenin yapılacak doğru şey olup olmadığını sorgulaması artık gerekmiyordu. Doğru olan buydu çünkü yapılması gerekiyordu. Kabile ona en azından bu kadarını borçluydu. Arevin elini bebeğin nemli kavrayışından kurtardı, askıyı sırtına geçirdi ve kayadan çöl zeminine indi.

Ufukta görünen vaha, şafağın soluk ışığında öylesine yeşil ve hoş dalgalanıyordu ki Yılan ilk görüşte bunun bir serap olduğunu düşündü. İllüzyonu gerçeklikten ayırt edemeyecekmiş gibi hissediyordu. Lav akıntısını güneş doğmadan ve sıcaklık dayanılmaz olmadan önce geçebilmek için bütün gece at sürmüştü. Gözleri yanıyordu, dudaklarıysa kuruyup çatlamıştı.

Gri kısrak Çevik başını kaldırdı ve kulaklarını dikti, suyun kokusuyla burun delikleri kabardı; uzun süredir az beslendiğinden oraya erişmek için sabırsızlanıyordu. At tırıs gitmeye başladığında Yılan onu dizginlemedi.

Etraflarında yükselen narin yazağaçlarının tüy gibi yumuşak yaprakları Yılan'ın omuzlarına dokunuyordu. Ağaçların altındaki hava neredeyse serindi ve olgunlaşan meyvelerin kokusuyla doluydu. Yılan başlığının ucunu yüzünden geri itti ve derin derin soludu.

Atından indi ve Çevik'i koyu renkli berrak havuza yönlendirdi. Kısrak ağzını suya daldırdı ve içmeye başladı. Burun delikleri dahi yüzeyin altındaydı. Yılan da yanına diz çöktü ve suyu avuçladı. Parmaklarının arasından sıçrayan ve akan su, havuzun yüzeyinde daire şeklinde dalgacıklar oluşturuyordu. Dalgacıklar yayılarak dağıldı ve Yılan siyah kumun üzerinde kendi yansımasını görebildi. Yüzü tozla kaplıydı.

Hayduda benzemişim, diye düşündü. Ya da soytarıya.

Fakat görüntüsüyle hak ettiği kahkaha, neşeden değil küçümsenmedendi. Gözyaşları yüzündeki pislikte çizgiler oluşturdu. Yansımasına bakmaya devam ederek o çizgilere dokundu.

Yılan önceki birkaç günü unutabilmeyi diledi fakat bu asla olmayacaktı. Jesse'nin kuruyan derisinin hassasiyetini hâlâ hissedebiliyordu, onun hafif, sorgulayan dokunuşunu da; onun sesini hâlâ duyabiliyordu. Ayrıca Jesse'nin ölümünün getirdiği acıyı da hissedebiliyordu ki bunu engellemek ya da azaltmak için elinden hiçbir şey gelmemişti. O acıyı tekrar görmek ya da hissetmek istemiyordu.

Yılan ellerini soğuk suya daldırarak yüzüne su çarptı ve siyah tozu, teri, hatta gözyaşlarının izlerini temizledi.

Çevik'i usulca kıyı boyunca ilerleterek çadırları ve kampçıların hâlâ uyuduğu sessiz kamp alanını geçti. Grum'ın kampına ulaştığında durdu fakat çadır kanatları kapalıydı. Yılan yaşlı kadını ya da torunlarını uyandırmak istemiyordu. Kıyıdan daha geride, atların durduğu etrafı çevrili alanı görebiliyordu. Sincap, kaplana benzer çizgileri olan midillisi, Grum'ın atlarıyla birlikte kestiriyordu. Hayvanın siyah-altın rengi tüyleri bir haftalık etkin bir tımarlamanın sonucunu gösteriyordu, şişman ve hâlinden memnundu, ayrıca nalsız toynağını artık kollamıyordu. Yılan atını bir gün daha Grum'ın yanından bırakmaya ve o sabah ne kaplan-midilliyi ne de yaşlı kervancıyı rahatsız etmeye karar verdi.

Çevik ara sıra kalçasına diş atarak Yılan'ı kıyı boyunca takip etti. Yılan kısrağın, yularının altında terin kuruduğu kulak arkalarını kaşıdı. Arevin'in halkı ona Sincap için bir çuval dolusu saman vermişti fakat Grum midilliyi iyi beslemişti, dolayısıyla saman hâlâ kampta olmalıydı.

"Yemek, iyi bir temizlik ve uyku, ikimizin de ihtiyacı olan bu," dedi ata.

Kampını diğerlerinden uzağa, bir kaya çıkıntısının ar-

kasına, tüccarların pek tercih etmediği bir alana kurmuştu. Yılanlar için de insanlar için de ayrı tutulmaları daha güvenliydi. Yılan eğimli taş çıkıntıyı döndü.

Her şey değişmişti. Katlanır yatak takımını dağınık bırakmıştı fakat bunun dışında her şeyi ayrıldığında paketli hâldeydi. Şimdiyse birisi örtülerini katlayarak üst üste koymuş, fazladan giysilerini yakına yığmış ve pişirme araç gereçlerini kuma dizmişti. Kaşlarını çattı ve daha yakına gitti. Şifacılara saygı gösterilirdi, hatta saygıyla karışık bir korku duyulurdu; Grum'dan midillisiyle birlikte eşyalarıyla da ilgilenmesini istemek aklına dahi gelmemişti. Yılan uzaktayken birisinin eşyalarını karıştırma ihtimali hiç aklına gelmemişti.

Derken mutfak eşyalarının zarar gördüğünü, metal tabağın ikiye katlandığını, fincanın kırıldığını, kaşığın büküldüğünü gördü. Çevik'in dizginlerini bıraktı ve düzgünce sıralanmış eşyalarına koşturdu. Katlı örtüler kesilmiş ve yırtılmıştı. Giysi yığınından temiz gömleğini aldı fakat artık temiz değildi. Suyun kıyısındaki çamurda çiğnenmişti. En sevdiği, rahat gömleği eski, yumuşak ve yıpranmıştı, pek lekesi de yoktu. Şimdiyse sırtı yırtılmış ve yenleri lime lime edilmişti; mahvolmuştu.

At yemi çuvalı, eşyalarıyla birlikte sıralanmıştı fakat etrafa saçılmış samanlar kumda ezilmişti. Çevik parçaları kemirirken Yılan durarak etrafındaki hasara baktı. Birisinin, kampını talan edip sonra da mahvolmuş eşyalarını düzgünce neden katladığını anlayamıyordu. Değerli çok az eşyası olduğundan kampının talan edilmesiniyse hiç anlayamıyordu. Başını iki yana salladı. Belki de birisi, altın ve mücevher olarak büyük miktarda ödeme aldığını düşünmüştü. Bazı şifacılar hizmetleri karşılığında cömertçe ödüllendirilirdi. Yine de, çölde onur vardı ve korkuyla karışık saygı görmeyen ya da meslekleri tarafından korunmayan insanlar dahi değerli eşyaları gözetimsiz bırakmakta tereddüt etmezdi.

Yırtık gömleği hâlâ elinde olan Yılan ne yaşanmış olabileceğini düşünemeyecek kadar yorgun, zihni boş ve kafası karışmış vaziyette, önceden kampı olan yerde dolaştı. Sincap'ın semeri bir kayaya yaslanmıştı; Yılan, belki de zarar görmemiş gibi görünmesi dışında bir sebep olmaksızın onu aldı.

Ardından, kapakları sadece birer tokayla tutturulmuş olmasına rağmen bütün yan ceplerinin kesilerek açıldığını ve kopartıldığını gördü.

Yan ceplerde bütün harita ve kayıtlarıyla, deneme yılının tamamlanmamış güncesi bulunuyordu. En azından bir kâğıt parçası bulmayı umarak ellerini köşelere soktu ama hiçbir şey kalmamıştı. Yılan semeri yere fırlattı. Aceleyle kampının sınırlarına koşturdu ve atılmış beyaz sayfalar görmeyi ya da ayağının altında hışırdayan kâğıt sesi duymayı umarak kayaların arkasına baktı, kumu tekmeledi fakat hiçbir şey bulamadı, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Fiziksel olarak saldırıya uğramış gibi hissediyordu. Örtüleri, giysileri, kesinlikle haritaları bir hırsızın işine yarayabilirdi fakat güncesi kendinden başka herkes için değersizdi.

"Kahretsin!" diye öfkeyle haykırdı boşluğa. Kısrak burnundan soluyup ürkerek havuzda su sıçrattı. Titreyen Yılan kendini sakinleştirdi, sonra da dönerek elini uzattı ve yavaşça Çevik'e doğru yürüdü. At dizginlerini almasına izin verene dek yumuşak bir sesle konuştu. Yılan atı okşadı.

"Sorun yok," dedi. "Her şey yoluna girecek, aldırma." Ata olduğu kadar kendine de söylüyordu. İkisi de dizlerine kadar berrak, serin suyun içindeydi. Yılan hafifçe vurarak atın sırtını okşadı ve siyah yelesini parmaklarıyla taradı. Görüşü aniden bulandı ve sarsılarak Çevik'in boynuna yaslandı.

Kısrağın güçlü, düzenli kalp atışlarını ve sakin solumasını dinleyerek kendini sakinleştirmeyi başardı. Dikleşti ve zorla ilerleyerek sudan dışarı çıktı. Kıyıdaki yılan çantasının kayışlarını çözdü, atın eyerini çıkardı ve bir parça yırtılmış örtüyle

onu kaşağılamaya başladı. Bunu tükenmişliğin eziyetiyle yapıyordu. Artık toz ve terle lekelenmiş olan gösterişli eyer ve yular bekleyebilirdi fakat Yılan, kendisi dinlenirken, Çevik'i pis ve terli bırakamazdı.

"Yılan çocuğum, şifacı çocuğum, sevgili kızım..." Yılan arkasını döndü. Grum boğumlu bir bastondan yardım alarak aksaya aksaya ona doğru yürüyordu. Torunlarından biri olan uzun boylu, abanoz tenli bir kadın ona eşlik ediyordu fakat Grum'ın bütün torunları, ufak tefek ve eklem romatizmasından iki büklüm olmuş yaşlı kadına yardım etmeye çalışmamaları gerektiğini iyi biliyordu.

Grum'ın beyaz başlığı seyrek saçının üstünde eğreti duruyordu. "Sevgili çocuğum, beni görmeden geçmene nasıl izin verdim? Geldiğini duyarım diye düşünmüştüm. Ya da midillin kokunu alır da kişner sanmıştım." Grum'ın koyu tenli, yıllar içinde kırışmış yüzü fazladan endişe çizgileriyle dolmuştu. "Yılan çocuğum, bunu tek başına görmeni hiç istemedik."

"Neler oldu, Grum?"

"Pauli," dedi torununa Grum, "şifacının atıyla ilgilen."

"Elbette, Grum." Pauli dizginleri alırken Yılan'ın koluna teselli edici bir biçimde dokundu. Eyeri yerden aldı ve Çevik'i Grum'ın kamp alanına doğru döndürdü.

Grum, Yılan'ın dirseğini tutarak -destek almak için değil de, ona destek olmak için- onu bir kaya yığınına yönlendirdi. Oturdular ve Yılan, tükenmişliği alt eden bir inanmazlıkla tekrar kamp alanına göz attı. Sonra da Grum'a baktı.

Grum iç çekti. "Dündü, şafaktan hemen önce. Gürültüler ve bir ses duyduk, seninki değildi, bakmaya geldiğimizdeyse çöl giysileri içinde tek bir suret gördük. Dans ettiğini sandık. Fakat yaklaştığımızda kaçtı. Fenerini kuma atarak kırdı ve onu bulamadık. Senin kamp alanını..." Grum omuz silkti. "Bulabildiğimiz her şeyi topladık ama hiçbir şey sağlam kalmamıştı."

Yılan birisinin kamp alanını neden yağmalayacağını anlamaya zerre kadar yaklaşamadan sessizce etrafına baktı.

"Sabah olduğunda rüzgâr izleri yok etmişti," dedi Grum. "Mahlûk çöle gitmiş olmalı ama o bir çöl insanı değildi. Biz çalmayız. Biz zarar vermeyiz."

"Biliyorum, Grum."

"Benimle gel. Kahvaltı et. Uyu. Çıldırmışı unut. Hepimiz çıldırmışlara dikkat etmeliyiz." Yılan'ın yara izli elini kendi küçük, çalışmaktan sertleşmiş eline aldı. "Ama buraya yalnız gelmemeliydin. Hayır. Seni görmem gerekirdi, Yılan çocuk."

"Sorun değil, Grum."

"Benim çadırlarıma taşınmana yardım etmeme izin ver. Artık burada kalmak istemezsin."

"Taşınacak bir şey kalmamış." Grum'ın yanındaki Yılan ayakta durarak dağınıklığa dalgınca baktı. Yaşlı kadın onun elini kibarca sıvazladı.

"Her şeyi mahvetmiş, Grum. Her şeyi almış olsa anlayabilirdim."

"Sevgili kızım, çıldırmışları kimse anlamaz. Sebepleri yoktur."

İşte tam da bu sebepten Yılan, gerçek bir çıldırmışın bu kadar çok şeyi tamamen tahrip etmiş olmasına inanamıyordu. Zarar öylesine kasti ve tuhaf bir biçimde akli olarak verilmişti ki çılgınlık, cinnetten ziyade öfkenin bir sonucu gibi görünüyordu. Yılan tekrar titredi.

"Benimle gel," dedi Grum. "Çıldırmışlar bir ortaya çıkar, bir yok olurlar. Çöl sinekleri gibidirler, yazın birinde ne zaman arkanı dönsen onları duyarsın, sonraki yıl ise hiçbir şey duymazsın."

"Sanırım haklısın."

"Öyleyim," dedi Grum. "Bu şeyleri bilirim. Buraya dönmeyecek, başka yere gidecek ama yakında hepimiz onu aramayı öğreneceğiz. Onu bulduğumuzdaysa tamirciye götüreceğiz, belki onu iyi hâle getirebilirler."

Yılan yorgun bir biçimde başıyla onayladı. "Umarım."

Sincap'ın eyerini omzuna attı ve yılan çantasını yerden aldı. Kum, bölmesinde kayarken tutamaç belli belirsiz titreşti.

Aşırı yorgunluk yüzünden neler olduğunu daha fazla düşünmeden, Grum'ın yatıştırıcı teselli ve sempati sözlerini minnetle dinleyerek yaşlı kadının kamp alanına doğru yürüdü. Çim'in kaybı, Jesse'nin ölümü ve şimdi de bu: Yılan neredeyse batıl inançlı olmayı dileyecekti, böylelikle lanetlendiğine inanabilirdi. Lanetlere inanan insanlar, bunları kaldırmanın yollarına da inanırdı. O anda Yılan ne düşüneceğini, neye inanacağını ya da hayatının aldığı talihsizlik yönünü nasıl değiştireceğini bilmiyordu.

"Neden sadece güncemi çaldı?" dedi aniden. "Neden haritalarımı ve güncemi çaldı?"

"Haritalar!" dedi Grum. "Çıldırmış harita mı çaldı? Onları yanında götürdüğünü sanmıştım. O hâlde, o bir *çıldırmıştı.*"

"Sanırım öyleydi. Öyle olmalı." Hâlâ kendini ikna edememişti.

"Haritalar!" dedi tekrar Grum.

Grum'ın kızgınlığı ve öfkesi, o an, Yılan'ınkini benimsemiş gibi duruyordu. Fakat yaşlı kadının sesindeki şaşkınlık onu rahatsız etti.

Yılan giysisinin şiddetle çekilmesiyle aniden sıçradı. Aynı şekilde ürken toplayıcı geri zıpladı. Yılan bunun kim olduğunu görünce rahatladı: Her tür metal, tahta, kumaş, deri parçasını, başka kamp alanlarının artıklarını toplayan ve bir şekilde bunlardan faydalanan koleksiyonculardan biriydi. Toplayıcılar geometrik desenler hâlinde birbirine ustalıkla dikilmiş kumaş parçalarından oluşan rengârenk giysiler giyerdi.

"Şifacı bunların hepsini almamıza izin verir misin? Senin işine artık yarama—"

"Ao, defol bakayım!" diye çıkıştı Grum. "Şifacıyı şimdi rahatsız etme. Yol yordam öğren."

Toplayıcı dalgınca yere baktı ama geri çekilmedi. "Onun işine yaramaz. Bize yarar. Bırakın alalım. Temizleyelim."

"İstemek için zamanlaman kötü."

"Önemli değil, Grum." Yılan, toplayıcıya her şeyi almalarını söylemeye koyuldu. Belki de yırtık örtüler ve kırık kaşıklar işlerine yarardı; kendi işine yaramazdı. Hatta bunların hiçbirini bir daha görmek istemiyordu; neler olduğunun hatırlatılmasını istemiyordu. Fakat toplayıcının isteği Yılan'ı sorularından ve kafa karışıklığından çekip çıkararak gerçekliğe getirdi; Yılan onunla ilk defa konuştuğunda Grum'ın, Ao'nun halkıyla ilgili söylediği bir şeyi hatırladı.

"Ao, ben diğerlerini aşılarken, sizi de aşılamama hepiniz izin verecek misiniz?"

Toplayıcı şüpheli gözüküyordu. "Börtü böcek, zehirler, büyüler, cadılar - hayır, hiç bize göre değil."

"Aşı bunların hiçbiri değil. Yılanları görmeyeceksiniz bile."

"Hayır, bize göre değil."

"O zaman bütün bu çöpü vahanın ortasına götürüp atmam gerekecek."

"Ziyan!" diye haykırdı toplayıcı. "Hayır! Suyu kirletmek mi? Mesleğime ayıp ediyorsun. Kendine ayıp ediyorsun."

"Sizi hastalıklara karşı korumama izin vermediğinizde ben de aynı şekilde hissediyorum. Ziyan. İnsanların hayatını ziyan etme. Gereksiz ölümler."

Toplayıcı kabarık kaşlarının altından ona dikkatle baktı. "Zehir yok mu? Büyü yok mu?"

"Hiç yok."

"İstersen en son sen ol," dedi Grum. "Beni öldürmediğini göreceksin."

"Börtü böcek yok mu?"

Yılan gülmeden edemedi. "Yok."

"Sonra bize bunları verecek misin?" Toplayıcı, Yılan'ın hurdası çıkmış kamp alanına doğru işaret etti.

"Evet, aşıyı yaptıktan sonra."

"Sonrasında hastalık yok mu?"

"Daha az var. Her şeyi durduramam. Kızamık yok. Kızıl hastalığı yok. Tetanos yok—"

"Tetanos! Bunu durdurabilir misin?"

"Evet. Sonsuza dek değil ama uzun bir süreliğine."

"Geleceğiz," dedi toplayıcı, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Grum'ın kamp alanında Çevik, bir desteden tutam tutam saman yerken Pauli onu canlandırıcı bir biçimde kaşağılıyordu. Pauli, Yılan'ın gördüğü en güzel ellere sahipti, geniş ama narin, uzun parmaklı ve güçlüydü, yaptığı ağır iş yüzünden kabalaşmamışlardı. Uzun boylu olmasına rağmen ellerinin boyuna göre büyük durması gerekirdi oysaki öyle görünmüyorlardı. Zarif ve etkileyiciydiler. Büyükanneyle torunun ve Yılan'ın tanıştığı Pauli'nin bütün kuzenlerinin paylaştığı nezaket hariç o ve Grum, iki insanın birbirinden olabileceği kadar farklıydı. Yılan, Grum'ın yanında torunlarının ne kadarının bulunduğunu ya da yakında oturan ve Çevik'in eyerini parlatan küçük kızın adını öğrenecek kadar kamp alanında vakit geçirmemişti.

"Sincap nasıl?" diye sordu Yılan.

"İyi ve mutlu, çocuğum. Onu orada, ağacın altında, koşamayacak kadar tembel vaziyette görebilirsin. Ama yeniden turp gibi. Artık senin bir yatağa ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Yılan yazağaçlarınm arasında duran ve kuyruğunu sallayan kaplan-midillisini izledi. O kadar rahat ve memnun görünüyordu ki ona seslenmedi.

Yılan bitap düşmüştü fakat boynu ve omuzlarındaki bütün kasların gerildiğini hissediyordu. Gerginliğin bir kısmı boşalana dek uyku imkânsız görünüyordu. Kamp alanını düşünmek istedi. Belki de, Grum'ın dediği gibi, sadece bir çıldırmış tarafından tahrip edildiğine karar verecekti. Eğer öyleyse, bunu anlaması ve kabullenmesi gerekirdi. Bu kadar çok şeyin tesadüfen olmasına alışkın değildi.

"Banyo yapacağım, Grum," dedi, "sonra beni, sana ayak bağı olmayacağım bir yere yerleştirebilirsin. Uzun süre kalmam."

"Sen ve biz burada olduğumuz sürece. Aramızda hep hoş karşılanacaksın, şifacı çocuğum."

Yılan ona sarıldı. Grum onun omzunu okşadı.

Grum'ın kamp alanının yakınında, vahayı besleyen kaynaklardan biri taştan sekerek kayalara damlıyordu. Yılan, güneşin ısıttığı suyun biriktiği pürüzsüz çukurun içine tırmandı. Bütün vahayı görebiliyordu: kıyıda beş kamp alanı, insanlar, hayvanlar. Çocukların belli belirsiz sesleri, bir köpeğin kesik ve tiz havlaması ağır ve tozlu havayla birlikte ona doğru geliyordu. Gölün etrafındaki bir çemberde yazağaçları kuş tüyleri gibi, soluk yeşil renkte ipekten bir çelenk gibi duruyordu.

Ayaklarının dibinde, yosunlar banyo yapmakta kullanılan havuzun etrafındaki kayayı yumuşatmıştı. Yılan çizmelerini çıkardı, serin ve canlı halıya adım attı.

Soyundu ve suya daldı. Vücut ısısının hemen altındaydı, hoştu fakat sabah sıcağında şok edici değildi. Kayaların yukarısında daha canlandırıcı bir havuz, aşağısındaysa daha sıcak bir tane vardı. Yılan fazla suyun kuma dökülmesine yarayan deliklerden birindeki taşı çıkardı. Kirli suyun vahaya akmaya devam etmesine izin vermemek gerektiğini biliyordu. İzin verirse, birçok kızgın kampçı durmasını söylemek için gelirdi. Bunu, kıyıya fazla yakın çit içine alınmış hayvanların yerini değiştirecekleri ya da suyun kenarında kendini rahatlatacak kadar terbiyesizlik eden birinden gitmesini isteyecekleri kadar sessiz ve kararlı bir biçimde yaparlardı. Kirli suyla yayılan hastalıklar çölde bulunmazdı.

Yılan hareketsiz suya biraz daha dalarak uyluklarını, kalçalarını, göğüslerini geçerek hoşa giden bir hizaya kadar suyun etrafında yükselmesini hissetti. Sıcak, siyah taşa sırtüstü

uzandı ve gerginliğin yavaşça boşalmasına izin verdi. Su ensesini gıdıklıyordu.

Geçen birkaç günü yeniden düşündü: Bir şekilde olaylar uzun bir zaman dilimine yayılmış görünüyordu. Bir tükenmişlik sisinin içine gömülmüşlerdi.. Sağ eline baktı. Çirkin yara yok olmuştu ve iki parlak pembe delik izinden başka kum engereğinin sokmasından iz kalmamıştı. Yumruğunu sıktı ve öylece tuttu: Tutulma yoktu, güçsüzlük yoktu.

Bu kadar çok değişiklik için ne kadar da kısa bir süreydi. Yılan daha önce hiç güçlükle karşılaşmamıştı. İşi ve eğitimi kolay değildi fakat mümkün şeylerdi ve hiçbir kuşku, belirsizlik ya da çıldırmış, günlerin sakin geçişini bozmamıştı. Hiçbir şeyde başarısız olmamıştı. Her şey açıkça belliydi, doğru ve yanlış güzelce tasvir edilmişti. Yılan belli belirsiz gülümsedi: Eğer birisi ona ya da diğer öğrencilere gerçekliğin farklı, bölük pörçük, çelişkili ve şaşırtıcı olduğunu söylemeye çalışmış olsaydı, inanmazdı. Artık kendinden yaşça büyük öğrencilerde, deneme yıllarından döndüklerinde gördüğü değişimleri anlıyordu. Ayrıca birkaçının neden hiç dönmediğini de. Dönmeyenlerin hepsi ölmüş değildi, belki pek çoğu bile değildi. Kazalar ve çıldırmışlar, bir şifacıya saygı duymayacak yegâne tehlikelerdi. Hayır, bazıları şifacı hayatına uygun olmadıklarını fark etmiş ve başka bir şey yapmak için bu tarz bir hayatı terk etmişlerdi.

Buna rağmen Yılan, ne yaşarsa yaşasın, bütün yılanlarıyla ya da hiçbiri olmasa bile her zaman bir şifacı olacağını anlamıştı. Çim'i kaybetmenin getirdiği ve kendine acıdığı o kötü birkaç gün bitmişti; Jesse'nin yasıyla dolu kötü zamanlar geçmişti. Yılan Jesse'nin ölümünü asla unutmayacaktı fakat bu konuda kendini sonsuza dek suçlayamazdı. Bunun yerine Jesse'nin dileklerini yerine getirme niyetindeydi.

Oturdu ve her yerini kumla ovaladı. Su etrafında akıyor ve delikten dışarı kuma dökülüyordu. Yılan'ın elleri vücu-

dunda gezindi. Serin suyun keyfi, rahatlama ve dokunuş, ne kadar uzun süredir kimsenin ona dokunmamış olduğunu, dilediği gibi davranmadığını neredeyse fiziksel bir şokla ona hatırlattı. Havuzda uzanarak Arevin'in hayalini kurdu.

Yalın ayak ve çıplak göğsü, omzunda asılı giysisiyle Yılan banyo yapma havuzundan indi. Grum'ın kamp alanının yarı yolunda kısaca durdu ve kulağının ucuyla duyduğu sesi tekrar dinledi. Ses yeniden geldi: Pulların kaya üzerinde pürüzsüzce kayması, hareket eden bir yılanın sesi. Yılan dikkatle sese doğru döndü. Önce bir şey görmedi fakat sonra, nihayet, bir kum engereği taştaki bir çatlaktan dışarı kaydı. Grotesk başını kaldırarak dilini içeri ve dışarı şaklattı. Belli belirsiz zihinsel bir sancıyla diğer engereğin sokmasını hatırlayan Yılan, yaratık saklanma yerinden sürünerek uzaklaşana dek sabırla bekledi. Sis'in semavi güzelliğine, Kum'un çarpıcı desenlerine sahip değildi. Basitçe çirkindi, yumru yumru şişlikleri ve çamur gibi koyu kahverengi pulları vardı. Fakat şifacıların aşina olmadığı bir türdü ve ayrıca Arevin'in halkına tehdit oluşturuyordu. Arevin'in kamp alanının yakınında bir tanesini yakalamalıydı fakat bunu yapmayı düşünmemişti. O zamandan beri bundan pişmanlık duymuştu.

Arevin'in kabilesini aşılayamamıştı çünkü hangi hastalıkların topluluklarına özgü olduğunu bilmeden Kum için doğru katalizörü hazırlayamazdı. Yanlarına döndüğünde, eğer dönmesine izin verilirse, bunu yapacaktı. Fakat ona doğru kayarak gelen engereği yakalayabilirse, onun zehrine karşı da bir aşı üretebilirdi, hediye olarak.

Hafif rüzgâr engerekten ona doğru esiyordu; Yılan'ın kokusunu alamazdı. Eğer ısı alıcıları varsa bile, sıcak siyah kayalar kafasını karıştırırdı. Yılan'ı fark etmedi. Görüşü, Yılan'ın tahminine göre, diğer yılanlardan daha iyi değildi. Tam önünde, neredeyse çıplak ayaklarının üzerinde sürü-

nüyordu. Yılan yavaşça yere eğilerek bir elini yılanın başına, diğerini de önüne doğru uzattı. Hareket onu ürküttüğünde hayvan saldırmak için geri çekildi ve kendini direkt Yılan'ın kavrayışına yerleştirdi. Kadın onu sıkıca tutarak sokması için ona hiç şans vermedi. Hayvan vücuduyla kadının önkolunu kırbaçladı, şaşırtıcı bir biçimde uzun olan zehirli dişlerini göstererek tısladı ve mücadele etti.

Yılan titredi.

"Tadıma bakmak istedin, değil mi, yaratık?" Tuhaf bir biçimde, tek eliyle başlığını sardı ve yılanı eğreti çantaya bağladı, böylece kamp alanına döndüğünde kimseyi korkutamayacaktı.

Düzgün taş yoldan aşağı yürüdü.

Grum onun için bir çadır hazırlamıştı. Gölgeye kurulmuş, yan kanatları erken sabahın hafif ama serin rüzgârını yakalaması için açık bırakılmıştı. Grum ona bir kâse taze meyve, yazağaçlarının ilk olgunlaşmış yemişlerinden bırakmıştı. Mavi-siyah renkte, yuvarlak, tavuk yumurtasından daha küçüktüler. Yılan birini yavaşça, dikkatle ısırdı zira daha önce tazesinden hiç yememişti. Mayhoş ve yoğun olmayan suyu yemişin yırtılan kabuğundan fışkırdı. Yavaşça, tadını çıkararak yedi. İçindeki çekirdek büyüktü, neredeyse meyvenin hacminin yarısı kadardı. Kış fırtınalarından ve aylar ya da yıllar süren kuraklıktan korumak için kalın bir kabuğu vardı. Yemişi bitirdiğinde Yılan çekirdeği bir kenara koydu çünkü büyüme şansının olduğu, vahaya yakın bir yere ekilecekti. Uzanan Yılan kendine, birkaç yazağacı tohumunu yanına almayı unutmamasını söyledi. Eğer dağlarda yaşatılabilirlerse, meyve bahçesine iyi bir katkı sağlarlardı. Kısa süre sonra uykuya daldı.

Mışıl mışıl, rüya görmeden uyudu ve o akşam uyandığında günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu; iyiydi. Kamp alanı

sessizdi. Grum ve torunları için bu, yük hayvanları ve kendileri için planlı bir dinlenme durağıydı. Tüccarlardı, takas ve alıp satmakla dolu bir yazın ardından eve dönüyorlardı. Burada kamp yapan diğer aileler gibi Grum'ın ailesi de yazağaçlarının yemişlerinin bir kısmında miras yoluyla hak sahibiydi. Hasat bitip meyveler kuruduğunda, Grum'ın kervanı çölü terk ederek son birkaç günlerini kışlık bölgelerine yolculuk ederek geçireceklerdi. Hasat yakında başlayacaktı: Hava meyvenin keskin kokusuyla buram buramdı.

Grum atların durduğu çevrili alanın yakınındaydı, ellerini bastonunun üzerinde kavuşturmuştu. Yılan'ı duyunca etrafa bir göz attı ve gülümsedi. "İyi uyudun mu, şifacı çocuk?"

"Evet, Grum, teşekkürler."

Sincap, Grum'ın atları arasında neredeyse sıradan gözüküyordu; yaşlı tüccar sürmelileri, alacaları ve benekli atları severdi. Kervanını daha göze çarpar kıldıklarını düşünürdü ve muhtemelen haklıydı. Yılan ıslık çaldı ve Sincap başını yukarı kaldırarak ona doğru eşkin gitti, tamamen sağlıklı bir biçimde toynaklarını yere vuruyordu.

"Seni özledi."

Yumuşak burnuyla onu dürten Sincap'ın kulaklarını kaşıdı. "Evet, özlem çekmekten eriyip gittiğini görebiliyorum."

Grum kıkırdadı. "Onları iyi besliyoruz. Kimse beni ya da benden olanı, bir hayvana kötü muamele etmekle suçlayamaz."

"Gitmek için onu ikna etmem gerekecek."

"O hâlde kal - bizimle kasabamıza gel ve kış boyunca kal. Diğer insanlardan daha sağlıklı değiliz."

"Teşekkürler, Grum. Ama önce yapmam gereken bir şey var." Bir an neredeyse Jesse'nin ölümünü aklından çıkarmıştı fakat asla bu anıyı çok uzaklaştıramayacağını biliyordu. Yılan ipten yapılma çitin altından geçti. Kaplan-midillinin omzuna yaslanarak hayvanın ayağını kaldırdı.

"Nalı değiştirmeye çalıştık," dedi Grum. "Ama bizimkile-

rin hepsi fazla büyük geldi ve onunkini yeniden dövecek ya da yeni bir tane yapacak demirci ustası yok. Burada, bu geç vakitte yok."

Yılan kırık nalın parçalarını aldı. Neredeyse yeniydi, çöle girmeden önce Sincap'ı yeniden nallatmıştı. Tırnaklarının ucu bile hâlâ keskin ve dik açılıydı. Metalin kendisi kusurlu olmalıydı. Parçaları Grum'a geri verdi. "Belki Ao metali kullanabilir. Sincap'ı dikkatle götürsem, Dağyamacı'na ulaşabilir mi?"

"Ah, evet, güzel kır atı sürebildiğine göre."

Yılan, Sincap'ı sürdüğü için pişmandı. Normalde sürmezdi. Yeterince hızlı yürüyordu ve Sincap ise yılanlarla eşyalarını taşıyordu. Fakat Arevin'in kampından ayrıldıktan sonra, tam da üstesinden geldiğini düşünürken, kum engereğinin sokmasının etkilerini yeniden hissetmişti. Sadece bitkinliği geçene kadar Sincap'ı sürmeye niyetlenen Yılan midilliye binmiş ve sonrasında da bayılmıştı. Midilli, cidagosunun* üstünde çöken kadını sabırla taşıyarak çölü geçmişti. Yılan, ancak Sincap aksamaya başladığında kendine gelmiş ve kırık demirin çınlama sesini duymuştu.

Yılan midillisinin alnını kaşıdı. "O zaman yarın, sıcaklık azalır azalmaz gideriz. Böylece tüm gün insanları aşılayabilirim, tabii bana gelirlerse."

"Geleceğiz, canım, pek çoğumuz gelecek. Ama neden yanımızdan bu kadar çabuk ayrılıyorsun? Bizimle eve gel. Dağyamacı'yla aynı mesafe."

"Ben şehre devam edeceğim."

"Şimdi mi? Çok geç değil mi? Fırtınalara yakalanırsın."

"Eğer zaman harcamazsam yakalanmam."

"Şifacı çocuğum, canım, fırtınaların nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Dağlarda büyüdüm. Her kış onları yukarıdan izledim."

* At ve midillilerin sırtının en yüksek noktası. *-çn*

"Dağın tepesinden izlemek, içlerinde hayatta kalmaya çalışmaya hiç benzemez," dedi Grum.

Sincap gölgede kestiren bir grup ata doğru neşeyle dörtnala koştu. Yılan birdenbire güldü.

"Neye güldün, söyle, ufaklık."

Yılan, gözleri bir tilkininkiler gibi parlak ve zekâ dolu, kamburu çıkmış yaşlı kadına baktı.

"Atlarından hangisini Sincap'la çiftleştirdiğini fark ettim."

Grum'ın koyu teni pembeleşti. "Şifacı, sevgili kızım, göz kulak olduğum için senin ödeme yapmana izin vermemeyi planlıyordum - önemseyeceğini düşünmedim."

"Grum, sorun yok. Önemsemiyorum. Sincap'ın da önemsemediğine eminim. Ama korkarım tayın doğumu geldiğinde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Grum başını bilgece iki yana salladı. "Hayır, uğramayacağım, küçük bir aygıra göre iyi huylu, ne yaptığının da farkında. Benim sevdiklerim benekli atlar, özellikle leopar desenliler." Grum'ın leopar desenli bir sürmelisi vardı, kıymetlisiydi: Beyaz atın her yerinde sikke boyutunda siyah benekler vardı. "Şimdi de onlara eşlik edecek çizgili atlarım olacak."

"Rengini beğendiğine sevindim." Uygun genleri içerecek bir virüs oluşturmak için Yılan'ın bir hayli çalışması gerekmişti. "Ama sanırım sana fazla tay veremeyecek."

"Neden olmasın? Dediğim gibi—"

"Bizi şaşırtabilir - umarım şaşırtır, senin için. Ama kısır olma ihtimali var."

"Ah," dedi Grum. "Ah, çok yazık! Ama anlıyorum. Bir at ve bir zamanlar bahsedildiğini duyduğum o çizgili eşeklerden birinden dünyaya geldi."

Yılan aldırmadı. Grum'ın açıklaması tamamen yanlıştı; Sincap, Grum'ın atlarından daha fazla melez değildi, sadece tek kısa gen hastalığı* vardı. Ama Sincap Sis ve Kum'un ze-

* Tek bir gende oluşan mutasyon sonucu gelişen hastalık. -*çn*

hirlerine karşı dirençliydi ve sebep başka olmasına rağmen sonuç, sanki bir katırmış gibi aynıydı. Bağışıklığı o kadar etkiliydi ki sistemi büyük olasılıkla haploit hücreleri, yani spermleri "kendinin" kabul etmiyor ve onları yok ediyordu.

"Biliyorsun, Yılan çocuğum, bir zamanlar iyi bir damızlık olan bir katırım vardı. Bazen oluyor. Belki bu sefer de olur."

"Belki de," dedi Yılan. Midillisinin bağışıklığının onu doğurgan bırakma şansı, doğurgan bir katır elde etme şansından daha uzak değildi: Yılan temkinli anlaşmasıyla onu kandırıyormuş hissine kapılmamıştı.

Yılan çadırına döndü, Kum'u yılan çantasından dışarı bıraktı ve zehrini sağdı. Yılan sürece itiraz etmedi. Onu kafasının arkasından tutarak ağzını kibarca sıkıp açtı ve ufak bir şişe katalizörü boğazından aşağı döktü. Sis'e ilaç vermekten daha kolaydı. Normalden biraz farklı olarak, uykulu vaziyette bölmesinde kıvrılırdı ve bu sırada zehir bezleri, birçok proteinden oluşan komplike, kimyasal bir su, yöresel hastalıklar için antikorlar ve insanların bağışıklık sistemleri için uyarıcı ilaçlar üretirdi. Şifacılar çıngıraklıyılanları kobralardan çok daha uzun süredir kullanıyordu; Sis'e kıyasla baklava sırtlı yılan, katalitik ilaçlara ve değişimlerine, onlarca nesildir ve yüzlerce genetik deneyden bu yana daha fazla adapte olmuştu.

5

Sabahleyin Yılan, Kum'un zehrini küçük bir serum şişesine sağdı. Aşıyı yapmak için çıngıraklıyılanı kullanamazdı çünkü her insan için sadece küçük bir doz gerekliydi. Kum çok fazlasını çok derine enjekte ederdi. Aşılamalar için bir çeşit şırınga kullanıyordu; aşıyı derinin hemen altına enjekte eden kısa, iğne gibi sivri uçlardan oluşan halkası olan bir aletti. Çıngıraklıyılanı bölmesine geri koydu ve dışarı çıktı.

Kamp alanlarından gelen insanlar toplanmaya başlamıştı; yetişkinler ve çocuklar, her aileden üç ya da dört nesil vardı. Etrafında bütün torunlarıyla birlikte Grum sıranın başındaydı. En büyükleri olan Pauli'den Çevik'in eyer takımını parlatmış olan yaklaşık altı yaşlarındaki kız çocuğuna kadar toplam yedi torunu vardı. Hepsi de Grum'm direkt soyundan değildi çünkü kabilesinin kuruluşu daha geniş bir aileye dayanıyordu. Uzun süre önce vefat etmiş olan partnerlerinin kardeşlerinin, kendi kız kardeşinin ve kız kardeşinin partnerlerinin kardeşlerinin çocukları da aynı şekilde onun torunları olarak kabul ediliyordu. Bütün bu insanlar onunla gelmemişti, sadece geleceğin kervancıları olarak çıraklığını yapanlar onunlaydı.

"İlk kim aşı olacak?" diye neşeyle sordu Yılan.

"Ben," dedi Grum. "Ben olacağım dedim, o hâlde olayım." Rengârenk bir yığın gibi köşede dikilen toplayıcılara bir göz attı. "İzle, Ao!" diye, Yılan'ın hırpalanmış eşyalarını isteyene seslendi. "Beni öldürmediğini göreceksin."

"Seni hiçbir şey öldüremez, yaşlı ham derili. Diğerlerine ne olacağını görene kadar bekleyeceğim."

"'Yaşlı ham derili'? Ao, seni yaşlı çaput torbası!"

"Aldırma," dedi Yılan. Sesini biraz yükseltti. "Hepinize iki şey söylemek istiyorum. Öncelikle, bazı insanlar seruma karşı hassasiyet gösterebilir. Eğer aşı izi parlak kırmızıya dönerse, keskin bir şekilde acırsa, ateşlenirseniz buraya dönün. Akşama kadar burada olacağım. Bir şey olacaksa o zamana kadar olur, tamam mı? Eğer hassasiyet gösteren birisi olursa, hasta olmasını engelleyebilirim. Hafif ağrıdan daha kötü herhangi bir şey hissederseniz bana gelmeniz çok önemli. Cesur olmaya çalışmayın."

Baş sallama ve onaylamalar arasında Ao yeniden sesini yükseltti. "Buna göre bizi öldürebilirsin."

"Eğer bacağını kırarsan hiçbir şey olmamış gibi davranacak kadar aptal mısın?"

Ao küçümseyerek homurdandı.

"O hâlde vücudun aşırı tepki gösterirse hiçbir şey olmamış gibi davranacak ve ölmene izin verecek kadar aptal değilsin." Yılan cüppesini çıkardı ve tuniğinin kısacık kolunu yukarı itti. "İkincisi şu. Aşılama küçük bir iz bırakır, bunun gibi." Gruptan gruba giderek zehre karşı ilk aşılanmasının izini onlara gösterdi. "Eğer izin daha az görünen bir yerde olmasını isteyen varsa bana lütfen şimdi söylesin."

Ao bile minicik şırınga izini görünce sakinleşti, kendisi de inanmadan şifacıların tüm zehirlere dayanabildiğini mırıldandı ve sustu.

Sıranın başındaki Grum'ın solgunlaştığını gören Yılan şaşırdı. "Grum, iyi misin?"

"Kan yüzünden," dedi Grum. "Öyle olmalı, Yılan çocuğum. Kan görmeyi sevmiyorum."

"Neredeyse hiç görmeyeceksin. Sadece rahatla." Grum'la yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşan Yılan, yaşlı kadının kolu-

nu tentürdiyotla temizledi. Yılan çantasının ilaç bölmesinde sadece bir şişe dezenfektanı kalmıştı fakat bugün için bu yeterliydi ve Dağyamacı'ndaki eczaneden daha alabilirdi. Yılan, Grum'ın kolunun üst kısmına bir damla serum sıktı ve aşılama aletini derisine bastırdı.

İğneler saplandığında Grum irkildi fakat ifadesi değişmedi. Yılan aşılama aletini tentürdiyota batırdı ve Grum'ın kolunu yeniden temizledi.

"İşte oldu."

Grum ona şaşkınlık içinde, dikkatle baktı, sonra da omzuna göz attı. İğne delikleri parlak kırmızıydı fakat kanamıyordu. "Başka yok mu?"

"Hepsi bu."

Grum gülümsedi ve Ao'ya döndü. "Gördün mü, yaşlı kaya çukuru, hiç de bir şey olmadı."

"Bekleyelim," dedi Ao.

Sabah güzel bir şekilde ilerledi. Aşılama aletinin yüzeysel delmesinden ziyade alkolün yakmasından dolayı çocuklardan bazıları ağladı. Pauli yardım teklif etmişti ve Yılan çalışırken ufaklıkları hikâye ve fıkralarla eğlendirdi. Yılan onları aşıladıktan sonra da çocukların çoğu ve yetişkinlerin büyük kısmı Pauli'yi dinlemek için orada kaldılar.

Anlaşıldığı kadarıyla Ao ve diğer toplayıcılar aşının güvenli olduğuna inandılar çünkü sıraları geldiğinde henüz kimse düşüp ölmemişti. Soğukkanlı bir biçimde delinmeye ve alkolün yakmasına boyun eğdiler.

"Tetanos artık yok mu?" dedi yeniden Ao.

"Bu seni on yıl kadar koruyacak. Sonrasında yeniden aşılanmak en güvenlisi olur."

Yılan aşılama aletini Ao'nun koluna bastırdı, sonra da tenini temizledi. Kısa, nemrut bir tereddüt ânından sonra Ao ilk defa, genişçe ve keyifle gülümsedi. "Biz tetanostan korkarız. Şeytani bir hastalıktır. Yavaştır. Acı verir."

"Evet," dedi Yılan. "Buna neyin neden olduğunu biliyor musun?"

Ao işaretparmağını diğer elinin avucuna yerleştirdi ve şişler gibi bir hareket yaptı. "Dikkatliyiz ama..."

Yılan başıyla onayladı. Toplayıcıların, işleri göz önüne alındığında, diğer insanlardan nasıl daha sık ciddi delinme yaraları edindiklerini anlayabiliyordu. Fakat Ao yaralanma ve hastalık arasındaki bağlantıyı biliyordu; bunun hakkında ders vermek, onu küçümsemek olurdu.

"Daha önce hiç şifacı görmedik. Çölün bu tarafında hiç. Diğer taraftaki insanlar bize anlatır."

"Yani, biz dağ insanlarıyız," dedi Yılan. "Çöl hakkında pek bir şey bilmeyiz, bu yüzden pek çoğumuz buraya gelmez." Bu sadece kısmen doğruydu fakat verilecek en kolay açıklamaydı.

"Senden önce hiç kimse. İlk sensin."

"Belki de."

"Neden?"

"Merak ettim. İşe yarayabileceğimi düşündüm."

"Diğerlerine de gelmelerini söyle. Onlar için burada tehlike yok." Ao'nun hava şartları yüzünden buruş buruş olmuş yüzündeki ifade aniden karardı. "Çıldırmışlar, evet ama dağlarda olduğundan fazla değil. Çıldırmışlar her yerde."

"Biliyorum."

"Bir zaman onu bulacağız."

"Benim için bir şey yapar mısın, Ao?"

"Ne olursa."

"Çıldırmış sadece haritalarımı ve güncemi aldı. Kullanmak için aklı yeterince başındaysa haritalarımı tutacaktır ama güncem benden başka herkes için değersiz. Belki bir yere atar ve senin halkın onu bulur."

"Senin için saklarız!"

"İşte bunu isterim." Günceyi tasvir etti. "Gitmeden önce

sana, kuzey dağlarındaki şifacıların merkezi için bir mektup vereceğim. O yöne giden bir ulak günceyi ve mektubu götürürse, orada ona mutlaka ödeme yaparlar."

"Arayacağız. Pek çok şey buluruz ama fazla kitap bulmayız."

"Muhtemelen hiç ortaya çıkmayacak, bunun farkındayım. Ya da çıldırmış onun değerli bir şey olduğunu düşündü ve olmadığını anladığında onu yaktı."

Ao muntazam bir kâğıdın bir hiç uğruna yakıldığı düşüncesiyle ürperdi. "Çok arayacağız."

"Teşekkür ederim."

Ao diğer toplayıcıların arkasından gitti.

Pauli, Karakurbağası ile Üç Ağaç Kurbağası'nın hikâyesini bitirdiğinde, Yılan çocukları kontrol etti ve alerjik reaksiyon kaynaklı hiçbir şişme ya da kızarıklık bulmadığına memnun oldu.

"'Ve Karakurbağası artık ağaçlara tırmanamayacak olmasını sorun etmedi,'" dedi Pauli. "Ve son. Hadi bakalım, şimdi eve. Hepiniz çok usluydunuz."

Bağırarak ve kurbağa sesleri çıkararak gruplar hâlinde uzaklaştılar. Pauli içini çekti ve rahatladı. "Umarım gerçek kurbağalar çiftleşme zamanının erken geldiğini düşünmez. Yoksa kamp alanının her yerinde zıplar dururlar."

"Bu, bir sanatçının alacağı türden bir risk," dedi Yılan.

"Bir sanatçı!" Pauli güldü ve kolunu sıyırmaya başladı.

"Şimdiye kadar dinlediğim bütün ozanlar kadar iyisin."

"Hikâye anlatıcısı, *belki*," dedi Pauli. "Ama bir ozan değilim."

"Neden olmasın?"

"Ton sağırıyım, şarkı söyleyemiyorum."

"Tanıştığım ozanların çoğu bir hikâye oluşturamıyor. Senin yeteneğin var."

Yılan aşılama aletini hazırladı ve Pauli'nin kadife gibi yu-

muşak tenine yasladı. Minik iğneler, tuttukları aşı damlasıyla ışıldıyordu.

"Bu izi burada istediğine emin misin?" diye aniden sordu Yılan.

"Evet, neden olmasın?"

"Cildin o kadar güzel ki onda iz bırakmaktan hoşlanmıyorum." Yılan Pauli'ye boştaki elini, izleri gösterdi. "Sanırım seni biraz kıskanıyorum."

Pauli, Yılan'ın elini okşadı, dokunuşu Grum'ınki kadar nazik ama daha sabitti, ardında da daha fazla güç vardı. "Bu izlerle gurur duymalısın. Bana yapacağın izle de ben gurur duyacağım. Onu her kim görürse, benim bir şifacıyla tanıştığımı bilecek."

Yılan iğneleri tereddütle Pauli'nin koluna batırdı.

Yılan, kamptaki herkes gibi sıcak öğleden sonra boyunca dinlendi. Ao'nun mektubunu yazdıktan sonra yapacağı, toplayacağı bir şeyi kalmamıştı. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Sincap sadece eyerini taşıyacaktı çünkü çerçevesi sağlamdı ve Yılan deriyi tamir ettirebilirdi. Bu ve üzerindeki giysiler hariç sadece yılan çantası, Sis ile Kum ve Çim'in olması gereken yerde duran çirkin kum engereği vardı.

Sıcağa rağmen Yılan çadır kanatlarını kapattı ve çantanın iki bölmesini açtı. Sis su gibi kayarak dışarı çıktı, başını kaldırdı ve boynunu şişirerek çadırın tuhaflığının tadına bakmak için dilini şaklatarak dışarı çıkardı. Kum, her zamanki gibi acele etmeden dışarı süründü. Yılan sadece biyoışımalı fenerin zayıf mavi ışığının derilerinde parıldadığı sıcak loşlukta kayarak ilerlemelerini izlerken çıldırmış, kamp alanını kendisi oradayken talan etseydi neler olurdu merak etti. Yılanlar bölmelerinde olsalardı, fark edilmeden içeri süzülebilirdi çünkü engereğin sokmasından sonra iyileşirken Yılan'ın uykusu oldukça ağırdı. Çıldırmış, kadının kafasına vurabilir

ve vandallığına ya da araştırmasına başlayabilirdi. Yılan hâlâ neden bir çıldırmışın her şeyi bu kadar yöntemli bir biçimde yok ettiğini anlayamıyordu, tabii bir şey *aramıyorsa* ki o zaman zaten bir çıldırmış olmazdı. Haritaları, çoğu çöl insanının sahip olup paylaştıklarından farklı değildi. Kopyalarını isteyecek herkese bunu sağlardı. Haritalar önemliydi fakat kolayca elde edilebilirdi. Diğer taraftan günce, Yılan hariç herkes için değersizdi. Çıldırmışın kendisi oradayken saldırmış olmasını dileyecekti neredeyse, zira yılan çantasını yırtarak açmış olsaydı, bir daha asla kimsenin kampını yok edemezdi. Bu olasılığı herhangi bir tür zevk alarak düşünmekten gurur duymuyordu fakat tam da bu şekilde hissediyordu.

Kum dizinin üzerinden kayarak geçti ve kendini kadının bileğine sararak kalın bir bileklik oluşturdu. Birkaç yıl önce, daha küçükken oraya daha iyi uyuyordu. Birkaç dakika sonra Sis, Yılan'ın beline dolanarak yukarı, omuzlarına tırmandı. Daha iyi zamanlarda, her şey iyi olsaydı, Çim yumuşak ve nefes alan zümrüt bir kolye gibi boynuna dolanırdı.

"Yılan çocuğum, orası güvenli mi?" Grum içeri göz atmak için dahi çadır kanatlarını aralamadı.

"Korkmuyorsan güvenli. Yılanları bölmelerine koyayım mı?"

Grum tereddüt etti. "Yani... hayır."

Omzuyla çadır kanatlarını açarak yan yan içeri girdi. Elleri doluydu. Gözleri loş ışığa alışırken kıpırdamadan durdu.

"Sorun yok," dedi Yılan. "İkisi de burada benimle."

Gözlerini kırpıştıran Grum yaklaştı. Semerin yanına bir örtü, deri el çantası, bir kırba ve küçük bir tencere yerleştirdi. "Pauli de yiyecek içecek getiriyor," dedi. "Bunların hiçbirisi olanları düzeltmez ama—"

"Grum daha sana Sincap'la ilgilendiğin için bile ödeme yapmadım."

"Yapmayacaksın da," dedi gülümseyerek Grum. "O konuyu sana açıkladım."

"Bana hiçbir şeye mal olmayan, senin için sonu kötü biten bir kumar oynadın."

"Aldırma. Baharda bizi ziyarete gel ve midillinin babası olduğu küçük, çizgili tayları gör. İçime doğuyor."

"O hâlde yeni araç gereç için ödeme yapmama izin ver."

"Olmaz, hepimiz konuştuk ve bunları sana hediye etmek istedik." Aşılandığı sol omzunu silkti. Aşının yeri muhtemelen artık ağrıyordu. "Teşekkür etmek için."

"İyilikbilmez görünmek istemem," dedi Yılan, "ama aşılamalar hiçbir şifacının asla ödeme kabul etmeyeceği şeylerdir. Burada kimse hasta değildi. Kimse için bir şey yapmadım."

"Kimse hasta değildi, evet ama olsaydık yardım ederdin. Haksız mıyım?"

"Evet, elbette ama—"

"Eğer ödeyemeyen olsaydı bile yardım ederdin. Biz de daha azım mı yapmalıyız? Seni çöle hiçbir şeyin olmadan mı göndermeliyiz?"

"Ama ödeyebilirim." Çantasında altın ve gümüş sikkeler taşıyordu.

"Yılan!" Grum kaşlarını çatarak baktı ve konuşmasındaki sevecen ifadeler aniden kesildi. "Çöl insanları çalmaz ve arkadaşlarından çalınmasına izin vermez. Seni yarı yolda bıraktık. Onurumuzu korumamıza izin ver."

Yılan, Grum'ın ödeme almaya asla niyetlenmediğini anladı. Yılan'ın hediyeleri kabul etmesi onun için önemliydi.

"Özür dilerim, Grum. Teşekkürler."

Atlar eyerlenmişti ve gitmeye hazırlardı. Yılan eşyalarının çoğunu Çevik'in üzerine yerleştirdi, böylece Sincap fazla bir şey taşımak zorunda kalmayacaktı. Kısrağın eyeri, süslü ve karmaşık bir biçimde şekillendirilmiş olsa da işlevseldi. Ata

öyle güzel uyuyordu, öyle rahat ve kalitesi o kadar iyiydi ki gösterişliliği Yılan'ı daha az rahatsız etmeye başladı.

Grum ve Pauli onu uğurlamaya gelmişti. Kimse aşılamaya reaksiyon göstermemişti, dolayısıyla Yılan'ın gitmesinde sorun yoktu. İki kadını da nazikçe kucakladı. Grum onu yumuşak, sıcak ve çok kuru dudaklarıyla yanağından öptü.

"Hoşça kal," diye fısıldadı Grum, Yılan kısrağa binerken. "Hoşça kal!" dedi daha yüksek sesle.

"Hoşça kal!" Eyerinde dönerek el sallayan Yılan atlarını sürerek oradan ayrıldı.

"Eğer fırtınalar gelirse," diye bağırdı Grum, "bir kaya mağarasına sığın. Yönünü bulmak için işaretleri unutma, seni Dağyamacı'na daha çabuk götürürler!"

Gülümseyen Yılan kısrağını yazağaçlarının arasından sürerken Grum'ın tavsiyelerini, vaha, su, kum tepeleri, rüzgârın yönü, kervancıların çölde yollarını nasıl bulduğu ve doğuyla batı çöllerini ayıran yüksek merkez dağlara ulaştığında kullanabileceği yollar, caddeler ve hanlarla ilgili uyarılarını hâlâ duyabiliyordu. Sincap, Yılan'ın yanında, nalsız ön ayağı üzerinde güvenle tırıs gidiyordu.

İyi dinlenmiş ve iyi beslenmiş olan kısrak dörtnala koşabilirdi fakat Yılan onu yavaş bir tempoda ilerletiyordu. Gidecekleri yol uzundu.

Çevik burnundan soluyunca Yılan aniden uyandı, kafasını neredeyse çıkıntı yapmış kayaya çarpıyordu. Tam öğlen vaktiydi, uykusunda kalan tek gölgeye sığışmıştı.

"Kim var orada?"

Kimse cevap vermedi. Yakınlarda birilerinin olması için bir neden yoktu. Grum'ın vahası ve dağlardan önceki diğer vaha arasında iki gece vardı: Yılan o gün kayalık ıssızlıkta kamp yapmıştı. Bitki yoktu; yemek ya da su yoktu.

"Ben bir şifacıyım," diye seslendi budala gibi hissederek.

"Dikkatli ol, yılanlarım serbest. Konuş, seni görmeme izin ver ya da bir işaret ver ki onları yerlerine koyayım."

Kimse cevap vermedi.

Orada kimse yok, bu yüzden cevap yok, diye düşündü Yılan. Tanrılar aşkına, seni kimse takip etmiyor. Çıldırmışlar insanları takip etmez. Onlar sadece... çıldırmış.

Tekrar uzandı ve uyumaya çalıştı fakat rüzgârla savrulan kumların taşa her çarpışı onu uyandırıyordu. Alacakaranlık çökene ve kampını toplayarak doğuya doğru yola çıkana kadar rahat hissedemedi.

Dağa çıkan kayalık yol atları yavaşlattı ve Sincap'ın ön ayağını yeniden hassaslaştırdı. Yılan da hafifçe topallıyordu zira irtifa ve sıcaklık değişimi rahatsız sağ dizini etkiliyordu. Fakat Dağyamacı'nı koruyan vadi hemen ileride, bir saatlik yürüme mesafesindeydi. Başta yol sarptı fakat artık geçitteler-

di; kısa süre sonra merkez dağların doğu sırasının zirvesini aşmış olacaklardı. Yılan, Çevik'in dinlenmesi için yürüdü.

Sincap'ın alnını kaşırken ve o da ceplerine diş atarken Yılan dönüp çöle yukarıdan baktı. İnce bir toz pusu ufku gizliyordu fakat en yakınındaki siyah kum tepesi, hemen önündeki yanardönerlikte uzanıyor ve kırmızıya dönmüş güneş ışığını yansıtıyordu. Sıcak hava dalgaları hareket yanılsaması yaratıyordu. Bir keresinde Yılan'ın öğretmenlerinden biri ona okyanusu tasvir etmişti, Yılan da aynen bu görüntüye benzediğini hayal etmişti.

Çölü ardında bıraktığı için memnundu. Hava şimdiden serinlemişti ve volkanik külle dolu yarıklara sıkı sıkı tutunan ot ve çalılıklar belirmişti. Daha aşağıda rüzgâr, her bir dağın yan tarafından kum, toprak ve külleri süpürüp götürüyordu. Bu kadar yüksekte, korunaklı noktalarda arsız bitkiler büyüyordu fakat onlara yardım edecek fazla su yoktu.

Yılan çölden yüzünü çevirdi ve rüzgârla cilalanmış kaya-

da çizmeleri kayarak atla midilliyi yukarı doğru yönlendirdi. Çöl giysisi bu ülkede ona güçlük çıkarıyordu, bu yüzden onu çıkararak eyerin arkasına bağladı. Çöl giysisinin altına giydiği bol pantolonu ve kısa kollu tuniği, rüzgârda bacaklarına ve vücuduna çarpıyordu. Yılan geçide yaklaştıkça rüzgâr arttı zira kayadaki dar yarık, herhangi bir hafif esintiyi dahi güçlendirecek bir hava tüneli vazifesi görüyordu. Birkaç saat içinde hava soğuyacaktı. Soğuk! Böylesi bir lüksü hayal dahi edemiyordu.

Yılan zirveye ulaştı ve başka bir dünyaya adım attı. Yeşil vadiye tepeden bakarken Yılan, çölün bütün talihsizliklerini ardında bırakmış olması gerektiğini hissetti. Sincap ve Çevik başlarını kaldırdılar ve taze otlağın, akan suyun ve diğer hayvanların kokularını alıp burunlarından soludular.

Kasabanın kendisi dağa doğru, oyularak inşa edilmiş, görünmeyen taraçaları olan taş bina kümeleriyle anayolun iki tarafına yayılmıştı. Tarlalar vadi zeminini, parıldayan gri bir nehrin taşkın yatağı üzerinde zümrüt ve altın rengine boyuyordu. Vadinin uzak kısmında, Yılan'ın o an durduğu noktadan daha yüksekte meyillenen vadinin uzak kısmı, çıplak taş tepelerin batı sırasının hemen altı yaban ve ormandı.

Yılan temiz havada derin bir nefes aldı ve aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Dağyamacı'nın etkileyici halkı daha önce şifacılarla karşılaşmıştı. Duydukları saygı, Yılan'ın çölün diğer tarafında gördüğü korkudan ziyade hayranlık ve biraz da ihtiyatla renkleniyordu. Yılan'ın alışkın olduğu ihtiyat sadece sağduyuydu zira Sis ve Kum kendisinden başka herkese tehlike teşkil edebilirdi. Yılan saygılı selamları bir gülümsemeyle kabul ederken atlarını kaldırım taşı döşeli sokaklarda ilerletti.

Dükkânlar kapanıyor ve tavernalar açılıyordu. Sabah olduğunda insanlar yardımını istemek üzere Yılan'a gelmeye başlayacaktı fakat bu gecelik handaki konforlu bir odada kal-

masına, iyi bir akşam yemeği yemesine, küçük bir şişe şarap içmesine müsaade edeceklerini umuyordu. Çöl onu iliklerine kadar yormuştu. O an, o kadar geç saatte birisi gelirse, ciddi bir rahatsızlıktan ötürü olurdu. Yılan, Dağyamacı'ndaki kimsenin o gece ölecek durumda olmadığını umdu.

Atlarını hâlâ açık olan bir dükkânın dışında bıraktı ve denemek için fazla yorgun olduğundan bedenine tahmin ve dükkân sahibinin tavsiyesiyle karar vererek yeni bir pantolonla gömlek satın aldı.

"Sorun değil," dedi mağaza sahibi. "Eğer isterseniz onları daha sonra tadil edebilirim. Beğenmezseniz de geri getirin. Bir şifacı için değişim yaparım."

"Uyacaklardır," dedi Yılan. "Teşekkür ederim." Aldıkları için ödeme yaptı ve dükkândan ayrıldı. Köşede bir eczacı vardı ve sahibi kapıyı kapatıyordu.

"Affedersiniz," dedi Yılan.

Eczacı kabullenir bir gülümsemeyle döndü. Ardından Yılan'a ve donanımına göz atınca yılan çantasını gördü. Gülümsemesi şaşkınlığa dönüştü.

"Şifacı!" diye haykırdı. "İçeri gel. Neye ihtiyacın var?"

"Aspirin," dedi Yılan. Sadece birkaç tane kalmıştı ve kendi iyiliği için elindekiler bitsin istemiyordu. "Ve varsa tentürdiyot."

"Evet, elbette. Aspirini kendim yapıyorum ve aldığım zaman iyodu yine kendim arıtıyorum. Mallarımın saflığında bozukluk olmaz." Kadın, Yılan'ın şişelerini doldurdu. "Uzun zamandır Dağyamacı'na şifacı gelmiyordu."

"Halkınız sağlığı ve güzelliğiyle meşhur," dedi Yılan, boşa iltifat etmiyordu. Dükkâna bir göz attı. "Stoklarınız da fevkalade. Neredeyse her şeyle başa çıkabileceğinizi tahmin ediyorum." Eczacı rafların bir bölümünde vücudu güçlendirmek yerine zayıflatan türden güçlü ve yoğun ağrı kesicileri tutuyordu. Bunlardan satın almaktan, bu kadar kısa sürede

Çim'in kaybını kabul etmek zorunda olmaktan utanan Yılan bu ilaçlara bakmaktan kaçındı. Ama eğer Dağyamacı'nda birisi çok hastalanırsa, bunları kullanmak zorunda kalacaktı.

"Ah, idare ediyoruz," dedi eczacı. "Nerede kalacaksın? İnsanları sana yönlendirebilir miyim?"

"Elbette." Yılan, Grum'ın önerdiği hanın ismini söyledi, ilaçların ödemesini yaptı ve eczaneden, diğer yöne giden dükkân sahibiyle birlikte ayrıldı. Yılan tek başına sokaktan aşağı ilerledi.

Gözünün ucuyla cüppe giymiş bir şeklin döndüğünü gördü. Yılan dönerek çömeldi ve savunma pozisyonuna geçti. Çevik burnundan soluyarak yana kaçtı. Cüppeli suret duraksadı.

Utanan Yılan ayağa kalktı. Ona yaklaşan kişi çöl giysileri içinde bile değildi, başlıklı bir cüppesi vardı. Kukuletasının gölgelediği yüzünü göremiyordu fakat çıldırmışlardan biri değildi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim, şifacı?" Adamın sesi tereddütlüydü.

"Elbette." Eğer sıradışı davranışını görmezden gelebiliyorsa, Yılan da bunu yorumsuz geçebilirdi.

"İsmim Gabriel. Babam kasabanın belediye başkanıdır. Sizi evimizde misafir etmek için davet etmeye geldim."

"Çok kibarsınız. Handa kalmayı planlamıştım—"

"Mükemmel bir handır," dedi Gabriel. "Ayrıca sahibi varlığınızdan onur duyacaktır. Ama eğer size en iyisini sunmazsak, babam ve ben Dağyamacı'nın şerefini lekelemiş oluruz."

"Teşekkürler," dedi Yılan. Şifacılara sunulan cömertlik ve misafirperverlik karşısında rahat olmasa bile en azından minnettar hissetmeye başlamıştı. "Davetinizi kabul ediyorum. Yine de hana bir mesaj bırakmam lazım. Eczacı bana insanları yönlendirebileceğini söyledi."

Gabriel ona kısaca baktı. Yılan, başlığının gölgesinden

ötesini göremiyordu fakat onun gülümsüyor olabileceğini düşündü.

"Şifacı, gece yarısı olduğunda vadideki herkes tam olarak nerede olduğunuzu bilecek."

Gabriel ona, dağın konturları boyunca kıvrılan sokaklarda, taş ocağından çıkarılmış siyah taşlardan yapılma tek katlı binaların arasında rehberlik etti. Atların toynakları ve Yılan ile Gabriel'in çizmeleri kaldırım taşlarında gürültüyle çınlayarak ileri geri yankılanıyordu. Binalar bitti ve sokak, dik bir yamaçtan vadi zeminine sadece bel yüksekliğinde kalın bir duvarla ayrılan taş döşeli bir yola genişledi.

"Normalde babam sizi kendi karşılardı," dedi Gabriel. Sesi sadece özür diler gibi değil, aynı zamanda tereddütlüydü, sanki söze nasıl dökeceğini bilemediği bir şeyi ona söylemesi gerekiyor gibiydi.

"Yüksek mevkili insanlarla tanışmaya alışkın değilim," dedi Yılan.

"Hangi şartlar altında olursa olsun, sizi bizimle kalmaya davet ederdik, bunu bilmenizi isterim, durum..." Sözünü bitirmedi.

"Ah," dedi Yılan. "Baban hasta."

"Evet."

"Benden yardım istemek için çekinmene gerek yok," dedi Yılan. "Ne de olsa bu benim mesleğim. Ayrıca bedavaya bir odamın olması benim için beklenmedik bir fayda."

Yılan Gabriel'in yüzünü hâlâ göremiyordu fakat sesindeki gerginlik kayboldu. "Karşılığında bir şey beklemeden size bir şey sunmayan insanlardan olduğumuzu düşünmenizi istemedim sadece."

Sessizlik içinde devam ettiler. Yol, bakış açılarını kesen bir kaya çıkıntısının etrafında kıvrıldı ve Yılan, belediye başkanının konutunu ilk defa gördü. Geniş ve yüksekti, sarp bir kayalığın eğimli yüzüne inşa edilmişti. Alışıldık siyah taş,

çatının hemen altında dar beyaz çizgilerle vurgulanmıştı ve çatıda, doğu ve güneye doğru bir sıra parlak güneş paneli bulunuyordu. Üst kat odalarının pencereleri, ana binanın her iki tarafında bulunan kulelere uygun olarak bombeli muazzam camlara sahipti. İçlerinden parlayarak geçen ışık hiçbir kusur olmadığını gösteriyordu. Pencerelere ve uzun tahta kapılar üzerindeki oymalara rağmen konut güzel göründüğü kadar da kale gibiydi. İlk katında hiç pencere yoktu ve kapılarsa sağlam ve ağır görünüyordu. Uzak tarafı ikinci bir çıkıntıyla korunuyordu. Taş döşeli avlu sarp kayalıkta bitiyordu ve kayalık o noktada, Yılan'ın o ân durduğu yer kadar dik ya da yüksek değildi. Aydınlatılmış bir yol durduğu yere kadar uzanıyordu ve burada ahırlarla birlikte bir miktar otlak vardı.

"Oldukça etkileyici," dedi Yılan.

"Konut Dağyamacı'na ait, yine de babam ben doğmadan öncesinden beri burada yaşıyor."

Taş yol boyunca ilerlediler.

"Babanın hastalığından bahset." Fazla ciddi olmadığından emindi yoksa Gabriel daha endişeli olurdu.

"Bir av kazası oldu. Arkadaşlarından biri bacağını mızrakla deldi. Enfeksiyon kaptığını dahi kabul etmiyor. Bacağını keseceklerinden korkuyor."

"Yara nasıl görünüyor?"

"Bilmiyorum. Görmeme izin vermiyor. Dünden beri kendisini bile görmeme izin vermedi." Kabullenilmiş bir hüzünle konuştu.

Yılan endişelenerek ona kısaca baktı zira babası hatırı sayılır derecede bir acıya katlanacak kadar inatçıysa ve korkuyorsa bacağı, dokularını öldürmüş olacak kadar enfeksiyon kapmış olabilirdi.

"Uzuvların kesilmesinden nefret ederim," dedi Yılan, oldukça içten bir sesle. "Bunu yapmamak için başvurduğum çareleri anlatsam inanmazsın."

Konutun girişinde Gabriel seslendi ve ağır kapılar dönerek açıldı. Hizmetkâra selam verdi ve Sincap ile Çevik'i aşağıdaki ahırlara götürmesini söyledi.

Yılan ve Gabriel hareketi ve bulanık görüntüleri yansıtan, pürüzsüzce cilalanmış siyah taştan yapılma yankılı bir oda olan giriş salonuna girdiler. Hiç pencere olmadığından çok karanlıktı fakat bir başka hizmetkâr aceleyle içeri gelerek gaz lambalarını yaktı. Gabriel, Yılan'ın katlanır yatak takımını yere bıraktı, başlığını geri attı ve cüppesinin omuzlarından kayarak düşmesine izin verdi. Cilalı duvarlar yüzünü garip bir biçimde yansıtıyordu.

"Bagajınızı burada bırakabiliriz, hizmetkârlardan biri gelip alacak."

Bir satın alma yolculuğuna çıkmak üzere olan zengin bir tüccarmışçasına, katlanır yatak takımına "bagaj" denildiği için Yılan içinden güldü.

Gabriel ona döndü. Yüzünü ilk defa gören Yılan nefesini tuttu. Dağyamacı'nın yerlileri kendi güzelliklerinin gayet farkındaydı; bu genç adamsa o kadar ciddi bir biçimde cüppesini giyerek dışarı çıkmıştı ki Yılan, suratının çirkin ya da yaralı, hatta biçimsiz olup olmadığını merak etmişti. Buna kendini hazırlamıştı. Fakat aslında Gabriel o âna dek gördüğü en güzel insandı. Vücudu son derece yapılı ve orantılıydı. Yüzü daha ziyade kareydi fakat Arevin'inki gibi düz ve köşeli değildi; daha fazla hassasiyet yansıtıyordu, hisleri daha görünürdü. Kadına yaklaştı ve Yılan, gözlerinin alışılmadık şekilde parlak bir mavi renkte olduğunu gördü. Teni, saçı gibi koyu sarı bir tonda bronzlaşmıştı. Onun neden bu kadar güzel göründüğünü tam olarak açıklayamıyordu, ya hatlarının simetrisi, dengesi ve kusursuz teni, ya pek tasvir edilebilir olmayan özellikleri ya da bütün bunlar ve daha fazlasıydı fakat tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Gabriel, Yılan'a beklentiyle baktı ve kadın, deri çantasını

da ardında bırakacağını sandığını anladı. Kadında bıraktığı etkiyi fark etmemiş görünüyordu.

"Burada yılanlarım var," dedi. "Yanımdan ayırmıyorum."

"Ah... özür dilerim." Kızarmaya başladı. Kızarıklık boğazından yanaklarına tırmandı. "Anlamam gerekirdi—"

"Aldırma, önemli değil. Sanırım bir an önce babanı görsem iyi olur."

"Elbette."

Kenarları zaman ve aşınmayla yuvarlaklaşmış taş bloklardan oluşan geniş, kıvrılan bir merdiveni çıktılar.

Gabriel kadar inanılmaz güzel ve aynı zamanda eleştiriye, özellikle kasıtsız eleştiriye karşı bu kadar hassas bir insanla daha önce tanışmamıştı. Mücbir bir şekilde çekici olan insanlar genellikle bir kendine güven ve cesaret havası yayardı, hatta bazen bu kibre varırdı. Öte yandan Gabriel aşırı derecede hassas görünüyordu. Yılan onu bu hâle neyin getirdiğini merak etti.

Dağ kasabalarının kalın duvarlı yapıları odalarını neredeyse sabit bir sıcaklıkta tutardı. Çölde geçirdiği uzun sürenin ardından Yılan serin havadan memnundu. O günkü at yolculuğu sonrası terli ve tozlu olduğunu biliyordu fakat yorgun hissetmiyordu. Deri omuz çantası elinde tatmin edici bir ağırlık oluşturuyordu. Basit bir enfeksiyon vakasını rahatça halledebilirdi. Uzvu kesmek zorunda kalacağı kadar kötü değilse komplikasyon oluşma riski küçüktü, ölüm riski neredeyse yoktu. Başka bir hastayı bu kadar kısa sürede kaybetmekle yüzleşmek zorunda muhtemelen kalmayacağı için memnundu.

Gabriel'i bir kat sarmal merdivenden yukarı takip etti. Gabriel yukarı vardığında yavaşlamadı dahi fakat Yılan, muazzam derecede etkileyici odada etrafa bir göz atmak için duraksadı. Uzun, duman rengi penceresi, kulenin tepesindeki bombeli penceresi, alacakaranlıkla aydınlanan vadinin

olağanüstü manzarasını gözler önüne seriyordu. Manzara tüm odaya hükmediyordu ve birisi bunu fark etmişti zira odada doğal renklerdeki geniş minderler hariç bunun etkisini azaltacak hiçbir mobilya yoktu. Zeminin iki farklı yüksekliği vardı, üst yarı daire arka duvara yaslanmıştı ve buradan merdiven başlıyordu, daha alçak olan geniş daire ise pencereye dayanıyordu.

Yılan öfkeli bir haykırış duydu, bir an sonra yandaki odadan yaşlı bir adam koşarak çıktı ve Gabriel'e çarpıp onun dengesini bozdu. Genç adam kendini toparlayıp yaşlı olanın dengesini sağlamak üzere onun dirseklerini tuttu, yaşlı adam da aynı anda onu tutmuştu. Birbirlerine ciddiyetle baktılar, durumun komikliğine kayıtsızlardı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Gabriel.

"Daha kötü," dedi yaşlı adam. Yılan'dan yana baktı. "Acaba o—"

"Evet, şifacıyı getirdim." Kadını adamla tanıştırmak için döndü. "Brian, babamın yardımcısıdır. Ondan başka kimse yanına giremiyor."

"Artık ben de giremiyorum," dedi Brian. Sık, beyaz saçını alnından geri itti. "Bacağını görmeme izin vermiyor. O kadar canı yanıyor ki ayağına değmesin diye örtülerin altına yastık yerleştirdi. Babanız inatçı bir adam, efendim."

"Kimse benden iyi bilemez."

"Gürültü etmeyi bırakın orada!" diye bağırdı Gabriel'in babası. "Hiç saygınız yok mu? Çıkın dairemden."

Gabriel omuzlarını dikleştirdi ve Brian'a baktı. "Girsek iyi olur."

"Ben girmeyeceğim, efendim," dedi Brian. "Çıkmamı emretti. Çağırana kadar dönmememi söyledi, eğer çağırırsa tabii." Yaşlı adam kederli görünüyordu.

"Aldırma. Öyle demek istememiştir. Seni üzmez."

"Buna inanıyor musunuz, efendim, gerçekten mi? Yani üzmek istemediğine."

"*Seni* üzmek istemez. Sen vazgeçilmezsin. Ben öyle değilim."

"Gabriel—" dedi yaşlı adam itaatkâr duruşunu bozarak.

"Uzaklaşma," dedi Gabriel hafifçe. "Kısa süre sonra seni çağıracağını tahmin ediyorum." Babasının odasına girdi.

Yılan ardından gitti, gözleri karanlığa yavaş yavaş alışıyordu zira perdeler bu büyük odanın pencerelerini gizlemişti ve lambalar yakılmamıştı.

"Merhaba, baba," dedi Gabriel.

"Çık dışarı. Beni rahatsız etmemeni söylemiştim."

"Bir şifacı getirdim."

Dağyamacı'ndaki herkes gibi Gabriel'in babası da etkileyiciydi. Yılan, güçlü yüzündeki endişe çizgilerinin ötesinden bile bunu görebiliyordu. Teni solmuştu, siyah gözleri ve yatakta kalmaktan darmadağın olmuş siyah saçları vardı. Sağlığı yerindeyken görkemli, katıldığı her grubu kontrol etmesi beklenen türden bir insan olduğu belliydi. Gabriel'den tamamen farklı, Yılan'ın takdir edeceği fakat çekici bulmayacağı bir biçimde yakışıklıydı.

"Şifacıya ihtiyacım yok," dedi. "Defol git. Brian'ı istiyorum."

"Onu korkuttun ve üzdün, baba."

"Çağır onu."

"Ben geldiğime göre o da gelir. Ama sana yardım edemez. Şifacı yardım edebilir. Lütfen..." Gabriel'in sesi umutsuzluğa doğru sürükleniyordu.

"Gabriel, lütfen lambaları yak," dedi Yılan. İleri adım attı ve belediye başkanının yatağının yanında durdu.

Gabriel denileni yaparken babası yüzünü ışığın aksi yönüne döndü. Gözkapakları şişmişti ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Sadece başını kıpırdattı.

"Kötüleşecek," dedi kibarca Yılan. "Ta ki kıpırdamaya cesaret edemeyene dek. Nihayetinde kıpırdayamayacaksınız

çünkü yaranızdaki zehir sizi aşırı zayıflatacak. Sonra da öleceksiniz."

"Zehirlerden bahsedene bak!"

"İsmim Yılan. Ben bir şifacıyım. Zehir ticareti yapmıyorum."

Belediye başkanı isminin önemine tepki vermedi fakat Gabriel dönerek ona yeni bir saygı ve hatta huşuyla baktı.

"*Yılanlar!*" diye homurdandı belediye başkanı.

Yılan enerjisini tartışma ya da iknayla harcamaya niyetli değildi. Yatağın ayakucuna gitti ve belediye başkanının yaralı bacağına bakabilmek için örtüleri açtı. Belediye başkanı itiraz ederek oturmaya çalıştı fakat hızlı hızlı soluyarak aniden geri uzandı, beti benzi atmış ve ter içinde kalmıştı.

Gabriel, Yılan'a doğru ilerledi.

"Onun yanında dursan daha iyi olur," dedi. İltihabın tiksindirici kokusunu alabiliyordu.

Bacağı oldukça kötü görünüyordu. Kangrenleşmeye başlamıştı. Eti şişmiş ve iltihaplı kızarmış damarlar yukarı, belediye başkanının uyluğuna kadar ulaşmıştı. Birkaç gün sonra dokusu ölerek kararacak ve sonra da uzvu kesmekten başka çare kalmayacaktı.

Koku ağırlaştı ve mide bulandırıcı hâle geldi. Gabriel babasından daha da solgunlaştı.

"Burada beklemek zorunda değilsin," dedi Yılan.

"Ben..." Yutkundu ve tekrar konuştu. "Ben iyiyim."

Yılan şişmiş ayağa hiç baskı gelmemesine dikkat ederek örtüleri değiştirdi. Belediye başkanını tedavi etmek hiç sorun değildi. Asıl uğraşması gereken, belediye başkanının savunmacı saldırganlığıydı.

"Ona yardım edebilir misiniz?" diye sordu Gabriel.

"Kendi adıma konuşabilirim!" dedi belediye başkanı.

Gabriel yüzünde okunamaz bir ifadeyle aşağı baktı, babası bunu görmezden geldi fakat Yılan'a teslim olmuş, kederli

ve tamamen öfkeden yoksun gözüktü. Gabriel döndü ve gaz lambalarıyla meşgul oldu.

Yılan yatağın kenarına oturdu ve belediye başkanının alnını kontrol etti. Tahmin ettiği gibi ateşi yükselmişti.

Belediye başkanı başını çevirdi. "Bana bakma."

"Beni görmezden gelebilirsiniz," dedi Yılan. "Hatta bana gitmemi emredebilirsiniz. Ama enfeksiyonu görmezden gelemezsiniz ve siz dediniz diye de durmayacak."

"Bacağımı kesmeyeceksin," dedi belediye başkanı, her bir sözcüğü ayrı ayrı, ifadesizce söyledi.

"Niyetim o değil. Gerekli de değil."

"Sadece Brian'ın yıkaması gerekli."

"Kangreni yıkayamaz!" Yılan, belediye başkanının çocukluk etmesine öfkelenmeye başlamıştı. Ateş yüzünden mantıksız konuşuyor olsaydı, ona sonsuz sabır gösterirdi; ölecek olsaydı, yanlış olanı kabul etmemeyi istemesini anlardı. Durum ikisi de değildi. Kendi bildiğini okumaya o kadar alışmış görünüyordu ki şansızlıkla yüzleşemiyordu.

"Baba, onu dinle, lütfen."

"Beni önemsiyormuşsun gibi yapma," dedi Gabriel'in babası. "Ölsem gayet mutlu olursun."

Fildişi gibi bembeyaz kesilen Gabriel birkaç saniye hareketsiz kaldı, ardından yavaşça dönerek odadan çıktı.

Yılan ayağa kalktı. "Bu söylediğiniz korkunç. Nasıl söylersiniz? Sizin yaşamanızı istediğini kim görse anlar. Sizi seviyor."

"Ne onun sevgisini ne de senin ilaçlarını istiyorum. İkisinin de bana yardımı dokunmaz."

Yılan yumrukları sıkılmış vaziyette Gabriel'in arkasından gitti.

Genç adam kule odasında oturmuş, yüzünü pencereye dönmüş, yukarı ve aşağı katların farkıyla oluşmuş basamağa dayanmıştı. Yılan yanına oturdu.

"Söylediklerinde ciddi değildi." Gabriel'in sesi gergin ve aşağılanmış geliyordu. "O gerçekten..." Yüzünü ellerine gömerek öne eğildi ve hıçkırıklara boğuldu. Yılan kollarını adama sararak onu teselli etmeye çalıştı, sarıldı, güçlü omuzlarını sıvazladı ve yumuşak saçını okşadı. Belediye başkanının hissettiği düşmanlığın kaynağı her ne ise, Gabriel'e karşı bir nefret ya da kıskançlıktan gelmediğine emindi.

Gabriel yüzünü giysisinin koluna sildi. "Teşekkürler," dedi. "Özür dilerim. Bu hâle geldiğinde..."

"Gabriel, babanın herhangi bir dengesizlik öyküsü var mı?"

Gabriel bir an şaşırmış göründü. Aniden güldü fakat gülüşü acıydı.

"Aklında mı demek istediniz? Hayır, akıl sağlığı tamamen yerinde. Bu, aramızdaki özel bir mesele. Sanırım..." Gabriel tereddüt etti. "Bazen benim ölmüş olmamı diliyordur, böylece en büyük çocuğu olarak daha uygun birini evlat edinebilir ya da kendisi baba olabilir. Ama tekrar bir partner edinmeyecek. Belki de haklıdır. Belki bazen ben de onun ölmüş olmasını diliyorumdur."

"Buna inanıyor musun?"

"İnanmak istemiyorum."

"Ben hiç inanmıyorum."

Gabriel, Yılan'ın kesinlikle göz alıcı bir gülümsemeye dönüşeceğini düşündüğü zayıf ve kararsız bir başlangıçla kadına baktı fakat yeniden düşüncelere daldı. "Hiçbir şey yapılmazsa ne olacak?"

"Bir ya da iki gün içinde bilincini yitirecek. Sonra da... o zaman ya isteğine karşı gelinerek bacağı kesilecek ya da ölüme terk edilecek."

"Onu şimdi tedavi edemez misiniz? Rızası olmadan?"

Gabriel'in daha çok hoşuna gidecek bir cevap verebilmeyi istedi. "Gabriel, bu söylemesi kolay bir şey değil ama bana

hâlâ hiçbir şey yapılmamasını istediğini söyleyerek bilincini kaybederse, onu ölüme terk etmek zorundayım. Aklının başında olduğunu sen söyledin. İsteklerine karşı gelmeye hakkım yok. İstekleri ne kadar ahmakça ve ziyankâr olsa da."

"Ama hayatını kurtarabilirsin."

"Evet ama bu onun hayatı."

Gabriel dermansız bir hareketle, ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Onunla tekrar konuşacağım."

Yılan onu babasının odasına kadar takip etti fakat Gabriel içeri girdiğinde dışarıda kalmayı kabul etti. Genç adam cesurdu. Babasının gözünde -belli ki kendi gözünde de- başarısızlıkları her ne olursa olsun, yine de cesareti vardı. Buna rağmen belki de başka bir seviyede korkaklık büsbütün eksik değildi, yoksa neden burada kalıp suistimal edilmeye izin versindi? Yılan kendisinin böylesi bir durumda kaldığını hayal dahi edemiyordu. Diğer şifacılarla, ailesiyle bağını düşündü, bir ilişkinin olabileceği kadar sağlamdı fakat belki de kan bağı daha zorlayıcıydı.

Yılan sohbeti dinlediği için hiç suçlu hissetmiyordu.

"Sana yardım etmesine izin vermeni istiyorum, baba."

"Bana kimse yardım edemez. Artık edemez."

"Sadece kırk dokuz yaşındasın. Annem için hissettiklerini yine hissettirecek biri karşına çıkabilir."

"Annenle ilgili diline hâkim ol."

"Hayır, artık olmayacağım. Onu hiç tanımadım ama benim bir yarım ona ait. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Buradan ayrılmaya karar verdim. Birkaç ay sonra diyebilirsin ki -hayır- birkaç ay içinde bir ulak gelecek ve sana öldüğümü haber verecek, sen de bunun doğru olup olmadığını asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

Belediye başkanı cevap vermedi.

"Ne dememi bekliyorsun? Daha önce ayrılmadığım için özür dilememi mi? Tamam, özür dilerim."

"Bu, bana asla yapmadığın bir şey," dedi Gabriel'in babası. "İnatçısın ve küstahsın ama bana daha önce hiç yalan söylememiştin."

Sessizlik uzadı. Yılan içeri girmek üzereyken Gabriel konuştu.

"Kendimi affettirebileceğimi ummuştum. Yeterince işe yararsam—"

"Aileyi düşünmek zorundayım," dedi belediye başkanı. "Kasabayı da. Ne olursa olsun, tek çocuğum değilsin ama her zaman benim ilk evladım olacaksın. Seni, toplum içinde küçük düşürmeden inkâr edemem."

Yılan haşin sesteki merhameti duyunca şaşırdı.

"Biliyorum. Bunu artık anlıyorum. Ama ölmenin bir yararı olmaz."

"Planına sadık kalacak mısın?"

"Yemin ederim," dedi Gabriel.

"Tamam o hâlde. Şifacı gelsin."

Eğer Yılan, yaralı ve hasta olanlara yardım edeceğine dair yemin etmemiş olsa, şatoyu o ân terk ederdi. Daha önce hiç bu kadar sakin ve makul bir reddetme duymamıştı ve bu, bir ebeveynle çocuğu arasında gerçekleşmişti...

Gabriel kapı aralığına geldi, Yılan da sessizce yatak odasına girdi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi belediye başkanı. Ardından, ne kadar kibirli konuştuğunun farkına varmış gibi, "tabii hâlâ beni tedavi etmeye razıysan."

"Edeceğim," dedi Yılan kısaca ve odadan ayrıldı.

Gabriel endişeyle peşinden gitti. "Bir sorun mu var? Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Gabriel sakin ve incinmemiş görünüyordu. Yılan duraksadı. "Ona yardım edeceğime dair söz verdim. Edeceğim de. Bacağıyla ilgilenmeden önce bir odaya ve birkaç saate ihtiyacım var."

"Ne isterseniz size sağlayacağız."

Yılan'a en üst kat boyunca, güney kulesine varana kadar yol gösterdi. Tek bir etkileyici oda olmasından ziyade, burası birkaç küçük odaya bölünmüştü; belediye başkanının dairesinden daha az bunaltıcı ve daha rahattı. Yılan'ın odası, kulenin çevresinin bir kısmına yerleşmişti. Misafir odalarının arkasındaki kemerli hol, merkezi bir ortak banyoyu çevreliyordu.

"Neredeyse akşam yemeği vakti geldi," dedi Gabriel, kadına odasını gösterirken. "Bana katılır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Bu sefer değil."

"Yukarı bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Üç saat sonra gelmen yeterli." Gabriel'le fazla ilgilenmedi zira babasının ameliyatını planlarken onun problemlerine de kafa yoramazdı. Dalgın bir biçimde belediye başkanının odasında nelerin hazır edilmesi gerektiğiyle ilgili birkaç yönerge verdi. Enfeksiyon kötüleştiği için pis, kötü kokulu bir ameliyat olacaktı.

Söyleyecekleri bitmesine rağmen Gabriel gitmedi.

"Çok canı yanıyor," dedi Gabriel. "Acısını hafifletecek bir şeyiniz yok mu?"

"Hayır," dedi Yılan. "Ama sarhoş olması sorun olmaz."

"Sarhoş mu? Tamam, deneyeceğim. Ama faydası olacağını sanmıyorum. İçerek bilincini kaybettiğini hiç görmedim."

"Anestezi etkisi ikincil planda. Alkol dolaşıma fayda sağlıyor."

"Ah."

Gabriel gittikten sonra Yılan, kangrene karşı bir antitoksin yapmak için Kum'u uyuşturdu. Yeni zehrin kendi hafif lokal anestezisi olacaktı fakat Yılan, belediye başkanının yarasındaki iltihabı akıtana ve dolaşımındaki güçlüğün ciddiyeti azalana kadar pek faydası dokunmayacaktı. Canını yakacağından hoşnut değildi fakat bir tedavi uygularken diğer hastaların canını yakmak zorunda kaldığında üzüldüğü kadar da üzülmüyordu.

Tozlu çöl giysilerini ve fena hâlde havalandırılmaları gereken çizmelerini çıkardı. Yeni pantolon ve gömleğini katlanır yatak takımına kayışla bağlamıştı. Eşyalarını yukarı kim taşımışsa, hepsini açarak düzenlemişti. Alışık olduğu türden giysiler giymek keyifli olacaktı fakat çıldırmışın yok ettikleri kadar rahat olmaları için eskimeleri bir hayli zaman alacaktı.

Banyo gaz lambalarıyla hafifçe aydınlatılmıştı. Bunun gibi büyük binaların pek çoğu kendi metan jeneratörlerine sahipti. İster özel ister umumi olsun, jeneratörler yakıtın bakteriyel üretimi için alt madde olarak çöp, atık ve insan vücudu atıklarını kullanıyordu. Bir jeneratör ve çatıdaki güneş panelleriyle şato, güç kaynağı konusunda muhtemelen en azından kendine yetiyordu. Hatta bir ısı pompası çalıştırmaya yetecek kadar fazladan yakıtı da olabilirdi. Taşın doğal yalıtımını etkileyecek derecede sıcak bir yaz olduğunda, bina aynı zamanda soğutulabiliyordu. Şifacıların merkezinde de hayatı kolaylaştıran benzer rahatlıklar vardı ve Yılan bunlara yeniden denk geldiği için hiç üzgün değildi. Derin küveti sıcacık suyla doldurdu ve keyifle banyo yaptı. Siyah kumdan sonra kokulu sabun da güzel bir gelişmeydi fakat bir havlu almak için uzanıp da nane koktuğunu fark edince gülmeden edemedi.

Üç saat yavaşça ilerlerken ilaç Kum'a tesir ediyordu. Gabriel kapıyı tıklattığında Yılan tamamen uyanık ve giyinmiş fakat ayakları çıplak vaziyette yatakta uzanıyordu. Yılan doğruldu ve Kum'u başının arkasından nazikçe tutarak bileğiyle koluna dolanmasına izin verdi, sonra da Gabriel'i içeri aldı.

Genç adam bariz bir korkuyu yenecek kadar büyülenmiş vaziyette, ihtiyatla Kum'a baktı.

"Saldırmasına izin vermem," dedi Yılan.

"Yalnızca nasıl hissettirdiklerini merak ediyordum."

Yılan kolunu Gabriel'e doğru uzattı, o da Kum'un pürüzsüz desenli pullarını okşamak için uzandı. Sonra da yorum yapmadan elini geri çekti.

Belediye başkanının yatak odasında, artık pek mahzun görünmeyen Brian, efendisinin yeniden kendi bakımında olmasına memnundu. Belediye başkanı gözleri yaşlı sarhoş bir adama dönüşmüştü. Yılan ona yaklaşırken koca koca gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve neredeyse ahenkle sızlanarak ağlıyordu. Belediye başkanı Yılan'ı görünce sızlanmalar kesildi. Kadın yatağın ayakucunda durdu. Belediye başkanı ona korku içinde baktı.

"Ne kadar içti?"

"İçebileceği kadar," dedi Gabriel.

"Kendinden geçseydi daha iyi *olurdu,*" dedi Yılan, ona merhamet ederek.

"Meclis üyeleriyle şafağa kadar içtiğini bilirim ama kendinden geçtiğini hiç görmedim."

Belediye başkanı gözlerini kısarak onlara uykulu vaziyette baktı. "Daha fazla konyak istemiyorum," dedi. "İstemiyorum." Ağzında biraz gevelemesine rağmen sözcükleri kuvvetliydi. "Uyanık kalırsam bacağımı kesemezsin."

"Bu kesinlikle doğru," dedi Yılan. "O hâlde uyanık kalın."

Bakışlarını Kum'a, çıngıraklıyılanın göz kırpmayan bakışlarına ve şaklattığı diline dikti, sonra da titremeye başladı. "Başka bir yol," dedi. "Başka bir yolu olmalı—"

"Sabrımı zorluyorsunuz," dedi Yılan. Bir an sonra çileden çıkacağından ya da daha kötüsü, Jesse yüzünden yeniden ağlamaya başlayacağından korkuyordu. Bu adamı bu kadar kolay tedavi edebilecekken, Jesse'ye yardım edebilmeyi ne kadar çok dilemiş olduğunu hatırlayabiliyordu sadece.

Belediye başkanı yatağında arkasına yaslandı. Yılan onun hâlâ titrediğini hissedebiliyordu fakat en azından sessizdi. Gabriel ve Brian adamın iki yanında duruyordu. Yılan örtüleri yatağın ayakucundan kaldırdı belediye başkanının dizlerine sererek görüşünü kapatan bir set çekti.

"Görmek istiyorum," diye fısıldadı adam.

Bacağı morarmış ve şişmişti. "İstemezsiniz," dedi Yılan. "Brian, lütfen camları aç." Yaşlı hizmetkâr aceleyle perdeleri kenara çekerek ve cam panelleri itip dışarıdaki karanlığa doğru açarak söyleneni yaptı. Serin hava odayı doldurdu.

"Kum sizi soktuğunda," dedi Yılan, "keskin bir acı hissedeceksiniz. Sonra ısırığın etrafındaki bölge uyuşacak. Hemen yaranın üst tarafı. Uyuşukluk yavaşça yayılacak çünkü dolaşımınız neredeyse durmuş. Ama yeterince yayıldığında yaradaki iltihabı akıtacağım. Bunu yaptıktan sonra antitoksin daha etkili olacak."

Belediye başkanının kızarmış yanakları soldu. Hiçbir şey demedi fakat Brian dudaklarına bir şişe dayadı ve belediye başkanı da kana kana içti. Yüzü yeniden kızardı.

Pekâlâ, diye düşündü Yılan, bazı insanlara anlatmak, bazılarına anlatmamak lazım.

Yılan, Brian'a temiz bir bez attı. "Buna biraz konyak dök ve burnuyla ağzına yerleştir. Sen ve Gabriel kendiniz için de aynı şeyi yapabilirsiniz. Pek hoş olmayacak. Ayrıca ikiniz de büyük birer yudum için. Sonra da onu omuzlarından serbestçe tutun. Aniden doğrulmasına müsaade etmeyin; çıngıraklıyılam korkutabilir."

"Tamam, şifacı," dedi Brian.

Yılan belediye başkanının baldırındaki derin yaranın üstündeki deriyi temizledi.

Tetanos da olmadığı için şanslı, diye düşündü, Ao ve diğer toplayıcıları hatırlayarak. Geçmişte daha sık olmasına rağmen şifacılar Dağyamacı'na ara sıra uğrardı. Yılan görmesine gerek olmadığını anlayınca belediye başkanı belki de aşılanmıştı.

Yılan Kum'u kolundan açtı ve çenesinin şişkin yerinden tutarak dilini rengi bozulmuş deriye doğru şaklatmasına izin verdi. Kum kendini kalın bir kıvrım hâlinde yatağa yerleştirdi. Yılan Kum'un konumundan memnun olduğunda kafasını serbest bıraktı.

Yılan soktu.

Belediye başkanı haykırdı.

Kum sadece bir defa ve hızlıca ısırdı, kıvrımına o kadar hızlı döndü ki gözlemleyen birisi hareket ettiğinden emin olamazdı. Ama belediye başkanı emindi. Yeniden şiddetle sarsılmaya başladı. İki küçük delinme yarasından siyah kan ve iltihap sızmaya başladı.

Yılan'ın kalan işi pis kokulu ve zordu fakat sıradan bir işti. Yarayı açarak iltihabı akıttı. Yılan, Gabriel'in akşam yemeğinde fazla yemediğini umuyordu zira yüzündeki konyak dökülmüş bez parçasına rağmen her an kusabilirmiş gibi duruyordu. Brian efendisinin omzunun yanı başında onu yatıştırıp sakin kalmasını sağlayarak sabırlı bir biçimde bekliyordu.

Yılan işini bitirdiğinde, belediye başkanının bacağındaki şişlik çoktan gözle görülür şekilde azalmıştı. Birkaç haftaya iyileşecekti.

"Brian, buraya gelebilir misin?"

Yaşlı adam biraz tereddütle ona itaat etti fakat ne yaptığını görünce rahatladı. "Daha iyi görünüyor," dedi. "Şimdiden en son bakmama izin verdiği zamana göre daha iyi."

"Güzel. Akmaya devam edecek, bu yüzden temiz tutulması lazım." Yaraya nasıl pansuman yapılacağını ve sarılacağını ona gösterdi. Brian kirli bezleri alması için genç bir hizmetkârı çağırdı ve kısa süre sonra enfeksiyonun ve ölmekte olan etin kötü kokusu dağıldı. Gabriel yatakta oturmuş babasının alnını süngerle siliyordu. Bir ara konyaklı bez adamın yüzünden kayarak yere düşmüştü ve yerine başkasını koymakla uğraşmamıştı. Artık o kadar solgun görünmüyordu.

Yılan, Kum'u toparladı ve sürünerek omuzlarına çıkmasına izin verdi.

"Eğer yarası çok acırsa ya da ateşi yeniden çıkarsa -yani gelişme kabul edilmeyecek herhangi bir değişiklik olursa- beni çağır. Aksi takdirde onu sabah göreceğim."

"Teşekkürler, şifacı," dedi Brian.

Yılan, Gabriel'in yanından geçerken bir an tereddüt etti fakat genç adam başını kaldırıp bakmadı. Babası kıpırdamadan yatıyor, hızlı soluk alıp veriyordu, uykuya dalmıştı ya da dalmak üzereydi.

Yılan omuz silkti ve belediye başkanının kulesinden ayrılarak odasına döndü, Kum'u bölmesine yerleştirdi, sonra da mutfağı bulana dek alt katta dolandı. Belediye başkanının hazır ve nazır bekleyen sayısız hizmetkârlarından bir başkası ona akşam yemeği hazırladı ve sonrasında Yılan uyumaya gitti.

6

Belediye başkanı sabah daha iyi hissediyordu. Brian'ın onun yanında sabahladığı belliydi, isteklerini yerine getirmişti – tam olarak keyifle denemezdi belki de, zira Brian'ın tarzı bu değildi, koşulsuz ve içerlemeden yapmıştı bunu.

"Yara izi kalacak mı?" diye sordu belediye başkanı.

"Evet," dedi Yılan şaşırarak. "Elbette. Bir miktar kalacak. Oldukça fazla ölü kas çıkardım ve hepsi yerine geri gelmeyecek. Yine de topallayacağınızı düşünmüyorum."

"Brian çayım nerede?" Belediye başkanının sesindeki ton, Yılan'ın cevabından duyduğu rahatsızlığı açığa çıkarıyordu.

"Geliyor, efendim." Baharatların kokusu odaya yayıldı. Yılan bacağını yeniden sararken belediye başkanı onu görmezden gelerek bir başına çayını içti.

Yılan kaşlarını çatarak çıktığında Brian onun ardından dışarıdaki hole gitti.

"Şifacı, onu affedin. Hastalanmaya alışık değildir. Her şeyin kendi bildiği gibi olmasını bekler."

"Fark ettim."

"Demek istediğim... kendini yaralanmış görüyor... Kendi kendine ihanet etmiş gibi hissediyor..." Brian doğru sözcükleri bulamayarak ellerini açtı.

Hasta olabileceklerine inanmayan insanların varlığı pek nadir değildi; Yılan, nekahet dönemi ihtiyaçlarına rağmen sağlıklarına fazla hızlı kavuşmak isteyen ve bu olmadığında aksileşen zorlayıcı hastalara alışkındı.

"Bu ona, insanlara bu şekilde davranma hakkını vermez," dedi Yılan.

Brian yere baktı. "O iyi bir insandır, şifacı."

Öfkesinin -hayır, rahatsızlığının ve incinen gururunun- adamı etkilemesine izin verdiği için üzülen Yılan bu sefer daha kibar konuştu.

"Buraya bağlı mısın?"

"Hayır! Ah, hayır, şifacı, ben özgürüm. Belediye başkanı Dağyamacı'nda bağlanmaya izin vermiyor. Yanlarında kölelerle gelen sürücüler şehir dışına gönderiliyor ve insanları onlarla gitmeyi ya da şehre bir yıl hizmet etmeyi seçebiliyor. Kalırlarsa belediye başkanı evraklarını sürücülerden satın alıyor."

"Sana da böyle mi oldu?"

Tereddüt etti fakat sonunda cevapladı. "Eskiden bağlı olduğumu pek fazla insan bilmez. İlk özgür bırakılanlardan biri bendim. Bir yıl geçtikten sonra bağlanma evraklarımı yırtıp attı. Hâlâ yirmi yıl için geçerliydiler ve beş yıl hizmet vermiştim. O vakte kadar ona ya da başkasına güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Ama güvenebildim." Omuz silkti. "Sonrasında burada kalmaya devam ettim."

"Ona karşı neden minnettar hissettiğini anlıyorum," dedi Yılan. "Ama bu yine de yirmi dört saat sana emir verme hakkını ona tanımaz."

"Dün gece uyudum."

"Sandalyede mi?"

Brian gülümsedi.

"Onunla bir süre ilgilenecek başka birisini bul," dedi Yılan. "Sen de benimle gel."

"Yardıma mı ihtiyacınız var, şifacı?"

"Hayır, ahırlara gidiyorum. Ama en azından ben yokken biraz kestirebilirsin."

"Teşekkürler, şifacı. Ama burada kalmayı tercih ederim.'

"Sen bilirsin."

Konuttan ayrıldı ve bahçeyi geçti. Kayalık yolun dik dönemeçlerinden aşağı ilerlemesine rağmen serin sabah havasında yürümek iyi hissettirmişti. Belediye başkanının otlağı aşağısında uzanıyordu. Gri kısrak yeşil bir çayırda tek başınaydı, başı ve kuyruğu dimdik ileri geri dörtnala koşturuyordu, çitlere geldiğinde sıçrıyor ve bacaklarını gerip aniden duruyor, burnundan soluyor, ardından aksi yönde koşmak için dönüyordu. Koşmaya devam etmek istese göğüs yüksekliğindeki çitten atlar ve bunu kolayca yapardı fakat sadece oynamak için koşuyordu.

Yılan ahıra giden yol boyunca yürüdü. Yaklaştığında bir tokat sesi ve çığlık duydu, ardından da yüksek ve öfkeli bir ses.

"İşini yap!"

Yılan ahırın son birkaç basamağını koşarak çıktı ve kapılarını çekip açtı. İçerisi neredeyse karanlıktı. Gözlerini kırpıştırdı. Saman hışırtısı duydu ve temiz bir at ahırının hoş, ağır kokusunu aldı. Gözleri kısa sürede loşluğa alıştı ve geniş, saman kaplı yürüme yerini, iki sıra bölmeleri ve kendisine yüzünü dönen ahır görevlisini görebildi.

"Günaydın, şifacı." Ahır görevlisi iriyarı bir adamdı, en az iki metre boyundaydı ve sağlam yapılıydı. Kıvırcık saçı parlak kırmızı ve sakalı da sarıydı.

Yılan başını kaldırıp ona baktı. "O ses neydi?"

"Ses mi? Bilmem... Ah, sadece tembellik sefasına karşılık veriyordum."

Bulduğu çare etkili olmuş olmalıydı zira kim tembellik etmişse çok hızlı ortadan kaybolmuştu.

"Sabahın bu saatinde tembellik kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi Yılan.

"Biz çalışmaya erken başlarız." Ahır görevlisi onu ahırın içinde ilerletti. "Bineklerinize burada yer ayırdım. Kısrak dışarıda koşuyor ama midilliyi içeride tuttum."

"İyi," dedi Yılan. "En kısa sürede nallanması lazım."

"Bu öğleden sonra gelmesi için demirciyi çağırttım."

"Güzel." Sincap'ın bölmesine girdi. Midilli, Yılan'ı burnuyla dürttü ve kadının getirdiği ekmek parçasını yedi. Derisi parlıyordu, yelesi ve kuyruğu taranmıştı, toynakları bile yağlanmıştı. "Birisi ona çok iyi bakmış."

"Belediye başkanı ve misafirini memnun etmeye çalışıyoruz," dedi iri adam. Yılan kısrağı içeri getirmek için ahırdan ayrılana kadar meraklı bir biçimde yanında bekledi. Çölde bu kadar uzun vakit geçirdikten sonra Çevik ve Sincap otlağa yeniden yavaş yavaş alıştırılmalıydı yoksa gür çimler onları hasta ederdi.

Çevik'e eyersiz binip dizleriyle yönlendirerek döndüğünde iri adam ahırın başka bir kısmında meşguldü. Yılan kısrağın sırtından indi ve onu bölmesine götürdü.

"O bendim, hanımım, ahır görevlisi değildi."

Şaşıran Yılan döndü fakat ona fısıldayan her kimse bölmede ya da hemen dışarıdaki yürüme yerinde değildi.

"Kim var orada?" dedi Yılan. "Neredesin?" Bölmeye döndüğünde yukarı baktı ve tavanda yemin aşağı atıldığı deliği gördü. Yemliğin üstüne atladı, deliğin kenarından tutundu ve tavan arasını görebilmek için kendisini çenesine kadar yukarı çekti. Küçük bir suret korku içinde geri zıplayarak bir saman balyasının arkasına saklandı.

"Saklanma," dedi Yılan. "Sana zarar vermem." Tuhaf bir konumda duruyordu, Çevik çizmesini burnuyla dürterken bölmenin ortasından aşağı sarkıyordu ve tavan arasına giden delikten tırmanmak için destek alabileceği uygun bir şey yoktu. "Aşağı gel," dedi ve kendini zemine bıraktı.

Samanlıktaki kişinin şeklini görebiliyor fakat hatlarını seçemiyordu.

Bu bir çocuk, diye düşündü. Sadece küçük bir çocuk.

"Sorun değil, hanımım," dedi çocuk. "Sadece o her zaman

bütün işi kendisi yapıyormuş gibi davranıyor ama aslında başkaları da yapıyor, hepsi bu. Boş verin."

"Lütfen aşağı gel," dedi yeniden Yılan. "Çevik ve Sincap'a çok iyi bakmışsın ve sana teşekkür etmek istiyorum."

"Bu teşekkür yeterli, hanımım."

"Bana böyle deme. İsmim Yılan. Seninki ne?"

Ama çocuk çoktan gitmişti.

Çevik'le sarp kayalığın tepesine ulaştığında kasabadan insanlar, hem hastalar hem de ulaklar onu görmek için çoktan beklemeye başlamıştı. Bugün keyfince kahvaltı edemeyecekti.

Akşama kadar çok sayıda Dağyamacı halkından insan gördü. Birkaç saat hiç ara vermeden çok sıkı çalıştı, oldukça meşguldü ve telaşlıydı fakat hâlinden memnundu. Ardından, tam bir hastayla işi bitip sıradakini dinlemek üzereyken, üzerine bir endişe çöktü ve bu sefer, belki de ölmekte olan birine, Jesse gibi hiç yardım edemeyeceği birine yardım etmesi isteneceğini düşündü.

Fakat o gün öyle bir şey olmadı.

Akşam çöktüğünde güneşin parıltısı bulutları geçerek batı dağının zirvelerine dokunurken solunda kalan kasabayı geçerek Çevik'i nehir boyunca sürdü. Belediye başkanının otlağına ve ahırlarına vardığında uzun gölgeler ona doğru yaklaşıyordu. Etrafta kimseyi görmeyince Çevik'i ahıra kendisi götürdü, eyerini çıkardı ve yumuşak, benekli tüylerini fırçalamaya başladı. Belediye başkanının konutuna, sebat, sadakat ve acı dolu atmosfere dönmek için özellikle can atmıyordu.

"Hanımım, bu sizin işiniz değil. Bırakın yapayım. Siz yukarı devam edin."

"Hayır, sen aşağı gel," dedi Yılan, ruh gibi fısıldayan sese. "Yardım edebilirsin. Ayrıca bana hanımım deme."

"Gidin şimdi, hanımım, lütfen."

Yılan Çevik'in omuzlarını fırçaladı ve cevap vermedi. Hiçbir şey olmayınca çocuğun gittiğini düşündü, derken yukarısındaki samandan gelen bir hışırtı duydu. Fırçayı gayriihtiyari Çevik'in böğrüne doğru geri çekti. Bir an sonra çocuk yanındaydı, fırçayı kibarca elinden aldı.

"Gördünüz mü, hanımım..."

"'Yılan.'"

"...bu size göre bir iş değil. Siz şifa verirsiniz, ben at fırçalarım."

Yılan gülümsedi.

Küçük kız en fazla dokuz-on yaşındaydı, ufak tefek ve ince yapılıydı. Başını kaldırıp Yılan'a bakmamıştı; şimdiyse Çevik'in karmakarışık olmuş yelesini tarayarak yeniden düzleştiriyordu, yüzü yere dönüktü ve kısrağın yan tarafına yanaşmıştı. Parlak kızıl saçı ve pis, yenilmiş tırnakları vardı.

"Haklısın," dedi Yılan. "Bunu benden daha iyi yapıyorsun."

Çocuk bir an sessizleşti. "Beni kandırdınız," dedi asık bir suratla, arkasını dönmeden.

"Biraz," diye kabul etti Yılan. "Ama buna mecburdum, yoksa sana yüz yüze teşekkür etmeme izin vermeyecektin."

Çocuk hızla arkasını dönerek dik dik baktı. "O zaman teşekkür edin!" diye bağırdı.

Yüzünün sol tarafı korkunç bir yara iziyle çarpılmıştı.

Üçüncü derece yanıklar, diye düşündü Yılan. Zavallı çocuk! Ardından şöyle düşündü: Eğer yakınlarda bir şifacı olsaydı, yara izi bu kadar kötü olmazdı.

Fakat aynı anda, kızın yüzünün sağ tarafı boyunca berelenmiş yeri fark etti. Yılan diz çökünce çocuk herhangi bir temastan kaçınmak için büzüldü ve yara izinin daha az görünür olması için başını çevirdi. Yılan bereli yere nazikçe dokundu.

"Bu sabah ahır görevlisinin birisine bağırdığını duydum," dedi Yılan. "Sendin, değil mi? Sana vurdu."

Çocuk başını tekrar çevirdi ve sağ gözü fal taşı gibi açık, sol gözü ise yara dokusu yüzünden kısmen kapanmış hâlde ona dalgınca baktı.

"Ben iyiyim," dedi. Ardından Yılan'ın elinden kurtularak bir merdivenden karanlığın içine tırmandı.

"Dön lütfen," diye seslendi Yılan. Fakat çocuk ortadan kaybolmuştu ve Yılan onu tavan arasına çıkarak takip ettiğinde dahi bulamadı.

Taşıdığı fenerin savrulmasıyla gölgesi ileri geri hareket eden Yılan konuta giden patikayı tırmandı. Aydınlığa çıkmaktan utanan isimsiz küçük kızı düşündü. Beresi kötü bir yerdeydi, tam şakağındaydı. Fakat Yılan'ın dokunuşundan kaçınmamıştı -en azından beresine dokunulmasından- ve herhangi bir beyin sarsıntısı belirtisi de göstermemişti. Yılan'ın, çocuğun o anki sağlığından endişe duymasına gerek yoktu. Peki ya gelecekteki sağlığı?

Yılan bir şekilde yardım etmek istiyordu fakat ahır görevlisinin azarlanmasını sağlasa bile kendisi oradan ayrıldığında küçük kızın bundan doğacak sonuçlarla baş başa kalacağını biliyordu.

Yılan, belediye başkanının odasına çıkan merdivenleri tırmandı.

Brian tükenmiş görünüyordu fakat belediye başkanı canlanmıştı. Bacağındaki şişliğin büyük kısmı inmişti. Delikler kabuk bağlamıştı fakat Brian asıl yaranın açık ve temiz kalmasında çok iyi bir iş çıkarıyordu.

"Ne zaman ayağa kalkabilirim?" diye sordu belediye başkanı. "Yapılacak işlerim, görmem gereken insanlar, çözmem gereken anlaşmazlıklar var."

"İstediğiniz zaman kalkabilirsiniz," dedi Yılan. "Tabii sonrasında üç katı zamanı yatakta geçirmeyi sorun etmiyorsanız."

"Israr ediyorum ki—"

"Yatakta kalın işte," dedi yorgunca Yılan.

Belediye başkanının buna uymayacağını biliyordu. Brian, her zaman olduğu gibi, onun ardından hole çıktı.

"Eğer yarası gece kanarsa, beni çağır," dedi Yılan. Eğer belediye başkanı ayağa kalkarsa kanayacağını biliyordu ve yaşlı hizmetkârın bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu.

"O iyi mi? İyi olacak mı?"

"Eğer kendini fazla zorlamazsa, evet. Gayet güzel iyileşiyor."

"Teşekkürler, şifacı."

"Gabriel nerede?"

"Artık yukarı, buraya gelmiyor."

"Brian, onun ve babasının arasındaki mesele nedir?"

"Özür dilerim, şifacı, söyleyemem."

Söylemezsin demek istedin, diye düşündü Yılan.

Yılan durmuş, yukarıdan karanlık vadiye bakıyordu. Henüz uyumak istemiyordu. Deneme yılıyla ilgili pek hoşlanmadığı şeylerden biri de buydu: Çoğunlukla yalnız yatıyordu. Gittiği yerlerdeki çok sayıda insan, şifacıları sadece itibarlarından bilirdi ve hatta ondan korkarlardı. Arevin bile başta ondan çekinmişti ve çekincesi azalıp karşılıklı saygıları çekime dönüştüğünde Yılan'ın oradan ayrılması gerekmişti. Beraber bir şansları olmamıştı.

Alnını serin cama yasladı.

Yılan çölü ilk defa geçtiğinde bunu keşfetmek, şifacıların onyıllardır ya da hiç gitmediği yerleri görmek için yapmıştı. Öğretmenlerinin bile artık yapmadığı ve artık yapmayı düşünmediği bir şeyi yaparak cüretkârca, hatta belki de delice davranmıştı. Çölün bu tarafındaki insanlar için yeterince şifacı bile yoktu. Yılan şehre olan ziyaretinde başarılı olursa,

bütün bunlar değişebilirdi. Fakat Merkez'den bilgi istemek için Yılan ve başka herhangi bir şifacı arasındaki tek fark Jesse'nin ismiydi. Eğer başarısız olursa... Öğretmenleri iyi insanlardı, farklılık ve eksantrikliklere karşı hoşgörülüydüler fakat Yılan'ın yapmış olduğu hatalara nasıl tepki vereceklerini kendisi de bilmiyordu.

Kapısının tıklatılmasıyla rahatladı zira düşüncelerini bölmüştü.

"İçeri gelin."

Gabriel girdi ve kadın onun güzelliğinden bir kez daha etkilendi.

"Brian babamın durumunun iyiye gittiğini söyledi."

"Oldukça iyi."

"Ona yardım ettiğiniz için teşekkürler. İnatçı olabildiğinin farkındayım." Tereddüt etti, etrafına göz attı, omuz silkti. "Şey... Sizin için yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim."

Zihni meşgul olmasına rağmen nazik ve cana yakın görünüyordu, fiziksel güzelliği kadar bu özellikleri de Yılan'a çekici geliyordu. Ayrıca kadın yalnız hissediyordu. Kibar teklifini kabul etmeye karar verdi.

"Evet," dedi. "Teşekkürler." Gabriel'in önünde durdu, yanağına dokundu, elini tuttu ve onu bir kanepeye doğru götürdü. Pencerenin yakınındaki alçak bir masada bir şişe şarap ve birkaç bardak duruyordu.

Yılan, Gabriel'in yüzünün kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

Yılan çölün tüm geleneklerini bilmese bile, dağınkileri biliyordu: Bir misafir olarak ayrıcalıklarının sınırını aşmamıştı ve adam da teklifte *bulunmuştu.* Gabriel'le yüz yüze geldi ve kollarını tam dirseklerinin üzerinden tuttu. Gabriel'in şimdi beti benzi atmıştı.

"Gabriel, sorun nedir?"

"Ben... ben kendimi yanlış ifade ettim. Bunu kastetmedim... Eğer isterseniz size birisini gönderebilirim..."

Yılan kaşlarını çattı. "Eğer istediğim 'birisi' olsaydı, onu kasabadan ücretiyle tutardım. Hoşlandığım birisini istedim."

Gabriel, kadına belli belirsiz minnettar bir gülümsemeyle baktı. Belki de, babasının evini terk etmeye karar verdiği aynı anda sakalını da tıraşlamayarak uzatmaya karar vermişti zira yanaklarında kızıl-altın rengi tüyler görünüyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi.

Yılan onu kanepeye götürdü, oturttu ve kendisi de yanına oturdu. "Sorun nedir?"

Gabriel başını iki yana salladı. Saçı alnına dökülmüş, gözlerini kısmen saklamıştı.

"Gabriel, güzel olduğunu bir şekilde fark etmemiş olabilir misin?"

"Hayır." Kederli bir biçimde sırıtmayı başardı. "Bunun farkındayım."

"Bunu ağzından zorla mı çekip almam gerekiyor? Sorun ben miyim? Tanrılar biliyor ya görünüş konusunda Dağyamacı halkıyla aşık atamam. Ya da erkekleri tercih ediyorsan, bunu anlarım." Gabriel'in kendisinden uzaklaşmasına neden olan şeyi bulamamıştı; kadının ileri sürdüğü hiçbir şeye henüz tepki vermemişti. "Hasta mısın? Öyleysen bunu söylemen gereken ilk kişi benim!"

"Hasta değilim," dedi nazikçe, gözlerini ondan kaçırıyordu. "Sorun sen de değilsin. Yani, eğer seçme şansım olsaydı... hakkımda böyle düşünmen beni onurlandırdı."

Yılan devam etmesini bekledi.

"Kalırsam sana haksızlık olur. Belki ben..."

Tekrar duraksayınca, Yılan, "Bu sorun sen ve babanın arasında. Bu yüzden buradan gidiyorsun."

Gabriel başıyla onayladı. "Gitmemi istemekte haklı da."

"Onun beklentilerine göre yaşamadığın için mi?" Yılan başını salladı. "Cezanın bir faydası yok. Bu aptalca ve sadece kendini tatmin etmek için. Benimle yatağa gel, Gabriel. Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim."

"Anlamıyorsun," dedi acınacak hâldeki Gabriel. Kadının elini tuttu ve yüzüne götürdü, parmak uçlarını yumuşak kirli sakalında gezdirdi. "Âşıkların arasındaki sözleşmenin bana düşen kısmını yerine getiremiyorum. Neden bilmiyorum. İyi bir öğretmenim vardı. Ama biyokontrol benim erişimimin tamamen ötesinde. Denedim. Tanrılar biliyor, denedim." Mavi gözleri parlaktı. Eli kadınınkinden uzaklaşarak yanına düştü. Yılan, Gabriel'in yanağını bir kez daha okşayıp kolunu omuzlarına dolayarak şaşkınlığını gizledi. Cinsel iktidarsızlığı anlardı fakat kontrol eksikliği! Ona ne söyleyeceğini bilemedi ve Gabriel'in ona söyleyecek daha fazla şeyi, hakkında çaresizce konuşmak istediği bir şey vardı: Bunu, tüm vücudunun şiddetle gerilmesinden anlayabiliyordu. Yumruklarını sıkmıştı. Yılan onu zorlamak istemedi; adam bu anlamda yeterince zarar görmüştü. Yılan normalde açık açık konuşacağı şeyleri, kibar ve dolambaçlı bir yoldan ifade etmeye çalışırken buldu kendini.

"Sorun yok," dedi Yılan. "Ne söylediğini anlıyorum. Rahat ol. Benim için önemli değil."

Gabriel başını kaldırıp ona baktı, tıpkı Yılan eski ve çirkin yara izine bakmak yerine yeni berelenmiş yere baktığında ahırdaki küçük kızın yaptığı gibi gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşırmıştı.

"Bunda ciddi olamazsın. Kimseyle konuşamam. Tıpkı babam gibi benden iğrenirler. Onları suçlamam."

"Benimle konuşabilirsin. Seni yargılamam."

Bir an daha tereddüt etti, ardından yıllardır bastırılmış olan sözler taşarak çıktı. "İsmi Leah olan bir arkadaşım vardı," dedi Gabriel. "Üç yıl önceydi, ben on beş yaşındayken. O on iki yaşındaydı. İlk defa sevişmeye, yani oynaşmaktan fazlasına karar verdiğinde beni seçti. Eğitimini henüz bitirmemişti elbette ama bu sorun olmamalıydı çünkü ben benimkini bitirmiştim. Ya da öyle düşünüyordum."

Artık kadına yaslanmıştı, başı Yılan'ın omzunda, siyah pencerelere boş boş bakıyordu.

"Belki de başka önlemler almalıydım," dedi. "Ama doğurgan olabileceğimi hiç düşünmemiştim bile. Biyokontrolle başa çıkamayanı hiç duymamıştım. Tamam, belki kendinden geçme konusunda başa çıkamayan olmuştur ama doğurganlıkla ilgili olmamıştır." Acı acı güldü. "Bir de favori meselesi var ama o zaman benimkiler daha hiç uzamamıştı." Gabriel'in gömleğinin yumuşak kumaşı, kendi gömleğinin yeni ve sert kumaşında kayınca Yılan onun omuz silktiğini hissetti. "Birkaç ay sonra onun için bir parti düzenledik çünkü biyokontrolünü normalden daha hızlı öğrendiğini düşünmüştük. Kimse şaşırmamıştı. Leah'ya her şey hızlıca gelir. Çok zekidir." Bir an duraksadı, yavaşça ve derinden soluyarak Yılan'a tamamen yaslandı. Başını kaldırarak ona kısaca baktı. "Fakat âdetini durduran şey biyokontrolü değildi, onu hamile bırakmış olmamdı. On iki yaşındaydı, benim arkadaşımdı ve beni seçmişti, bense neredeyse hayatını mahvediyordum."

Yılan artık her şeyi anlamıştı, Gabriel'in çekingenliğini, kararsızlığını, utancını, hatta dışarı çıktığında güzelliğini neden gizlediğini: Tanınmak istemiyordu; hatta kimsenin ona yatağını teklif etmesini istemiyordu.

"Zavallı çocuklar," dedi Yılan.

"Sanırım biz her zaman partner olacağımızı düşündük, eninde sonunda, ikimiz de ne yapacağımıza karar verdikten sonra. Her şeyi yoluna koyduğumuz zaman. Ama kontrolsüz bir partneri kim ister ki? Eğer kontrolü birazcık kaybetse, diğerinin hiç kontrolü kalmayacağını her zaman bilirler. Ortaklık bu şekilde süremez." Ağırlığını başka yere verdi. "Durum böyle olmasına rağmen beni küçük düşürmek istemedi. Kimseye söylemedi. Kürtaj oldu ama yalnızdı. Ayrıca eğitimi bunun için henüz yeterli değildi. Kanama yüzünden neredeyse ölüyordu."

"Ona sanki isteyerek zarar vermişsin gibi düşünmemelisin," dedi Yılan fakat Gabriel'in kendini hor görmesini engellemeye ya da babasının ona davranış şeklini telafi etmeye sözcükler gibi basit hiçbir şeyin yetmeyeceğini biliyordu. Daha yeni test edilmemişse doğurgan olduğunu bilemezdi ve insan bir kez tekniği öğrendiğinde, genellikle endişe etmeye gerek kalmazdı. Yılan biyokontrolü başaramayan insanlar olduğunu duymuştu ama buna pek sık rastlanmazdı. Gabriel'in başına gelen şeyi, ancak kimseye değer veremeyen bir insan farkına varmadan yaşayabilirdi. Ve Gabriel'in değer verdiği apaçık ortadaydı.

"Sonra iyileşti," dedi Gabriel. "Ama zevk olması gereken şeyi onun için bir kâbusa çevirdim. Leah... sanırım beni yeniden görmek istedi ama bunu yapamadı. Kulağa mantıklı geliyorsa."

"Evet," dedi Yılan. On iki yaşında: Belki de bu, Leah'nın, kendi kontrolü ya da hatta bilgisi olmadan diğer insanların onun hayatını etkileyebileceğini ilk defa fark ettiği ândı; bu, çocukların isteyerek ya da kolayca aldıkları bir ders değildi.

"Cam şekillendirici olmak istiyor ve Ashley'ye asistanlık yapmak üzere tayin edilmişti."

Yılan hayranlıkla hafif bir ıslık çaldı. Cam şekillendirici olmak, emek isteyen ve saygı gören bir meslekti. Bu meslekteki insanların sadece en iyileri güneş aynaları yapabiliyordu; sadece düzgün tüp biçiminde paneller ya da kulelerdeki gibi kavisli pencere camları yapmayı öğrenmek dahi uzun bir zaman alırdı. Ashley en iyilerden biri değildi. O *en* iyisiydi.

"Leah'nın bundan vazgeçmesi mi gerekti?"

"Evet. Kalıcı olarak vazgeçmesi gerekebilirdi. Ertesi sene gitti. Ama hayatından bir yılı kaybetmiş oldu." Yavaşça ve dikkatle fakat hiçbir duygu göstermeden konuşuyordu, sanki zihninde buna o kadar çok maruz kalmıştı ki bu anıyla arasına zorla bir mesafe koymuştu. "Elbette öğretmene tek-

rar gittim ama tepkilerimi daha uzun gözlemlediklerinde, ısı farkını her seferinde sadece birkaç saat tutabildiğimi fark ettiler. Ki bu da yeterli değil."

"Evet," dedi düşünceli bir biçimde Yılan, Gabriel'in öğretmeninin gerçekten ne kadar iyi olabileceğini merak ediyordu.

Kadının yüzüne bakabilmek için Gabriel kendini geri çekti. "İşte, görüyorsun, bu gece seninle kalamam."

"Kalabilirsin. Lütfen kal. İkimiz de yalnızız ve birbirimize yardım edebiliriz."

Derin bir soluk aldı ve aniden ayağa kalktı. "Anlamıyor musun!" diye haykırdı.

"Gabriel."

Gabriel yavaşça oturdu fakat kadına dokunmadı.

"Ben on iki yaşında değilim. İstemediğim bir çocuğu bana vermekten korkma. Şifacıların çocuğu olmaz. Bunun sorumluluğunu kendimiz alırız çünkü bunu partnerlerimizle paylaşmayı göze alamayız."

"Asla çocuğunuz olmuyor mu?"

"Asla. Kadın şifacılar onları taşımaz ve erkek şifacılar çocuk yapmaz."

Gabriel ona bakakaldı.

"Bana inanıyor musun?"

"Beni hâlâ istiyor musun, bilmene rağmen..."

Yılan cevap vermek yerine ayağa kalkarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömlek yeni olduğu için düğme delikleri de sertti, bu yüzden gömleği başının üzerinden çekerek çıkardı ve yere bıraktı. Gabriel yavaşça ayağa kalktı, çekingence ona bakıyordu. Yılan, Gabriel'in gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini açarken o da kadına dokunmak için uzandı. Pantolonu dar kalçalarından aşağı kaydığında yüzü kızarmaya başladı.

"Sorun nedir?"

"On beş yaşımdan beri kimsenin karşısında çıplak kalmamıştım."

"Pekâlâ," dedi sırıtarak Yılan, "vakti çoktan gelmiş." Gabriel'in vücudu yüzü kadar güzeldi. Yılan kendi pantolonunu çıkardı ve yığın hâlinde yere bıraktı.

Gabriel'i yatağa götürdü ve yanına, örtünün altına uzandı. Lambanın yumuşak ışıltısı sarı saçını ve açık renkli tenini vurguluyordu. Gabriel titriyordu.

"Rahatla," diye fısıldadı Yılan. "Acelemiz yok ve bunu eğlenmek için yapıyoruz." Omuzlarına masaj yaparken adamın gerginliği yavaşça azaldı. Kendisinin de gergin olduğunu fark etti; arzu, heyecan ve ihtiyacın getirdiği bir gerginlikti. Arevin'in ne yaptığını merak etti.

Gabriel yana döndü ve ona uzandı. Birbirlerini okşadılar ve Yılan, tek bir deneyimin Gabriel'in son üç yılını telafi etmeyecek olmasına rağmen yeni bir başlangıç için elinden geleni yapacağını düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Buna rağmen kısa süre sonra Gabriel'in ön sevişmeyi kasten uzatmadığını fark etti. Hâlâ fazla düşünüp endişelenerek Yılan'ı memnun etmeye çabalıyordu, o ilk cinsel hazzı Gabriel'in sorumluluğunda olan on iki yaşındaki Leah'ymış gibi. Yılan bu şekilde çabalanmasından, birisinin görevi olmaktan zevk almazdı. Ayrıca, Gabriel aynı zamanda ona karşılık vermeye gayret ediyor, başarısız oluyor ve anbean daha fazla utanıyordu. Yılan dudaklarını yüzüne değdirerek ona nazikçe dokundu.

Gabriel söverek kendini ondan kurtardı ve sırtını ona dönerek yan tarafına eğildi.

"Özür dilerim," dedi. Sesi o kadar kabaydı ki Yılan onun ağladığını anladı. Yanına oturdu ve omzunu sıvazladı.

"Hiçbir şey talep etmeyeceğimi sana söyledim."

"Düşünüp duruyorum..."

Yılan Gabriel'in omzunun ucunu öperek nefesinin onu gıdıklamasına izin verdi. "Mesele düşünmemek."

"Elimde değil. Kim olursa olsun verebileceğim tek şey so-

run ve acı. Öncesinde karşımdakine zevk bile veremiyorum artık. Belki de böylesi daha iyi."

"Gabriel, iktidarsız bir erkek bir başka insanı tatmin edebilir. Bunu bilmen lazım. Şu an bahsettiğimiz *senin* zevk alman."

Gabriel cevap vermedi, ona bakmadı: İktidarsız dediğinde irkilmişti zira bu o âna dek kendini ikna edemediği açmazlardan biriydi.

"Benimle güvende olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Gabriel yatakta döndü ve başını kaldırarak ona baktı. "Leah benimle güvende değildi."

Yılan dizlerini göğüslerine çekti ve çenesini yumruklarına yasladı. Uzun bir süre Gabriel'e baktı, içini çekti, sonra da yara izlerini, kesikleri ve yılan ısırıklarını görebilmesi için elini uzattı.

"Bu ısırıklardan herhangi biri, şifacı olmayan herkesi öldürürdü. Hızlı ve nahoş bir biçimde ya da yavaşça ve nahoş bir biçimde."

Duraksayarak söylediklerini sindirmesini bekledi.

"Bu zehirlere bağışıklık geliştirmek için çok zaman harcadım," dedi. "Çok da rahatsızlık çektim. Asla hasta olmam. Enfeksiyon kapmam. Kanser olamam. Dişlerim çürümez. Şifacıların bağışıklıkları o kadar etkindir ki sıradışı her şeye karşılık verirler. Pek çoğumuz kısır çünkü kendi üreme hücrelerimize karşı bile antikor üretiriz. Başkalarınınkini bir yana bırak."

Gabriel bir dirseğinin üstünde doğruldu. "O hâlde... çocuk sahibi olamıyorsan neden şifacıların onlara sahip olmayı göze alamadığını söyledin? Zamanınız olmadığını kastettiğini düşündüm. O zaman eğer ben—"

"Biz çocuk yetiştiririz!" dedi Yılan. "Onları evlat ediniriz. Ama ilk şifacılar hamile kalmaya çalıştı. Pek çoğu başaramadı. Çok azı hamile kaldı ama yenidoğanlar biçimsizdi ve zihinleri yoktu."

Gabriel sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. Derince iç çekti. "Tanrılar aşkına."

"Doğurganlık kontrolünü çok iyi öğreniriz," dedi Yılan.

Gabriel cevap vermedi.

"Hâlâ endişelisin." Yılan, Gabriel'in hemen yanında dirseğine yaslandı ama ona dokunmak için henüz uzanmadı.

Gabriel alaycı ve keyifsiz bir gülümsemeyle ona kısaca baktı, yüzü kendinden şüphe edercesine gerilmişti. "Sanırım korkuyorum."

"Biliyorum."

"Sen hiç korktun mu? Gerçekten korktun mu?"

"Ah, evet," dedi Yılan.

Parmaklarını pürüzsüz cildi ve narin, koyu altın rengi tüyleri boyunca sürterek elini karnına koydu. Görünür şekilde sarsılmıyordu fakat Yılan onun derin, düzenli, ürkmüş titremesini hissedebiliyordu.

"Hareketsiz yat," dedi. "Ben sana söyleyene kadar kıpırdama." Karnını ve uyluklarını, kalçasını ve kaba etlerini okşamaya başladı, her bir okşayışı cinsel organına daha da yaklaşıyor ama hiç dokunmuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşt. Hareketsiz yat." Onu okşamaya devam etti; onunla konuştu, sesini hipnoz edici, sakinleştirici, monoton bir sese dönüştürdü. Onu tahrik ederken Gabriel'in hareket etmemek için savaş verdiğini hissedebiliyordu: Kendisiyle savaş veriyordu ve titremesi Gabriel fark etmeden durdu.

"Yılan!"

"Ne oldu?" diye masumca sordu. "Bir sorun mu var?"

"Ben yapamıyorum—"

"Şşt."

Gabriel inledi. Bu sefer korkuyla sarsılmıyordu. Yılan gülümsedi, kendini yavaşça yanına bıraktı ve yüz yüze gelmek için onu döndürdü.

"Artık hareket edebilirsin," dedi.

Her ne sebeple olursa olsun - tahrik etmesi ya da Gabriel'in ona karşı olduğu kadar Yılan'ın da kendini ona karşı savunmasız kılması yüzünden, artık kadına güvenebiliyordu. Veya muhtemelen sadece genç, sağlıklı, on sekiz yaşında olduğundan ve suçlulukla üç yıl kendini yoksun bırakmanın sonuna geldiğinden Gabriel artık iyiydi.

Yılan bir gözlemci gibi hissediyordu, gizlice izleyen şehvetli birisi gibi değil de ağırbaşlı, neredeyse umursamaz bir izleyici gibiydi. Ve bu tuhaftı. Gabriel doğuştan nazikti ve Yılan da onun dürtülerine teslim olmasına neden olmuştu. Kendi orgazmı tatmin edici olsa da, yalnız olduğu süre boyunca biriken duygusal gerginliğin boşalması hoşuna gitse de, daha ziyade Gabriel için endişeleniyordu. Gabriel'in tutkusuna şevkle karşılık vermiş olsa da, Arevin'le yapacağı seksin nasıl olacağını düşünmeden edemiyordu.

Yılan ve Gabriel yan yana uzandı, ikisi de terli ve soluk soluğaydı, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Yılan için arkadaşlık, seksin kendisi kadar önemliydi. Hatta daha önemliydi zira cinsel gerginliğin üstesinden gelmek yeterince kolaydı. Yalnız kalmak ve yalnızlık tamamen başka şeylerdi. Gabriel'in üzerine eğildi, boynunu ve çenesinin ucunu öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Yılan, Gabriel'in sözlerinin titreşimini dudaklarında hissedebiliyordu.

"Rica ederim," dedi. "Ama bencilce sebeplerle senden bunu istedim."

Gabriel bir süre sessizce yattı, parmaklarını Yılan'ın belinin kıvrımı boyunca uzatmıştı. Yılan eline hafifçe vurdu. Tatlı bir çocuktu. Düşüncesinin küçümseyici bir yanı olduğunu biliyordu fakat elinde değildi, ayrıca, kendisinden bağımsız olan gözlemci yanıyla, Gabriel'in yerine Arevin'in yanında olmasını dilememek de elinde değildi. Kendisine minnettar olacak birisiyle değil de bir şeyler paylaşabileceği birisiyle olmak istiyordu.

Gabriel aniden ona sımsıkı sarıldı ve yüzünü omzuna gömdü. Yılan, Gabriel'in ensesindeki kısa bukleleri okşadı.

"Ben ne yapacağım?" Sesi boğuktu, tenine değen nefesi sıcaktı. "Nereye gideceğim?"

Yılan da ona sarıldı ve onu usul usul salladı. Birdenbire, Gabriel ona başka birisini göndermeyi teklif ettiğinde onun gitmesine ve hayatına yoksunluğunu bozmadan devam etmesine izin vermiş olsaydı daha mı iyi olurdu, diye merak etti. Yine de onun, biyokontrolü asla öğrenemeyecek olan, odaklanamayan acınası insanlardan biri olduğuna inanamıyordu.

"Gabriel, ne tür bir eğitim aldın? Seni test ettiklerinde ısı farkını ne süreyle tutabiliyordun? Sana bir gösterge vermediler mi?"

"Nasıl bir gösterge?"

"Isıyla rengi değişen, içinde bir tür kimyasal olan küçük bir disk. Gördüklerimin çoğu, erkek genital ısısını yeterince yükselttiğinde kırmızıya dönüyor." Disk renginin koyuluğu hakkında gösteriş yapan ve yatağa giderken çıkarması için ikna edilmesi gereken tanıdığı birisini hatırlayan Yılan sırıttı.

Fakat Gabriel kaşlarını çatmıştı. "Yeterince yüksek mi?"

"Evet, elbette, yeterince yüksek. *Sen* de bu şekilde yapmıyor musun?"

Gabriel'in açık renk kaşları birbirine yaklaştı, endişe ve şaşkınlıkla karışık bir yüz ifadesi vardı. "Öğretmenimiz bize ısıyı düşük tutmamızı öğretiyor."

Gösterişçi arkadaşının anısı ve çok sayıda müstehcen şaka Yılan'ın aklına geliverdi. Sesli sesli gülmek istedi. Bir şekilde Gabriel'e tamamen ifadesiz bir yüzle cevap vermeyi başardı.

"Gabriel, sevgili arkadaşım, öğretmenin kaç yaşındaydı? Yüz mü?"

"Evet," dedi Gabriel. "En az yüz. Çok bilge, yaşlı bir adamdı. Hâlâ da öyledir."

“Eminim bilgedir ama bilgisiz kalmış,” dedi Yılan. “Seksen yıl kadar tarihi geçmiş. Testis torbasının ısısını düşürmek seni kısır yapar. Ama ısıyı artırmak daha etkilidir. Ayrıca öğrenmesinin de çok daha kolay olması beklenir.”

“Ama dedi ki ben asla gerektiği gibi kendimi kontrol edemezmişim...”

Yılan kaşlarını çattı ama ne düşündüğünü söylemedi: Bir öğretmen öğrencisine bunu hiçbir konuda söylememelidir. “Pekâlâ, bir insanın bir başkasıyla iyi anlaşamadığı sık sık olur ve gereken tek şey başka bir öğretmendir.”

“Öğrenebileceğimi düşünüyor musun?”

“Evet.” Gabriel'in ilk öğretmeninin bilgeliği ve kabiliyeti hakkında başka bir sert eleştiriyi daha içinde tuttu. Öğretmenin hatalarını, genç adamın kendisinin fark etmesi daha iyi olurdu. Açıkça görülüyordu ki hâlâ fazlasıyla hayranlık ve saygı besliyordu; Yılan Gabriel'i, ona aslında yarardan çok zarar getirmiş olan yaşlı adamı savunacak bir duruma sokmak istemiyordu.

Gabriel Yılan'ın elini kavradı. “Ne yapayım? Nereye gideyim?” Bu sefer umut ve heyecanla konuştu.

“Erkeklerin öğretmenlerinin bir yüzyıldan daha yeni teknikleri bildiği herhangi bir yere. Ayrıldığında hangi yöne gideceksin?”

“Ben... ben henüz karar vermedim.” Bakışlarını çevirdi.

“Gitmek zordur,” dedi Yılan. “Zor olduğunu biliyorum. Ama en iyisi de budur. Bir müddet sadece keşfet. Senin için neyin iyi olduğuna karar ver.”

“Yeni bir yer bulayım,” dedi üzgünce Gabriel.

“Ortayol'a gidebilirsin,” dedi Yılan. “Bildiğim en iyi öğretmenler orada yaşıyor. Eğitimini bitirdiğinde ise dönebilirsin. Dönmemek için bir nedenin kalmaz.”

“Sanırım yine de bir nedenim olacak. Sanırım eve asla dönemeyeceğim çünkü ihtiyacım olan şeyi öğrensem bile

buradaki insanlar beni hâlâ merak edecek. Söylentiler hâlâ etrafta olacak." Omuz silkti. "Ama yine de gitmem lazım. Söz verdim. Ortayol'a gideceğim."

"Güzel." Yılan arkasına uzandı ve lambayı kısarak küçücük bir kıvılcım hâline getirdi. "Yeni tekniğin başka faydaları da olduğu söyleniyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Gabriel'e dokundu. "Teknik, genital bölgendeki dolaşımı artırmanı gerektiriyor. Bunun da dayanıklılığı artırdığı düşünülüyor. Hassasiyeti de.

"Şu an dayanıklılığım var mı, merak ediyorum."

Yılan ona ciddi ciddi cevap verecek oldu, ardından Gabriel'in seksle ilgili ilk çekingen şakasını yaptığını fark etti.

"Görelim o hâlde," dedi.

Kapısının aceleyle çalınması Yılan'ı şafaktan önce uyandırdı. Lambanın kısık alevinden gelen pembe ve turuncu tonlarıyla kısmen aydınlanan odası silik ve bir hayalin içinde gibiydi. Gabriel deliksiz bir uykudaydı, belli belirsiz gülümsüyordu ve uzun, sarı kirpikleri hafifçe yanaklarına değiyordu. Yatak örtüsünü uzağa itmişti ve uzun, güzel vücudu kalçasının yarısına kadar çıplak vaziyette uzanmıştı. Yılan isteksizce kapıya doğru döndü.

"Gelin."

Şaşırtıcı bir biçimde tatlı, genç bir hizmetkâr çekinerek içeri girdi ve koridordaki ışık yatağa vurdu.

"Şifacı, belediye başkanı..." Soluğu kesildi ve ellerindeki kanı unutarak Gabriel'e bakakaldı. "Belediye başkanı..."

"Hemen geliyorum." Yılan kalktı, yeni pantolonunu ve yeni, sert kumaşlı gömleğini giydi, sonra da genç kadını belediye başkanının dairesine doğru takip etti.

Açık yaradan gelen kan nevresimi sırılsıklam etmişti fakat Brian acil durumlarda uygulanması gerekenleri yapmıştı:

Kanama neredeyse durmuştu. Belediye başkanı son derece solgundu ve elleri titriyordu.

"Bu kadar hasta gözükmeseniz," dedi Yılan, "hak ettiğiniz azarı benden işitirdiniz. Kendini sargılarla meşgul etti. "Bu kadar müthiş bir hemşireye sahip olduğunuz için şanslısınız," dedi, Brian temiz çarşaflarla dönüp kolayca duyabileceği bir yere geldiğinde. "Umarım değerini bilirsiniz."

"Düşündüm ki..."

"Ne isterseniz düşünün," dedi Yılan. "Hayran kalınacak bir meşgale. Ama bir daha ayağa kalkmaya çalışmayın."

"Peki," diye homurdandı ve Yılan bunu bir söz olarak kabul etti.

Çarşafların değiştirilmesine yardım etmesine gerek olmadığına karar verdi. Gerekli olduğunda ya da sevdiği insanlar için olduğunda, sıradan işleri yapmayı sorun etmezdi. Fakat bazen gereğinden fazla gururlu olabiliyordu. Belediye başkanına haddinden fazla sert davrandığının farkındaydı fakat elinde değildi.

Genç hizmetkâr Yılan'dan daha uzundu ve şüphesiz Brian'dan daha güçlüydü; Yılan, belediye başkanını kaldırırken hizmetkârın, kendisine düşen kısımla ve Brian'ınkinin de büyük kısmıyla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Fakat Yılan yatağa dönmek için çıplak ayaklarıyla odadan ayrılırken kızın yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu.

"Hanımım?"

Yılan döndü. Genç hizmetkâr sanki birisinin onları birlikte görmesinden korkar gibi etrafına kısaca göz attı.

"İsmin nedir?"

"Larril."

"Larril, benim ismim Yılan ve bana 'hanımım' diye seslenilmesinden nefret ederim. Tamam mı?"

Larril başıyla onayladı fakat Yılan'ın ismini kullanmadı.

Yılan iç geçirdi. "Sorun nedir?"

"Şifacı... odanızda şey gördüm... bir hizmetkâr bazı şeyleri görmemelidir. Bu ailenin hiçbir üyesini utandırmak istemem." Sesi tiz ve gergindi. "Ama... ama Gabriel... o şeydir..." Sözleri şaşkınlık ve mahcubiyet yüzünden kesildi. "Ne yapacağımı Brian'a sorsam, efendisine söyler. Bu... hoş olmaz. Ama size zarar gelmemeli. Belediye başkanının oğlunun bunu yapacağı hiç aklıma gelmezdi— "

"Larril," dedi Yılan, "Larril, sorun yok. Bana her şeyi anlattı. Sorumluluk bana ait."

"Tehlikeyi... biliyor musunuz?"

"Bana her şeyi anlattı," dedi yeniden. "Benim için bir tehlike yok."

"Kibar davranmışsınız," dedi aniden Larril.

"Saçmalık. Onu ben istedim. Ayrıca kontrol etmede on iki yaşındaki birisinden daha fazla deneyimim var. Hatta on sekiz yaşındaki birisine göre."

Larril bakışlarını kaçırdı. "Ben de öyle," dedi. "Ayrıca onun için çok üzülüyordum. Ama ben... ben korkuyordum. O kadar güzel ki insan aklından geçirebiliyor... insan hata yapabiliyor, istemeden. Bunu göze alamadım. Hayatımın yeniden benim olması için altı ay daha geçmesi gerekiyor."

"Bağlı mıydın?"

Larril başıyla onayladı, "Dağyamacı'nda doğdum. Ebeveynim beni sattı. Belediye başkanının yeni yasalarından önce bunu yapmaya hakları vardı." Sesindeki gerginlik duygusuz sözleriyle çelişiyordu. "Burada bağlanmanın yasaklandığı söylentilerini duyana kadar çok zaman geçti ama duyduğumda kaçtım ve buraya geri geldim." Neredeyse ağlayarak bakışlarını yukarı çevirdi. "Sözümden dönmedim..." Dikleşti ve daha bir özgüvenle konuştu. "Çocuktum ve bağlanmayla ilgili seçme hakkım yoktu. Hiçbir sürücüye sadakatimi borçlu değildim. Ama şehir evraklarımı satın aldı. Belediye başkanına sadakat *borçluyum*."

Yılan, Larril'in bu şekilde konuşmak için ne kadar cesaret toplaması gerektiğini fark etti. "Teşekkürler," dedi Yılan. "Bana Gabriel'den bahsettiğin için. Bu daha ileri gitmeyecek. Sana borçluyum."

"Ah, hayır, şifacı, bunu kastetmedim..."

Larril'in sesinde Yılan'ın rahatsız edici bulduğu bir şey vardı, ani bir utanç. Larril'in, Yılan'la konuşmasının altında yatan sebeplerin sakıncalı olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Ben kastettim," dedi yeniden Yılan. "Sana yardım etmemin bir yolu var mı?"

Larril başını iki yana salladı, bir kez, hızlıca, Yılan'dan ziyade kendine hayır diyen bir inkâr hareketiyle. "Kimse bana yardım edemez, sanırım."

"Anlat bana."

Larril tereddüt etti, ardından yere oturarak sinirle pantolonunun paçasını yukarı çekti.

Yılan kızın yanına, topuklarının üzerine oturdu.

"Ah, tanrılar aşkına," dedi Yılan.

Larril'in topuğu kemik ve Aşil tendonu arasından delinmişti. Yılan'a kızgın bir demir kullanılmış gibi geldi. Yara gri, kristalimsi küçük bir halka barındırıyordu. Yılan Larril'in ayağını bir eline aldı ve halkaya dokundu. Görünür bir kaynama yoktu.

Yılan hiddetle kaşlarını çattı. "Bu apaçık zalimlik."

"Onlara karşı gelirsen seni işaretleme hakkına sahipler," dedi Larril. "Daha önce kaçmaya çalışmıştım ve onlar da yerimi hatırlatmak zorunda olduklarını söylediler." Öfke, sesinin sükûnetini alt etti. Yılan ürperdi.

"Bunlar beni daima bağlayacak," dedi Larril. "Sadece yara izleri olsaydı, o kadar önemsemezdim." Ayağını Yılan'ın ellerinden geri çekti. "Dağlardaki kubbeleri gördünüz mü? Halkalar işte bunlardan yapılıyor."

Yılan kızın diğer topuğuna göz attı, o da yaralıydı, onda da halka vardı. Artık gri, yarı saydam maddenin ne olduğunu anlamıştı. Fakat kubbeler hariç başka bir şeyde kullanıldığını daha önce hiç görmemişti. Kubbelerse gizemli ve erişilmez bir hâlde, beklenmedik yerlerde bulunuyordu.

"Demirci şunu kesmeyi denedi," dedi Larril. "İz dahi bırakamayınca öyle utandı ki sırf yapabildiğini göstermek için demir bir çubuğu tek darbeyle kırdı." Dar halkanın içine hapsolmuş tendonunun ince ve sert bağına dokundu. "Kristal bir kez sertleşti mi hep orada kalır. Kubbeler gibi. Tendon kesilmezse elbette ama o zaman da topal kalınır. Bazen buna neredeyse dayanabileceğimi düşünüyorum." Halkayı gizlemek için pantolonunun paçasını aşağı çekti. "Gördüğünüz gibi, kimse yardım edemez. Bu, kendini beğenmişlik, biliyorum. Kısa süre sonra o şeyler ne gösterirse göstersin özgür *olacağım.*"

"Sana burada yardım edemem," dedi Yılan. "Tehlikeli de olur."

"Bunu yapabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Yapılabilir, denenebilir, şifacıların merkezinde."

"Ah, şifacı—"

"Larril, bunun bir riski olacak." Yapılması gerekecek olanı kendi bileğinde gösterdi. Tendonu kesmez, onu yerinden çıkarabiliriz. Böylelikle halka çıkar. Ama uzunca bir süre alçıda olman gerekir. Ayrıca tendonların düzgün bir biçimde iyileşeceğinin garantisi yok, bacakların bir daha asla şimdi olduğu kadar güçlü olmayabilir. Tendonlar yeniden bağlanamayabilir de."

"Anlıyorum..." dedi Larril, sesinde umut ve neşe vardı, belki de Yılan'ı tam olarak dinlemiyordu.

"Bana bir şey için söz verir misin?"

"Evet, şifacı, elbette."

"Ne yapacağına henüz karar verme. Dağyamacı'ndaki hiz-

metin sona erir ermez karar verme. Birkaç ay bekle. Emin ol. Özgür kaldığında, bunun senin için artık önemli olmadığına karar verebilirsin."

Larril sorgulayıcı bir biçimde kısaca yukarı baktı ve Yılan kızın, şifacı kendi konumunda olsaydı ne hissederdi, diye soracağını fakat sorunun cüretkâr olduğunu düşündüğünü anladı.

"Söz verir misin?"

"Evet, şifacı. Söz veriyorum."

Ayağa kalktılar.

"Pekâlâ, iyi geceler," dedi Yılan.

"İyi geceler, şifacı."

Yılan koridordan aşağı ilerlemeye başladı.

"Şifacı?"

"Evet?"

Larril kollarını Yılan'a dolayarak ona sarıldı. "Teşekkür ederim!" Utanarak geri çekildi. İkisi de kendi yönlerine gitmek üzere döndü fakat Yılan geriye bir bakış attı.

"Larril, sürücüler halkaları nereden alıyor? Kubbe materyalini işleyebilen kimseyi duymamıştım."

"Şehir halkı onlara veriyor," dedi Larril. "Ama kullanışlı bir şey yapmaya yetecek kadar değil. Sadece halkalara yetecek kadar."

"Teşekkürler."

Yılan yatağa döndü, kölecilere zincir veren fakat şifacılarla konuşmayı reddeden Merkez'le ilgili düşüncelere daldı.

Duzenleme
Ny.ozlem

7

Yılan Gabriel'den önce, tam gece biterken uyandı. Şafak sökerken, belli belirsiz gri ışık yatak odasını aydınlattı. Yılan dirseğine dayanarak yan tarafına yatıp Gabriel'i uyurken izledi. Uyurken, eğer bu mümkünse, uyanık olduğu zamanlardan daha da güzeldi.

Yılan ona uzandı fakat dokunmadan durdu. Normalde sabahları sevişmeyi severdi. Ama Gabriel'in uyanmasını istemiyordu.

Kaşlarını çatarak sırtüstü uzandı ve kendi tepkisinin iç yüzünü araştırdı. Önceki gece hayatının en akılda kalıcı cinsel deneyimi olmamıştı zira Gabriel, tam olarak beceriksiz değilse de tecrübesizlik yüzünden maharetsizdi. Buna rağmen, tam anlamıyla tatmin olmasa da Gabriel'le uyumayı hoş bulmuştu.

Yılan düşüncelerini derinleştirerek bunların onu rahatsız ettiğini keşfetti. Hepsi de fazlasıyla korkuya benziyordu. Gabriel'den kesinlikle korkmuyordu: Fikrin kendisi bile gülünçtü. Fakat doğurganlığını kontrol edemeyen bir adamla daha önce hiç birlikte olmamıştı. Gabriel Yılan'ı tedirgin etmişti, bunu inkâr edemezdi. Kendi kontrolü tamdı; o konuda kendine güveniyordu. Hatta acayip bir kaza sonucu hamile kalsa dahi, Gabriel'in arkadaşı Leah'yı neredeyse öldüren aşırı reaksiyona maruz kalmadan kürtaj bile olabilirdi. Hayır, tedirginliği, ihtimal olan şeyin gerçekliğine pek dayanmıyor-

du. Onu Gabriel'den geri tutan tek şey, onun yetersizliğini bilmesiydi. Zira âşıklarının kontrollü olacaklarını, Yılan'ın kendisine güvendiği gibi onların da kendilerine güveneceklerini bilerek büyümüştü. Yaşadığı zorluklar kendi suçu olmasa da, Yılan o güveni Gabriel'e sağlayamazdı.

Son üç yıldır Gabriel'in ne kadar yalnız olduğunu, insanların ona nasıl tepki verdiklerini ve kendisiyle ilgili nasıl hissettiğini ilk defa gerçekten anladı. Onun için üzülerek iç çekti, tüm tereddüt ve tedirginliğini ardında bırakarak uzandı ve parmak uçlarıyla vücudunu okşayıp onu yavaş yavaş uyandırdı.

Yılan çantası yanında, Çevik'i almak için kayalıktan aşağı indi. Kasabadaki hastalarının birçoğunu yeniden görmesi gerekiyordu ve öğleden sonrayı aşı yaparak geçirecekti. Gabriel yolculuğu için toparlanıp hazırlanmak üzere babasının evinde kaldı.

Sincap ve Çevik fırçalandıkları için parlıyorlardı. Ahır görevlisi Ras görünürde yoktu. Yılan Sincap'ın bölmesine girerek yeni nallanmış ayağını inceledi. Kulaklarını kaşıdı ve ona sesli bir biçimde harekete ihtiyacı olduğunu, yoksa çöküp kalacağını söyledi. Yukarısında, tavan arasına saçılmış samanlar hafifçe hışırdadı fakat beklemesine rağmen Yılan başka bir şey duymadı.

"Ahır görevlisinden seni arazide koşturmasını istemem gerekecek," dedi midillisine ve yeniden bekledi.

"Onu sizin için sürerim, hanımım," diye fısıldadı çocuk.

"At sürebildiğini nereden bileceğim?"

"Sürebilirim."

"Lütfen aşağı gel."

Çocuk çatıdaki delikten yavaşça aşağı indi, elleriyle asıldı ve kendini Yılan'ın ayaklarının dibine bıraktı. Başı öne eğik vaziyette durdu.

"İsmin nedir?"

Küçük kız iki heceli bir şey mırıldandı. Yılan bir dizinin üstüne çökerek kızın omuzlarını kibarca tuttu. "Özür dilerim, seni duyamadım."

Kız başını kaldırdı ve korkunç yara izinin arasından gözlerini kısarak baktı. Beresi solmaya başlamıştı. "Me-Melissa." İlk tereddüdün ardından ismini savunmacı bir biçimde söylemişti, sanki Yılan'a onu isminden mahrum bırakması için meydan okuyormuş gibiydi. Yılan ilk seferinde ne söylediğini merak etti. "Melissa," dedi yeniden çocuk, heceleri vurgulayarak.

"Benim ismim Yılan, Melissa." Yılan elini uzattı ve çocuk tetikte kalarak bunu sıktı. "Sincap'ı benim için sürer misin?"

"Evet."

"Biraz sıçrayabilir."

Melissa bölme kapısının üst yarısındaki parmaklıkları kavradı ve kendisini çenesine kadar yukarı çekti. "Şuradakini görüyor musunuz?"

Yolun karşısındaki at heybetli bir alacaydı, boyu cidagosuna kadar iki metreye yakındı. Yılan onu daha önce de fark etmişti; her insan geçtiğinde kulaklarını dikleştirip diş gösteriyordu.

"Ben onu sürüyorum," dedi Melissa.

"Aman tanrılarım," dedi Yılan, içten bir hayranlıkla.

"Tek sürebilen benim," dedi Melissa. "Diğeri hariç."

"Kim, Ras mı?"

"Hayır," dedi küçümseyerek Melissa. "O değil. Şatodaki. Sarı saçlı olan."

"Gabriel."

"Sanırım. Ama buraya fazla gelmiyor, ben de onun atını sürüyorum." Melissa yere geri zıpladı. "Eğlencelidir. Ama sizin midilliniz güzel."

Çocuğun kabiliyetini dikkate alınca Yılan başka ikazda bulunmadı. "O hâlde teşekkür ederim. Ne yaptığını bilen birinin onu sürecek olmasından çok memnunum."

Melissa yeniden samanlığa saklanmak üzere yemliğin kenarına tırmanmadan önce Yılan onun ilgisini çekerek daha fazla konuşturacak bir yol bulamadı. Sonra Melissa yarı yolda ona döndü. "Hanımım, ona bana izin verdiğinizi söyler misiniz?" Sesindeki tüm güven uçup gitmişti.

"Elbette söylerim," dedi Yılan.

Melissa ortadan kayboldu.

Yılan Çevik'i eyerleyerek dışarı çıktı ve orada ahır görevlisiyle karşılaştı.

"Melissa benim için Sincap'a egzersiz yaptıracak," dedi ona Yılan. "Ben izin verdim."

"Kim?"

"Melissa."

"Kasabadan biri mi?"

"Ahır yardımcın," dedi Yılan. "Kızıl saçlı çocuk."

"Çirkin'i mi kastediyorsunuz?" Adam güldü.

Yılan şokla, ardından öfkeyle kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

"Bir çocukla nasıl böyle alay edebilirsin?"

"Alay etmek mi? Nasıl? Ona doğruyu söyleyerek mi? Kimse ona bakmak istemiyor ve bunu unutmamasında fayda var. Çocuk sizi rahatsız mı etti?"

Yılan atına bindi ve yukarıdan ona baktı. "Bundan sonra yumruklarını kendi kalıbında birisine savur." Topuklarını Çevik'in böğrüne bastırdı ve kısrak ileri fırlayarak ahırı, Ras'ı, şatoyu ve belediye başkanını geride bıraktı.

Gün Yılan'ın umduğundan daha hızlı akıp geçti. Dağyamacı'nda bir şifacı olduğunu duyan vadinin her kesiminden insanlar ona geldi; sunduğu korunma için küçük çocuklarını ve kronik hastalıkları için yaşlı insanları getirdiler. Eklem romatizması olan Grum gibi yaşlılardan bazılarına yardım edemedi. İyi talihi devam etti zira ileri derecede

enfeksiyonu, tümörü olan birkaç hasta, hatta birkaç bulaşıcı hastalık görmesine rağmen ölümü yakın kimse gelmedi. Dağyamacı halkı neredeyse güzel olduğu kadar sağlıklıydı.

Tüm öğleden sonrasını daha önce yerleşmeyi düşündüğü hanın zemin katında bir odada çalışarak geçirdi. Kasabada merkezi bir noktadaydı ve hancı onu dostça karşılamıştı. Akşam olduğunda son ebeveyn son ağlayan çocuğu odadan çıkardı. Pauli'nin onlara fıkra ve hikâyeler anlatması için orada olmasını dileyen Yılan sandalyesinde geri yaslanarak gerindi ve esnedi. Kolları hâlâ yukarıda, başını arkaya atmış ve gözleri kapalı vaziyette kendini rahatlattı. Kapının açıldığını, ayak seslerini, uzun bir giysinin hışırtısını duydu ve bitki çayının sıcak kokusunu aldı.

Hancı Lainie yakındaki masaya bir tepsi yerleştirirken Yılan doğruldu. Lainie orta yaşlarında, nispeten toplu, etkileyici ve hoş bir kadındı. O da oturdu, iki fincan çay doldurdu ve birini Yılan'a uzattı.

"Teşekkürler." Yılan buharı içine çekti.

Birkaç dakika çaylarını yudumladıktan sonra Lainie sessizliği bozdu. "Geldiğinize memnunum," dedi. "Dağyamacı'nda çok uzun süredir bir şifacımız yoktu."

"Biliyorum," dedi Yılan. "Güneyde bu kadar uzağa sık sık gidemiyoruz." Kendisi gibi Lainie'nin de sorunun, Dağyamacı ve şifacıların merkezi arasındaki mesafe olmadığını bilip bilmediğini merak etti.

"Buraya bir şifacı yerleşseydi," dedi Lainie, "kasabanın minnettarlığını cömertçe göstereceğini biliyorum. Daha iyi olduğunda belediye başkanının bu konu hakkında sizinle konuşacağından eminim. Ama ben meclisteyim ve sizi temin ederim ki teklifi desteklenecek."

"Teşekkürler, Lainie. Bunu unutmayacağım."

"O hâlde kalabilir misiniz?"

"Ben mi?" Şaşkınlıkla çayına bakakaldı. Lainie'nin dave-

tinin direkt kendisine olabileceği aklına dahi gelmemişti. Güzel, sağlıklı halkıyla Dağyamacı, hayatı boyu sıkı çalışmış bir şifacının yerleşeceği, öğretme arzusu olmayan birisinin dinleneceği türden bir yerdi. "Hayır, ben yapamam. Sabahleyin ayrılıyorum. Ama eve döndüğümde diğer şifacılara teklifinizden bahsedeceğim."

"Kalmak istemediğinizden emin misiniz?"

"Kalamam. Böylesi bir konumu kabul edecek kıdeme sahip değilim."

"Yarın mı gitmeniz gerekiyor?"

"Evet. Dağyamacı'nda yapılacak pek fazla iş yok. Hepiniz fazlasıyla sağlıklısınız." Yılan sırıttı.

Lainie hızlıca gülümsedi fakat ses tonu ciddi kaldı. "Konakladığınız yer yüzünden... işinize daha uygun bir yer ihtiyacından dolayı gidiyorsanız," dedi tereddüt ederek, "hanım size her zaman açık."

"Teşekkürler. Daha uzun kalacak olsaydım buraya yerleşirdim. Belediye başkanının... misafirperverliğini suiistimal etmek istemezdim. Ama gerçekten gitmem de gerekiyor."

Yeniden gülümseyen Lainie'ye kısaca baktı. Birbirlerini anlamışlardı.

"Gece kalacak mısınız?" diye sordu Lainie. "Yorgun olmalısınız ve yolunuz da uzun."

"Ah, keyifli bir yol," dedi Yılan. "Rahatlatıcı."

Yılan atını kararmış sokaklardan geçerek belediye başkanının konutuna doğru sürerken Çevik'in toynaklarının ritmik sesi rüyalarına dalması için zemin oluşturuyordu. Kısrak ilerlerken Yılan uyukladı. O gece bulutlar yüksekte ve inceydi; küçülen ay taşların üzerine gölgeler düşürüyordu.

Yılan aniden kaldırımda çizme topuklarının gıcırtısını duydu. Çevik ürkerek hızla sola doğru döndü. Dengesini kaybeden Yılan eyer kaşına ve atın yelesine çaresizce elini atarak kendini geri çekmeye çalıştı. Birisi onu gömleğinden

yakaladı ve asılarak onu aşağı sürükledi. Yılan bir elini bırakarak saldırgana vurdu. Yumruğu sert kumaşı sıyırıp geçti. Tekrar vurdu ve bu sefer tutturdu. Adam bir homurtuyla onu bıraktı. Yılan, kendini Çevik'in üstüne sürükleyerek kısrağın böğrünü tekmeledi. Çevik ileri atıldı. Saldırgan hâlâ eyere tutunuyordu. Yılan adamın, ayakta kalmaya çalışırken çizmelerinin sürtünme sesini duyabiliyordu. Eyeri kendine doğru çekiyordu. Adam kavrayışını kaybederken eyer sarsılarak aniden düzeldi.

Fakat bir an sonra Yılan kısrağı dizginledi. Yılan çantası gitmişti.

Yılan Çevik'i döndürdü ve kaçan adamın ardından dörtnala koşturdu.

"Dur!" diye bağırdı Yılan. Çevik'i adamın üzerine sürmek istemiyordu fakat o da dinlemiyordu. Adam bir ata ve sürücüsüne göre fazla dar bir sokağa dalabilir, Yılan da atından inip onu takip edene kadar adam kaybolabilirdi.

Yılan eğildi, adamın giysisini yakaladı ve kendini adamın üzerine attı. Birbirlerine dolanarak sertçe yere düştüler. Düşerken adam döndü ve Yılan taş döşeli yola adamın ağırlığıyla hızla çarptı. Adam kaçmaya uğraşırken bir şekilde onu sıkıca tutmayı başardı ve nefes almaya çalıştı. Ona çantayı bırakmasını söylemeye çalışıyordu ama henüz konuşamıyordu. Adam ona vurmaya çalışıyordu, Yılan alnı boyunca, saç çizgisinde keskin bir acı hissetti. Yılan geri vurdu ve sokakta yuvarlanarak boğuştular. Yılan çantasının taş üstündeki sürtünme sesini duydu: Hücum ederek çantayı kaptı ve kukuletalı adam da aynısını yaptı. İçeriden Kum'un öfkeli çıngırak sesleri gelirken çantayı çekiştirerek çocuklar gibi mücadele ettiler.

"Bırak onu!" diye haykırdı Yılan. Hava daha da kararıyordu ve zar zor görebiliyordu. Kafasını vurmadığını biliyordu, sersemlememişti. Gözlerini kırpıştırdı ve dünya etrafında döndü. "İşine yarayacak bir şey yok onda!"

Adam çaresizlik içinde inleyerek çantayı kendine doğru çekti. Yılan bir an için teslim oldu, hemen ardından çantayı geri kaptı ve salıverdi. Bu basit numaranın işe yaradığına o kadar şaşırdı ki arkaya doğru düşerek kalçası ve dirseğinin üzerine oturdu, sonra da tam acımayan ama çarptığı için kolunda karıncalanma yapan dirseği yüzünden ciyakladı. Tekrar ayağa kalkamadan saldırgan sokağın aşağısına doğru kaçtı.

Yılan dirseğini böğrüne doğru tutarak ve diğer eliyle çantanın sapına sıkıca yapışarak ayaklandı. Kavga sürerken o eli-ni pek kullanmamıştı. Yüzünü sildi, gözlerini kırpıştırdı ve görüşü berraklaştı. Kafatası derisindeki bir kesikten dolayı gözlerinde kan vardı. Bir adım atınca acıyla yüzünü buruşturdu; sağ dizini yaralamıştı. Gergin bir biçimde burnundan soluyan ama kendini geri çekmeyen kısrağa doğru topallayarak gitti. Yılan onu okşadı. O gece bir daha at veya herhangi bir şeyi kovalamaya niyeti yoktu. İyi olduklarından emin olmak için Sis ve Kum'u serbest bırakmak istiyordu fakat bunun, kısrağın hoşgörü sınırını zorlayacağını bildiğinden Yılan çantasını yeniden eyere bağladı ve tekrar atına bindi.

Yılan kısrağı karanlıkta önlerinde aniden belli belirsiz görünen ahırın karşısında durdurdu. Heyecanlı ve sersemlemiş hissediyordu. Fazla kan kaybetmemiş ve saldırgan ona sarsıntı geçirtecek kadar sert vurmamış olsa da kavganın yarattığı adrenalinin etkisi geçmiş ve Yılan'ın enerjisini tüketmişti.

Soluklandı. "Ahır görevlisi!"

Kısa bir süre kimse cevap vermedi, sonra beş metre yukarısındaki tavan arasının kapısı rayları üzerinde gümbürtüyle açıldı.

"Burada değil, hanımım," dedi Melissa. "Şatoda uyuyor. Ben yardım edebilir miyim?"

Yılan başını kaldırıp baktı. Melissa ay ışığından uzakta, gölgede duruyordu.

"Seni uyandırmayacağımı ummuştum..."

"Hanımım, ne oldu böyle? Her yeriniz kanıyor!"

"Hayır, kanama durdu. Bir kavgaya karıştım. Tepeden yukarı benimle gelsen sorun olur mu? Çıkarken arkama oturabilirsin ve inerken de Çevik'i sürersin."

Melissa halatlı bir makaranın iki tarafını kavradı ve kendini hızlıca aşağı kaydırdı. "Benden ne isterseniz yaparım, hanımım," dedi usulca.

Yılan aşağı uzandı ve Melissa onun elini tutarak arkasına atladı. Yılan'ın bildiği dünyada bütün çocuklar çalışırdı fakat onunkini kavrayan el, on yaşındaki çocuğun eli, ağır iş yapan bir yetişkininki kadar nasırlı, pürüzlü ve sertti.

Yılan bacaklarını Çevik'in böğrüne yapıştırdı ve kısrak yoldan yukarı fırladı. Melissa eyerin arka kaşına tutundu, kendini dengede tutmak için rahatsız ve tuhaf bir yoldu. Yılan arkaya uzandı ve çocuğun ellerini çekerek kendi beline doladı. Melissa, Gabriel kadar gergin ve çekingendi, Yılan Melissa'nın, birisinin ona şefkatle dokunmasını Gabriel'den daha uzun bir süre bekleyip beklemediğini merak etti.

"Ne oldu?" diye sordu Melissa.

"Birisi beni soymaya çalıştı."

"Hanımım, bu korkunç. Dağyamacı'nda kimse kimseyi soymaz."

"Ama birisi beni soymaya çalıştı. Yılanlarımı çalmaya çalıştı."

"Bir çıldırmış olmalı," dedi Melissa.

Yılan farkına vardığı an tüyleri diken diken oldu. "Ah, tanrılar aşkına," dedi. Saldırganının giydiği çöl giysisini hatırladı, Dağyamacı'nda pek görülen bir giysi değildi. "Öyleydi."

"Ne?"

"Çıldırmış. Hayır, çıldırmış değil. Bir çıldırmış beni bu

kadar uzağa takip etmez. Bir şey arıyor ama ne? Bende kimsenin isteyeceği bir şey yok. Yılanlar sadece şifacıların işine yarar."

"Belki de Çevik'tir, hanımım. İyi bir at, ayrıca daha önce hiç bu kadar havalı bir eyer takımı görmemiştim."

"Çevik bana verilmeden önce kampımı harap etmişti."

"O hâlde gerçekten çıldırmış bir çıldırmış," dedi Melissa. "Kimse bir şifacıyı soymaz."

"Keşke insanlar bana bunu söyleyip durmasalar," dedi Yılan. "Eğer beni soymak istemiyorsa ne istiyor?"

Melissa, Yılan'ın belini kavrayışını sıkılaştırdı ve kolu Yılan'ın bıçağının sapına sürtündü.

"Onu neden öldürmediniz?" diye sordu. "Ya da en azından iyice bıçaklamadınız?"

Yılan pürüzsüz kemik sapa dokundu. "Bunu düşünmedim bile," dedi. "Bıçağımı kimseye karşı kullanmadım." Aslında kullanıp kullanamayacağını merak etti. Melissa cevap vermedi.

Çevik yolu tırmandı. Çakıl taşları toynaklarından sekiyor ve kayalığın dik tarafından aşağı takırdayarak düşüyordu.

"Sincap uslu durdu mu?" diye sordu nihayet Yılan.

"Evet, hanımım. Ayrıca artık hiç aksamıyor.

"Bu güzel."

"Sürmesi de eğlenceli. Onun gibi çizgili bir at daha önce görmemiştim."

"Şifacı olarak kabul edilmeden önce özgün bir şey yapmam gerekiyordu, ben de Sincap'ı yaptım," dedi. "Daha önce kimse o geni yalıtmamıştı." Bahsettiği şey hakkında Melissa'nın hiç fikri olmayacağını fark etti; kavganın kendisini düşündüğünden fazla etkileyip etkilemediğini merak etti.

"Onu yaptınız mı?"

"Ben... bir ilaç yaptım... sahip olduğu renkte doğmasını

sağlayacak bir ilaç. Yılanları değiştirmek üzerine çalışmak için yeterince iyi olduğumu kanıtlamak üzere canlı bir varlığı ona zarar vermeden değiştirmek zorundaydım. Böylelikle daha fazla hastalığı tedavi edebiliriz."

"Keşke ben de böyle bir şey yapabilseydim."

"Melissa, yanma dahi yaklaşmayacağım atları sürebiliyorsun."

Melissa bir şey demedi.

"Sorun nedir?"

"Jokey olacaktım,"

Ufak ve zayıf bir çocuktu, muhtemelen her şeyi sürebilirdi. "O hâlde neden..." Yılan kendi sözünü yarıda bıraktı çünkü Melissa'nın Dağyamacı'nda neden jokey olamayacağını anlamıştı.

Çocuk nihayet konuştu, "Belediye başkanı jokeylerin, atlarının olduğu kadar güzel olmasını istiyor."

Yılan Melissa'nın elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Üzgünüm."

"Burası iyi, hanımım."

Bahçenin ışıkları onlara ulaştı. Çevik'in toynakları taşta takırdadı. Melissa kısrağın sırtından indi.

"Melissa?"

"Merak etmeyin, hanımım, atınızı götüreceğim. Hey!" diye seslendi. "Kapıyı açın!"

Yılan atından yavaşça indi ve yılan çantasını eyerden çözdü. Vücudu çoktan tutulmuştu ve rahatsız olan dizinin ağrısı şiddetlenmişti.

Konutun kapısı açıldı ve gece giysileri içindeki bir hizmetkâr aralıktan dışarı baktı. "Kim var orada?"

"Yılan Hanımım geldi," dedi karanlığın içinden Melissa. "Yaralanmış."

"Ben iyiyim," dedi Yılan fakat hizmetkâr şoke olmuş bir nidayla arkasını dönerek yardım çağırdı ve sonra da koşarak bahçeye çıktı.

"Onu neden içeri getirmediniz?" Yılan'a destek olmak için elini uzattı. Yılan da onu kibarca reddetti. Başkaları da koşarak dışarı geldi ve Yılan'ın etrafında toplandı.

"Gel de atı al, seni ahmak çocuk!"

"Onu rahat bırakın!" dedi sert bir biçimde Yılan." Teşekkürler, Melissa."

"Rica ederim, hanımım."

Yılan kemerli hole girdiği sırada Gabriel de kavisli dev merdivenden gürültüyle inerek aşağı geldi. "Yılan, sorun nedir? - Aman tanrılarım, neler oldu?"

"Ben iyiyim," dedi yeniden. "Beceriksiz bir hırsızla kavgaya tutuştum sadece." Bundan daha fazlasıydı elbette. Artık bunu biliyordu.

Hizmetkârlara teşekkür etti ve Gabriel'le birlikte yukarıya, güney kulesine çıktı. Yılan Sis ve Kum'u kontrol ederken Gabriel huzursuz ve tedirgin bir biçimde ayakta bekledi zira Yılan'ın önce kendiyle ilgilenmesi konusunda ısrar etmişti.

İki yılan da zarar görmemişti, bu yüzden Yılan onları bölmelerinde bıraktı ve banyoya gitti.

Aynada kendine şöyle bir baktı: Yüzü kanla kaplıydı ve saçı keçe gibi kafasına yapışmıştı. Mavi gözleri dalgınca kendine baktı.

"Neredeyse öldürülüyormuşsun gibi görünüyorsun." Gabriel suyu açtı ve lifle havlu getirdi.

"Öyle görünüyorum, değil mi?"

Gabriel, Yılan'ın alnı boyunca saç çizgisine kadar açılmış yaraya hafifçe dokundu. Yılan kenarlarını aynada görebiliyordu: Parmak eklemlerinden ziyade bir yüzüğün kenarıyla açılmış olması gereken yüzeysel, ince bir kesikti.

"Belki de uzansan iyi olur."

"Kafa yaraları hep böyle kanar," dedi Yılan. "Göründüğü kadar kötü değil." Kendine kısaca baktı ve hüzünle güldü. "Yeni gömlekler hiçbir zaman rahat değildir ama bu da eskitmek için zor bir yol." Omzu ve dirseği parçalanmış ve panto-

lonunun sağ dizi kaldırım taşlarına düştüğünden yırtılmıştı; kumaşın her yeri pislenmişti. Vücudunda oluşan bereleri deliklerden görebiliyordu.

"Sana başka bir tane getireceğim," dedi Gabriel. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Dağyamacı'nda neredeyse hiç hırsızlık olmaz. Ayrıca herkes senin şifacı olduğunu biliyor. Kim bir şifacıya saldırır?"

Yılan kumaşı onun elinden aldı ve kesiği temizlemeyi bitirdi. Gabriel fazla nazikçe temizlemişti; Yılan yaranın, pisliğin ve kumun üzerine kabuk bağlamasını istemiyordu.

"Dağyamacı'ndan kimse bana saldırmadı," dedi.

Gabriel kurumuş kanın cildine yapıştırdığı kumaşı çözmek için pantolonunun dizini süngerle temizledi. Yılan ona çıldırmıştan bahsetti.

"En azından bizim halkımızdan biri değildi," dedi Gabriel. "Ayrıca bir yabancıyı bulmak daha kolay olacak."

"Belki de öyledir." Fakat çıldırmış, çöl insanlarının arayışından kaçmayı başarmıştı; kasabada ise saklanacak daha fazla yer vardı.

Yılan ayağa kalktı. Dizi gittikçe daha çok acıyordu. Aksayarak büyük küvete gitti ve suyu çok sıcakta açtı. Gabriel kalan giysilerini çıkarmasına yardım etti ve Yılan ağrılarını suda hafifletirken yanında oturdu. Olanlara kızmıştı, yerinde huzursuzca kıpırdanıp duruyordu.

"Çıldırmış sana saldırdığında neredeydin? Kasaba muhafızlarını aramaya göndereceğim."

"Ah, Gabriel, bu gecelik boş ver. En az bir saat oldu - çoktan gitmiştir. Tüm yapacağın insanları sıcak yataklarından kaldırıp kasabada koştururken diğer insanları da sıcak yataklarından kaldırmak olacak."

"*Bir şey* yapmak istiyorum."

"Biliyorum. Ama şimdilik yapacak bir şey yok." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

"Gabriel," dedi birkaç dakikalık sessizliğin ardından, aniden, "Melissa'ya ne oldu?"

Yılan ona bir göz attı; Gabriel kaşlarını çatmıştı.

"Kim?"

"Melissa. Yanık izleri olan küçük ahır yardımcısı. On ya da on bir yaşında ve saçı da kızıl."

"Bilmiyorum – onu gördüğümü sanmıyorum."

"Senin için atını sürüyor."

"Atımı mı sürüyor! On yaşında bir çocuk mu? Bu çok saçma."

"Bana sürdüğünü söyledi. Yalan söyler gibi bir hâli yoktu."

"Belki de Ras atımı otlağa götürürken sırtında oturuyordur. Buna bile izin vereceğini sanmıyorum ya. Ras onu süremiyor – çocuk nasıl yapsın?"

"Pekâlâ, boş ver," dedi Yılan. Belki de Melissa sadece onu etkilemek istemişti; çocuk hayal dünyasında yaşıyorsa hiç şaşırmazdı. Fakat Yılan, Melissa'nın iddiasını hafife alarak aklından çıkaramayacağını fark etti. "Bu önemli değil," dedi Gabriel'e. "Nasıl yandığını merak ettim."

"Bilmiyorum."

Tükenmiş olan Yılan banyoda daha uzun süre kalırsa uyuyakalacağını hissederek kendini zorlayıp küvetten çıktı. Gabriel sırtına büyük bir havlu sardı ve hâlâ ağrısı olduğu için sırtıyla bacaklarını kurulamasına yardım etti.

"Ahırda yangın çıkmıştı," dedi aniden. "Dört ya da beş yıl önceydi. Ama kimsenin yaralanmadığını sanıyordum. Ras atların çoğunu dışarı çıkarmıştı."

"Melissa benden saklandı," dedi Yılan. "Dört yıldır saklanıyor olabilir mi?"

Gabriel bir an sessiz kaldı. "Eğer yaraları varsa..." Huzursuzca omuz silkti. "Bu şekilde düşünmek hoşuma gitmiyor ama üç yıldır neredeyse herkesten saklanıyorum. Sanırım bu mümkün."

Yatak odasına dönmesine yardım etti ve aniden tuhaf his-

sederek hemen girişte durdu. Yılan istemeden de olsa onu yine tahrik etmekten geri kalmadığını birdenbire fark etti. O gece onu yatağına davet edebilmeyi isterdi; arkadaşlık etmesi hoşuna giderdi. Fakat bitip tükenmişti. O an seks, hatta şefkat için bile enerjisi yoktu ve bütün gece yanında hiçbir şey yapmadan yatmasını bekleyerek onu daha da fazla tahrik etmek istemiyordu.

"İyi geceler, Gabriel," dedi. "Keşke dün geceyi tekrar yaşayabilseydik."

Gabriel, Yılan'ın yaralı ve yorgun olduğunu bilmesine rağmen hayal kırıklığıyla birlikte hayal kırıklığına uğradığını fark etmenin getirdiği mahcubiyeti de güzelce kontrol etti. Birbirlerine sadece iyi geceler öpücüğü verdiler. Yılan aniden arzularının kabardığını hissetti. Ondan kalmasını istemekten kaçınmasının tek nedeni, o akşam yaşadığı fiziksel ve duygusal stresten sonra sabah nasıl hissedeceğini biliyor olmasıydı. Beden ve zihninin daha da çaba sarf etmesi, zevk verici bile olsa, durumunu kötüleştirirdi.

"Kahretsin," dedi Yılan, Gabriel geri adım attığında. "Şu çıldırmışın bana olan borcu artıyor."

Bir ses Yılan'ı derin, bitap uykusundan uyandırdı. Larril'in belediye başkanıyla ilgili geldiğini düşündü fakat kimse konuşmadı. Koridordan gelen ışık bir an odayı aydınlattı, ardından kapı kapandı ve tekrar karanlık çöktü. Yılan kıpırdamadan yattı. Melissa'nın bıçağı hakkında söylediklerini hatırlayarak kendini savunmaya hazırlanırken kalbinin atışını duyabiliyordu. Kamp kurduğunda bıçağı her zaman yanında olurdu, gerçi belediye başkanının şatosunda uyurken saldırıya uğramayı yolculuk ederken olduğundan daha fazla beklemiyordu. Fakat o gece kemeri ve bıçağı, onları bıraktığı zeminde ya da belki de banyoda duruyordu. Hatırlamıyordu. Başı ağrıyor, dizi acıyordu.

Neler düşünüyorum böyle, diye meraklandı. Bıçakla nasıl dövüşülür, onu bile bilmiyorum.

"Yılan Hanımım?" Ses o kadar kısıktı ki belli belirsiz duydu.

Dönerek aniden dimdik oturan Yılan tamamen uyandı, refleks olarak sıkılan yumruğu gevşedi.

"Ne... Melissa?"

"Evet, hanımım."

"Tanrılara şükür konuştun - neredeyse sana vuracaktım."

"Özür dilerim. Sizi gerçekten uyandırmak istemedim. Ben sadece... emin olmak istedim..."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır ama iyi olup olmadığınızdan emin değildim. Burada, yukarıda hep ışıkları görüyorum ve çok geç olana kadar kimsenin yatağa gitmediğini düşündüm. Belki birisine sorarım dedim. Sadece... soramadım. Gitsem iyi olacak."

"Hayır, bekle." Yılan'ın gözleri karanlığa daha da alışınca Melissa'nın siluetini, kızıl saçında güneşten rengi açılmış yerlere vuran kısık ışığın gölgesini seçebildi; samanla temiz atların hoş kokusunu da alabiliyordu.

"İyi olup olmadığımı sormak için bütün o yolu gelmen çok hoş." Melissa'yı yakınına çekti, öne eğildi ve onu alnından öptü. Kalın bukleli perçemleri altlarındaki yara dokusunun çarpıklığını tamamen gizleyemiyordu.

Melissa kaskatı kesildi ve uzaklaştı. "Bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsunuz?"

"Melissa, canım..." Yılan elini uzattı ve Melissa onu durduramadan ışığı açtı. Çocuk başını çevirdi. Yılan onu omuzlarından tuttu ve yüz yüze gelene kadar kibarca döndürdü. Melissa ona bakmadı.

"Senden hoşlanıyorum. Hoşlandığım insanlara her zaman dokunurum. Eğer onlara bir şans verirsen diğer insanlar da senden hoşlanır."

"Ras böyle demiyor. Dağyamacı'ndaki kimsenin çirkinlere bakmak istemediğini söylüyor."

"Pekâlâ, bence Ras nefret dolu bir insan ve bence senin herkesten korkmanı sağlamak için başka nedenleri var. Yaptığın işlerden kendine pay çıkarıyor, değil mi? Atları evcilleştiren ve onları süren kendisiymiş gibi davranıyor."

Melissa omuz silkerken başı öne eğikti, böylece yara izi daha az görünüyordu.

"Bir de yangın var," dedi Yılan. "Gerçekte neler oldu? Gabriel diyor ki atları Ras kurtarmış ama yaralanan sensin."

"Herkes sekiz yaşındaki küçük bir çocuğun atları yangından kurtaramayacağını biliyor," dedi Melissa.

"Ah, Melissa..."

"Umurumda değil!"

"Değil mi?"

"Yaşayacak bir yerim var. Yiyecek yemeğim var. Atlarla kalabiliyorum, onlar umursamıyor..."

"Melissa, tanrılar aşkına! Neden burada kalıyorsun? İnsanların yemek ve uyuyacak bir yerden fazlasına ihtiyacı vardır!"

"Gidemem. Henüz on dört değilim."

"Ona bağlı olduğunu mu söyledi? Dağyamacı'nda bağlanma yasak."

"Ben köle değilim," dedi sinirli bir biçimde Melissa. "On iki yaşındayım. Kaç yaşında olduğumu düşündünüz?"

"Yaklaşık on iki olduğunu düşünmüştüm," dedi Yılan, aslında Melissa'nın çok daha genç olduğunu düşündüğünü itiraf etmek istemedi. "Bu neyi değiştirir ki?"

"On iki yaşındayken istediğiniz yere gidebiliyor muydunuz?"

"Evet, elbette gidebiliyordum. Ayrılmak istemediğim bir yerde bulunacak kadar şanslıydım ama gidebilirdim de."

Melissa gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi. "Pekâlâ... burası

farklı. Eğer giderseniz, vasiniz arkanızdan gelir. Bunu bir kez yaptım ve bu oldu."

"Ama neden?"

"Çünkü saklanamıyorum," dedi öfkelenerek Melissa. "İnsanların umursamayacağını düşündüm ama beni geri götürebilsin diye Ras'a nerede olduğumu söylediler—"

Yılan uzanıp Melissa'nın eline dokundu. Melissa sessizliğe gömüldü.

"Üzgünüm," dedi Yılan. "Demek istediğim bu değildi. İstemediğin bir yerde seni kalmaya zorlama hakkını onlara ne veriyor? Neden saklanmak zorunda kaldın? Sadece ödemeni alıp istediğin yere gidemez miydin?"

Melissa tiz bir sesle güldü. "Ödemem! Çocuklara ödeme yapılmaz. Ras benim koruyucum. O ne derse yapmak zorundayım. Onunla kalmam gerekiyor. Kanun böyle."

"Bu korkunç bir kanun. Ras'ın sana zarar verdiğini biliyorum - kanun onun gibi biriyle kalmana müsaade etmemeli. İzin ver, belediye başkanıyla konuşayım, belki de o bunu düzeltebilir ve sen de ne istersen yapabilirsin."

"Hanımım, hayır!" Melissa kendini yatağın kenarına atarak diz çöktü ve çarşafları sıkıca tuttu. "Beni başka kim kabul eder? Kimse! Beni onunla bırakırlar ama onun hakkında kötü şeyler de söyletirler. Sonra da o, o daha da kötü davranır. Lütfen hiçbir şeyi değiştirmeyin!"

Yılan onu kaldırdı ve kollarını ona sardı fakat Melissa büzüştü ve Yılan'ın kucaklamasından kaçındı, sonra da Yılan onu bırakırken eli kürekkemiğine denk gelince nefesi kesilerek aniden kendini geri çekti.

"Melissa, ne oldu?"

"Hiçbir şey!"

Yılan Melissa'nın gömleğinin eteğini yukarı kaldırdı ve sırtına baktı. Bir deri parçası ya da ince bir dalla dövülmüştü: Can yakıcı fakat kan akıtmayacak, Melissa'nın da çalışmasına engel olmayacak bir şeydi.

"Nasıl..." Yılan duraksadı. "Ah, kahretsin. Ras bana kızdı, değil mi? Onu azarladım ve senin başını derde soktum, değil mi?"

"Yılan Hanımım, o vurmak istediğinde vurur. Bunu planlamaz. Ben ya da atlar, fark etmiyor." Kapıya göz atarak geri adım attı.

"Gitme. Bu gece burada kal. Yarın yapacak bir şey düşünürüz."

"Hayır, lütfen, hanımım, sorun değil. Boş verin. Tüm hayatımı burada geçirdim. Nasıl idare edeceğimi biliyorum. Bir şey yapmayın. Lütfen. Gitmem gerekiyor."

"Bekle..."

Fakat Melissa odadan sessizce çıktı. Kapı arkasından kapandı. Yılan yataktan kalkıp sendeleyerek arkasından gidene dek Melissa merdivene giden yolu yarılamıştı bile. Yılan kapı pervazından destek alarak koridora doğru eğildi. "Bunu konuşmamız lazım!" diye seslendi fakat Melissa merdivenden aşağı sessizce koştu ve ortadan kayboldu.

Yılan konforlu yatağına aksayarak döndü, sıcak örtülerinin altına girdi ve ışığı söndürdü, bir yandan da karanlık ve soğuk gecede dışarıda olan Melissa'yı düşünüyordu.

Yavaşça uyanan Yılan kıpırdamadan yattı ve gün boyu uyuyabilmeyi diledi. O kadar nadir hastalanırdı ki rahatsızlandığında ağırdan alma konusunda zorlanırdı. Gabriel'in babasına verdiği acımasız dersler göz önüne alındığında, kendi tavsiyelerini dinlemezse kendini gülünç duruma düşürürdü. Yılan iç geçirdi. Bütün gün harıl harıl çalışabilirdi; yürüyerek ya da at sırtında uzun yolculuklar yapabilirdi ve kendini kötü hissetmezdi. Fakat öfke, adrenalin ve kavganın şiddeti ona karşı birleşmişti.

Yavaş hareketlerle kendini toparladı. Derin bir soluk aldı ve donup kaldı. Sağ dizindeki, eklem romatizmasının olduğu

yerdeki ağrı keskinleşmişti. Dizi şişmiş, kaskatı kesilmiş ve ağrı tüm eklemlerine yayılmıştı. Ağrılara alışkındı. Fakat o gün ilk defa korkunç bir sancı sağ omzuna yayılıyordu. Sırtüstü uzandı. O gün kendini yolculuk etmeye zorlarsa, çölde bir yerde daha uzun süre yatağa çakılıp kalabilirdi. Gerektiğinde acıyı görmezden gelebiliyordu fakat bunun için çok fazla enerji harcaması gerekiyordu ve sonrasında karşılığını ödemesi gerekiyordu. O anda vücudunun harcayabileceği fazladan enerjisi yoktu.

Kemerini nerede bıraktığını hâlâ hatırlayamıyordu, düşününce gece onu neden aradığını da hatırlayamıyordu – Yılan, Melissa'yı hatırlayarak aniden yatakta doğruldu ve neredeyse haykıracaktı. Fakat vicdan azabı, vücudunun itirazları kadar güçlüydü. Bir şey yapması gerekiyordu. Buna rağmen Ras'la yüzleşmesinin genç arkadaşına bir faydası olmazdı. Yılan bunu zaten denemişti. Ne yapabileceğini bilmiyordu. O an banyoya dahi gidip gidemeyeceğinden emin değildi.

En azından o kadarını başardı. Kemer çantası da oradaydı, kemeri ve bıçağıyla birlikte düzgünce bir kancaya asılmıştı. Hatırladığı kadarıyla tüm eşyalarını nereye attıysa orada bırakmıştı. Biraz mahcup hissetti zira genelde bu kadar dağınık değildi.

Alnı morarmıştı ve uzun, sığ kesiği kalın bir kabuk bağlamıştı: Bununla ilgili yapılacak bir şey yoktu. Yılan kemer çantasından aspirini aldı, yüksek bir doz içti ve aksayarak yatağa döndü. Uyumayı beklerken, yaşlandıkça eklem romatizması nöbetlerinin sıklığının ne kadar artacağını merak etti. Bu nöbetler kaçınılmazdı fakat iyileşebileceği böylesi konforlu bir yere sahip olmak kaçınılmaz değildi.

Tekrar uyandığında güneş ince, gri bulutların arkasında yükselerek kızıl renge bürünmüştü. Kulakları aspirin yüzünden belli belirsiz çınlıyordu. Denemek için yavaşça sağ dizini

kırdı, daha esnek olduğunu ve daha az acıdığını fark edince rahatladı. Onu uyandıran kararsız tıklamayı yeniden duydu.

"İçeri gelin."

Gabriel kapıyı açtı ve iç kısmına yaslandı.

"Yılan, iyi misin?"

"Evet, gelsene."

Gabriel içeri girerken Yılan doğruldu.

"Seni uyandırdıysam üzgünüm ama birkaç kez içeri baktım, kıpırdamıyordun bile."

Yılan yatak örtülerini kenara çekti ve ona dizini gösterdi. Şişliğin büyük kısmı inmişti fakat iyileşmediği açıkça belliydi, berelerse siyah ve mor renk almıştı.

"Aman tanrılarım," dedi Gabriel.

"Sabaha daha iyi olur," dedi Yılan. Yana kaydı, böylece Gabriel yanma oturabildi. "Sanırım daha kötü olabilirdi."

"Bir keresinde dizimi burkmuştum ve bir hafta boyunca kavuna dönmüştü. Yarına mı diyorsun? Şifacılar hızlı iyileşiyor olmalı."

"Dün gece dizimi burkmadım, sadece zedeledim. Şişmenin sebebi daha ziyade eklem romatizması."

"Eklem romatizması mı? Hiç hastalanmadığını sanmıştım."

"Bulaşıcı hastalıkları kapmıyorum. Daha kötü bir şey olmadığı sürece şifacıların her zaman eklem romatizması olur." Yılan omuz silkti. "Sana anlattığım bağışıklıklar yüzünden böyle. Bazen biraz bozuluyor ve onları oluşturan aynı maddeye saldırıyorlar." Şifacıların meyilli oldukları gerçekten ciddi hastalıkları tasvir etmek için bir sebep görmüyordu. Gabriel ona kahvaltı getirmeyi teklif etti ve Yılan da şaşırarak acıktığını fark etti.

Yılan gününü sıcak banyo yapıp yatakta uzanarak ve fazla aspirin almaktan uyuyarak geçirdi. En azından onun üzerinde-

ki etkisi böyleydi. Ara ara Gabriel gelip bir süre onunla oturuyor, Larril bir tepsi getiriyor, Brian belediye başkanının nasıl olduğuyla ilgili bilgi veriyordu. Gabriel'in babasının, ayağa kalkmaya çalıştığı geceden bu yana Yılan'ın bakımına ihtiyacı olmamıştı; Brian, Yılan'dan çok daha iyi bir hemşireydi.

Gitmek, vadiyi ve sonraki dağ sıralarını geçmek, şehre olan yolculuğuna başlamak için sabırsızlanıyordu. Şehrin olasılıkları onu büyülüyordu. Belediye başkanının şatosundan ayrılmak için de sabırsızlanıyordu. Hiç olmadığı kadar, hatta şifacıların merkezinde dahi olmadığı kadar rahattı. Buna rağmen konut, yaşamak için pek hoş bir yer değildi: Orayla haşır neşir olmak, insanlar arasındaki duygusal gerginlikleri daha açık algılamasını sağlamıştı. Fazla bina vardı ve yeterince büyük bir aile yoktu; aşırı güç vardı ve buna karşı korunma yoktu. Belediye başkanı gücünü kendine saklıyordu, başkasına devretmiyordu ve Ras gücünü kötüye kullanıyordu. Yılan ne kadar gitmek istese de Melissa için bir şeyler yapmadan nasıl gidebileceğini bilmiyordu. Melissa...

Belediye başkanının bir kütüphanesi vardı ve Larril Yılan'a birkaç kitap getirmişti. Okumayı denedi. Normalde günde birkaç kitap okur bitirirdi, tam olarak tadını çıkaramayacak kadar hızlı okurdu. Fakat bu sefer canı sıkılmıştı, huzursuzdu, dikkati dağınıktı ve rahatsızdı.

Öğleden sonranın ortalarında Yılan kalktı ve aksayarak pencerenin yanındaki bir sandalyeye gitti, buradan vadiyi izleyebiliyordu. Sohbet edebileceği Gabriel yanında değildi, çıldırmışın tasvirini yapmak için Dağyamacı'na gitmişti. Birisinin çıldırmışı bulacağını ve ona yardım edilebileceğini umuyordu. Önünde uzun bir yolculuk vardı ve durmadan takipçisi hakkında endişelenmek zorunda kalma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu. Yılın bu mevsiminde şehre giden bir kervan bulamazdı; ya yalnız yolculuk edecekti ya da gitmeyecekti.

Grum'ın kış boyunca kasabasında kalmasını teklif etmesi artık daha çekici geliyordu. Fakat yılın yarısını, kendini affettirip affettiremeyeceğini bilmeden, mesleğini tamamıyla icra edemeden geçirme fikri dayanılır gibi değildi. Ya şehre gidecekti ya da şifacıların merkezine dönerek öğretmenlerinin hükmünü kabul edecekti.

Grum. Eğer Yılan, çocuğu Dağyamacı'ndan kurtarabilirse, Melissa belki de ona gidebilirdi. Grum ne güzeldi ne de fiziksel güzelliğe takıntısı vardı; Melissa'nın yara izleri onu tiksindirmezdi.

Fakat Grum'a mesaj göndermek ve cevap almak günler sürerdi zira kasabası oldukça kuzeydeydi. Grum'ı, böylesi bir sorumluluğu almasını isteyecek kadar iyi tanımadığını da Yılan kendine itiraf etmek zorunda kaldı. İç geçirdi ve parmaklarıyla saçını tararken sorunun bilinçaltının derinlerine gömülüp bir rüya gibi çözülmüş olarak gün yüzüne çıkmasını diledi. Odadaki bir şey ona ne yapması gerektiğini söyleyecekmiş gibi etrafına bakındı.

Pencerenin yanındaki masada bir sepet meyve, kurabiye dolu bir tabak, peynir ve küçük etli böreklerin olduğu bir tepsi vardı. Belediye başkanının çalışanları, hastalara bakarken fazlasıyla cömertti; uzun gün boyunca Yılan'ın yemekleri bekleme ya da onlar için sabırsızlanmaya fırsatı dahi olmamıştı. Gabriel, Larril, Brian ve yatağı yapmaya, pencereleri temizlemeye, kırıntıları süpürmeye gelen diğer hizmetkârlara (konutu idare etmek ve Gabriel'le babasına hizmet etmek için kaç kişinin çalıştığına dair hâlâ bir fikri yoktu, ne zaman yeni bir isim öğrense, yeni bir yüz beliriyordu) yiyeceklerden yemeleri için ısrar ediyordu fakat tabakların çoğu hâlâ neredeyse doluydu.

Yılan gayriihtiyari sepeti boşaltarak içinde yalnızca en sulu meyveleri bıraktı, sonra da peçeteye sarılı kurabiye, peynir ve etli böreklerle yeniden doldurdu. Bir not yazmaya baş-

ladı, fikrini değiştirdi ve bir parça kâğıdın üzerine kıvrılmış bir yılan çizdi. Katladığı kâğıdı yiyecek yığınlarının arasına sıkıştırdı ve hepsinin üzerini bir peçeteyle örttü, sonra da zili çaldı.

Genç bir oğlan belirdi -yine daha önce karşılaşmadığı bir hizmetkârdı- ondan sepeti ahıra götürmesini ve Sincap'ın bölmesinin yukarısındaki tavan arasına koymasını istedi. Oğlan en fazla on üç ya da on dört yaşlarındaydı, hızlı geliştiği için uzun ve inceydi, ondan sepeti yağmalamayacağına dair söz aldı. Karşılığında, masada kalanlardan ne isterse alabileceğine dair söz verdi. Yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu fakat Yılan, gelişim atağı yaşarken her zaman biraz aç olmayan bir çocuk hiç tanımamıştı.

"Tatmin edici bir pazarlık oldu mu?" diye sordu.

Oğlan sırıttı. Dişleri büyük, beyaz ve hafifçe çarpıktı; yakışıklı bir genç adam olacaktı. Yılan, Dağyamacı'ndaki ergenlerin bile parlak bir cilde sahip olduğunu düşündü.

"Evet, hanımım," dedi.

"Güzel. Ahır görevlisinin seni görmediğinden emin ol. Bildiğim kadarıyla kendi yemeğini kendi arayıp bulabiliyor."

"Olur, hanımım!" Oğlan yeniden sırıttı, sepeti aldı ve odadan çıktı. Sesinden, Ras'ın öfkesine maruz kalan savunmasız tek çocuğun Melissa olmadığına karar verdi. Fakat bunun Melissa'ya bir faydası yoktu. Hizmetkâr oğlan, Ras'ın aleyhinde konuşmak için Melissa'nın olduğundan daha iyi bir konumda değildi.

Çocukla konuşmak istedi fakat gün ilerledi ve Melissa gelmedi. Yılan sepettekinden daha da belirgin başka bir mesaj göndermeye çekiniyordu; bir yabancının karışmasından ötürü Melissa'nın yeniden dövülmesini istemiyordu.

Gabriel şatoya dönüp Yılan'ın odasına geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Kafası oldukça meşguldü fakat Yılan'ın mah-

volmuş gömleğinin yerine yenisini getirme sözünü unutmamıştı.

"Hiçbir şey," dedi. "Çöl giysileri içinde hiç kimse. Tuhaf davranan kimse yok."

Yılan gömleği denedi ve üzerine şaşırtıcı derecede iyi oldu. Önceki aldığı kahverengiydi, evde dokuma sert bir kumaştandı. Bunun ise çok daha yumuşak bir dokusu vardı, kalıpla mavi, girift bir desen basılmış ipek gibi ince, parlak beyaz bir kumaştandı. Yılan omuz silkti ve kollarını uzatarak parmak uçlarını zengin rengin üzerinde gezdirdi. "Yeni giysiler alır – farklı bir insan olur. Bir handa bir oda tutar ve onu kimse görmez. Muhtemelen buradan geçen diğer yabancılardan daha sıradışı değildir."

"Yabancıların çoğu haftalar önce geldi," dedi Gabriel, sonra da iç geçirdi. "Ama haklısın. Şimdi bile dikkat çekmez."

Yılan gözlerini pencereden dışarı dikti. Sadece genişçe yayılmış vadi çiftliklerinden gelen birkaç ışık görünüyordu.

"Dizin nasıl oldu?"

"Artık iyi." Şişlik inmişti ve ağrı da değişken hava şartlarındaki normal hâline dönmüştü. Sıcağa rağmen siyah çölle ilgili hoşuna giden bir şey, hava şartlarının tutarlılığıydı. Orada hiç yüz yaşında dermansız biri gibi hissederek uyanmamıştı.

"Bu güzel," dedi Gabriel, umutlu, sorgulayan ve kararsız bir ses tonuyla.

"Şifacılar *gerçekten de* hızlı iyileşir," dedi Yılan. "Eğer iyileşmek için iyi bir nedenimiz varsa." Endişelerini bir kenara bıraktı, sırıttı ve Gabriel'in ışıl ışıl gülümsemesiyle ödüllendirildi.

Bu sefer kapının açılma sesi Yılan'ı ürkütmedi. Kolayca uyandı ve bir dirseği üzerinde doğruldu.

"Melissa?" Işığı tam da birbirlerini görmelerine yetecek kadar açtı zira Gabriel'i rahatsız etmek istemiyordu.

"Sepeti aldım," dedi Melissa. "Yiyecekler güzeldi. Sincap peynir seviyor ama Çevik sevmiyor."

Yılan güldü. "Buraya, yukarı geldiğine memnun oldum. Ben de konuşmak istiyordum."

"Tamam." Melissa soluğunu yavaşça bıraktı. "Nereye giderdim? Eğer gidebilseydim."

"Ras'ın tüm söylediklerinden sonra buna inanabilir misin, bilmiyorum. İstediğin buysa, Dağyamacı hariç neredeyse her yerde jokey olabilirsin. Başta biraz daha fazla çalışman gerekebilir ama insanlar sana olduğun kişi ve yapabildiklerin için değer verecektir." Sözleri Yılan'a bile boş geliyordu: Seni ahmak, diye düşündü, korkmuş bir çocuğa dünyaya açılıp bir başına başarılı olmasını söylüyorsun. Söyleyecek daha iyi bir şey düşündü.

Yanında yatan ve bir eli kadının kalçasında olan Gabriel döndü ve mırıldandı. Yılan omzunun üzerinden bir bakış attı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Sorun yok, Gabriel," dedi. "Uyumaya devam et." Gabriel iç çekti ve bir anlık uyanıklık geçti.

Yılan Melissa'ya döndü. Kısık ışıkta beti benzi atan çocuk bir an ona bakakaldı. Aniden döndü ve kaçtı.

Yılan yataktan fırladı ve onu takip etti. Hıçkırarak ağlayan Melissa el yordamıyla kapıyı buldu ve Yılan tam ona yetişmişken açtı. Çocuk koridora atladı fakat Yılan ona yetişerek durdurdu.

"Melissa, ne oldu?"

Melissa kontrol edemediği bir şekilde ağlarken kendini kamburlaştırarak iki büklüm oldu. Yılan diz çöktü, onu yavaşça çevirerek ona sarıldı ve saçını okşadı.

"Sorun yok, sorun yok," diye fısıldadı, sadece söyleyecek bir şeyi olsun istiyordu.

"Bilmiyordum, anlamamıştım..." Melissa kendini çekip ondan kurtardı. "Senin daha güçlü olduğunu sanmıştım – ne

istersen yapabileceğini sanmıştım ama sen de benim gibisin."

Yılan Melissa'nın elini bırakmadı. Onu diğer misafir odalarından birine götürdü ve ışığı açtı. Burada zemin ısıtılmamıştı ve taş, Yılan'ın çıplak ayak tabanlarından sıcaklığı çekiyor gibi geliyordu. Yapılı yataktan bir örtü aldı ve Melissa'yı pencere önündeki koltuğa götürürken kızın omuzlarına sardı. Oturdular, Melissa tereddütlüydü.

"Şimdi, bana ne olduğunu anlat."

Başı öne eğik olan Melissa dizlerini göğsüne çekti. "Sen de onlar ne isterse yapmak zorundasın."

"Kimsenin istediğini yapmak *zorunda* değilim."

Melissa başını kaldırdı. Sağ gözünden gözyaşları direkt yanağına akıyordu. Soldansa, yara izlerinin oluşturduğu çıkıntılar gözyaşı izlerini yan tarafa akıtıyordu. Başını yeniden eğdi. Yılan ona yaklaştı ve bir kolunu omuzlarına doladı.

"Sadece rahatla. Acele etme."

"Onlar... onlar bazı şeyler yapıyorlar..."

Yılan tamamen kafası karışmış vaziyette kaşlarını çattı. "Ne yapıyorlar? 'Onlar' kim?"

"O."

"Kim? Gabriel olamaz!"

Melissa bakışlarını kaçırarak hızlıca başıyla onayladı.

Yılan, Gabriel'in kasten kimseyi inciteceğini hayal edemiyordu. "Neler oldu? Eğer sana zarar verdiyse, bunun bir kaza olduğuna eminim."

Melissa ona dalgınca baktı. "*Bana* hiçbir şey yapmadı." Sesi küçümseyiciydi.

"Melissa, canım, söylediklerinin tek kelimesini dahi anlamadım. Eğer Gabriel sana bir şey yapmadıysa, onu görünce neden o kadar üzüldün? O gerçekten çok nazik bir insan." Belki de Melissa, Leah'yı duymuştu ve Yılan için korkuyordu.

"Seni zorla yatağına götürüyor."

"O benim yatağım."

"Kimin yatağı olduğu fark etmez! Ras nerede uyuduğumu bulamıyor ama bazen..."

"Ras?"

"Ben ve o. Sen ve diğeri."

"Bekle," dedi Yılan. "Ras seni zorla yatağına mı götürüyor? Sen istemezken mi?" Bu aptalca bir soruydu, diye düşündü ama daha iyisini düşünememişti.

"İstemek mi?" dedi tiksintiyle Melissa.

Kuşkunun getirdiği soğukkanlılıkla Yılan dikkatlice konuştu, "Sana başka şeyler de yapıyor mu?"

"Acımasının geçeceğini söyledi ama hiç geçmedi..." Yüzünü dizlerine kapatarak sakladı.

Melissa'nın söylemeye çalıştığı şeyi Yılan, acıma ve tiksinme duygularının akın etmesiyle aniden anladı. Melissa sanki birisinin fark edip de onu durduracağından korkuyormuş gibi yavaş yavaş kollarını dolayıp omzunda ağlayana kadar Yılan ona sarılıp saçını okşadı.

"Bana daha fazlasını anlatmana gerek yok," dedi Yılan. "Anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Ah, Melissa, bu şekilde olmaması gerekiyor. Sana kimse söylemedi mi?"

"Şanslı olduğumu söyledi," diye fısıldadı Melissa. "Bana dokunduğu için minnettar olmam gerektiğini söyledi." Şiddetle titredi.

Yılan onu ileri geri salladı. "Şanslı olan o," dedi. "Kimse bilmediği için şanslı olan o."

Kapı açıldı ve Gabriel içeri baktı. "Yılan? Ah, işte buradasın." Ona doğru geldi, ışık altın rengi vücudunda parıldıyordu. Melissa irkilerek ona kısaca baktı. Yüzüne şaşkınlık ve korku yayılan Gabriel donup kaldı. Melissa başını yeniden gömdü ve Yılan'a daha da sıkı sarıldı, bir yandan da hıçkırıklara boğulmamaya çalışırken sarsılıyordu.

"Ne—"

"Yatağa dön," dedi Yılan, sesi niyetlendiğinden daha sert

fakat ona karşı o an hissettiklerinden de daha yumuşak çıkmıştı.

"Neler oluyor?" diye hüzünle sordu. Kaşlarını çatarak Melissa'ya baktı.

"Git şimdi! Seninle yarın konuşacağım."

İtiraz etmeye başladı ki Yılan'ın yüz ifadesinin değiştiğini gördü ve susarak odadan çıktı. Yılan ve Melissa beraber sessizlik içinde uzun süre oturdular. Melissa'nın nefes alıp verişi yavaşça sessizleşti ve düzenli hâle geldi.

"İnsanların bana nasıl baktığını anladın mı?"

"Evet, canım. Anladım." Gabriel'in tepkisinden sonra Yılan insanların gösterecekleri toleransla ilgili artık tozpembe tablolar çizemeyeceğini hissetti. Buna rağmen Yılan, Melissa'nın oradan ayrılmaya karar vermesini şimdi daha da çok umuyordu. Herhangi bir şey bundan daha iyi olurdu. Herhangi bir şey.

Yılan'ın öfkesi yavaş, tehlikeli, merhametsiz bir biçimde yükseldi. Yara izli, incinmiş ve korkmuş bir çocuğun cinsel hayata nazik bir başlangıç yapmaya güzel, kendine güvenen herhangi bir çocuk kadar, hatta daha bile fazla hakkı vardı. Fakat Melissa sadece daha fazla incinmiş ve korkmuştu. Ayrıca aşağılanmıştı. Yılan ona sarıldı ve onu salladı. Melissa çok daha küçük bir çocukmuş gibi ona rahatça sokuldu. "Melissa..."

"Evet, hanımım."

"Ras şeytani bir adam. Şeytani olmayan bir insanın yapamayacağı şekilde seni incitiyor. Seni bir daha asla incitmeyeceğine söz veriyorum."

"O ya da başka birisi olsa ne fark eder ki?"

"Birisi beni soymaya çalıştığında ne kadar şaşırdığını hatırlıyor musun?"

"Ama o bir çıldırmıştı. Ras çıldırmış değil."

"O çıldırmışlardan, Ras gibi insanlara göre daha fazla var."

"O diğeri de Ras gibi. Onunla olman gerekti."

"Hayır, gerekmedi. Onu benimle kalması için davet ettim. İnsanların birbirleri için yapabilecekleri şeyler var..."

Melissa başını kaldırıp kısaca baktı. Yılan, kızın yüz ifadesinin meraklı mı yoksa endişeli mi olduğunu anlayamıyordu, yüzü korkunç yanık izleriyle gerilmişti. Yılan ilk defa yara izlerinin, çocuğun gömleğinin yakasından aşağı uzandığını gördü. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Hanımım, ne oldu?"

"Bana söyle, canım. Ne kadar kötü yandın? Yara izleri nerede?"

Melissa'nın sağ gözü kısıldı; en fazla bu kadar kaşlarını çatabiliyordu. "Yüzümde." Geri çekildi ve boynunun hemen sol tarafındaki köprücükkemiğine dokundu. "Buradan." Eli göğsünden, göğüs kafesinin bittiği yere, sonra da böğrüne ilerledi. "Buraya."

"Daha aşağıda yok mu?"

"Hayır. Kolum uzun süre gergin kaldı." Sol omzunu döndürdü: Olması gerektiği kadar esnek değildi. "Şanslıydım. Daha kötü olsa ve at süremesem, o zaman kimse için hayatta kalmaya değmezdim."

Yılan büyük bir rahatlamayla yavaşça nefes verdi. Öyle kötü yanmış insanlar görmüştü ki ne cinsiyetleri ne dış organları ne de zevk hissi alma kapasiteleri kalmıştı. Yılan, Melissa'nın kendisine söyledikleri için dünyadaki tüm insanların tüm tanrılarına şükretti. Ras onu incitmişti fakat acı, Melissa henüz bir çocuk olduğu ve o da iri, zalim bir yetişkin olduğu içindi, yangın acı hariç tüm diğer hisleri yok ettiği için değildi.

"İnsanlar, her iki tarafa da zevk veren şeyleri birbirlerine yapabilirler," dedi Yılan. "Gabriel ve ben bu yüzden beraberdik. Onun bana dokunmasını istedim ve o da ona dokunmamı istedi. Ama bir insan bir başkasına, nasıl hissettiğine al-

dırmadan dokunduğunda... yani zorla!" Durdu zira cinselliği saldırıya dönüştürecek kadar sapkın birisini anlayamıyordu. "Ras şeytani bir insan," dedi yeniden.

"Diğeri seni incitmedi mi?"

"Hayır. Biz eğleniyorduk."

"Tamam," dedi gönülsüzce Melissa.

"Sana gösterebilirim."

"Hayır! Lütfen, gösterme."

"Endişelenme," dedi Yılan. "Endişelenme. Bundan sonra kimse senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacak."

"Yılan Hanımım, onu durduramazsın. Ben de durduramam. Gitmen lazım ve benim de burada kalmam lazım."

Başka her şey burada kalmaktan iyidir, diye düşündü Yılan. Başka her şey. Sürgün bile. Aradığı rüya gibi, cevaplar da Yılan'ın aklına geliverdi ve bu cevapları daha önce göremediği için kendi kendine gülüp feryat etti.

"Gelebilsen benimle gelir miydin?"

"*Seninle* gelmek mi?"

"Evet."

"Yılan Hanımım!"

"Şifacılar çocuklarını evlat edinir, bunu biliyor muydun? Bunu daha önce fark etmedim ama uzun süredir birini arıyordum."

"Ama istediğin kişiyi seçebilirsin."

"Seni istiyorum, eğer sen de beni ebeveynin olarak kabul edersen."

Melissa ona sokuldu. "Gitmeme asla izin vermezler," diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Yılan, Melissa'nın saçını okşadı, pencereden dışarıdaki karanlığa ve varlıklı, güzel Dağyamacı'nın dağınık ışıklarına dalgınca baktı. Bir süre sonra, tam uykuya dalmak üzereyken Melissa fısıldadı, "Korkuyorum."

8

Yılan sabah güneşinin ilk kızıl ışıklarıyla birlikte uyandı. Melissa gitmişti. Sessizce dışarı çıkarak ahıra dönmüş olmalıydı ve Yılan onun için korkuyordu.

Yılan kıvrıldığı pencere yanındaki koltuktan kalktı ve battaniye omuzlarına sarılmış vaziyette odasına döndü. Kule sessiz ve serindi. Odası boştu. Gabriel iyi ki gitmişti zira Yılan ona kızgın olsa da öfkesini boşa harcamak istemiyordu. Bunu hak eden o değildi ve öfkesini daha iyi yerlerde kullanabilirdi. Temizlendikten sonra vadiye bakarak giyindi. Doğu zirveleri hâlâ zemininin büyük kısmını gölgede bırakıyordu. O izlerken karanlık, ahırdan ve geometrik beyaz çitli otlaktan geri çekildi. Her şey sakindi.

Aniden bir at gölgeden gün ışığına geçti. Son derece uzamış olan gölgesi toynaklarından başlıyor ve bir dev gibi ışıldayan çimlerin arasından ilerliyordu. Bu, büyük alaca aygırdı, sırtına da Melissa tünemişti.

Aygır eşkin gitmeye başladı ve arazi boyunca düzgünce ilerledi. Yılan da sabahleyin yüzünde rüzgârı hissederek at sürebilmeyi diledi; toynakların toprak üzerinde çıkardığı boş tıkırtıyı neredeyse duyabiliyor, taze çimlerin kokusunu alabiliyor, geçerken havaya sıçrayan çiy damlalarının ışıltısını görebiliyordu.

Aygır arazi boyunca dörtnala koştu, yelesi ve kuyruğu uçuşuyordu. Melissa cidagosunun üzerine abanmıştı. Sınır çizen taş duvarlardan biri önlerinde belirdi.

Yılan, aygırın Melissa'nın kontrolünden çıktığına emin olarak nefesini tuttu. At hızını hiç kesmedi. Yılan sanki elini uzatıp at çocuğu duvara doğru fırlatmadan önce onları durdurabilirmiş gibi öne eğildi. Attaki gerginliği görebiliyordu fakat Melissa kıpırdamadan ve sakince oturuyordu. At istikrarlı bir biçimde bariyerin üzerinden kusursuzca uçar gibi geçti.

Birkaç adım sonra eşkin gidişini yavaşlattı; bir süre tırıs gitti, sonra da sakin, görkemli bir biçimde ahıra doğru yürümeye başladı, sanki Melissa gibi dönmek için acelesi yoktu.

Eğer Melissa'nın ona söylemiş olduğu şeylerin doğruluğuyla ilgili herhangi bir şüphesi olmuşsa bile, artık yoktu. Ras'ın çocuğu taciz ettiğine dair hiç şüphesi olmamıştı: Melissa'nın ıstırabı ve kafa karışıklığının hepsi fazlasıyla gerçekti. Yılan, Gabriel'in atını sürmesinin anlaşılabilir bir fantezi olup olmadığını merak etmişti fakat eşit derecede gerçekti ve bu, genç arkadaşının özgür kalmasını sağlamanın ne kadar zor olabileceğini Yılan'ın anlamasını sağladı. Melissa, Ras için değerliydi ve onu bırakmak istemeyecekti. Yılan dostane bir ilişki içinde olmadığı belediye başkanına direkt olarak gitmeye ve Ras'ı sapkın karakterinden dolayı ihbar etmeye çekiniyordu. Ona kim inanırdı? Gün ışığında kendisi bile böyle bir şeyin olabileceğine inanmakta zorlanmıştı ve Melissa, Ras'ı direkt olarak suçlamaktan çok korkuyordu. Yılan ona hak veriyordu.

Yılan diğer kuleye gitti ve belediye başkanının kapısını tıklattı. Ses taş koridorlarda yankılanınca, saatin ne kadar erken olduğunu fark etti. Fakat pek de umurunda değildi; geleneksel nezaket kurallarına uyacak ruh hâlinde değildi.

Brian kapıyı açtı. "Evet, hanımım?"

"Ödememle ilgili belediye başkanıyla görüşmeye geldim."

Brian saygıyla eğildi ve onu içeri aldı. "Uyumuyor. Sizi kabul edecektir."

Yılan, onu kabul etmeme ihtimalinin imasına karşılık bir kaşını kaldırdı. Fakat hizmetkâr, hiçbir geleneğe aldırmadan bir başkasına tapan bir adamın konuşacağı şekilde konuşmuştu. Brian da öfkesini hak etmiyordu.

"Bütün gece uykusuzluk çekti," dedi Brian, bir yandan Yılan'ı kule odasına götürüyordu. "Yaranın kabuğu çok kaşınıyor... belki de siz..."

"İltihaplanmamışsa bu, eczacının işi, benim değil," dedi soğuk bir biçimde Yılan.

Brian ona kısaca baktı. "Ama, hanımım—"

"Onunla yalnız konuşacağım, Brian. Rica etsem ahır görevlisi ve Melissa'yı buraya gönderebilir misin?"

"Melissa?" Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Kızıl saçlı çocuk mu?"

"Evet."

"Hanımım, onun buraya gelmesini istediğinize emin misiniz?"

"Lütfen dediğimi yap."

Brian hafifçe eğildi, yüz ifadesi yine mükemmel bir hizmetkârınki gibiydi. Yılan yanından geçerek belediye başkanının odasına girdi.

Belediye başkanı kıvrılmış vaziyette yatağındaydı, örtü ve nevresimler etrafında ve yerde karmakarışık duruyordu. Sargı ve pansumanlar bacağından ve temiz, kahverengi kabuktan sarkmıştı. Zevk ve rahatlama karışımı yüz ifadesiyle iyileşen yarayı yavaşça kaşıdı.

Yılan'ı gördü ve suçlu suçlu gülümseyerek sargıları tekrar yukarı çekmeye çalıştı.

"Kaşınıyor," dedi. "Sanırım bu, iyileşiyor demek."

"İstediğiniz kadar kaşıyın," dedi Yılan. "Yeniden iltihaplandığında iki günlük yolu katetmiş olacağım."

Elini çabucak uzaklaştırdı ve yastıklarının üzerinde dikleşti. Çarşafları tuhaf bir biçimde düzeltmeye çalışırken yeniden asabileşerek etrafa bakındı. "Brian nerede?"

"Bana bir iyilik yapıyor."

"Anlıyorum." Yılan adamın ses tonunda daha fazla rahatsızlık hissetti fakat belediye başkanı konunun üzerine gitmedi. "Beni ne hakkında görmek istemiştin?"

"Ödemem."

"Elbette – bunu benim gündeme getirmem gerekirdi. Bizden bu kadar çabuk ayrılacağını düşünmemiştim, canım."

Yılan, kendine yakın hissetmediği insanlardan sevecen ifadeler duymaktan nefret ederdi. Grum aynı sözcüğü ona günde elli kere, belki yüz kere söylemişti ve bu Yılan'ı, bu adamın söylediğinde olduğu gibi sinirlendirmemişti.

"Dağyamacı'nın para birimini reddeden kasaba yok," dedi. "Bizim metalin değerini asla düşürmediğimizi ya da sikkelerde hileli ağırlık kullanmadığımızı bilirler. Buna rağmen, tercih edersen ödemeyi değerli taşlarla da yapabiliriz."

"İkisini de istemiyorum," dedi Yılan. "Melissa'yı istiyorum."

"Melissa? Kasaba sakinlerinden biri mi? Şifacı, Dağyamacı'nın itibarını bağlanma yeri olmaktan kurtarmam yirmi yılımı aldı! Köleleri özgürleştiririz, onları almayız."

"Şifacılar köle almaz. Onun özgürlüğünü istediğimi söylemeliydim. Benimle gelmek istiyor ama ahır görevliniz Ras onun –ne diyordunuz?– koruyucusu."

Belediye başkanı ona bakakaldı. "Şifacı, bir adamdan ailesini dağıtmasını isteyemem."

Yılan tepki vermemek için kendini tuttu. Tiksintisini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Yılan cevap vermeyince belediye başkanı huzursuz oldu, bacağını ovaladı, sonra elini tekrar sargıdan geri çekti.

"Bu gerçekten karmaşık bir durum. Başka bir şey istemeyeceğine emin misin?"

"Talebimi geri mi çeviriyorsunuz?"

Kadının ses tonunda örtülü bir tehdit olduğunu fark etti; zile dokundu ve Brian yeniden belirdi.

"Ras'a haber gönder. Olabildiğince çabuk buraya gelsin. Çocuğunu da yanında getirsin."

"Şifacı onları çoktan çağırdı, efendim."

"Anlıyorum." Brian çekilirken belediye başkanı gözlerini Yılan'a dikti. "Talebinizi reddederse?"

"Herkes bir şifacının ödemesini reddetme hakkına sahiptir," dedi Yılan. "Sadece savunma için silah taşırız ve asla tehditte bulunmayız. Ama hoş karşılanmadığımız yerlere de gitmeyiz."

"Yani sizi memnun etmeyen her yeri boykot mu edersiniz?"

Yılan omuz silkti.

"Ras burada, efendim," dedi kapı aralığından Brian.

"Söyle, içeri gelsin."

Yılan küçümseme ve tiksinti duygularını kontrol etmeye kendini zorlayarak gerildi. Büyük adam huzursuzca odaya girdi. Saçı nemliydi ve rasgele geri taranmıştı. Belediye başkanına hafifçe eğilerek selam verdi.

Melissa, Ras'ın arkasında, Brian'ın yanında geride duruyordu. Yaşlı hizmetkâr onu odaya çekti fakat kız başını kaldırıp bakmadı.

"Sorun yok, çocuk," dedi belediye başkanı. "Cezalandırılmak için burada değilsin."

"İnsana güven vermek için harika bir yol!" diye patladı Yılan.

"Şifacı lütfen otur," dedi kibarca belediye başkanı. "Ras?" İki sandalyeyi başıyla işaret etti.

Ras Yılan'a hoşnutsuzlukla bakarak oturdu. Brian, Yılan ve Ras'ın arasında ayakta duracağı yere kadar Melissa'yı yürüttü fakat kız bakışlarını yere sabitledi.

"Ras senin koruyucun," dedi belediye başkanı. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye fısıldadı Melissa.

Ras elini uzattı, parmaklarından birini Melissa'nın omzuna koydu ve hafifçe ama kasten kızı dürttü. "Belediye başkanıyla konuşurken biraz saygı göster."

"Efendim." Melissa'nın sesi yumuşak ve titrekti.

"Melissa," dedi Yılan, "belediye başkanı, ne yapmak istediğini öğrenmek için seni buraya çağırdı."

Ras hızla döndü. "Ne mi yapmak istiyor? Bu da ne demek?"

"Şifacı," dedi tekrar belediye başkanı, ihtiyatlı ses tonu biraz daha empati içeriyordu, "lütfen. Ras, büyük bir zorluk yaşıyorum. Ve sadece sen, arkadaşım, bana yardım edebilirsin."

"Anlamıyorum."

"Şifacı hayatımı kurtardı, biliyorsun, şimdiyse ona ödeme yapmam lazım. Görünen o ki şifacı ve senin çocuğunun birbirlerine kanları ısınmış."

"Peki ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Eğer kasabanın iyiliği için olmasa, senden bu fedakârlığı yapmanı istemezdim. Ayrıca şifacıya göre, çocuğunun da istediği bu."

"İstediği *neymiş?*"

"Çocuğunun—"

"Melissa," dedi Yılan.

"Onun adı Melissa değil," dedi ters bir şekilde Ras. "Adı o değil ve hiçbir zaman da olmadı."

"O zaman ona nasıl seslendiğini belediye başkanına kendin söyle!"

"Ona seslendiğim isim, takındığı pozlardan daha dürüst. O ismi kendi seçti."

"O zaman Melissa ziyadesiyle onun ismi."

"Lütfen," dedi belediye başkanı. "Çocuğun koruyuculuğu hakkında konuşuyoruz, ismi hakkında değil."

"Koruyuculuğu mu? Konu bu mu? Onu vermemi mi istiyorsunuz yani?"

"Bu sert bir ifade oldu ama... doğru."

Ras hiç kıpırdamamış olan kıza, sonra da Yılan'a kısaca baktı. Belediye başkanına dönmeden önce, Yılan'ın açıkça gördüğü hızlı bir kavrayışı ve zafer parıltısını gizledi.

"Onu bir yabancıyla göndermek mi? Üç yaşından beri onun koruyucusuyum. Ebeveyni arkadaşlarımdı. Mutlu olacağı ve insanların ona gözünü dikerek bakmayacağı başka nereye gidebilir?"

"Burada mutlu değil," dedi Yılan.

"Gözünü dikip bakmak mı? Neden?"

"Başını kaldır," dedi Ras, Melissa'ya. İtaat etmeyince onu yine dürttü ve kız yavaşça başını kaldırdı.

Belediye başkanının tepkisi Gabriel'inkinden daha kontrollüydü fakat yine de irkildi. Melissa adamın bakışlarını hızlıca görmezden geldi ve yeniden kayıtsızca gözlerini yere dikerek saçının yüzüne dökülmesine izin verdi.

"Ahır yangınında yandı, efendim," dedi Ras. "Neredeyse ölüyordu. Ona ben baktım."

Belediye başkanı Yılan'a döndü. "Şifacı fikrini değiştirmez misin?"

"Benimle gelmek istemesinin bir önemi yok mu? Başka bir yer olsa söylenecek söz kalmazdı."

"Onunla gitmek istiyor musun, çocuk? Ras sana iyi davranıyor, değil mi? Neden bizi bırakıp gitmek istiyorsun?"

Ellerini arkasında sıkıca kenetlemiş olan Melissa cevap vermedi. Yılan onun konuşmasını isterdi fakat konuşmayacağını biliyordu; çok korkuyordu ve korkmakta haklıydı.

"O sadece bir çocuk," dedi belediye başkanı. "Böyle bir kararı veremez. Sorumluluk benim olmalı, tıpkı Dağyamacı'nın çocuklarını korumak yirmi yıldır benim sorumluluğum olduğu gibi."

"O hâlde onun için ikinizden de fazlasını yapabileceğimi anlıyor olmalısınız," dedi Yılan. "Eğer burada kalırsa, haya-

tını ahırda saklanarak geçirecek. Bırakın benimle gelsin ve artık saklanmak zorunda kalmasın."

"Daima saklanacak," dedi Ras. "Zavallı küçük yaralı surat."

"Bunu unutmamasını garantilemişsin."

"Pek de insafsızlık yapmış değil," dedi kibarca belediye başkanı.

"Sizin aklınızda sadece güzellik var!" diye haykırdı Yılan ve ne söylediğini anlamayacaklarını fark etti.

"Bana ihtiyacı var," dedi Ras. "Öyle değil mi, kızım? Benim yaptığım gibi kim bakar sana? Şimdi sen gitmek mi istiyorsun?" Başını salladı. "Anlamıyorum. Neden gitmek istesin? Siz niye onu istiyorsunuz?"

"Bu tam yerinde bir soru, şifacı," dedi belediye başkanı. "Neden bu çocuğu istiyorsun? İnsanlar, güzel çocuklarımızı satmaktan vazgeçip şekli bozuk çocuklarımızdan kurtulmaya başladığımızı söylemeye meyilli olabilir."

"Tüm hayatını saklanarak geçiremez," dedi Yılan. "Yetenekli bir çocuk, zeki ve cesur. Onun için buradaki herkesten daha fazlasını yapabilirim. Bir meslek edinmesine yardım edebilirim. Yara izleriyle değerlendirilmeyeceği bir insan olmasına yardım edebilirim."

"Bir şifacı mı?"

"Mümkün, eğer istediği buysa."

"Demek istediğin, onu evlat edineceksin."

"Evet, elbette. Başka ne olacaktı ki?"

Belediye başkanı Ras'a döndü. "Eğer halkımızdan biri bir şifacı olursa, Dağyamacı için oldukça başarılı bir durum olur bu."

"Buradan uzakta mutlu olmaz," dedi Ras.

"Çocuk için iyi olanı yapmak istemiyor musun?" Belediye başkanının sesi yumuşayarak ikna edici bir ton aldı.

"Onu evinden uzağa göndermek mi en iyisi? Siz gönderir miydiniz kendi..." Ras solgunlaşarak konuşmayı bıraktı.

Belediye başkanı yastıklarına yaslandı. "Hayır, kendi çocuğumu uzaklara göndermezdim. Ama gitmeyi seçerse, izin verirdim." Ras'a üzgünce gülümsedi. "Senin ve benim benzer sorunlarımız var, arkadaşım. Hatırlattığın için teşekkür ederim." Ellerini başının arkasına koydu ve uzunca bir süre yukarı, tavana baktı.

"Onu gönderemezsiniz," dedi Ras. "Bunun onu köle gibi satmaktan farkı yok."

"Ras, arkadaşım," dedi kibarca belediye başkanı.

"Bana farklı olduğunu söylemeye çalışmayın. Ben aslını biliyorum ve herkes de bilecek."

"Ama faydaları—"

"Bu zavallı küçüğe şifacı olma şansı vereceklerine gerçekten inanıyor musunuz? Fikrin kendisi çılgınca."

Melissa, Yılan'a gizlice hızlı bir bakış attı, duygularını her zamanki gibi gizliyordu, sonra bakışlarını tekrar indirdi.

"Bana yalancı denmesinden hoşlanmam," dedi Yılan.

"Şifacı, Ras öyle demek istemedi. Hepimiz sakin olalım. Gerçeklikten, görünüşlerden bahsettiğimiz kadar bahsetmiyoruz. Görünüş çok önemli ve insanlar da görünüşlere inanıyor. Bunu hesaba katmam lazım. Bu makamı idare etmenin kolay olduğunu sanmayın. Genç bir kışkırtıcıdan daha fazlası -bazıları da o kadar genç değil- ellerine şans versem beni evimden edebilir. Yirmi yıldır burada olmam hiçbir şey değiştirmez. Bir bağlanma suçlaması..." Başını iki yana salladı.

Yılan, kabul etmesini sağlama konusunda çaresiz kalarak adamın tekrar reddetme yolunda kendini ikna etmesini izledi. Ras belediye başkanını en çok etkileyecek argümanları tam olarak biliyordu, Yılan ise kendisine güvenileceğini ya da en azından isteğinin yerine getirileceğini düşünmüştü. Fakat Dağyamacı'na olası bir şifacı kısıtlaması getirilmesi geleceğe ait bir sorundu, geçen yıllarda şifacıların kasabayı ziyaret etmelerinin seyrekleşmesi de durumu daha ciddi hâle getiriyordu.

Eğer belediye başkanı Yılan'ın ültimatomunu kabul etme riskini alabilirse, Yılan bunun gerçekleşmesi riskini alamazdı. Melissa'yı Ras'la birlikte bir gün, hatta bir saat daha bırakamazdı; Yılan onu çok fazla tehlikeye atmıştı. Dahası, ahır görevlisine karşı nefretini göstermişti, bu yüzden belediye başkanı onun hakkında söylediklerine inanmayabilirdi. Melissa onu suçlasa bile, ortada kanıt yoktu. Yılan, Melissa'nın özgürlüğünü kazanmak için çaresizce başka bir yol aradı; bunu direkt olarak elde etme şansını çoktan yok etmediğini umdu.

Elinden geldiğince sakin konuştu. "Talebimi geri çekiyorum."

Melissa nefesini tuttu fakat tekrar başını kaldırıp bakmadı. Belediye başkanının ifadesi rahatladı ve Ras da sandalyesinde geri yaslandı.

"Tek bir şartla," dedi Yılan. Sözlerini iyi seçmek, sadece ispatlanabilir olanları söylemek için duraksadı. "Tek bir şartla. Gabriel ayrıldığında kuzeye gidecek. Melissa'nın onunla Ortayol'a kadar gitmesine izin verin." Yılan Gabriel'in planlarından hiç bahsetmedi; sadece onu ilgilendirirdi, başkasını değil. "Orada iyi bir kadınlar öğretmeni yaşıyor ve rehberliğine ihtiyaç duyacak kimseyi geri çevirmez."

Gözyaşları sessizce dökülürken Melissa'nın gömleğinin önünde küçük, nemli bir leke genişledi.

"Melissa'nın Gabriel'le gitmesine izin verin. Eğitimi normalden uzun sürebilir çünkü başlamak için yaşı fazla büyük. Ama bu onun sağlığı ve güvenliği için. Ras onu..." sözler boğazında düğümleniyordu, "şifacılara vermeyecek kadar çok sevse de, onu bundan mahrum etmez."

Ras'ın kanlı canlı teni soldu.

"Ortayol mu?" Belediye başkanı kaşlarını çattı. "Burada harika öğretmenlerimiz var. Neden Ortayol'a gitmesi gereksin?"

“Güzelliğe önem verdiğinizi biliyorum,” dedi Yılan, “ama kendini kontrol etmeye de önem verdiğinizi düşünüyorum. Melissa'nm bu becerileri öğrenmesine izin verin, bir öğretmen bulmak için başka yere gitmesi gerekse de.”

“Bu çocuğun daha önce hiçbir öğretmene gitmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Elbette gitti!” diye haykırdı Ras. “Kızı korumamızdan uzaklaştırmak için bir numara bu! Bir yere gelip etrafınızdaki herkesi kendinize uydurmak için değiştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye bağırdı Ras, Yılan’a. “İnsanların, sizin ve şu nankör veledin hakkımda uyduracağınız her şeye inanacağını sanıyorsunuz. Başka herkes sizden ve yapışkan sürüngenlerinizden çekiniyor ama ben çekinmiyorum. Saldırtın birini de onu dümdüz edeyim!” Aniden durdu ve nerede olduğunu unutmuşçasma sağa sola bir bakış attı. Dramatik bir çıkış yapmasının imkânı yoktu.

“Kendini yılanlara karşı korumana gerek yok,” dedi Yılan.

İkisini de görmezden gelen belediye başkanı Melissa’ya doğru eğildi. “Çocuğum, bir kadınlar öğretmenine hiç gittin mi?”

Melissa tereddüt etti fakat sonunda cevap verdi. “Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Onu kimse kabul etmezdi,” dedi Ras.

“Gülünç olma. Öğretmenlerimiz insanları reddetmez. Sen çocuğu götürdün mü, götürmedin mi?”

Ras dizlerine baktı ve başka bir şey söylemedi.

“Böyle bir şeyi kontrol etmek kolay.”

“Hayır, efendim.”

“Hayır! *Hayır mı?*” Belediye başkanı yatak örtülerini üzerinden fırlattı ve ayağa kalktı, sendeledi ama kendini toparladı. Ras’ın başına dikildi; büyük bir adamla yüzleşen başka bir büyük adam, birbiriyle yüzleşen iki devasa, yakışıklı canlı, biri son derece öfkeli, birinin de diğerinin öfkesi karşısında beti benzi atmış.

"Neden?"

"Öğretmene ihtiyacı yok."

"Böyle bir şey yapmaya nasıl cüret edersin!" Belediye başkanı, Ras sandalyesine gömülene kadar öne eğildi. "Onu tehlikeye atmaya nasıl cüret edersin? Onu cehalete ve ıstıraba mahkûm etmeye nasıl cesaret edersin?"

"Tehlikede değil ki! Kendini korumasına gerek yok - ona kim dokunur ki?"

"Sen dokunuyorsun!" Melissa, Yılan'a koştu ve kendini ona savurdu. Yılan çocuğa sıkıca sarıldı.

"Sen..." Belediye başkanı doğruldu ve geri adım attı. Sessizce beliren Brian, bacağı onu yarı yolda bırakmadan önce belediye başkanına destek oldu. "Kız ne demek istiyor, Ras? Neden bu kadar korkuyor?"

Ras başını iki yana salladı.

"Söyletin ona!" diye haykırdı Melissa, onlarla doğrudan yüzleşerek. "Söyletin!"

Belediye başkanı kıza doğru aksayarak gitti ve tuhaf bir biçimde öne doğru eğildi. Melissa'nın direkt olarak yüzüne baktı. İkisi de bakışlarını kaçırmadı.

"Ondan korktuğunu biliyorum, Melissa. O senden neden bu kadar korkuyor?"

"Çünkü Yılan Hanımım bana inanıyor."

Belediye başkanı derin bir nefes aldı. "Onu istedin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Melissa.

"Nankör küçük velet!" diye bağırdı Ras. "Hain çirkin şey seni! Benden başka kim ona dokunurdu ki?"

Belediye başkanı Ras'ı görmezden geldi ve Melissa'nın elini iki eliyle birden tuttu.

"Bundan sonra koruyucun şifacı. Onunla gitmekte özgürsün."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, efendim."

Belediye başkanı zorlanarak doğruldu. "Brian, şehir kayıt-

larında kızın koruyuculuk evraklarını bul -Otur, Ras- Brian, kasabaya bir ulak göndermeni istiyorum. Islah edicilere."

"Seni köleci," diye hırıldadı Ras. "Demek çocukları böyle çalıyorsun. İnsanlar—"

"Kapa çeneni, Ras." Belediye başkanı harcadığı efora göre çok daha fazla tükenmiş görünüyordu, ayrıca beti benzi atmıştı. "Seni sürgün edemem. Diğer insanları korumak benim sorumluluğum. Diğer çocukları da. Senin sorunların artık benim sorunlarım ve bunları çözmek gerekiyor. Islah edicilerle konuşacak mısın?"

"Islah edicilere ihtiyacım yok."

"Gönüllü olarak gidecek misin yoksa yargılanmak mı istersin?"

Ras sandalyesinde yavaşça çöktü ve sonunda başıyla onayladı. "Gönüllü olarak," dedi.

Yılan ayağa kalktı, kolunu Melissa'nın omuzlarına sarmıştı, Melissa'nın da bir kolu kadının beline dolanmıştı ve başını da hafifçe döndürmüştü, böylelikle yara izi neredeyse görünmüyordu. Beraber yürüyerek uzaklaştılar.

"Teşekkürler, şifacı," dedi belediye başkanı.

"Hoşça kalın," dedi Yılan ve kapıyı kapadı.

Melissa'yla beraber yankılı koridordan geçerek ikinci kuleye yürüdüler.

"O kadar korktum ki," dedi Melissa.

"Ben de öyle. Kısa bir an seni kaçırmam gerekeceğini düşündüm."

Melissa başını kaldırdı. "Bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Evet."

Melissa bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim," dedi.

"Özür mü? Ne için?"

"Sana güvenmem gerekirdi. Güvenmedim. Ama bundan sonra güveneceğim. Artık korkmayacağım."

"Korkmaya hakkın vardı, Melissa."

"Artık korkmuyorum. Hiç korkmayacağım. Nereye gidi-

yoruz?" Sincap'ı sürmeyi teklif ettiğinden beri ilk defa, sesinde gizli bir korku olmadan kendine güven ve coşku vardı.

"Pekâlâ," dedi Yılan, "sanırım senin kuzeye, şifacıların merkezine gitmen gerek. Eve."

"Peki ya sen?"

"Benim eve gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var. Merak etme, yolun neredeyse yarısını Gabriel'le gidebilirsin. Yanına alacağın bir mektup yazacağım ve Sincap'ı alacaksın. Seni benim gönderdiğimi bilecekler."

"Seninle gitmeyi tercih ederim."

Melissa'nın ne kadar sarsılmış olduğunu fark eden Yılan duraksadı. "Ben de senin benimle gelmeni tercih ederim, lütfen inan bana. Ama Merkez'e gitmem gerek ve güvenli olmayabilir."

"Hiçbir çıldırmıştan korkmuyorum. Ayrıca yanında olursam nöbet de tutabiliriz."

Yılan çıldırmışı unutmuştu; hatırlatılması hafızasını hızlıca tazeledi.

"Evet, çıldırmış ayrı bir sorun. Ama fırtınalar yaklaşıyor, neredeyse kış geldi. Şehirden vaktinde dönebilir miyim, bilmiyorum." Merkez'e olan seyahat başarısız olursa, Yılan dönmeden önce Melissa'nın şifacıların merkezine alışması da daha iyi olurdu. O zaman Yılan şifacılardan ayrılmak zorunda kalsa bile Melissa orada kalabilirdi.

"Fırtınalar umurumda değil," dedi Melissa. "Korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum. Sadece seni tehlikeye atmanın bir anlamı yok."

Melissa cevap vermedi. Yılan diz çöktü ve çocuğu kendine çevirdi.

"Seni şimdi görmezden gelmeye *çalıştığımı* mı düşünüyorsun?"

Kısa bir an sonra Melissa, "Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, Yılan Hanımım. Burada yaşamazsam, kendi

sorumluluğumu alıp doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapabileceğimi söylemiştin. Seni bırakmanın, hele ki çıldırmış ve fırtınalar varken, doğru şey olduğunu düşünmüyorum."

Yılan topukları üzerine oturdu. "Evet, tüm bunları söyledim. Ciddiydim de." Başını eğerek kızın yara izleriyle dolu ellerine baktı ve iç çekti, sonra da başını tekrar kaldırıp Melissa'ya kısaca baktı. "Senin eve gitmeni istememin gerçek sebebini söylesem iyi olacak. Sana daha önce anlatmalıydım."

"Nedir?" Melissa'nın sesi gergin ama kontrollüydü; yeniden incinmeye hazırdı. Yılan onun elini tuttu.

"Çoğu şifacının üç yılanı olur. Benim sadece iki tane var. Aptalca bir şey yaptım ve üçüncüsü öldürüldü." Melissa'ya Arevin'in halkını, Stavin'in ve Stavin'in daha genç olan babasıyla Çim'i anlattı.

"Düşyılanları sayıca fazla değil," dedi Yılan. "Onları yavrulatmak hiç kolay değil. Aslında onları yavrulatamayız, biz sadece bekler ve olmasını umarız. Daha fazlasını elde etmenin yolu, Sincap'ı yaptığım yönteme benziyor."

"Özel ilaçla," dedi Melissa.

"Bir çeşit." Düşyılanlarının dünyadışı biyolojisi ne viral gen aktarımına ne de mikrocerrahiye uygun değil. Dünyadaki virüsler, düşyılanlarının DNA yerine kullandıkları kimyasallarla etkileşime geçemiyor, şifacılar da dünyadışı yılanlara ait virüse benzer hiçbir şeyi yalıtamıyordu. Dolayısıyla düşyılanı zehrinin genlerini başka bir yılana aktaramıyorlardı ve kimse, zehrin yüzlerce bileşenini sentezlemede asla başarılı olamamıştı.

"Çim'i ben yaptım," dedi Yılan, "dört başka düşyılanını da. Ama artık onları yapamıyorum. Ellerim yeterince istikrarlı değil, dün dizimde yaşadığım sorun ellerimde de var." Bazen eklem romatizmasının fiziksel olduğu kadar psikolojik de olup olmadığını merak ediyordu; mikropipetin kontrollerini

büyük bir özenle elle yaparak ve bir düşyılanının tek bir hücresindeki sayısız çekirdeklerin her birini bulmak için gözlerini zorlayarak tek seferde saatlerce laboratuvarda oturmaya karşı bir tepkiydi belki de. Son birkaç yıldır, genetik materyali döllenmemiş yumurtaya aktarmayı başarabilen ilk şifacı olmuştu. Çim ve dört kardeşiyle sonuçlanması için birkaç yüz adet hazırlaması gerekmişti; öyle olmasına rağmen, Yılan'ın yüzdesi, görevi başarmış olan herhangi birisinden daha iyiydi. Yılanları neyin olgunlaştırdığını kimse keşfedememişti. Bu yüzden şifacılar, ölen düşyılanlarının vücutlarından elde edilmiş ve dondurulmuş küçük bir stok gelişmemiş yumurtaya sahipti fakat kimse onları klonlayamıyordu; ayrıca muhtemelen düşyılanı spermi olan, test tüpünde karıştırıldıklarında yumurtaları döllemek için yeterince gelişmemiş hücrelerden oluşan dondurulmuş bir stokları da vardı.

Yılan başarısının teknikle olduğu kadar şansla da ilgili olduğunu düşünüyordu. Eğer halkı, kitaplarında tasvir edilen elektron mikroskoplarından birini yapmak için gerekli teknolojiye sahip olsaydı, gözle görülemeyen çok küçük moleküller olan ve mikropipet şans eseri çekmezse aktarmak için fazla küçük olan nükleer cisimlerden bağımsız genleri bulacaklarına emindi.

"Merkez'e bir mesaj iletmeye ve daha fazla düşyılam edinmemiz için oradaki insanlardan yardım istemeye gidiyorum. Ama reddedeceklerinden çekiniyorum. Ve benimkini kaybettikten sonra eve elim boş dönersem, neler olacağını bilmiyorum. Ben ayrıldığımdan beri birkaç düşyılanı yumurtadan çıkmış olabilir, bazıları klonlanmış bile olabilir ama bu olmadıysa, şifacı olarak kalmama izin verilmeyebilir. Bir düşyılanı olmadan iyi bir şifacı olamam."

"Başkaları olmadıysa da sana senin yaptıklarından birini vermeleri gerekir," dedi Melissa. "Ancak böylesi adil olur."

"Onları verdiğim genç şifacılara karşı pek de adil olmaz ama," dedi Yılan. "Eve dönmem ve bir kız ya da erkek karde-

şe, elimizdeki düşyılanları yeniden üreyene kadar şifacı olamayacaklarını söylemem gerekir." Uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Tüm bunları bilmeni istedim. Bu yüzden benden önce eve gitmeni istiyorum, böylelikle herkesin seni tanıma şansı olur. Seni Ras'tan uzaklaştırmam gerekiyordu ama eve benimle gelirsen, durumların çok daha iyi olup olmayacağından emin olamıyorum."

"Yılan!" Melissa kızmıştı. "Ne olursa olsun, seninle olmak... Dağyamacı'nda kalmaktan iyi olacak. Ne olacağı umurumda değil. Bana vursan bile—"

"Melissa!" dedi Yılan, çocuk kadar şoke olmuştu.

Melissa ağzının sağ tarafı hafifçe bükülerek sırıttı. "Gördün mü?" dedi

"Tamam."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Melissa. "Şifacıların merkezinde ne olacağı umurumda değil. Ayrıca fırtınaların tehlikeli olduğunu biliyorum. Çıldırmışla dövüştükten sonra seni gördüm, yani onun da tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama yine de seninle gitmek istiyorum. Lütfen başkasıyla gitmemi isteme."

"Eminsin."

Melissa başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Yılan. Sırıttı. "Daha önce kimseyi evlat edinmedim. Kullanmak zorunda kaldığın zaman teoriler değişiyormuş. Beraber gideceğiz." İşin gerçeği, en azından Melissa'nın ona karşı olan tam güvenine minnettardı.

Bir çocuk ve bir yetişkin değil de iki çocukmuşlar gibi koridordan el ele, kollarını sallayarak geçtiler. Ardından son köşeyi döndüler ve Melissa aniden geri adım attı. Gabriel semeri yanında, çenesi de yukarı çektiği dizlerine dayanmış vaziyette Yılan'ın kapısının önünde oturuyordu.

"Gabriel," dedi Yılan.

Gabriel başını kaldırdı ve bu sefer Melissa'yı görünce irkilmedi.

"Merhaba," dedi Melissa'ya. "Üzgünüm."

Melissa, Yılan'a doğru dönmüştü, böylece yara izinin en kötü kısmı gizlenmişti. "Sorun değil. Önemseme. Buna alıştım."

"Dün gece tam olarak uyanmamıştım..." Gabriel, Yılan'ın yüzündeki ifadeyi görerek sessizleşti.

Melissa elini sıkan Yılan'a bir bakış attı, sonra da Gabriel'e ve tekrar Yılan'a. "Ben en iyisi... gidip atları hazırlatayım."

"Melissa..." Yılan ona elini uzattı ama Melissa kaçtı. Yılan onun gidişini izledi, iç çekti ve odasının kapısını açtı. Gabriel ayağa kalktı.

"Üzgünüm," dedi yeniden.

"Bu işte iyisin." Yılan içeri girdi, eyer çantasını aldı ve yatağa fırlattı.

Gabriel onu takip etti. "Lütfen bana kızma."

"Kızmadım." Çantayı açtı. "Dün gece kızgındım ama artık değilim."

"Buna memnun oldum." Gabriel yatağa oturdu ve kadının eşyalarını toplamasını izledi. "Gitmeye hazırım. Ama veda etmek istedim. Ayrıca teşekkür etmek. Ve üzgünüm..."

"Bunu artık söyleme," dedi Yılan.

"Tamam."

Yılan temiz çöl giysisini katladı ve eyer çantasının içine yerleştirdi.

"Neden seninle gelmiyorum?" Gabriel dirsekleri dizlerinde, tedirgin vaziyette öne eğildi. "Yalnız olmaktansa, konuşabileceğim birisiyle yolculuk etmek daha kolay olmalı."

"Yalnız olmayacağım. Melissa benimle geliyor."

"Ah." Sesi incinmiş gibiydi.

"Onu evlat ediniyorum, Gabriel. Dağyamacı ona göre bir yer değil – şu an sana göre de değil. Ona yardım edebilirim ama senin için yapabileceğim bir şey yok. Seni ancak kendime muhtaç hâle getirebilirim. Bunu yapmak istemiyorum. Özgürlüğün olmadan güçlü yanlarını asla keşfedemezsin."

Yılan diş tozu, tarak, aspirin ve sabunun bulunduğu torbayı eyer çantasına koydu, kapağını kapattı ve oturdu. Gabriel'in yumuşak, güçlü elini tuttu.

"Burada işleri senin için fazla zorlaştırıyorlar. Ben de fazla kolaylaştırabilirdim. İki türlüsü de doğru değil."

Gabriel kadının elini kaldırdı ve yanık tenli, yara izli arkasıyla avuç içini öptü.

"Ne kadar çabuk öğrendiğini görüyor musun?" Yılan diğer eliyle onun açık renk, parlak saçını okşadı.

"Seni yeniden görecek miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Yılan. "Muhtemelen görmeyeceksin." Gülümsedi. "İhtiyacın olmayacak."

"Görmek isterim," dedi arzuyla Gabriel.

"Git, dünyayı gör," dedi Yılan. "Hayatını ellerine al ve gönlünce yaşa."

Gabriel ayağa kalktı, öne eğildi ve onu öptü. Başını uzatarak Yılan da onu öptü fakat istediğinden daha yumuşak bir öpücük oldu, daha fazla zamanlarının olmasını, onunla ilk karşılaşmasının bir-iki yıl sonra olmuş olmasını diledi. Parmaklarını sırtı boyunca açtı ve kucaklaşmayı sarılmaya döndürdü.

"Hoşça kal, Gabriel."

"Hoşça kal, Yılan."

Kapı Gabriel'in arkasından yavaşça kapandı.

Yılan uzun yolculuk öncesi Sis ve Kum'u kısa süre özgür kalmaları için yılan çantasından dışarı bıraktı. Yılan pencereden dışarıyı seyrederken ayaklarının üzerinde ve bacaklarına dolanarak süründüler.

Yılan'ın kapısı çalındı.

"Bir dakika." Sis'in kolundan yukarı omzunun üstüne tırmanmasına izin verdi ve Kum'u da iki eliyle tuttu. Yakında bileğine rahatça dolanamayacak kadar büyümüş olacaktı.

"Şimdi gelebilirsiniz."

Brian içeri girdi, sonra da aniden geri adım attı.

"Sorun yok," dedi Yılan. "Sakinler."

Brian daha fazla gerilemedi fakat gözünü yılanlardan da ayırmadı. Yılan ne zaman hareket etse kafaları uyum içinde dönüyordu; kobra ve çıngıraklıyılan Brian'ı süzerken dillerini şaklatarak çıkarıp geri çekiyor ve kokusunu tadıyorlardı.

"Çocuğun evraklarını getirdim," dedi Brian. Artık sizin koruyucusu olduğunuzu belgeliyorlar."

Yılan Kum'u sağ koluna doladı ve sol eliyle evrakları aldı. Brian kâğıtları ihtiyatlı bir biçimde ona uzattı. Yılan merakla evraklara baktı. Parşömen sert ve kırışıktı, mum mühürlerle ağırlaşmıştı. Belediye başkanının ince ve uzun imzası köşedeydi, Ras'ın detaylı ve titrek imzası ise karşısındaydı.

"Ras'ın bunun doğruluğunu tartışma şansı var mı?"

"Yapabilir," dedi Brian. "Ama yapmayacağını düşünüyorum. İmzalamaya mecbur bırakıldığını iddia edecek olsa, mecburiyetinin sebebini söylemek zorunda kalır. Sonra da diğer... zorla yaptığı şeyleri... açıklaması gerekir. Herkesin gözü önünde zorunlu olarak yapmaktansa gönüllü olarak köşesine çekilmeyi tercih edeceğini sanıyorum."

"Güzel."

"Bir şey daha var, şifacı."

"Evet?"

Ona küçük, ağır bir kese uzattı. İçindeki sikkeler, altının net, sert sesiyle çınladı. Yılan sorgulayarak Brian'a baktı.

"Ödemeniz," dedi ve ona imzalaması için bir makbuzla kalem verdi.

"Belediye başkanı hâlâ bağlanmayla suçlanacağından mı çekiniyor?"

"Bu olabilir," dedi Brian. "Dikkatli olmak en iyisi."

Yılan makbuzu şu şekilde düzeltti: "At terbiyeciliği ücretinin ödemesi olarak kızım adına kabul ediyorum," imzalayarak geri uzattı. Brian yavaşça okudu.

"Bu daha iyi oldu," dedi Yılan. "Melissa için adil olan bu ve ona ödeme yapıldığına göre bağlı da değil."

"Bu, onu evlat edindiğinize dair daha fazla kanıt," dedi Brian. "Belediye başkanmı tatmin edeceğini düşünüyorum."

Yılan sikke kesesini ceplerinden birine sokuşturdu ve Sis ile Kum'u bölmelerine geri koydu. Omuz silkti. "Tamam. Fark etmez. Melissa gidebildiği sürece." Aniden keyifsiz hissetti ve kendi arzusu için, fayda sağlamadan başkalarının hayatlarının düzenini bozarak kibirli bir duruş sergileyip sergilemediğini merak etti. Melissa için, en azından onu Ras'tan kurtararak doğru olanı yaptığından şüphe etmiyordu. Gabriel'in ya da belediye başkanının, hatta Ras'ın daha iyi olup olmayacağıysa soru işaretiydi.

Dağyamacı zengin bir kasabaydı ve halkının çoğu mutlu görünüyordu; belediye başkanı yirmi yıl evvel makama geçmeden önce olduğundan daha memnun ve güvende oldukları kesindi. Fakat kendi hanesindeki çocuklara bunun ne faydası dokunmuştu? Yılan gittiği için memnundu ve sonuç ne olursa olsun, Gabriel gittiği için de memnundu.

"Şifacı?"

"Evet, Brian?"

Arkasından hızlıca omzuna dokunarak geri çekildi. "Teşekkür ederim." Yılan bir an sonra döndüğünde çoktan sessizce ortadan kaybolmuştu.

Odasının kapısı yumuşakça kapatıldığı sırada Yılan, bahçedeki büyük ön kapının boşluktan gelen tok sesini duydu. Tekrar pencereden dışarı baktı. Gabriel aşağıda küçük benekli atına biniyordu. Vadiye baktı, sonra babasının odasının penceresini görene dek yavaşça döndü. Uzun bir süre buraya gözlerini dikerek baktı. Yılan diğer kuleye bakmadı zira genç adamı izlerken babasının belirmediğini anlamıştı. Gabriel'in omuzları çöktü, sonra düzleşti ve Yılan'ın kulesine doğru bir bakış attığında ifadesi sakindi. Kadını gördü ve hüzünlü,

kendini küçümseyen bir hâlde gülümsedi. Yılan ona el salladı. O da elini salladı.

Birkaç dakika sonra küçük benekli at uzun siyah-beyaz kuyruğunu sallayarak kuzeye giden yoldaki son dönemeçte gözden kaybolurken Yılan hâlâ izliyordu. Başka toynaklar aşağıdaki bahçede takırdadı.

Yılan düşüncelerini kendi yolculuğuna yönlendirdi. Sincap'ı süren ve Çevik'e rehberlik eden Melissa yukarı baktı ve elini sallayarak Yılan'ı çağırdı. Yılan gülümsedi ve başıyla onayladı, eyer çantalarını omzuna attı, yılan çantasını aldı ve kızının yanına gitti.

9

Arevin serin ve temiz rüzgârı yüzünde hissetti. Dağ havası için minnettardı, tozsuzdu, sıcak değildi ve hiç kum yoktu. Bir geçidin tepesinde atının yanında durdu ve Yılan'ın yetişmiş olduğu kırsal bölgeye yukarıdan baktı. Arazi parlak ve çok yeşildi, ayrıca Arevin kendiliğinden akan çok miktarda suyu hem görüyor hem de duyuyordu. Bir nehir dolana dolana aşağıdaki vadinin merkezinden geçiyordu ve yoldan iki adımlık mesafede bir kaynak yosunlu kayaya doğru fışkırıyordu. Yılan'a olan saygısı arttı. Halkı göçmüyordu; tüm yıl burada yaşıyordu. Çöle girdiğinde uç noktadaki hava koşullarıyla ilgili pek bir deneyimi yoktu. Bu, kesinlikle siyah kumlu çöle hazırlık mahiyetinde değildi. Arevin'in kendisi dahi merkez çölün zorluğuna hazırlıklı değildi. Haritaları eskiydi; kabilenin yaşayan hiçbir üyesi bunları hiç kullanmamıştı. Fakat güvenilir bir vaha hattını izleyerek onu çölün diğer tarafına güvenle götürmüşlerdi. Mevsimin sonu o kadar yaklaşmıştı ki kimseyle karşılaşmamıştı: En iyi yol hakkında tavsiye alabileceği, Yılan'ı sorabileceği kimse yoktu.

Atma bindi ve şifacıların vadisine doğru inen yolda sürdü.

Herhangi bir yapıya denk gelmeden önce küçük bir meyve bahçesine vardı. Sıradışıydı: Yoldan en uzaktaki ağaçlar tamamen gelişmişti ve boğumluydu, yola yakın olanlarsa henüz körpeydi, sanki yıllardır her seferinde birkaç ağaç dikilmiş gibiydi. On dört ya da on beş yaşlarındaki bir genç

gölgede uzanmış bir parça meyve yiyordu. Arevin durunca genç adam kısaca yukarı baktı, kalktı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Arevin atını çayırın çimenlik kısmına doğru ilerletti. Beş ya da altı yaşlarında görünen bir dizi ağacın altında buluştular.

"Selam," dedi genç adam. Bir parça meyve daha aldı ve Arevin'e uzattı. "Armut ister misin? Şeftali ve kirazlar çoktan bitti, portakallar da henüz tam olgunlaşmadı."

Arevin her bir ağacın aslında çeşitli farklı şekillerde meyvelerle dolu olduğunu gördü fakat hepsinin yaprak şekilleri aynıydı. Ağaçların yetiştiği toprağın zehirli olup olmadığını merak ederek kararsızca armuda uzandı.

"Endişelenme," dedi genç adam. "Radyoaktif değil. Buralarda krater yok."

Bunun üzerine Arevin elini geri çekti. Tek bir söz dahi etmemişti, genç adam yine de ne düşündüğünü anlamışa benziyordu.

"Ağacı kendim yaptım ve radyoaktif mutajenler asla kullanmam."

Çocuğun ne hakkında konuştuğuna dair Arevin'in hiçbir fikri yoktu, sadece meyvenin güvenli olduğuna dair onu rahatlatmaya çalışıyor görünüyordu. Oğlanın onu anladığı gibi, Arevin de onu anlıyor olmayı diledi. Kaba görünmemek için armudu aldı.

"Teşekkür ederim." Genç adam kendisini umut ve beklentiyle izlediğinden Arevin meyveyi ısırdı. Aynı anda hem tatlı hem de mayhoştu, ayrıca çok da suluydu. Bir ısırık daha aldı. "Çok iyiymiş," dedi. "Dört farklı şey veren bir bitki daha önce görmemiştim."

"İlk projem," dedi oğlan. Arkadaki daha yaşlı ağaçlara işaret etti. "Hepimiz bir tane yapıyoruz. Aslında fazla basit ama geleneksel bir şey."

"Anlıyorum," dedi Arevin.

"İsmim Thad."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Arevin. "Ben Yılan'ı arıyorum."

"Yılan!" Thad kaşlarını çattı. "Korkarım hiçbir şey için uzun bir yolculuk yaptın. Burada değil. Hatta daha aylarca dönmesini beklemiyoruz."

"Ama onu geçmiş olamam."

Thad'in tatlı ve yardımsever ifadesi endişeye dönüştü. "Şimdiden eve geldiğini mi söylüyorsun? Ne oldu? O iyi mi?"

"Onu en son gördüğümde iyiydi," dedi Arevin. Bir şey olmadıysa eve kesinlikle kendisinden önce varması gerekirdi. Engerek ısırıklarının aksine savunmasız olacağı kaza olasılıkları Arevin'in aklına hücum etti.

"Hey, sen iyi misin?"

Thad hemen yanı başındaydı, dengede durabilmesi için onu dirseğinden tutmuştu.

"Evet," dedi Arevin fakat sesi titriyordu.

"Hasta mısın? Henüz eğitimimi tamamlamadım ama başka bir şifacı sana yardım edebilir."

"Hayır, hayır, hasta değilim. Ama buraya ondan önce nasıl ulaştığımı anlayamıyorum."

"Ama eve neden bu kadar erken dönüyor?"

Arevin artık kendisi kadar kaygılanan dikkatli genç adama dalgın dalgın baktı.

"Hikâyesini onun yerine anlatmamam gerekir diye düşünüyorum," dedi. "Belki ebeveyniyle konuşsam iyi olur. Nerede yaşadıklarını gösterir misin?"

"Elimde olsa gösterirdim," dedi Thad. "Ebeveyni yok. Ben olmaz mıyım? Kardeşiyim."

"Sıkıntı verdiğim için üzgünüm. Ebeveyninin öldüğünü bilmiyordum."

"Ölmediler. Belki de ölmüşlerdir. Bilmiyorum. Yani kim olduklarını bilmiyorum. Yılan'ınkilerin de kim olduğunu bilmiyorum."

Arevin'in kafası son derece karışmıştı. Yılan'ın ona anlattıklarını anlamada hiç sorun yaşamamıştı. Fakat bu gencin sadece birkaç dakika içinde söylediklerinin yarısını dahi kavrayamadığını düşünüyordu.

"Ebeveyninin ya da Yılan'ınkilerin kim olduğunu bilmiyorsan, nasıl onun kardeşi olabiliyorsun?"

Thad ona sorgular hâlde baktı. "Şifacılar hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Arevin, bu sohbetin yeniden açıklamasız bir dönemeçte olduğunu hissediyordu. "Bilmiyorum. Sizin varlığınızı elbette biliyoruz ama Yılan kabilemi ziyaret eden tek şifacı."

"Sormamın sebebi," dedi Thad, "pek çok insanın, hepimizin evlatlık olduğunu bilmesi. Bizim tam olarak ailemiz yok. Hepimiz bir aileyiz."

"Yine de onun kardeşi olduğunu söyledin, sanki tek kardeşiymişsin gibi." Mavi gözleri hariç -ki onlar da aynı tonda değildi- Thad, Yılan'a hiç benzemiyordu.

"Birbirimizi öyle görürüz. Çocukken başım çok derde girerdi ve o beni hep savunurdu."

"Anlıyorum." Arevin atından indi yularını ayarlarken oğlanın kendisine söyledikleri üzerine düşündü. "Yılan'la kan bağın yok," dedi, "ama onunla aranda özel bir bağ var. Bu doğru mu?"

"Evet." Thad'in tasasız davranışı yok olmuştu.

"Neden geldiğimi sana söylersem, öncelikle Yılan'ı düşünerek, kendi geleneklerine karşı gelmen gerekse bile, bana tavsiyede bulunur musun?"

Arevin gencin tereddüt etmesine memnundu zira fevri ve duygusal bir cevaba güvenemezdi.

"Gerçekten kötü bir şey oldu, değil mi?"

"Evet," dedi Arevin. "O da kendini suçluyor."

"Senin de onunla özel bir bağın var, değil mi?"

"Evet."

"Onun da seninle var mı?"

"Sanırım."

"Ben onun tarafındayım," dedi Thad. "Her zaman."

Arevin otlayabilmesi için atın yularını çözdü ve çıkardı. Thad'in meyve ağacının yanma oturdu, oğlan da yanına oturdu.

"Batı çölünün diğer tarafından geliyorum," dedi Arevin. "Orada iyi yılanlarımız yok, sadece ısırıkları ölüm demek olan kum engerekleri var..."

Arevin hikâyesini anlattı ve Thad'in karşılık vermesini bekledi fakat genç şifacı yara izi dolu ellerine uzun bir süre dalgınca baktı.

"Düşyılam öldürüldü," dedi nihayet.

Thad'in sesi şok ve ümitsizlik doluydu; çelik gibi sinirleri olan Arevin dahi oğlanın ses tonuyla ürperdi.

"Onun hatası değildi," dedi yeniden Arevin, sürekli gerçeği vurgulamış olsa da. Thad artık kabilesinin yılan korkusunu ve hatta Arevin'in kız kardeşinin korkunç ölümünü de biliyordu. Fakat Arevin, Thad'in anlamadığını net olarak görebiliyordu.

Oğlan başını kaldırıp ona baktı. "Sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Bu gerçekten korkunç." Duraksadı ve etrafına bakındı, sonra da elinin arkasıyla alnını ovaladı. "En iyisi Gümüş'le konuşalım. Yılan'ın öğretmenlerinden biriydi ve şimdi yaşça en büyük o."

Arevin tereddüt etti. "Bu akıllıca olur mu? Affet beni ama eğer Yılan'ın arkadaşı olan sen, bütün bunların nasıl olduğunu kavrayamıyorsan, diğer şifacılardan herhangi biri bunu yapabilir mi?"

"Ne olduğunu anlıyorum!"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Arevin. "Ama anlamıyorsun. Seni gücendirmek istemiyorum ama söylediğimin doğru olduğundan korkuyorum."

"Önemi yok," dedi Thad. "Ona yine de yardım etmek istiyorum. Gümüş yapılacak bir şey düşünür."

Şifacıların yaşadığı muhteşem vadi, bakir doğayla eksiksiz bir uygarlığı birleştiriyordu. Arevin'in gözüne kadim ve değişmez, el değmemiş orman olarak görünen şey, vadinin kuzey yamacından başlayarak göz alabildiğine uzanıyordu. Buna rağmen muazzam yaşlı karaağaçların hemen aşağısında bir dizi yel değirmeni neşeyle dönüyordu. Ağaç ormanı ve yel değirmeni ormanı uyum içindeydi.

Şifacıların merkezi huzurlu bir yerdi, kütük ve taş evlerden güzelce inşa edilmiş küçük bir kasabaydı. İnsanlar Thad'e ya selam veriyor ya da el sallıyorlardı, Arevin'e de başlarıyla selam veriyorlardı. Hafif bir rüzgâr çocuk oyunlarının belli belirsiz bağrışlarını taşıyordu.

Thad, Arevin'in atını otlakta bıraktı, sonra da Arevin'i diğerlerinden biraz daha büyük ve ana gruptan ayrı bir binaya götürdü. İçeride Arevin duvarların ahşap değil, perdahlı fayanslarla kaplı olduğunu görerek şaşırdı. Pencerelerin olmadığı yerlerde dahi aydınlatma gün ışığı kadar parlaktı, ne biyoışımanın tekinsiz mavi ışığı ne de gaz alevinin yumuşak sarı ışığı gibiydi. Bu yer, kasabanın kendi durgun ambiyansından oldukça farklı bir hareketlilik hissine sahipti. Arevin, kısmen açık bir kapının ötesinde birkaç genç insan gördü, Thad'den bile gençtiler ve tamamen işlerine gömülmüş vaziyette karmaşık cihazların üzerine eğilmişlerdi.

Thad öğrencilere işaret etti. "Burası laboratuvar. Mikroskop merceklerini burada, merkezde zımparalıyoruz. Cam eşyalarımızı da kendimiz yapıyoruz."

Arevin'in burada gördüğü neredeyse herkes -ve artık üzerine düşününce, köydeki insanların çoğu- ya çok genç ya da yaşlıydı. Genç olanlar eğitimde, diye düşündü, yaşlılarsa öğretiyor. Yılan ve diğerleri de mesleklerini icra etmek üzere uzaktaydı.

Thad sahanlığa kadar merdiveni çıktı, halı döşeli bir koridorda ilerledi ve bir kapıyı hafifçe tıklattı. Birkaç dakika beklediler, Thad bunun olağan olduğunu düşünüyor olmalıydı zira sabırsızlık göstermedi. Nihayet hoş, tiz bir ses, "İçeri girin," dedi.

Kapının ötesindeki oda, laboratuvar gibi pek sade değildi. Ahşap lambri kaplıydı ve yel değirmenlerine bakan geniş bir penceresi vardı. Arevin kitaplardan bahsedildiğini duymuştu fakat hiç görmemişti. Buradaysa raflarla dolu iki duvar kitap doluydu. Yaşlı şifacı sallanan sandalyesinde kucağında bir kitap tutarak oturuyordu.

"Thad," dedi başını sallayarak, hoş bir karşılamayla birlikte sesinde sorgulayan bir ton vardı.

"Gümüş." Arevin'i içeri aldı. "Bu, Yılan'ın bir arkadaşı. Bizimle konuşmak için uzun bir yoldan geldi."

"Oturun." Sesi ve elleri hafifçe titriyordu. Çok yaşlıydı, eklemleri şişmiş ve bükülmüştü. Teni pürüzsüz, yumuşak ve kısmen saydamdı, yanaklarında ve alnında derin çizgiler vardı. Gözleriyse maviydi.

Thad'i örnek alarak Arevin de bir sandalyeye oturdu. Rahatsız hissediyordu; yere bağdaş kurarak oturmaya alışıktı.

"Ne söylemek istiyorsunuz?"

"Siz Yılan'ın arkadaşı mısınız?" diye sordu Arevin. "Yoksa sadece öğretmeni misiniz?"

Kadının güleceğini düşündü ama Arevin'e ağırbaşlı bir biçimde baktı. "Arkadaşıyım."

"Ona ismini Gümüş verdi," dedi Thad. "Seni herhangi biriyle mi konuşturacağımı düşündün?"

Yine de Arevin hikâyesini bu içten yaşlı kadına anlatıp anlatmaması gerektiğini düşündü zira Yılan'ın sözlerini apaçık hatırlıyordu: "Öğretmenlerim taşıdığım ismi nadiren verir, hayal kırıklığına uğrayacaklar." Belki de Gümüş'ün hayal kırıklığı, Yılan'ı halkından sürecek kadar büyük olacaktı.

"Sorun nedir, bana anlatın," dedi Gümüş. "Yılan benim arkadaşım ve onu seviyorum. Benden çekinmenize gerek yok."

Arevin hikâyesini o gün ikinci kez anlattı, anlatırken de Gümüş'ün yüzünü dikkatle inceledi. Kadının ifadesi değişmedi. Sahip olduğu onca deneyim sayesinde ne olduğunu genç Thad'den daha iyi anlayabilirdi.

"Ah," dedi. "Yılan çölü geçti." Başını iki yana salladı. "Benim cesur ve fevri çocuğum."

"Gümüş," dedi Thad, "ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum, canım." İç çekti. "Keşke Yılan eve dönmüş olsaydı."

"Küçük yılanlar elbette ölür," dedi Arevin. "Elbette başkaları kazalara kurban gitmiştir. Bu durumda ne yapılır?"

"Ömürleri uzundur," dedi Thad. "Bazen şifacılarından bile uzundur. İyi üremezler."

"Her yıl daha az insan eğitiyoruz çünkü çok az düşyılanımız var," dedi Gümüş, tüy gibi yumuşak sesiyle.

"Yılan'ın işindeki başarısı ona başka bir yılan sağlamalı," dedi Arevin.

"Elinde olmayanı veremezsin," dedi Gümüş.

"Birkaç tanesinin doğmuş olabileceğini düşünüyordu."

"Sadece çok azı yumurtadan çıktı," dedi hüzünle yaşlı kadın.

Thad bakışlarını kaçırdı. "Aramızdan biri eğitimini tamamlamama kararı alabilir..."

"Thad," dedi Gümüş, "artık hepinize yetecek kadarı yok. Yılan'ın senden, sana verdiği düşyılanını iade etmeni mi isteyeceğini düşünüyorsun?"

Thad omuz silkti, bakışlarını hâlâ Gümüş ve Arevin'den kaçırıyordu. "İstemek zorunda kalmamalı. Kendim vermeliyim."

"Yılan olmadan karar veremeyiz," dedi Gümüş. "Eve dönmesi lazım."

Arevin bu ikilemin kolay bir çözümü, olanların basit bir açıklamasının olmadığını, dolayısıyla Yılan için bağışlanma olmadığını fark ederek başını indirip ellerine baktı.

"Onu, benim kabilemin hatası için cezalandırmamalısınız," dedi yeniden.

Gümüş başını iki yana salladı. "Bu bir cezalandırma meselesi değil. Ama düşyılanı olmadan bir şifacı da olamaz. Ona verecek yılanım kalmadı."

Hep birlikte sessizce oturdular. Birkaç dakika sonra Arevin, Gümüş'ün uyuyakalıp kalmadığını merak etti. Gözlerini penceresinin dışındaki manzaradan ayırmadan konuştuğunda Arevin irkildi.

"Onu aramaya devam edecek misin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

"Onu bulduğunda, lütfen eve dönmesini söyle. Konsey onunla görüşecek."

Thad ayağa kalktı, Arevin de derin bir başarısızlık ve çöküntü hissiyle çıkmaları gerektiğini anladı.

Çalışma alanlarını, tuhaf makinelerini, tuhaf ışıkları ve tuhaf kokularını arkalarında bırakarak tekrar dışarı çıktılar. Güneş batıyordu ve uzun gölgeleri karanlıkta bir araya getiriyordu.

"Nereye bakmalıyım?" dedi aniden Arevin.

"Ne?"

"Yılan'ın eve döndüğüne inandığım için buraya geldim. Şimdiyse nerede olabileceğini bilmiyorum. Neredeyse kış geldi. Fırtınalar başladıysa..."

"Kışın çölde mahsur kalmamayı başarır," dedi Thad. "Hayır, birisi yardım istemiş ve o da eve dönüş yolundan sapmış olmalı. Belki de hastası merkez dağlarındaydı. Buranın güneyinde bir yerde, Ortayol, Yeni Tibet ya da Dağyamacı'nda olmalı."

"Pekâlâ," dedi Arevin, herhangi bir olasılığa minnettar olarak. "Güneye gideceğim." Fakat Thad'in, gençliğin getir-

diği naif bir kendine güvenle konuşup konuşmadığını merak etti.

Thad uzun, alçak bir evin ön kapısını açtı. İçeride, odalar merkezi bir yaşam alanına açılıyordu. Thad kendini alçak bir koltuğa bıraktı. Dikkatli davranışlarını bir kenara bırakan Arevin de yere oturdu.

"Akşam yemeğine az kaldı," dedi Thad. "Benimkinin yanındaki oda şu an boş, onu kullanabilirsin."

"Belki de devam etsem iyi olacak," dedi Arevin.

"Bu gece mi? Buralarda gece at sürmek delilik. Sabah seni bir kayalığın dibinde buluruz. En azından yarına kadar kal."

"Tavsiyen böyleyse." Aslında üstünde büyük bir rehavet vardı. Thad'i boş odaya doğru takip etti.

"Eşyalarını getireyim," dedi Thad. "Sen dinlen. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Arevin yatağın kenarına yavaşça oturdu.

Kapıdaki Thad döndü. "Dinle, yardım etmek istiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Arevin. "Teşekkür ederim. Oldukça rahatım."

Thad omuz silkti. "Tamam."

Siyah kumlu çöl ufka uzanıyordu, dümdüz ve boştu, daha önce geçildiğine dair herhangi bir iz yoktu. Sıcak dalgaları duman gibi yükseliyordu. Henüz sabit rüzgârlar yoktu fakat tüccarların güzergâhından kalan tüm işaret ve döküntüler çoktan görünmez hâle gelmişti: Silinmiş ya da kış öncesi başlayan değişken rüzgârlarla örtülmüşlerdi. Merkez dağların doğu sırasının zirvesinde Yılan ve Melissa görünmez istikametlerine doğru baktılar. Atları dinlendirmek için indiler. Melissa, Sincap'ın yeni eyerindeki bir kayışı düzeltti, sonra da geldikleri yöne, eskiden evi olan yüksek vadiye kısaca baktı. Kasaba verimli vadi zemininin yukarısına, dik dağ yama-

cına yapışmış görünüyordu. Pencere ve siyah cam paneller öğlen güneşinde parıldıyordu.

"Oradan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım," dedi hayretle Melissa. "Tüm hayatım boyunca." Bakışlarını vadiden Yılan'a döndürdü. "Teşekkür ederim, Yılan," dedi.

"Rica ederim, Melissa."

Melissa bakışlarını indirdi. Yara izi olmayan sağ yanağı güneşte esmerleşmiş teninin altında kıpkırmızı kesildi. "Bununla ilgili sana bir şey söylemem lazım."

"Neyle ilgili?"

"İsmim. Bu doğru, Ras'ın dediği, gerçekten de—"

"Önemli değil. Bana göre senin ismin Melissa. Benim de farklı bir çocukluk ismim vardı."

"Ama senin ismini sana vermişler. Bu bir onur. Benim yaptığım gibi sadece seçip almamışsın."

Tekrar ata binerek çok kullanılan dönemeçli yoldan gitmeye başladılar.

"Ama bana teklif ettikleri ismi kabul etmeyebilirdim," dedi Yılan. "Bunu yapmış olsaydım, diğer şifacılar gibi yetişkin ismimi kendim seçerdim."

"Kabul etmeyebiliyor musun?"

"Evet."

"Ama nadiren isim verirlermiş! Böyle olduğunu duymuştum."

"Bu doğru."

"Kabul etmeyen oldu mu hiç?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ben sadece dördüncüyüm aslında, o yüzden çok fazla insanın buna şansı olmadı. Bazen keşke kabul etmeseydim diyorum."

"Ama neden?"

"Getirdiği sorumluluk yüzünden." Eli yılan çantasının köşesindeydi. Çıldırmışın saldırısından bu yana çantaya daha fazla dokunur olmuştu. Elini yumuşak deriden çekti. Şifacılar ya çok genç yaşta ölmeye ya da çok yaşlanana dek yaşa-

maya meyilliydi. Kendinden hemen önceki Yılan öldüğünde sadece kırk üç yaşındaydı fakat diğer ikisi yüz yılı aşkın bir süre yaşamışlardı. Yılan'ın, ulaşması gereken muazzam bir başarı seviyesi vardı fakat o âna kadar başarısız olmuştu.

Yol sonsuzluk ağaçlarının içinden, boğumlu kahverengi ağaç gövdeleri ve efsaneye göre asla tohum taşımayan ve asla ölmeyen ağaçların kara iğneyaprakları arasından devam ediyordu. Reçineleri havayı keskin bir çam ağacı kokusuyla dolduruyordu.

"Yılan..." dedi Melissa.

"Evet?"

"Sen benim... annem misin?"

Hazırlıksız yakalanan Yılan bir an tereddüt etti. Halkı, diğerlerinin tam olarak yaptığı şekilde aile grupları oluşturmazdı. Kendisi de kimseye "anne" ya da "baba" dememiş olmasına rağmen yaşça büyük olan bütün şifacılarla ilişkileri onun için tam da bu anlama geliyordu. Melissa'nın ses tonunda da bunun özlemi vardı...

"Bütün şifacılar artık senin ailen," dedi Yılan, "ama seni ben evlat edindim ve sanırım bu beni senin annen yapar."

"Buna memnun oldum."

"Ben de öyle."

Düzensiz gelişmiş dar orman sırasının aşağısında, dağın yan taraflarında likenden başka hiçbir şey yetişmiyordu ve rakım hâlâ yüksek ve yol da dik olmasına rağmen Yılan ve Melissa sanki çoktan çöldeydi. Ağaçların altında sıcaklık ve havanın kuruluğu düzenli şekilde artıyordu. Kuma nihayet ulaştıklarında üstlerini değişmek için kısa süre durdular; Yılan Arevin'in halkının verdiği cüppeyi, Melissa da Dağyamacı'nda satın aldıkları çöl giysilerini giydi.

Tüm gün kimseyi görmediler. Yılan, atlar grup hâlindeki kum tepelerinin arasından geçerken zaman zaman omzun-

dan geriye bakarak gözünü dört açıyordu; insanlar bu kum tepelerine saklanarak yoldan geçenleri şüphe uyandırmadan pusuya düşürebilirdi. Fakat çıldırmıştan iz yoktu. Yılan iki saldırının bir tesadüf ve kampının etrafındaki diğer sesleri hatırlamasının bir yanılsama olup olmadığını düşünmeye başladı. Eğer çıldırmış bir *çıldırmışsa*, Yılan'a karşı olan düşmanlığı belki de artık başka bir karşı konulmaz meseleye yönelmişti.

Kendini ikna edemedi.

Akşam olduğunda dağlar apansız bir duvar oluşturarak oldukça arkalarında kalmıştı. Atların toynakları kumda çıtırtılar çıkarıyordu fakat bunun altında yatan sessizlik eksiksiz ve tüyler ürperticiydi. Karanlık çökerken Yılan ve Melissa at sürerek sohbet ediyordu. Bulutlar ayı örtüyordu; Yılan'ın fenerindeki, artık görece daha parlak ışık hücrelerinin sabit ışıltısı ancak yolcuların devam etmesine yetecek kadar aydınlatma sağlıyordu. Eyere asılmış olan fener Çevik'in yürümesiyle sallanıyordu. Siyah kum ışığı su gibi yansıtıyordu. Sincap ve Çevik birbirlerine daha da yaklaşarak yürümeye devam etti. Yılan ve Melissa gittikçe kısılan seslerle sohbet etmeye devam ettiler ve sonunda hiç konuşmadılar.

Yılan'ın pusulası, neredeyse görünmez olan ay, rüzgârın yönü, kum tepelerinin şekli, hepsi de doğru yönde ilerlemelerine yardımcı oluyordu fakat Yılan daireler çizerek yolculuk ettiğine dair içini kaplayan tehlikeli korkuyu bir kenara bırakamıyordu. Eyerde dönerek arkalarındaki görünmez yolu dakikalarca izledi fakat onları izleyen başka bir ışık yoktu. Yalnızlardı; karanlıktan başka bir şey yoktu. Yılan tekrar önüne döndü.

"Bayağı ürkütücü," diye fısıldadı Melissa.

"Biliyorum. Keşke gündüz yolculuk edebilsek."

"Belki yağmur yağar."

"Güzel olurdu."

Çölde her yıl ya da iki yılda bir yağmur yağardı fakat yağdığında bu, genellikle kıştan hemen önce olurdu. Sonra da uyku hâlindeki tohumlar fışkırarak büyüyerek çoğalır ve keskin taneli çöl, yeşil ve diğer renklerle yumuşardı. Üç gün içinde narin bitkiler büzüşerek kahverengi şeritlere döner ve ölür, arkalarında bir yıl ya da iki, hatta üç yıl daha, yağmur onları uyandırana dek dayanacak sert kabukları olan tohumlar bırakırlardı. Fakat o gece hava kuru ve sessizdi, herhangi bir değişikliğe dair iz yoktu.

Uzakta bir ışık pırıldadı. Uyuklayan Yılan, çıldırmışın peşinde olduğu ve fenerinin gitgide yaklaştığı bir rüyadan aniden uyandı. O âna dek çıldırmışın onu bir şekilde hâlâ takip ettiğinden, yakınlarında olduğundan, anlaşılmaz nedenlerle kışkırtıldığından ne kadar emin olduğunu fark etmemişti.

Fakat ışık, taşınan bir fener değildi, sabit, hareketsiz ve ilerisindeydi. Kuru yaprakların sesi zayıf rüzgârla birlikte ona doğru sürüklendi: Merkez'e giden yoldaki ilk vahaya yaklaşıyorlardı.

Henüz şafak bile sökmemişti. Yılan ileri uzandı ve Çevik'in boynunu okşadı. "Fazla kalmadı," dedi.

"Ne?" dedi Melissa, aniden uyanarak. "Nerede—"

"Sorun yok," dedi Yılan. "Kısa süre sonra durabiliriz."

"Ah." Melissa gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Nerede olduğumu unutmuşum."

Yazağaçlarının etrafını çevrelediği vahaya vardılar. Yılan'ın feneri rüzgârın savurmasıyla çoktan parçalanmış ve yıpranmış yaprakları aydınlattı. Yılan hiç çadır görmüyordu, hiç insan ya da hayvan sesi de duymuyordu. Bütün kampçılar çoktan dağların güvenliğine çekilmişti.

"O ışık nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Yılan. Melissa'ya kısaca baktı zira sesi tuhaf geliyordu: Yüzüne çektiği başlığının ucu sesini boğu-

yordu. Kimse belirmeyince, sanki kendini gizlediğinden habersizmiş gibi kumaşın düşmesine izin verdi.

Yılan ışık yüzünden endişelenerek Çevik'i kendi etrafında döndürdü.

"Bak," dedi Melissa.

Çevik'in vücudu bir yönde fenerin ışığını kesiyordu ve orada, karanlıkta bir biyoışık çizgisi belirdi. Yaklaştığında Yılan bunun ölü bir yazağacı olduğunu görebildi, suya yeterince yakın olduğu için kurumamıştı, çürüyordu. Işıkhücreleri narin gövdesini sarmış, onu parıldayan bir sinyale dönüştürmüştü. Yılan yavaşça rahat bir nefes aldı.

Atlarını daha öteye sürdüler, onlara sığınak sağlayacak kadar kalın gövdeli ağaçların olduğu bir alan bulana dek durgun, siyah havuzun etrafında daire çizdiler. Yılan dizginlerini çekip durduğu an Melissa aşağı atladı ve Sincap'ın eyerini çıkarmaya başladı. Yılan aşağı daha yavaş indi zira sabit çöl

iklimine rağmen dizi uzun sürüş boyunca yine kasılmıştı. Melissa Sincap'ı büktüğü yapraklarla ovaladı, bir yandan da zar zor duyulan bir sesle onunla konuşuyordu. Kısa süre sonra atlar ve insanlar, hepsi de günün geçmesini beklemek için yatıp uyudular.

Yılan gerinip esneyerek suya doğru yalınayak, sessizce yürüdü. Tüm gün güzel bir uyku çekmişti ve şimdi yeniden yola koyulmadan önce yüzmek istiyordu. Kalın gövdeli yazağaçlarının sağladığı sığınağı terk etmek için henüz çok erkendi. Dallarda hâlâ duran birkaç parça olgun meyve bulma umuduyla yukarı ve etrafına bakındı fakat çöl sakinlerinin hasadı titiz olmuştu.

Sadece birkaç gün önce, dağların diğer tarafında vahalardaki ağaçların yaprakları yemyeşil ve yumuşacıktı; şimdi, burada ise kurumuşlardı ve ölüyorlardı. Yılan sürtünerek geçerken hışırdadılar. Kurumuş yapraklar elinde ufalandı.

Sahilin başladığı yerde durdu. Siyah şerit sadece birkaç metre genişlikteydi, sarkan dalların kafes şeklindeki desenini yansıtan küçük gölün etrafında kumdan bir yarım daire oluşturuyordu. Tenha alanda kısmen çıplak olan Melissa kuma diz çökmüştü. Suyun üzerine doğru uzanmış, sessizce aşağı bakıyordu. Ras'ın dayaklarının izleri yok olmuştu ve yangında sırtı zarar görmemişti. Teni Yılan'ın güneşte bronzlaşmış elleri ve yüzüne bakarak tahmin ettiğinden daha açıktı. Yılan izlerken Melissa elini yavaşça uzattı ve karanlık suyun yüzeyine dokundu. Dalgalar parmak uçlarından suya yayıldı.

Yılan Sis ve Kum'u çantadan dışarı bırakırken Melissa büyülenmiş vaziyette izliyordu. Sis Yılan'ın ayaklarının etrafında sürünerek vahanın kokularını tattı. Yılan onu kibarca yerden kaldırdı. Ellerine değen yumuşak, beyaz pulları serindi.

"Seni koklamasını istiyorum," dedi Yılan. "İçgüdüsel tepkisi, onu ürküten her şeye saldırmaktır. Senin kokunu tanırsa daha güvenli olur. Tamam mı?"

Melissa başıyla yavaşça onayladı, açıkça korkuyordu. "Çok zehirli, öyle değil mi? Diğerinden daha zehirli."

"Evet. Eve varır varmaz sana bağışıklık kazandırabilirim ama buna burada başlamak istemiyorum. Önce sana test yapmam lazım ve yanımda gerekli malzemeler yok."

"Yani öyle bir şey yapacaksın ki beni ısırsa da bana bir şey olmayacak mı?"

"Tam olarak hiçbir şey olmaz diyemem. Ama beni birkaç kez yanlışlıkla ısırdı ve ben hâlâ buradayım."

"Sanırım koklamasına izin versem iyi olacak," dedi Melissa.

Yılan onun yanına oturdu. "Ondan korkmamak zor, biliyorum. Ama derin bir nefes alarak rahatlamaya çalış. Gözlerini kapat ve sadece sesimi dinle."

"Atlar da korktuğunu anlıyor," dedi Melissa ve Yılan'ın dediğini yaptı.

Kobranın çatallı dili Melissa'nın ellerinde dolaştı ve çocuk kıpırdamadan sakince bekledi. Yılan albino kobraları ilk defa gördüğü zamanı hatırladı: Hepsi de sonsuz düğümler gibi birbirine dolanmış bir yığın hâlinde onun ayak seslerini hissedip kafalarını uyum içinde kaldırırken, çok başlı bir yaratık ya da vahşi ve aniden çiçek açan dünyadışı bir bitki gibi tısladıkları an korkutucu ve canlandırıcıydı.

Yılan, kobra Melissa'nın kolunda sürünerek ilerlerken elini Sis'in üzerinden çekmedi.

"İyi hissettiriyor," dedi Melissa. Sesi titriyordu ve biraz da korkmuştu fakat içtendi.

Melissa daha önce de çıngıraklıyılan görmüştü; tehlikeleri biliniyordu ve o kadar da korkutucu değildi. Kum ellerine tırmandı ve kız da onu kibarca okşadı. Yılan memnundu; kızının yetenekleri atlarla sınırlı değildi.

"Sis ve Kum'la anlaşacağını ummuştum," dedi. "Bu, bir şifacı için önemli."

Melissa şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ama ciddi değildin..." Duraksadı.

"Ne konuda?"

Melissa derin bir nefes aldı. "Belediye başkanına söylediğin şey," dedi tereddütle. "Ne yapabileceğimle ilgili. Bunda ciddi değildin. Beni göndermesi için bunu söylemek zorundaydın."

"Söylediğim her şeyde ciddiyim."

"Ama ben şifacı olamam."

"Neden olamazsın?" Melissa cevap vermedi, o yüzden Yılan devam etti. "Sana şifacıların çocuklarını evlat edindiğini anlatmıştım çünkü biz kendimiz çocuk sahibi olamıyoruz. Sana bizden biraz daha bahsedeyim. Şifacıların pek çoğu farklı mesleklerden partnerlere sahiptir. Çocuklarımızın hepsi de şifacı olmaz. Kapalı bir topluluk değiliz. Ama evlat edinmek için bir çocuk seçtiğimizde, genellikle bizden biri olabileceğini düşündüğümüz birisini seçeriz."

"Ben mi?"

"Evet. Eğer istersen. Önemli olan bu. Senin istediğin şeyi yapman. Başka herhangi birinin senden istediği ya da beklediği şeyi değil."

"Bir şifacı..." dedi Melissa.

Kızının sesindeki merak tonu, şehir halkının ona daha fazla düşyılanı bulmasında yardım etmesini sağlamak için Yılan'a başka bir ikna edici sebep daha verdi.

İkinci gece Yılan ve Melissa atlarını hızlı sürdüler. Vaha yoktu ve yolculuk etmek için aşırı sıcak olsa da Yılan şafakta durmadı. Terden sırılsıklam olmuştu. Yapışkan damlalar sırtından ve böğründen aşağı akıyordu. Ter damlaları daha yanaklarında tuzlu tanecikler hâlinde kuruyordu. Çevik'in derisi, bacaklarından aşağı akan terle kararmıştı. Her bir adımda damlacıklar atın topuklarından sıçrıyordu.

"Hanımım..."

Resmiyet Yılan'ı afallattı ve endişeyle Melissa'ya kısaca baktı. "Melissa, ne oldu?"

"Durmamıza ne kadar var?"

"Bilmiyorum. Elimizden geldiği kadar ilerlemeliyiz." Bulutların alçak ve tehditkâr gözüktüğü gökyüzünü işaret etti. "Fırtınadan önce aynen böyle görünürler."

"Biliyorum. Ama uzun süre böyle ilerleyemeyiz. Sincap ve Çevik'in dinlenmeye ihtiyacı var. Şehrin çölün ortasında olduğunu söylemiştin. Yani şehre girdikten sonra çıkmamız da gerekecek ve atların bizi taşıması gerek."

Yılan eyerinde sırtını yasladı. "Devam etmemiz lazım. Durmak çok tehlikeli."

"Yılan... Yılan, sen insanlardan, fırtınalardan, şifadan, çöllerden ve şehirden anlıyorsun, ben anlamıyorum. Ama atlardan anlıyorum. Birkaç saatliğine durup dinlenmelerine izin verirsek, bu gece bizi oldukça uzağa taşırlar. Devam etmek

zorunda kalırlarsa, karanlık çöktüğünde onları ardımızda bırakmamız gerekecek."

"Tamam," dedi nihayet Yılan. "Şu kayalara vardığımızda duracağız. En azından biraz gölge olur."

Şifacıların merkezindeki evinde, şehir aylarca Yılan'ın aklına gelmezdi. Fakat çölde ve kampçıların kışladıkları dağlarda hayat bunun etrafında dönüyordu. Nihayet, üçüncü gecenin ardından gelen şafakta, Merkez'i koruyan uzun, tepesi kesik dağ önünde belirdiğinde Yılan da hayatının buna bağlı olduğunu hissetmeye başlamıştı. Güneş direkt olarak arkasından doğdu ve onu tinsel bir görüntü gibi kıpkırmızı aydınlattı. Suyun kokusunu alan, uzun yolun sonunu hisseden atlar başlarını kaldırdı ve yorgun adımlarını hızlandırdı. Güneş yükseldikçe yoğunlaşan alçak bulutlar ışığı yayarak ufku kıpkırmızı kapladı. Yılan'ın dizi Çevik'in attığı her adımla acıyordu fakat fırtınanın yaklaştığının işareti için şişen eklemlere ihtiyacı yoktu. Yılan dizginleri avuçlarına acı verene kadar sıktı, sonra da ellerini yavaşça gevşetti ve atın nemli boynunu okşadı. Çevik'in de canının kendisininki kadar yandığına şüphesi yoktu.

Dağa yaklaştılar. Yazağaçları kahverengi ve solmuştu, hışırdayan dalları karanlık, küçük bir gölün ve terk edilmiş ateş çukurlarının etrafını sarmıştı. Rüzgâr kuru yaprakların arasında ve kumun üzerinde fısıldıyordu, kasvetli bir dağa yaklaşan rüzgârların yaptığı gibi önce bir yönden, sonra bir diğerinden geliyordu. Şehrin gün doğumu gölgesi onları sardı.

"Düşündüğümden çok daha büyük," dedi yavaşça Melissa. "Eskiden saklanabileceğim ve insanların konuşmalarını dinleyebileceğim bir yerim vardı ama hep uydurma hikâyeler anlattıklarını düşünürdüm."

"Sanırım ben de öyle," dedi Yılan. Kendi sesi oldukça dalgın ve uzaklardan geliyor gibiydi. Dev kayalıklara yaklaştıkça

alnı serin bir terle kaplandı ve elleri sıcağa rağmen soğuk soğuk nemlendi. Yorgun kısrak onu ileri taşıdı.

Yılan yedi ve daha sonra on yedi yaşındayken şehir, şifacılara hükmetmişti. O yılların her birinde yaşça büyük şifacılardan biri Merkez'e olan uzun, zorlu yolculuğu üstleniyordu. O yılların her biri yeni bir on yılın başlangıcıydı; şifacılar şehir sakinlerine bilgi ve yardım takası teklif ediyordu. Her seferinde reddediliyorlardı. Yılan'ın iletmek zorunda olduğu mesaja rağmen belki bu sefer de öyle olacaktı.

"Yılan?"

Yılan irkildi ve dönüp Melissa'ya kısaca baktı. "Ne oldu?"

"Sen iyi misin? O kadar uzaklara dalmıştın ki ben de bilemedim—"

"'Korkmuş' uygun sözcük olurdu, sanırım," dedi Yılan. "Bizi içeri alacaklar."

Kara bulutlar geçen her dakika sıklaşıp yoğunlaşıyor görünüyordu.

"Öyle umuyorum," dedi Yılan.

Merkez'in dağının aşağısında geniş ve karanlık havuzun ne giriş ne de çıkış noktaları vardı. Su, havuzun içine aşağıdan sızıyor, sonra görünmez bir biçimde kuma akıyordu. Yazağaçları ölmüştü fakat zemini kaplayan çim ve bodur çalılar yemyeşildi. Taze çimler terk edilmiş kampların çiğnenmiş alanlarında ve aralarındaki yollarda yeniden büyümüştü fakat şehrin kapısına giden geniş yol çıplaktı.

Yılan Çevik'i sudan direkt geçirmeye kıyamamıştı. Dizginlerini havuzun kenarında Melissa'ya verdi.

"Su içmeleri bitince beni takip et. Sensiz içeri girmeyeceğim, bu yüzden endişelenme. Ama rüzgâr artarsa koşarak gel. Tamam mı?"

Melissa başıyla onayladı. "Fırtına o kadar da çabuk gelemez, değil mi?"

"Korkarım ki gelebilir," dedi Yılan.

Yılan hızlıca su içti ve yüzüne su serpti. Su damlalarını başlığının köşesiyle sildikten sonra çıplak yol boyunca uzun adımlarla yürüdü. Siyah kumun hemen altında bir yerde pürüzsüz, sert bir yüzey vardı. Eski bir yol muydu bu? Koleksiyoncuların henüz çalışmadıkları başka yerlerde dağılan beton parçaları ve paslanmakta olan çelik çubuklar gibi kalıntılar görmüştü.

Yılan Merkez'in kapısının önünde durdu. Kendi boyunun beş katıydı. Nesiller boyu kum fırtmaları metali sıyırarak parlak bir hâle getirmişti. Fakat kapı kulpu, çan ipi, kapı tokmağı, içeri girmek üzere birisini çağırmak için Yılan'ın görebildiği bir yol yoktu.

Bir adım ileri gitti, yumruğunu kaldırdı ve metale vurdu. Tok ses hiç yankı yapmamıştı. Çok kalın olduğunu düşünerek kapıya üst üste vurdu. Gözleri girintili girişin zayıf ışığına alışırken, kapının ön kısmının aslında içbükey olduğunu gördü, şiddetli fırtınalarla görünür derecede aşınmıştı.

Eli acıyarak bir an için geri adım attı.

"Gürültüye son vermenin vakti gelmişti."

Yılan sesle birlikte yerinden sıçradı ve ona doğru döndü fakat orada kimse yoktu. Bunun yerine girintide bir panel, tıkırdayarak kayaya doğru kaydı ve bir pencere belirdi. Çalı gibi kızıl saçları olan solgun bir adam dik dik Yılan'a bakıyordu.

"Kapandıktan sonra kapıyı yumruklamak da ne demek?"

"İçeri gelmek istiyorum," dedi Yılan.

"Sen şehir sakini değilsin."

"Hayır. İsmim Yılan. Ben bir şifacıyım."

Adam kendi ismiyle -Yılan'ın yetiştirildiği yerde kibarlığın gerektirdiği gibi- cevap vermedi. Yılan pek de farkına varmadı zira bir yerdeki kibarlığın başka bir yerde hakaret olmasına alışıyordu. Fakat adam başını geri atıp güldüğünde

Yılan şaşırdı. Kaşlarını çattı ve adamın gülmesi bitene dek bekledi.

"Yani yalvaracak morukları göndermekten vazgeçtiler, öyle mi? Artık gençler geliyor!" Tekrar güldü. "Etkileyici birini seçebilirlerdi bence."

Sesinin tonundan Yılan hakarete uğradığını anladı. Omuz silkti. "Kapıyı aç."

Adam gülmeyi bıraktı. "Yabancıları içeri almayız."

"Bir arkadaşımdan ailesine bir mesaj getirdim. Bunu iletmek istiyorum."

Gözlerini aşağı çeviren adam bir an cevap vermedi. "Giden herkes bu yıl döndü."

"Arkadaşım uzun süre önce ayrıldı."

"Eğer etrafta koşturup o çıldırmışın ailesini arayacağımı bekliyorsan, bu şehir hakkında pek bir şey bilmiyorsun demektir."

"Şehrin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama sana bakınca, arkadaşımın akrabası olduğunu düşünüyorum."

"Bu da ne demek?" Adam ilk defa şaşırmıştı.

"Arkadaşım bana ailesinin, kapı bekçileriyle akraba olduğunu söylemişti. Görebiliyorum da... saçın, alnın... gözlerin farklı. Onunkiler kahverengi." Bu şehir sakininin gözleri soluk yeşildi.

"Acaba," dedi genç adam, iğnelemeye niyetlenerek, "tam olarak hangi aileye mensup olduğundan bahsetti mi?"

"İktidardaki."

"Bir dakika," dedi yavaşça. Aşağı baktı ve Yılan'ın görüş açısının dışında elleri hareket etti fakat Yılan yaklaştığında "pencerenin" kenarının ötesinde hiçbir şey göremedi zira bu bir pencere değil, hareketli bir görüntü taşıyan cam bir paneldi. İrkilse de tepki vermedi. Nihayetinde, şehir sakinlerinin kendi halkından daha fazla mekanik teknolojiye sahip olduğunu biliyordu. Burada bulunma sebeplerinden biri de buydu.

Genç adam yavaşça başını kaldırdı, kaşlarından biri hayretle kalktı. "Seninle konuşması için başka birini çağırmam gerekecek." Camdaki görüntü çok renkli çizgilere bölündü.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Yılan sığ girintiden dışarı eğildi ve etrafına bakındı.

"Melissa!"

Ne çocuk ne de atlar görüş alanındaydı. Yılan kurumuş yazağaçlarından oluşan kısmen saydam bir perdenin içinden havuzun yakın kıyısının büyük kısmını görüyordu fakat iki at ve bir çocuğu saklamaya yetecek kadar bitki örtüsü kalmıştı.

"Melissa!" diye tekrar seslendi Yılan.

Yine cevap yoktu fakat rüzgâr sesini taşımış olabilirdi. Sahte pencere kapkaranlık olmuştu. Yılan kızını bulmak için tam gitmek üzereyken panel yeniden canlandı.

"Neredesin?" diye seslendi yeni bir ses. "Buraya dön."

Yılan dışarıya son bir kez göz attı ve gönülsüzce görüntü taşıyıcıya döndü.

"Kuzenimin epey canını sıktın," dedi görüntü.

Yılan nutku tutulmuş vaziyette panele bakakaldı zira konuşmacı Jesse'ye inanılmaz derecede, genç adamdan çok daha fazla benziyordu. Bu, Jesse'nin ikiziydi ya da ailesinde yakın akraba ilişkileri fazlaydı. Görüntüdeki kişi tekrar konuştuğunda yakın akraba ilişkilerinin, arzu edilen özelliklerin bir araya toplanması ve yerleştirilmesinin kullanışlı bir yolu olduğu düşüncesi Yılan'ın aklından geçti, tabii ki deneyi yapanlar birkaç şaşırtıcı hataya hazırlıklıysa. Yılan insan doğumlarında şaşırtıcı hataların kabulüne hazırlıklı değildi.

"Merhaba? Bu çalışıyor mu?"

Kızıl saçlı kişi endişeli vaziyette ona dikkatle baktı ve konuşmacının sesini gürültülü şekilde yankılanan bir kazıma sesi takip etti. Ses: Jesse'ninki hoş ve kalındı fakat bu kadar kalın değildi. Yılan bir adamla konuştuğunu fark etti, benzerlikten çıkarım yaptığı üzere bir kadın değildi. O hâlde

Jesse'nin ikizi kesinlikle değildi. Yılan şehir halkının insanları klonlayıp klonlamadıklarını merak etti. Eğer sıklıkla klonluyorlarsa ve karşı cins klonlamasını da başarabiliyorlarsa, belki de şifacıların yeni düşyılanları yapmakta kullandıklarından daha başarılı yöntemler izliyorlardı.

"Seni duyabiliyorum, demek istediğin buysa," dedi Yılan.

"Güzel. Ne istiyorsun? Richard'ın ifadesinden anladığım kadarıyla can sıkıcı bir durum olmalı."

"Eğer maden arayıcısı Jesse'nin birinci dereceden akrabasıysan, sana bir mesajım var," dedi Yılan.

Adamın pembe yanakları aniden bembeyaz kesildi. "Jesse mi?" Başını salladı, sonra soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Bütün bu yıllar boyunca o kadar mı değişti, yoksa birinci dereceden akrabadan başka bir şeye mi benziyorum?"

"Hayır," dedi Yılan. "Akrabasına benziyorsun."

"Benim ablam," dedi. "Şimdi de sanırım dönmek ve yine yaşça en büyük olmak istiyor, ben de bu sırada yine yaşça küçük ve hiçbir şey olana dönmek zorunda mı kalayım?"

Sesindeki öfke ihanet gibiydi; Yılan bunu bir şok etkisi gibi hissetti. Jesse'nin ölüm haberi erkek kardeşine hüzün değil, sadece neşe getirecekti.

"Dönüyor, değil mi?" dedi. "Meclisin onu yeniden ailenin başına getireceğini biliyor. Kahrolsun! Son yirmi yıl var olmasam da olurmuş."

Yılan onu dinledi, nefesi kederle daralıyordu. Erkek kardeşin kızgınlığına rağmen, eğer Yılan Jesse'yi canlı tutabilseydi halkı onu geri *alırdı*, onu içtenlikle karşılardı: Eğer yapabilselerdi, onu iyileştirirlerdi.

Yılan zorlanarak konuştu. "Bu meclis... belki de mesajı onlara vermeliyim." Değer veren, Jesse'yi seven birisiyle konuşmak istiyordu, ona gülecek ve yaptığı hata için ona teşekkür edecek birisiyle değil.

"Bu bir aile meselesi, meclis meselesi değil. Jesse'nin mesajını bana vermen lazım."

"Seninle yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

"Eminim edersin," dedi. "Ama bu imkânsız. Kuzenlerimin yabancıları içeri almakla ilgili prensipleri var..."

"Eminim ki bu durumda—"

"...ayrıca istesem de bunu yapamam. Kapı bahara kadar kilitlendi."

"Sana inanmıyorum."

"Bu doğru."

"Jesse beni uyarırdı."

Adam homurdandı. "Buna hiç inanmadı. Burayı terk ettiğinde henüz çocuktu ve çocuklar asla gerçekten inanmaz. Son dakikaya kadar dışarıda kalma oyunu oynarlar, kapı kilitlenip de dışarıda kalacaklarmış gibi yaparlar. Bu yüzden kuralları aşırı zorlayarak test eden birini bazen kaybederiz."

"Sizin söylediğiniz neredeyse her şeye inanmayı bıraktı." Öfke, Yılan'ın sesini kısıyordu.

Jesse'nin kardeşi başka bir şeye dikkatle bakarak gözlerini kısa bir süre kaçırdı. Tekrar Yılan'a baktı. "Pekâlâ, şimdi sana söylediğime inanacağını umarım. Fırtına geliyor, bu yüzden bana mesajı vermeni ve sığınacak bir yer bulmak için kendine vakit tanımanı tavsiye ederim."

Yılan'a yalan söylüyor olsa dahi onu içeri almayacaktı. Yılan bunu artık ummuyordu bile.

"Mesajı şöyle," dedi Yılan. "Dışarıda mutluydu. Çocuklarınıza, şehrin dışındaki hayatın nasıl olduğuyla ilgili yalan söylemenize bir son vermenizi istiyor."

Jesse'nin kardeşi Yılan'a bakakaldı, bekledi ve sonra aniden gülümsedi, bir kez hızlıca ve sert bir biçimde kahkaha attı. "Hepsi bu mu? Dönmediğini mi söylüyorsun?"

"Dönemez," dedi Yılan. "Öldü."

Jesse'ye çok benzeyen yüzden, tuhaf ve ürkünç bir rahatlama ve hüzün karışımı bir ifade geçti.

"Öldü mü?" dedi yavaşça.

"Onu kurtaramadım. Omurgası kırıldı—"

"Ölmesini asla istemedim." Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Omurgası kırıldı... hızlı bir ölümdü o zaman. Başkalarından iyidir."

"Omurgası kırılınca ölmedi. Partnerleri ve ben onu eve getirecektik çünkü onu iyileştirebilirdiniz."

"Belki de yapabilirdik," dedi. "Nasıl öldü?"

"Savaş kraterlerinde maden arıyordu. Siz ona o kadar çok yalan söylediğiniz için tehlikeli oldukları gerçeğine inanmadı. Radyasyon zehirlenmesinden öldü."

Adam irkildi.

"Yanındaydım," dedi Yılan. "Elimden geleni yaptım ama düşyılanım yoktu. Ölmesine yardım edemedim."

Dalgınca Yılan'a bakıyor görünüyor ama bakışları onu delip geçiyordu.

"Sana borçluyuz, şifacı," dedi. "Bir aile üyesine verdiğin hizmetten, ölüm haberini bize ulaştırmandan dolayı." Sıkkın, aklı başından gitmiş bir ses tonuyla konuşuyordu, sonra aniden başını kaldırıp ona dik dik baktı. "Ailemin borçlu kalmasından hoşlanmam. Ekranın alt kısmında bir ödeme boşluğu var. Para—"

"Para istemiyorum," dedi Yılan.

"Seni içeri alamam!" diye haykırdı adam.

"Bunu kabul ediyorum."

"O hâlde ne istiyorsun?" Başını hızlıca iki yana salladı. "Elbette. Düşyılanları. Bizde hiç olmadığına neden inanmak istemiyorsunuz? Borcumuzun karşılığında düşyılanları veremem - ayrıca sana olan borcumu, dünyadışılara olacak bir borçla takas edemem. Dünyadışılar..." Durdu; keyfi kaçmış görünüyordu.

"Eğer dünyadışılar bana yardım edebilirse, bırak onlarla konuşayım."

"Ben bıraksam da onlar seni reddeder."

"İnsanlarsa beni dinleyeceklerdir."

"İnsanlıklarıyla ilgili... bazı soru işaretleri var," dedi Jesse'nin kardeşi. "Testler olmadan kim anlayabilir ki? Anlamıyorsun, şifacı. Onlarla hiç tanışmadın. Tehlikeliler ve sağları solları belli değil."

"Bırak da *deneyeyim.*" Yılan hızlı bir yalvarma hareketiyle avuçları yukarıda olacak şekilde ellerini uzattı, onu anlamasını sağlamaya çalıştı. "Jesse gibi başka insanlar da acı içinde öldü çünkü yeterince şifacı yok. Yeterli sayıda düşyılanı yok. Dünyadışılarla konuşmak istiyorum."

"Sana şimdi ödeme yapmama müsaade et, şifacı," dedi hüzünle Jesse'nin kardeşi ve Yılan kendini yeniden Dağyamacı'nda hissetti. "Merkez'deki güç tehlikeli bir biçimde dengede. Meclis bir yabancımn dünyadışılarla görüşmesine asla müsaade etmez. Dengeler çok hassas ve onları değiştirmeyi riske etmeyeceğiz. Ablam acı içinde öldüğü için üzgünüm ama istediğin şey çok daha fazla hayatı riske atar."

"Bu nasıl doğru olabilir?" dedi Yılan. "Basit bir görüşme, tek bir soru—"

"Anlayamazsın, sana bunu söyledim. İnsanın burada büyüyüp buradaki güçlerle haşır neşir olması lazım. Hayatımı öğrenerek geçirdim."

"Bence hayatını, zorunluluklarını nasıl savuşturacağını öğrenerek geçirmişsin," dedi kızarak Yılan.

"Bu bir yalan!" Jesse'nin kardeşi öfkeden deli olmuştu. "Gücüm dahilinde sana her şeyi verirdim ama imkânsız olanı istiyorsun. Yeni düşyılanları bulmana yardım edemem."

"Bekle," dedi aniden Yılan. "Belki bize başka bir şekilde yardım edebilirsin."

Jesse'nin kardeşi iç çekti ve bakışlarını çevirdi. "Entrika ve planlara vaktim yok," dedi. "Senin de yok. Fırtına geliyor, şifacı."

Yılan omzunun üzerinden baktı. Melissa hâlâ görünürde yoktu. Uzakta bulutlar ufukla kucaklaşmıştı ve hafif rüzgârda savrulan kumlar gök ve yer arasında ileri geri sıçrı-

yordu. Hava soğuyordu fakat Yılan başka sebeplerden titredi. Riske ettikleri o ân vazgeçmek için fazla değerliydi. Sadece şehre girebilse, dünyadışıları kendisinin arayıp bulacağından emindi. Jesse'nin kardeşine döndü.

"Baharda içeri girmeme izin ver. Sahip olduğunuz teknikleri keşfetmeye yetecek kadar ileri bir teknolojimiz yok." Yılan aniden gülümsedi. Jesse'ye yardım edemezdi fakat diğerlerine edebilirdi. Melissa'ya edebilirdi. "Vücut onarımını nasıl başlatabileceğimi bana öğretebilseniz..." Bu olasılığı daha önce düşünmediği için şaşkındı. Tamamen ve bencilce düşyılanlarıyla, kendi saygınlığı ve onuruyla ilgilenmişti. Fakat şifacılar kas ve sinirleri nasıl onaracaklarını bilse, ne kadar çok insan bundan fayda sağlardı... Fakat önce deriyi nasıl onaracağını öğrenecekti, böylelikle kızı yara izi olmadan yaşayabilirdi. Yılan Jesse'nin kardeşini izledi ve ifadesinin rahatladığını sevinerek gördü.

"Bu mümkün," dedi. "Evet. Bunu meclisle görüşeceğim. Senin için konuşacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Yılan. Şehir halkının nihayet, *nihayet* bir şifacının talebini kabul ettiğine inanamıyordu. "Bunun bize tahmin edeceğinizden çok yardımı dokunacak. Tekniklerimizi geliştirebilirsek yeni düşyılanları elde etmek konusunda endişelenmemize gerek kalmaz - onları klonlamakta daha iyi olacağız."

Jesse'nin kardeşi kaşlarını çatmaya başlamıştı. Yılan ani değişiklik karşısında kafası karışarak durdu.

"Şifacılar size minnettar olacak," dedi hızla Yılan, neyi yanlış söylediğini anlamayarak, bir o kadar da durumu nasıl düzelteceğini bilemeyerek. "Hizmet ettiğimiz herkes de."

"Klonlama!" dedi Jesse'nin kardeşi. "Size klonlama konusunda yardım edeceğimizi de nereden çıkardın?"

"Sen ve Jesse'nin..." Aniden bunun onu daha da kızdıracağını düşünerek vazgeçti. "Ben sadece şu sonuca vardım, sizin ileri tek—"

"Genetik manipülasyondan bahsediyorsun!" Jesse'nin kardeşi hasta görünüyordu. "Bilimimizi canavarlar yaratmaya çevirmek!"

"Ne?" diye afallayarak sordu Yılan.

"Genetik manipülasyon... Tanrılar aşkına, bile bile başlatmadan bile mutasyonla ilgili yeterince sıkıntımız var! Seni içeri alamadığım için şanslısın, şifacı. Seni ihbar etmem gerekirdi. Hayatının kalanını diğer kaçıklarla birlikte sürgünde geçirmen gerekirdi."

Jesse'nin kardeşi akılcı bir tanıdıktan itham edici bir insana dönüşürken Yılan ekrana bakakaldı. Eğer Jesse'nin bir klonu değilse, o hâlde ailesi genetik manipülasyon olmadan sakatlıkların kaçınılmaz olduğu bir yakın akraba ilişkisi içinde olmalıydı. Buna rağmen söylediği şey, şehir halkının kendilerine yardımcı olacak bu yöntemi reddettiği yönündeydi.

"Ailemin bir kaçığa borçlu kalmasına müsaade etmeyeceğim," dedi ona bakmadan, yine elleriyle bir şeyler yaparak. Sikkeler ekranın altındaki boşlukta tıngırdadı. "Paranı al ve git!"

"Dışarıdaki insanlar sakladığınız bilgiler yüzünden ölüyor!" diye bağırdı. "Sürücülerin kristal halkalarınızla insanları esir almasına yardım ediyorsunuz ama sakat ya da yaralı insanları iyileştirmeye yardım etmiyorsunuz!"

Jesse'nin kardeşi hiddetle ileri fırladı. "Şifacı... Yılan'ın ötesine bakarak durdu. İfadesi korkuya döndü. "Bir dönüşenle buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Şuradaki ürünle birlikte anneyi de mi sürgüne gönderiyorlar? Bir de bana insanlık hakkında ders veriyorsun!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Vücut onarımı istiyorsun ama mutantları düzeltemeyeceğini bile bilmiyorsun! Hepsi aynı şekilde kalıyor." Acı acı, histerik bir biçimde güldü. "Nereden geldiysen oraya git, şifacı. Artık aramızda tek söz edilemez."

Görüntü tam yok olurken, Yılan sikkeleri kaptı ve ona fırlattı. Ekrana çarpan sikkelerden bir tanesi koruyucu panele sıkıştı. Dişlilerden inleme gibi bir ses geldi fakat panel tamamen kapanamadı ve Yılan ahlaksız bir tatmin hissetti.

Yılan bakışlarını Melissa'yı aramak için ekrandan ve şehirden çevirdi, tam da o anda kızıyla yüz yüze geldi. Melissa'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yılan'ın elini yakaladı ve onu düşünmeden girintiden dışarı çekti.

"Melissa, bir sığınak yapmaya çalışmalıyız..." Yılan girintiye doğru geri çekilmeye çalışıyordu. Sabah olmasına rağmen neredeyse karanlık çökmüştü. Bulutlar artık gri değil siyahtı ve Yılan iki ayrı hortum görebiliyordu.

"Bir yer buldum." Sözler zorlukla çıktı: Melissa hâlâ ağlıyordu. "Ben... ben seni içeri alacaklarını ummuştum ama almayacaklarından korktum, bu yüzden araştırdım."

Yılan rüzgârın savurduğu kumlar yüzünden neredeyse göremeyerek onu takip etti. Çevik ve Sincap başları aşağıda ve kulakları düzleşmiş vaziyette isteksizce geldi. Melissa onları dağın yan tarafında, dik kayalıktaki alçak bir yarığa götürdü. Rüzgâr anbean artıyor, uluyup inliyor, yüzlerine kum çarpıyordu.

"Korkuyorlar," diye inleyen rüzgârda bağırdı Melissa. "Göz bağları..." Gözlerini kısarak yüzünü açtı ve Sincap'ın gözlerini kendi başlığıyla kapattı. Yılan da aynısını gri kısrak için yaptı. Ağzını ve burnunu açtığında rüzgâr nefesini kesti. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarak ve nefesini tutarak kısrağı Sincap'ın ardından mağaraya soktu.

Rüzgâr aniden dindi. Yılan gözlerini zar zor açabiliyordu ve kum sanki ciğerlerine girmiş gibi hissediyordu. Atlar burunlarından solurken Yılan ve Melissa öksürdü ve bunaltıcı kumu gözlerini kırparak savuşturmaya, saçlarından ve giysilerinden temizlemeye ve tükürerek atmaya çalıştılar. Yılan nihayet kaşındıran parçacıkların en kötülerini ovuşturarak,

temizleyerek ya da öksürerek uzaklaştırmayı başardı ve gözyaşları da gözlerini temizledi.

Melissa başlığını Sincap'm gözlerinden çözdü, sonra da hıçkırarak kollarını atın boynuna doladı.

"Benim hatam," dedi. "Beni gördü ve seni kovdu."

"Kapı kilitliydi," dedi Yılan. "İstese bile bizi içeri alamazdı. Sen burayı bulmasaydın dışarıda, fırtınada kalırdık."

"Ama dönmeni istemiyorlar. Benim yüzümden."

"Melissa, bize yardım etmemeye zaten karar vermişti. İnan bana. Sorduğum şey onu korkuttu. Bizi anlamıyorlar."

"Ama onu duydum. Bana baktığını gördüm. Şey için yardım istedin - benim için ve o da sana gitmeni söyledi."

Yılan Melissa'nm konuşmanın o kısmını anlamamış olmasını diledi zira asla gerçekleşmeyebilecek bir şey için ümitlenmesini istemiyordu. "Senin yandığını bilmiyordu," dedi Yılan. "Umurunda da değildi. Benden kurtulmaya bahane arıyordu."

İkna olmayan Melissa dalgın dalgın Sincap'ın boynunu okşadı, yularını çıkardı, eyerini gevşetti.

"Eğer bu birisinin hatasıysa," dedi Yılan, "hata benim. Bizi buraya getiren benim..." İçinde bulundukları durumu tam olarak idrak etmesi onu fırtına rüzgârları kadar sarstı. Işıkhücrelerinin sönük parıltısı, kapana kısıldıkları mağarayı pek de aydınlatamıyordu. Yılan'ın sesi korku ve hüsranla kısıldı. "Bizi buraya getiren benim, şimdi de buraya sıkıştık..."

Melissa Sincap'tan Yılan'a döndü ve kadının elini tuttu. "Yılan... Yılan, neler olabileceğini biliyordum. Senin peşinden gelmem için beni zorlamadın. Buradaki herkesin ne kadar sinsi ve kötü niyetli olabileceğini biliyordum. Onlarla ticaret yapan herkes bunu söylüyor." Yılan'ı kucakladı, sadece birkaç gün önce Yılan'ın onu teselli ettiği gibi o da kadını teselli etti.

Sonra her şey bir anda oldu; Melissa donakaldı, atlar fer-

yat etti ve Yılan dev bir kedinin öfkeli hırıldamasının yankısını duydu. Çevik telaşla koşup şifacıyı geçerken onu yere devirdi. Yılan yuları yakalamak için tekrar ayağa kalkmaya uğraşırken bir an mağara girişinde siyah panteri kuyruğunu kamçı gibi savururken gördü. Yeniden hırıldadı ve Çevik şahlanarak Yılan'ın ayaklarını yerden kesti. Midilli ve çocuk titreyerek bir köşeye gerilerken Melissa Sincap'ı tutmaya çalıştı. Panter onlara doğru sıçradı. Yılan, panter rüzgâr ona gibi sürtünerek geçerken ve parlak derisi eline değerken nefesini tuttu. Panter arka duvara doğru dört metre kadar yukarı sıçradı ve dar bir yarığa girerek kayboldu.

Melissa titreyerek rahatlama ve korkunun serbest kalmasıyla güldü. Çevik nefesini yüksek, gürültülü ve ürkmüş bir horultuyla bıraktı.

"Aman tanrılarım," dedi Yılan.

"Birisinin... birisinin vahşi hayvanların, bizim onlardan korktuğumuz kadar korktuklarını söylediğini duymuştum," dedi Melissa. "Ama sanırım buna artık inanmıyorum."

Yılan feneri Çevik'in eyerinden çözdü ve yukarı, yarığa doğru tuttu, büyük bir kedinin girdiği yere insanın da sığıp sığmayacağını merak etmişti. Ürkek ata bindi ve kendini dengeleyerek eyerin üzerinde ayağa kalktı. Melissa Çevik'in dizginlerini eline alarak onu sakinleştirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Yılan mağara duvarına doğru eğildi ve fenerin ışığını geçide yönlendirmek için uzandı.

"Burada kalamayız," dedi. "Susuzluk ya da açlıktan ölürüz. Belki de buradan şehre giden bir yol vardır." Açıklığın çok ilerisini göremiyordu, fazlasıyla aşağıdaydı. Fakat panter kaybolmuştu. Yılan kendi sesinin yankılanıp döndüğünü duydu, dar yarığın ötesinde sanki pek çok oda vardı. "Ya da bir yere çıkan bir yol." Döndü ve eyerin üzerine kayarak oturdu, attan indi ve gri kısrağın koşum takımını çıkardı.

"Yılan," dedi yavaşça Melissa.

"Evet?"

"Bak... fenerin üstünü kapat..." Melissa mağaranın girişinin yukarısındaki kayaya işaret etti. Yılan feneri örttü ve belirsiz ışıklı şekil parlaklaşarak ona doğru uzandı. Omurgasından yukarı hızlı bir ürperti hissetti. Feneri ileri doğru tuttu ve şekle doğru yaklaştı.

"Bu bir çizim," dedi. Hareket etmiş gibi görünmüştü, duvara tırmanan örümceğe benzer bir şekildi, yalnızca boyaydı. Yılan işin aslını biliyor olmasına rağmen, hâlâ ona doğru sürünerek geliyor gibi görünen zekice bir göz yanılsamasıydı.

"Acaba ne için yapılmış." Melissa'nın sesi de kayada sessizce yankılandı.

"Belki de insanları dışarı yönlendirmek içindir - bu da içeride, daha ileride bir şey var demektir."

"Peki ya Çevik ve Sincap ne olacak? Onları burada bırakamayız."

"Eğer onlara yiyecek bir şey bulamazsak," dedi kibarca Yılan, "onlar da açlıktan ölür."

Melissa başını kaldırarak panterin geçtiği çıkıntıya baktı, mavi ışık yaralı yüzünü hayaletmiş gibi aydınlatıyordu.

"Melissa," dedi aniden Yılan, "sen de bir şey duyuyor musun?" Bu yeni bir sesti fakat ne olduğunu çıkaramıyordu. Uzakta çığlık atan siyah panter miydi? Örümcek sembolünü duvara çizen kişi miydi? Parmakları kemerindeki bıçağın kabzasını kavradı.

"Rüzgâr durdu!" dedi Melissa. Mağara girişine doğru koştu. Yılan Melissa'yı fırtınanın şiddetinden geri çekmeye her an hazır vaziyette yakından takip etti. Fakat kızı haklıydı: Duyduğu bir ses değil, alışmış olduğu bir sesin ani sonuydu.

Hiçbir şey olmadı. Dışarıda hava tamamen sakinleşmişti. Alçak toz bulutları çöle yayılmış ve yok olmuştu, ardında da masmavi gökyüzüyle sıralanmış kabarık, düz beyaz kenarlı

büyük bulutlar bırakmıştı. Yılan sabahın tuhaf aydınlığına adım attı ve serin bir rüzgâr giysisini ayak bileklerinde hafifçe dalgalandırdı.

Ansızın yağmur başladı.

Yılan dışarı koşarak damlalara ulaştı, kollarını bir çocuk gibi kaldırdı. Sincap tırıs giderek onu geçti ve dörtnala koşmaya başladı. Çevik ona yetişti ve taylar gibi hoplayıp zıpladılar. Melissa kıpırdamadan durdu, gözlerini yukarı dikmiş, yağmurun yüzünü yıkamasına izin veriyordu.

Uzun ve geniş bir küme bulut başlarının üzerinden geçti, bir an yağmur düşürüyor, bir an da sinekkuşu gibi parlak gün ışığına izin veriyordu. Yılan ve Melissa nihayet sırılsıklam olmuş, serinlemiş ve mutlu vaziyette kayalara sığındı. Üçlü bir gökkuşağı gökyüzünde bir kemer oluşturmuştu. Yılan iç çekti ve topukları üzerine oturarak izledi. Huşu içinde kendini renklere öylesine kaptırmıştı ki renkler tayfın içinde ileri geri birbirlerini izlerken, Melissa'nın tam olarak ne zaman yanına oturduğunu fark etmedi. Önce orada değildi, sonra bir anda oradaydı, Yılan da kolunu kızının omuzlarına doladı. Bu sefer Melissa herhangi bir insani temastan kendini koparacak kadar temkinli davranmadan ona yaslanarak rahatladı.

Bulutlar geçip gitti, gökkuşağı soldu ve renkleri gibi çizgilerinin dokusu da ıslaklık yüzünden görünür olan Sincap Yılan'a doğru tırıs geldi. Yılan midillinin kulaklarının arkasını ve çenesinin altını kaşıdı; sonra da son yarım saattir belki de ilk defa çöle dikkatle baktı.

Bulutların geldiği yönde solgun, açık bir yeşil, alçak ve siyah tepeleri çoktan yumuşatmıştı. Çöl bitkileri o kadar hızlı büyüyordu ki Yılan yeşil sınırın yağmurun ilerlemesini takip ederek neredeyse sakin bir akıntı gibi yakına geldiğini gördüğünü sandı.

10

Yılan Merkez'de kalamayacağını istemeyerek fark etti. Dağ mağaralarını araştırmak, her ne kadar onu kendilerine çekseler de aşırı tehlikeliydi. En sonunda onları şehre götürebilirlerdi fakat aynı şekilde onu ve Melissa'yı, sonu olmayan taş tüneller ağında tuzağa da düşürebilirlerdi. Yağmur onlara bir anlık rahatlama sağlamıştı: Eğer Yılan bu rahatlamayı kabul etmezse, kendisinin ve kızının, atların ve yılanların ikinci bir şansı olmazdı.

Dağlara dönüşünün, çayırlıklardan geçerek yapılan keyifli bir yolculuk gibi kolay olması Yılan'a bir şekilde adil ya da doğru gelmiyordu. Zira yağmurdan sonra çölün dönüştüğü şey tam da bu çayırlıklar gibiydi. Atlar yürürken tüm gün ağız dolusu taze yaprak koparıp durdu, bu esnada binicileri de kocaman zenobia* demetleri toplayarak çiçeklerinin dibindeki özü emdiler. Hava çiçektozu doluydu. Atları yönlendiren Yılan ve Melissa, kuzey ışıkları gökyüzünde dans ederken gecenin ilerleyen saatlerine kadar yürüdü; çöl ışıldıyordu ve ne atlar ne de binicileri yorgun görünüyordu. Yılan ve Melissa yolculuk ederken kuru meyve ya da kurutulmuş et çiğneyerek gelişigüzel aralıklarla yemek yiyordu; şafak yaklaşırken kendilerini, birkaç saat önce sadece kumun olduğu yumuşak, yemyeşil çimlere bıraktılar. Kısa süre uyudular ve gün doğarken tazelenmiş olarak uyandılar.

* Kuzey Amerika'da yetişen çalı türünde bir bitki. *-çn*

Üzerinde dinlendikleri bitkiler çoktan tomurcuklanmıştı. Öğleden sonra çiçekler kum tepelerini renk yığınlarıyla kaplamış, bir tepe beyaz, sonraki parlak mor, üçüncü bir tanesi zirveden vadiye kadar sürüklenen çeşitli türlerden oluşan şeritlerle rengârenk olmuştu. Çiçekler sıcaklığı hafifletmişti ve gökyüzü Yılan'ın daha önce hiç görmediği kadar açıktı. Kum tepelerinin hatları bile yağmurla değişmişti, yuvarlanan dalgalardan keskin kenarlı aşınmış sırtlara dönmüş ve kısa süren akıntıların oluşturduğu dar vadilerle belirginleşmişlerdi.

Üçüncü sabah toz bulutları yeniden toplanmaya başladı. Yağmur sızıp gitmiş ya da buharlaşmıştı; bitkiler alabildiği kadarını almıştı. Artık kuraklık yaprakları kahverengi beneklerle doldururken, bitkiler pörsüyüp ölüyordu. Tohumları Yılan'ın yolu boyunca rüzgâr girdaplarıyla sürükleniyordu.

Engin çöl sükûneti kadının omuzlarına sarındı fakat önünde yükselen merkez dağ sırasının doğudaki etekleri ona yine başarısızlığını hatırlattı. Eve dönmek istemiyordu.

Yılan'ın vücudunun bilinçsiz bir hareketine, devam etmedeki isteksizliğine yanıt veren Çevik aniden durdu. Yılan onu devam etmesi için zorlamadı. Birkaç adım ilerideki Melissa atının dizginlerini çekip durdurdu ve geri baktı.

"Yılan?"

"Ah, Melissa, seni neye götürüyorum böyle?"

"Eve gidiyoruz," dedi Melissa, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Artık bir evim olmayabilir."

"Seni kovmazlar. Bunu yapamazlar."

Yılan gözündeki yaşları sert bir biçimde giysisinin koluna sildi, yanağına sürtünen kumaş ipek gibi yumuşaktı. Umutsuzluk ve hüsran ona huzur ve rahat vermeyecekti. Eliyle kısrağın uzun yelesine tutunarak Çevik'in boynuna doğru eğildi.

"Senin evin olduğunu söyledin, hepsinin ailen olduğunu söyledin. O hâlde seni nasıl kovabilirler?"

"Kovmazlar," diye fısıldadı Yılan. "Ama şifacı olamayaca-

ğımı söylerlerse, nasıl kalabilirim ki?"

Melissa yukarı uzandı ve tuhaf bir biçimde onun omzunu okşadı. "Düzelecek. Düzeleceğini biliyorum. Bu kadar üzülmemen için ne yapabilirim?"

Yılan uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı. Başını kaldırdı. Melissa ona sabit bir biçimde, gözünü kırpmadan baktı. Yılan döndü ve Melissa'nın elini öptü; elini kendi eliyle sardı.

"Bana güveniyorsun," dedi. "Belki de şu anda en çok ihtiyacım olan şey bu."

Melissa mahcubiyet ve teşvikle kısmen gülümsedi, sonra da yola devam ettiler fakat birkaç adım sonra Yılan Çevik'in dizginlerini tekrar çekerek onu durdurdu. Melissa da durdu ve endişeyle başını kaldırıp baktı.

"Ne olursa olsun," dedi Yılan, "öğretmenlerim benim hakkımda neye karar verirse versin, sen benim olduğu kadar onların da hâlâ kızısın. Sen hâlâ şifacı olabilirsin. Eğer oradan ayrılmam gerekirse—"

"Seninle gelirim."

"Melissa—"

"Umurumda değil. Zaten şifacı olmayı hiç istemedim," dedi saldırgan bir biçimde Melissa. "Ben jokey olmak istiyorum. Senin gitmene neden olacak insanlarla kalmak istemem."

Melissa'nın sadakatinin derinliği Yılan'ı rahatsız etti. Kişisel çıkarını bu kadar önemsemeyen birini daha önce hiç tanımamıştı. Belki de Melissa henüz kendini, kendi hayallerini kurma hakkına sahip biri olarak görmüyordu; belki de o kadar çok hayali ondan çalınmıştı ki artık hayal etmeye cesaret edemiyordu. Yılan bu hayalleri bir şekilde kızına geri verebilmeyi ümit etti.

"Boş ver," dedi. "Henüz eve varmadık. Bununla ilgili sonra endişeleniriz."

Melissa'nın takındığı kararlılık maskesi hafifçe gevşedi ve

at sürmeye devam ettiler.

*

Üçüncü günün sonunda minik bitkiler atların toynakları altında toza dönüşmüştü. İnce, kahverengi bir pus çölü kapladı. Ara sıra yanlarından tüy gibi tohumlar sürüklenip havaya savruluyordu. Rüzgâr güçlendiğinde daha ağır tohumlar kum boyunca dalgalar gibi sıçrıyordu. Gece çöktüğünde Yılan ve Melissa dağ eteklerine çoktan varmıştı ve arkalarında kalan çöl kurumuş ve siyaha dönmüştü.

Dümdüz batıya yolculuk ederek dağlara dönmüşlerdi, güvenliğe giden en hızlı yol buydu. Burada dağ etekleri, kuzeyde Dağyamacı'ndaki sarp kayalıklardan daha nazik yükseliyordu; tırmanış daha kolaydı fakat kuzey geçidindekine göre daha uzundu. Daha yüksek olan sonrakilere doğru yola koyulmadan önce, ilk zirvede Melissa dizginleri çekerek Sincap'ı durdurup arkasına döndü ve geriye, karanlık çöken çöle gözlerini dikti. Bir an sonra Yılan'a sırıttı. "Başardık," dedi.

Yılan karşılık olarak yavaşça güldü. "Haklısın," dedi. "Başardık." Fırtınalardan olan halihazırdaki korkusu, tepelerin berrak ve daha serin olan havasında yavaşça uçup gitti. Bulutlar zalimce alçaktan seyrederek gökyüzünün güzelliğini bozuyordu. Gelecek bahara kadar hiçbir kervancı ya da dağ sakini küçük bir parça mavi, bir yıldız ya da ayı dahi göremeyecekti ve güneş kursu giderek donuklaşacaktı. Artık dağ zirvelerinin altına gömülen güneş Yılan'ın gölgesini kararan ıssız kum düzlüğüne düşürüyordu. En şiddetli rüzgârların erişebileceğinin ötesinde, sıcak ve susuz kumların ötesinde Yılan Çevik'i, hepsinin ait olduğu dağlara doğru ilerletti.

Kamp yapabilecekleri bir yer görmek için gözlerini dört açtı. Atlar fazla uzağa inmeden Yılan akan bir suyun buyur eden sesini duydu. Yol küçük bir oyuktan geçiyordu, burası sanki daha önce, fakat çok önce, kamp alanı olarak kullanıl-

mış gibi görünen bir yerdi. Su, birkaç çelimsiz sonsuzluk ağacıyla atlar için bir miktar çimin hayatta kalmasını sağlamıştı. Zeminin bolca ezilmiş bir kısmının ortasında toprak kömürle kirlenmişti fakat Yılan'ın yakacak odunu yoktu. Pürüzlü kabuğun içinde artık kısmen birleşmiş olan nafile balta izleri bırakmış bazı yolcuların aksine, sonsuzluk ağaçlarını kesmeyi denememesi gerektiğini iyi biliyordu. Kabuğun altındaki ağaç çelik kadar sert ve dirençliydi.

Dağlardaki gece yolculuğu, çöldeki gündüz yolculuğu kadar zordu ve şehirden dönüşün kolay olması, yolculuğun tamamının yarattığı gerginliği silip atmamıştı. Yılan atından indi. Geceyi geçirmek için duracaklardı ve gün doğumunda...

Gün doğumunda, ne? Günlerdir o kadar acele içinde hastalık, ölüm ya da amansız çöle karşı telaşla koşturuyordu ki artık acele etmesi, buradan herhangi başka bir yere ezici bir zorunlulukla gitmesi ya da sadece birkaç saat uyuyarak gün doğumu ya da günbatımında esneyerek uyanması gerekmediğini idrak etmesi güç oldu. Evi onu bekliyordu ve ulaştığında orasının hâlâ evi olacağından tamamen emin değildi. Başarısızlık, kötü haberler ve işe yarayıp yaramayacağı belli olmayan saldırgan bir kum engereği dışında geri götüreceği hiçbir şeyi yoktu. Yılan çantasını çözdü ve nazikçe yere bıraktı.

Atlar temizlendikten sonra Melissa eşyaların yanına diz çöktü ve yiyeceklerle birlikte gaz sobasını çıkarmaya başladı. Yola çıktıklarından beri ilk defa düzgün bir kamp kuruyorlardı. Yılan, akşam yemeği hazırlamasına yardım etmek için kızının yanına topukları üzerinde oturdu.

"Ben yaparım," dedi Melissa. "Sen neden dinlenmiyorsun?"

"Bu pek adil olmaz," dedi Yılan.

"Benim için sorun değil."

"Mesele bu değil."

"Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum," dedi Melissa.

Yılan ellerini Melissa'nın omuzlarına koydu fakat onu dönmesi için zorlamadı. "Sevdiğini biliyorum. Ama ben de senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

Melissa'nın parmakları çantanın kayış ve tokalarını beceriksizce yokladı. "Bu doğru olmaz," dedi nihayet. "Sen bir şifacısın, bense... ahırda çalıştım. Doğru olan, benim senin için bir şeyler yapmam."

"Bir şifacının, eskiden ahırda çalışan birinden daha fazla hakka sahip olduğu nerede söylenmiş? Sen benim kızımsın ve bizimkisi bir ortaklık."

Melissa kendini savurarak döndü ve Yılan'a sıkı sıkı sarıldı, yüzünü de gömleğine bastırarak gizledi. Yılan onu kucakladı ve tuttu, sert zeminde ileri geri sallayarak Melissa'yı hiç olamadığı küçük bir çocukmuş gibi teselli etti.

Birkaç dakika sonra Melissa'nın kolları gevşedi ve kendini geri çekti, yeniden kendine hâkim oldu ve mahcup olarak bakışlarını kaçırdı.

"Boş durmaktan hoşlanmıyorum."

"Denemek için hiç şansın oldu mu?"

Melissa omuz silkti.

"Sırayla yapabiliriz," dedi Yılan, "ya da işleri her gün paylaşırız. Hangisini yapmayı tercih edersin?"

Melissa canlı ve rahatlamış bir gülümsemeyle onun bakışlarına karşılık verdi. "Her gün işleri paylaşmayı." Kampı sanki ilk defa görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Belki biraz daha ileride ölü ağaçlar vardır," dedi. "Biraz suya da ihtiyacımız var." Kırbaya ve ahşap askıya uzandı.

Yılan kırbayı ondan aldı. "Birkaç dakika sonra burada buluşuruz. Bir şey bulamazsan aramak için fazla zaman harcama. Kış boyunca ne dökülüyorsa muhtemelen her bahar ilk yolcu tarafından kullanılıyordur. Tabii her bahar yolcu oluyorsa." Burası sadece yıllardır kimse ayak basmamış gibi

görünmüyordu, tasvir edilemez bir terk edilmişlik havası da vardı.

Su kamptan hızlı akarak geçiyordu, Çevik ve Sincap'ın içtiği yerde de hiç çamur izi yoktu fakat Yılan yine de akıntıdan yukarı doğru kısa bir mesafe yürüdü. Suyun kaynağının yakınında kırbayı yere koydu ve çevredeki bölgenin çoğunu görebileceği muazzam bir kaya parçasının tepesine tırmandı. Görüş alanında hiç kimse yoktu, ne atlar ne kamplar ne de duman. Yılan nihayet çıldırmışın gittiğine ya da hiç var olmadığına, gerçek bir çıldırmış ve yanlış yola sapmış, beceriksiz bir hırsızla yollarının kesiştiğine kendini inandırmaya neredeyse istekliydi. Aynı insan olsaydılar bile, sokak kavgasından bu yana onunla ilgili hiçbir iz görmemişti. Hissettiği kadar uzun bir süre geçmemişti fakat belki de yeterince uzun süre geçmişti.

Yılan tekrar aşağı, suyun kaynağına tırmandı ve kırbayı gümüşe benzer yüzeyin tam altında tuttu. Su kırbanın ağzında çağıldayarak fokurdadı, serin ve hızlıca elleriyle parmaklarının arasından aktı. Su, dağlarda farklıydı. Deriden torba ağzına kadar şişerek doldu. Yılan kırbanın boğazına birkaç yarım düğüm attı ve askıyı omzuna yerleştirdi.

Melissa henüz kampa dönmemişti. Yılan kampta birkaç dakika amaçsızca dolaştı, ıslatıldıktan sonra bile aynı görünen kurutulmuş yemekleri bir araya topladı. Tatları da aynıydı fakat yemesi biraz daha kolaydı. Battaniyeleri açtı. Yılan çantasını da açtı fakat Sis içeride kaldı. Uzun bir yolculuktan sonra kobra genellikle karanlık bölmesinde kalırdı ve rahatsız edilirse huysuzlaşırdı. Melissa'nın görünürde olmaması Yılan'ı huzursuz etti. Melissa'nın dayanıklı ve bağımsız olduğunu kendine hatırlatması dahi huzursuzluğunu gidermedi. Çıngıraklıyılanın dışarı çıkması için Kum'un bölmesini açmak ya da kum engereğini kontrol etmek -ki bu pek hoşlanmadığı bir işti- yerine çantanın kapağını yeniden kapattı

ve kızına seslenmek için ayağa kalktı. Çevik ve Sincap aniden şiddetle ürküp korkuyla burunlarından soludu, Melissa uyarı ve dehşet içeren bir sesle, "Yılan! Dikkat et!" diye bağırdı ve taşlarla birlikte toprak, tepenin yan tarafından aşağı gürültüyle döküldü.

Yılan boğuşma sesine doğru koştu, kemerindeki bıçağını da kısmen çekmişti. Bir kayanın etrafından dolaşıp kayarak durdu.

Melissa, çöl giysileri içinde uzun boylu ve kadavrayı andıran bir suretin kavrayışında şiddetle çırpınıyordu. Adam bir eliyle kızın ağzını kapamış, diğerini de etrafına sararak onun kollarını sabitlemişti. Melissa karşılık verip tekme atıyordu fakat adam acı veya öfkeyle karşılık vermiyordu.

"Ona durmasını söyle," dedi adam. "Ona zarar vermeyeceğim." Sözcükleri kısık ve telaffuzu kötüydü, sanki sarhoş gibiydi. Giysileri yırtık ve pis, saçı da karman çormandı. Gözlerinin irisi, kan çanağı olmuş beyazlarına göre daha solgun görünüyordu ve bu ona boş, insanlık dışı bir görüntü veriyordu. Yılan ânında, Dağyamacı'nın sokaklarında ona saldırdığında alnını kesmiş olan yüzüğü dahi görmeden önce bunun o çıldırmış olduğunu anladı.

"Bırak onu."

"Seninle takas yapacağım," dedi. "Adil bir takas."

"Elimizde fazla bir şey yok ama hepsini veririm. Ne istiyorsun?"

"Düşyılanını," dedi. "Fazlasını değil." Melissa yeniden mücadele etti ve adam hareket ederek onu daha sıkı, daha acımasızca kavradı.

"Tamam," dedi Yılan. "Pek seçeneğim yok, değil mi? Çantamda."

Adam Yılan'ı kampa kadar takip etti. Eski gizem çözülmüş, bir yenisi oluşmuştu.

Yılan çantaya işaret etti. "Üstteki bölmede," dedi.

Çıldırmış Melissa'yı tuhaf bir biçimde yanında sürükleye-

rek çantaya sokuldu. Kopçasına doğru uzandı, sonra da elini aniden geri çekti. Titriyordu.

"Sen yap," dedi Melissa'ya. "Senin için güvenli."

Melissa Yılan'a bakmadan kopçaya uzandı. Beti benzi atmıştı.

"Dur," dedi Yılan. "Orada bir şey yok."

Melissa, Yılan'a rahatlama ve korkuyla karışık bir bakış atarken eli yanına düştü.

"Bırak kızı," dedi yeniden Yılan. "İstediğin düşyılanıysa, sana yardım edemem. Sen kampımı bulmadan çok önce öldürüldü."

Adam gözlerini kısarak ona baktı, sonra da döndü ve yılan çantasına uzandı. Kilit diline hafifçe vurdu ve çantayı tekmeleyerek devirdi.

Grotesk kum engereği kıvrılıp tıslayarak dolaşık vaziyette dışarıya yalpaladı. Esaretine misilleme olarak ısıracakmış gibi bir an kafasını kaldırdı fakat hem çıldırmış hem de Melissa donup kaldı. Engerek etraflarından kayarak kayalara doğru ilerledi. Yılan ileri sıçradı ve Melissa'yı çekerek çıldırmıştan uzaklaştırdı fakat adam farkına dahi varmadı.

"Beni kandırdın!" Birdenbire histerik bir şekilde gülmeye başladı ve ellerini gökyüzüne doğru uzattı. "Bu bana ihtiyacım olanı verecek!" Aynı anda gülüp ağlayarak gözyaşları yanaklarından akarken yere çöktü.

Yılan hızlıca kayalara doğru hareketlendi fakat kum engereği ortadan kaybolmuştu. Somurtarak bıçağının kabzasını kavradı ve çıldırmışın başında durdu. Engerekler çölde yeterince nadirdi: Dağ eteklerinde ise hiç bulunmazlardı. Artık Arevin'in halkı için aşı yapamazdı ve öğretmenlerine götürecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Ayağa kalk," dedi. Sesi sertti. Melissa'ya bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Melissa. "Ama o engereğin gitmesine izin verdi."

Çıldırmış sessizce ağlayarak yığıldığı vaziyette kalmaya devam etti.

"Onun nesi var?" Melissa Yılan'ın dirseğinin dibinde durmuş, hıçkırarak ağlayan adama dikkatle bakıyordu.

"Bilmiyorum." Yılan adamın yan tarafına ayağının ucuyla hafifçe vurdu. "Sen. Kes artık. Ayağa kalk."

Ayaklarının dibindeki adam dermansızca hareket etti. El bilekleri parçalanmış yenlerinden dışarı çıkmıştı; kolları ve elleri çıplak dallara benziyordu.

"*Ondan* kaçabilmem gerekirdi," dedi tiksintiyle Melissa.

"Göründüğünden daha kuvvetli," dedi Yılan. "Tanrılar aşkına, adam, inlemeyi bırak. Sana bir şey yapmayacağız."

"Ben çoktan öldüm," diye fısıldadı. "Siz son şansımdınız, bu yüzden ben öldüm."

"Ne için son şansın?"

"Mutluluk için."

"Bu bayağı rezil bir tür mutluluk, senin bir şeylere zarar vermene ve insanlara saldırmana neden oluyor," dedi Melissa.

Onlara ateş püsküren gözlerle bakan adamın iskelete benzer yüzünde gözyaşları yol yol iz bırakmıştı. Cildinde derin kırışıklıklar vardı. "Neden döndünüz ki? Sizi artık takip edemiyordum. Ölmek için eve dönmek istiyordum, bana izin verirlerse tabii. Ama döndünüz. Tam bana doğru döndünüz." Yüzünü, çöl giysisinin yırtık pırtık yenlerine gömdü. Başlığını kaybetmişti. Saçı kahverengi ve kuruydu. Hıçkırarak ağlamayı kesti fakat omuzları hâlâ titriyordu.

Yılan diz çöktü ve adamı ayağa kalkması için teşvik etti. Çıldırmışın ağırlığının çoğunu kendisi yükleniyordu. Melissa bir an temkinli bir biçimde ayakta durdu, ardından omuz silkti ve yardıma geldi. İlerlemeye başladıklarında Yılan çıldırmışın giysisinin altında sert, köşeli bir şekil hissetti. Onu döndürerek çöl giysisini çekip açtı, pis kumaşın katlarını el yordamıyla aradı.

"Ne yapıyorsun? Dur!" Yılan'la mücadele etti, kemikli kollarıyla debelendi, giysisini yeniden sıska bedenine örtmeye çalıştı.

Yılan iç cebini buldu. Gizlenmiş nesneye dokunduğu an güncesi olduğunu anladı. Güncesini kaptı ve çıldırmışı bıraktı. Bir-iki adım gerileyen çıldırmış titreyerek durdu ve telaş içinde giysisinin katlarını düzeltmeye başladı. Yılan onu görmezden geldi, elleri güncesine kenetlemişti.

"O nedir?" diye sordu Melissa.

"Deneme yılımın güncesi. Onu kampımdan çalmıştı."

"Onu atacaktım," dedi çıldırmış. "Bende olduğunu unutmuşum."

Yılan ona ateş püsküren gözlerle baktı.

"İşime yarayacağını düşünmüştüm ama yaramadı. Hem de hiç yaramadı."

Yılan iç çekti.

Kampa döndüklerinde Yılan ve Melissa çıldırmışı yere oturttular ve başını bir eyere yasladılar, adam da boş gözlerle gökyüzüne bakarak orada uzandı. Her göz kırptığında yeni bir damla yaş yüzünden aşağı akıyor, pislik ve tozu yol yol iz bırakarak yıkıyordu. Yılan ona biraz su verdi ve topukları üzerine oturarak onu izledi; tuhaf yorumlarının, tabii varsa, ne anlama geldiğini merak etti. Ne de olsa o bir çıldırmıştı fakat kendiliğinden bu hâle gelmemişti. Çaresizlik onu böyle yapmıştı.

"Bir şey yapmayacak, değil mi?" diye sordu Melissa.

"Sanmıyorum."

"Bana odunları bıraktırdı," dedi Melissa. Gözle görünür biçimde tiksinti duyarak kayalara doğru uzun adımlarla gitti.

"Melissa..."

Kız dönüp baktı.

"Umarım kum engereği yoluna devam etmiştir ama hâlâ orada bir yerlerde olabilir. Bu gece ateş yakmazsak daha iyi olur."

Melissa öyle uzun tereddüt etti ki Yılan, çıldırmışın yerine kum engereğinin yanında olmayı tercih ettiğini söyleyip söylemeyeceğini merak etti fakat sonunda kız omuz silkerek atlara doğru ilerledi.

Yılan küçük su şişesini yeniden çıldırmışın dudaklarında tuttu. Adam bir yudum aldı, sonra da suyun ağzının kenarlarından, birkaç günlük uzamış sakalının arasından damlamasına izin verdi. Su, altındaki sert zeminde toplandı ve minik derecikler hâlinde yavaşça aktı.

"İsmin nedir?" Yılan bekledi fakat çıldırmış cevap vermedi. Tam donup kaldı mı diye düşünürken adam uzunca ve özenle omuz silkti.

"Bir ismin olmalı."

"Sanırım," dedi, dudaklarını yaladı, elleri seğirdi, gözlerini kırpıştırdı ve iki damla daha yüzündeki tozu silerek aktı, "Sanırım bir zamanlar bir ismim vardı."

"Mutlulukla ilgili ne demek istedin? Düşyılanımı neden istedin? Ölüyor musun?"

"Sana öldüğümü söyledim."

"Neden ölüyorsun?"

"İhtiyaçtan."

Yılan kaşlarını çattı. "Neye ihtiyaçtan?"

"Düşyılanına."

Yılan iç çekti. Dizleri acıyordu. Konumunu değiştirdi ve çıldırmışın omzuna yakın bir yere bağdaş kurarak oturdu. "Sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Adam aniden dimdik oturdu, dikkatle düzelttiği giysisini eşeledi ve yıpranmış kumaşı çekerek yırttı. Giysisini savurarak açtı ve çenesini kaldırarak boğazını açıkta bıraktı. "Bilmen gereken her şey burada!"

Yılan daha yakından baktı. Çıldırmışın uzayan sakalının sert ve koyu renkli kıllarının arasından şahdamarının etrafını kaplamış pek çok küçük, çiftli yara izi gördü. Yılan ür-

kerek geriye doğru sarsıldı. Bu izleri bir düşyılanının dişleri bırakmıştı, buna hiç şüphesi yoktu fakat acıyı hafifletmek için bu kadar çok zehir gerektirecek ve kurbanını nihayetinde canlı bırakacak bu kadar sert ve ıstırap verici bir hastalığı anımsamak şöyle dursun, hayal dahi edemiyordu. Bu yara izleri hatırı sayılır bir sürede oluşmuştu zira bazıları eski ve beyaz, bazılarıysa o kadar yeni, pembe ve parlaktı ki kampını yağmaladığında daha yeni kabuk bağlamış olmalıydılar.

"Şimdi anlıyor musun?"

"Hayır," dedi Yılan. "Anlamıyorum. Sorun neydi ki..." Kaşlarını çatarak durdu. "Şifacı mıydın?" Ama bu mümkün değildi. Onu tanırdı ya da en azından hakkında bir şeyler duymuş olurdu. Ayrıca düşyılanı zehri bir şifacıyı, başka herhangi bir yılanın zehrinden daha fazla etkilemezdi.

Bir insanın bu kadar uzun süre boyunca bu kadar çok düşyılanı zehri kullanması için herhangi bir sebep aklına gelmiyordu. İnsanlar, kim ya da her neyse bu adam yüzünden ıstırap içinde ölmüş olmalıydı.

Çıldırmış başını sallayarak yeniden zemine çöktü. "Hayır, asla bir şifacı olmadım... ben olmadım. Yıkık kubbede şifacılara ihtiyacımız yok."

Yılan sabırsızlıkla ama onu caydırmayı göze almak istemeden bekledi. Çıldırmış dudaklarını yaladı ve yeniden konuştu.

"Su alabilir miyim... lütfen?"

Yılan küçük şişeyi adamın dudaklarına tuttu, adam da önceki gibi ağzından akıtıp dökmeden hevesle içti. Tekrar doğrulup oturmaya çalıştı fakat dirseği kaydı ve konuşmaya bile çalışmadan hareketsiz uzandı. Yılan'ın sabrı taştı.

"Düşyılanı seni neden bu kadar sık ısırdı?"

Çıldırmış ona baktı, solgun ve kan çanağına dönmüş gözleri sabitti. "Çünkü ben iyi ve kullanışlı bir yalvarandım, ayrıca yıkık kubbeye pek çok hazine getiriyordum. Sık sık ödüllendiriliyordum."

"Ödüllendirilmek mi?"

Adamın ifadesi yumuşadı. "Ah, evet." Gözleri odağını kaybetti; bakışları Yılan'ın ötesine dalmış gibiydi. "Mutluluk, unutkanlık ve düşlerin gerçekliğiyle."

Gözlerini kapadı ve Yılan onu şiddetle sarstığında bile tekrar konuşmadı.

Yılan kampın diğer tarafında birkaç parça kuru dal bulmuş olan ve küçük ateşin başında oturarak neler olduğunu öğrenmeyi bekleyen Melissa'nın yanına gitti.

"Birisinde bir düşyılam var," dedi Yılan. "Zehrini keyif verici ilaç olarak kullanıyorlar."

"Bu çok saçma," dedi Melissa. "Neden buralarda yetişen bir şey kullanmıyorlar? Çeşit çeşit şey var."

"Bilmiyorum," dedi Yılan. "Ben bile zehrin nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Benim bilmek istediğim, düşyılanını nereden buldukları. Bir şifacıdan almış olamazlar, en azından kendi isteğiyle."

Melissa çorbayı karıştırdı. Ateşin ışığı kızıl saçını altın rengi gibi gösteriyordu.

"Yılan," dedi nihayet, "ahıra döndüğün o gece -onunla dövüştükten sonra- izin vermiş olsaydın seni öldürmüş olacaktı. Bu gece eğer eline bir şans geçseydi beni öldürecekti. Eğer arkadaşları varsa ve bir şifacıdan düşyılanı almaya karar vermişlerse..."

"Farkındayım." Düşyılanları için öldürülen şifacılar? Kabul etmesi zor bir fikirdi. Yılan keskin bir çakıl taşıyla zemine kesişen çizgiler, anlamsız bir şekil kazıdı. "Anlamı olan neredeyse tek açıklama bu."

Akşam yemeği yediler. Çıldırmış yedirilemeyecek kadar derin uyuyordu fakat iddia ettiğinin aksine ölümü yakın değildi. Aslında şaşırtıcı biçimde o pisliğin ve paçavraların altında gayet sağlıklıydı: Zayıftı fakat kas elastikiyeti iyiydi ve cildinde kötü beslenmeye dair hiçbir işaret yoktu. Sorgusuz sualsiz güçlüydü.

Fakat tüm bunlar, diye düşündü Yılan, şifacıların yanlarında düşyılam taşımalarının öncelikli sebebiydi. Zehirleri öldürmüyordu ve ölümü kaçınılmaz kılmıyordu. Daha ziyade yaşamla ölüm arasındaki geçişi kolaylaştırıyor ve ölmekte olan kişiye sona erişi kabullenmede yardımcı oluyordu.

Çıldırmış zamanla şüphesiz kendisi ölmek isteyebilirdi. Fakat Yılan'ın, nereden geldiğini ve orada neler olduğunu öğrenmeden çıldırmışın isteğini yerine getirmesine izin vermeye niyeti yoktu. Ayrıca onu kontrol etmek için Melissa'yla nöbetleşerek gecenin yarısı boyunca uyanık kalmaya da niyeti yoktu. İkisinin de iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı.

Çıldırmışın kolları, onu kaplayan paçavraya dönmüş giysileri kadar gevşekti. Yılan adamın ellerini başının yukarısına kaldırdı ve bileklerini iki sıra kayışla eyerine bağladı. Onu çok sıkı ya da zalimce bağlamamıştı, sadece kaçmaya çalışırsa onu duyabileceği kadar sıkıydılar. Akşam havası serinlemişti, Yılan da adamın üzerine yedek örtülerinden birini örttü, sonra da Melissa'yla kendi örtülerini sert zemine yayarak uyudular.

Yılan tekrar uyandığında gece yarısı olmalıydı. Ateş sönmüş ve kamp zifiri karanlığa bürünmüştü. Yılan çıldırmışın kaçmaya çalışmasını duymayı bekleyerek kıpırdamadan yatmaya devam etti.

Melissa uykusunda haykırdı. Yılan ona doğru kaydı ve karanlıkta el yordamıyla bularak omzuna dokundu. Sonra da yanına oturdu ve saçıyla yüzünü okşadı.

"Sorun yok, Melissa," diye fısıldadı Yılan. "Uyan, sadece kötü bir rüya görüyorsun."

Kısa bir süre sonra Melissa aniden doğruldu. "Ne—"

"Benim, Yılan. Kâbus görüyordun."

Melissa'nın sesi titriyordu. "Yeniden Dağyamacı'nda olduğumu sandım," dedi. "Sandım ki Ras..."

Yılan hâlâ yumuşak ve kıvırcık saçını okşarken ona sarıldı. "Önemli değil. Bir daha oraya dönmek zorunda değilsin."

Melissa'nın başıyla onayladığını hissetti.

"Burada, senin yanında kalmamı ister misin?" diye sordu Yılan. "Yoksa bu, kâbusları geri mi getirir?"

Melissa tereddüt etti. "Lütfen kal," diye fısıldadı.

Yılan uzandı ve iki örtüyü de üzerlerine çekti. Gece hava soğumuştu fakat Yılan çölden uzakta, zeminin günün sıcağını ısrarla tutmadığı bir yerde olmaktan memnundu. Melissa ona sokuldu.

Etraf zifiri karanlıktı fakat Yılan Melissa'nın nefes alıp vermesinden yeniden uykuya daldığını anlamıştı. Belki de hiç tamamen uyanmamıştı. Yılan bir süre uyumadı. Suyun damlama sesine ek olarak çıldırmışın neredeyse horlamaya benzeyen sert nefes alıp verişini duyabiliyordu ve Çevik'le Sincap'ın gece kıpırdanırken toynaklarıyla sert toprak üzerinde yarattıkları titreşimlerini hissedebiliyordu. Omzunun ve kalçasının altındaki zemin hiç ezilmiyordu ve üzerindeki gökyüzünde ne bir yıldız ne de incecik bile olsa ay görünmüyordu.

Çıldırmışın yüksek sesi ağlamaklıydı fakat önceki geceden çok daha güçlüydü.

"Bırakın da kalkayım. Çözün beni. Ölene kadar bana işkence mi edeceksiniz? İşemem lazım. Susadım."

Yılan örtüleri üstünden attı ve oturdu. Önce içmesi için su vermeye niyetliydi fakat şafakta uyandırılmak için değmeyecek bir kapris olduğuna kanaat getirdi. Ayağa kalkarak gerindi, esnedi, sonra da onu kahvaltılarını istemek için burunlarıyla dürten Çevik ve Sincap'ın arasında duran Melissa'ya el salladı. Melissa da gülerek el salladı.

Çıldırmış kayışlara asıldı. "Ee? Beni kaldıracak mısınız?"

"Biraz sonra." Yılan çalıların arkasına kazdıkları tuvaleti kullandı ve yüzüne su çarpmak için akan suya yürüdü. Aslında banyo yapmak istiyordu fakat buna yetecek kadar su

yoktu, çıldırmışı da o kadar uzun bekletmeye niyetli değildi. Kampa döndü ve bileklerinin etrafındaki kayışları çözdü. Adam ellerini ovuşturup homurdanarak oturdu, sonra da kalkarak uzaklaşmaya başladı.

"Mahremiyetini bozmak istemiyorum," dedi Yılan, "ama görüş alanımdan çıkma."

Anlaşılmaz bir şey söylendi fakat doğal bölmenin kendisini tamamen gizlemesine de izin vermedi. Ayaklarını sürüyerek Yılan'a doğru yürürken çömelip su şişesini aldı. Kana kana su içti ve aç vaziyette etrafına bakınırken ağzını giysisinin yenine sildi.

"Kahvaltı var mı?"

"Ölmeyi planladığını sanmıştım."

Adam homurdandı.

"Kampımdaki herkes yiyeceği yemek için çalışır," dedi Yılan. "Sen bunun yerine konuşabilirsin."

Adam yere baktı ve iç geçirdi. Solgun gözlerini gölgeleyen koyu renk, gür kaşları vardı.

"Tamam," dedi. Bağdaş kurarak oturdu ve önkollarını dizlerine yaslayarak ellerini sarkıttı. Parmakları titriyordu.

Yılan bekledi fakat adam konuşmadı.

Geçen birkaç yıl içerisinde iki şifacı kaybolmuştu. Yılan onları hâlâ çocukluk isimleriyle, deneme yıllarında ayrılana dek onları tanıdığı isimlerle hatırlıyordu. Philippe'le aşırı bir yakınlığı yoktu fakat Jenneth en sevdiği ablasıydı, hatta en yakın hissettiği üç insandan biriydi. Topluluğun günler geçtikçe onun dönmeyeceğini yavaş yavaş anladığı, Jenneth'ın sınav yılının kış ve ilkbaharının şokunu hâlâ hissedebiliyordu. Ona ne olduğunu asla öğrenemediler. Bazen, bir şifacı öldüğünde, bir ulak kötü haberi merkeze getirir, bazen yılanlar bile geri getirilirdi. Fakat şifacılar Jenneth'tan hiç haber alamadılar. Belki de Yılan'ın önünde çökmüş duran çıldırmış bir yerlerdeki karanlık bir sokakta Jenneth'ın üstüne atlamış ve düşyılanı için onu öldürmüştü.

"Ee?" dedi Yılan sertçe.

Çıldırmış irkildi. "Ne?" Gözlerini kısarak ona bakıyor, odaklanmakta zorlanıyordu.

Yılan kendine hâkim oldu. "Nerelisin?"

"Güneyliyim."

"Hangi kasaba?" Haritaları bu geçidi gösteriyor fakat ötesinde hiçbir şey göstermiyordu. Çölde olduğu gibi dağlarda da insanların aşırı güneydeki ülkelerden sakınmalarınm iyi bir sebebi vardı.

Adam omuz silkti. "Kasaba yok. Kasaba kalmadı, orada. Sadece yıkık kubbe var."

"Düşyılanını nereden buldun?"

Adam omuz silkti.

Yılan ayağa fırladı ve pis giysisini kavradı. Adamı yukarı doğru çekerken boğazındaki kumaş avucunda toplandı. "Bana cevap ver!"

Bir damla yaş yüzünden aşağı aktı. "Nasıl cevap verebilirim ki? Seni anlamıyorum. Nereden mi buldum? Benim hiç düşyılanım olmadı ki. Hep oradaydılar ama benim değillerdi. Oraya gittiğimde oradaydılar, ayrıldığımda da oradaydılar. Bende birkaç tane olsa neden seninkine ihtiyacım olsun?" Yılan parmaklarını yavaşça gevşetirken çıldırmış yere çöktü.

"'birkaç tane' mi?"

Ellerini uzatarak havaya kaldırdı ve giysisinin yenleri dirseğine kaydı. Önkollarında, dirseğinin iç kısmında, bileklerinde, damarlarının belirgin olduğu her yerde ısırık izleri vardı.

"Her yerini aynı anda soktuklarında en iyisi oluyor," dedi rüyada gibi. "Boğazdan soktuklarında hızlı ve kesin oluyor, bu acil durumlar, ayakta kalma için. Genellikle North'un* verdiği ancak bu kadar. Ama onun için özel bir şey yaparsan, verdiği işte bu." Çıldırmış kendi kendine sarıldı ve sanki üşü-

* *İng.* Kuzey. *-çn*

müş gibi kendi kollarını ovuşturdu. Daha sert ve daha hızlı ovuştururken heyecanla yüzü kızardı. "Sonra hissettiğin, hissettiğin... her şey aydınlanıyor, yanıp tutuşuyorsun, her şey... ve böyle devam ediyor."

"Kes şunu!"

Ellerini yere bıraktı ve ona yeniden boş gözlerle baktı. "Ne?"

"Bu North - onun düşyılanları var."

Çıldırmış başıyla hevesli bir biçimde onaylarken anılar onu yeniden heyecanlandırdı.

"Çok mu?"

"Bir çukur dolusu. Bazen birisini çukurdan aşağı bırakır, onları ödüllendirir - ama beni asla bırakmadı, ilk seferden beri."

Yılan çıldırmışa, aslında boşluğa bakışlarını dikerek oturdu ve doğaya maruz kalarak bir çukurda mahsur kalmış bu hassas yaratıkları hayalinde canlandırdı.

"Onları nereden buluyor? Şehir halkı onunla takas mı yapıyor? Dünyadışılarla anlaşma mı yapıyor?"

"Bulmak mı? Onlar orada. North onlara sahip."

Yılan da çıldırmış kadar şiddetle titriyordu. Tüm kaslarını gererek ellerini dizlerine sıkıca kenetledi, sonra da kendini yavaşça gevşetti. Ellerinin titremesi nihayet durdu.

"Bana kızdı ve beni kovdu," dedi çıldırmış. "Çok hastaydım... sonra bir şifacıdan bahsedildiğini duydum ve seni aramaya çıktım ama sen orada değildin, düşyılanını da yanında götürmüştün..." Sözleri hızlanırken sesi de yükseldi. "Sonra insanlar beni kovaladı ve ben de seni tekrar çöle girene kadar takip ettim, seni orada artık takip edemiyordum, yapamadım, eve dönmeye çalıştım ama yapamadım, bu yüzden ölmek için uzandım ama bunu da yapamadım. Düşyılanın yokken niye tekrar yoluma çıktın? Niye ölmeme izin vermiyorsun?"

"Sen ölmek üzere değilsin," dedi Yılan. "Beni North'a ve düşyılanlarına götürene kadar yaşayacaksın. Bunu yaptıktan sonra yaşaman ya da ölmen seni ilgilendirir."

Çıldırmış Yılan'a bakakaldı. "Ama North beni kovdu."

"Artık ona itaat etmene gerek yok," dedi Yılan. "Sana istediğini vermiyorsa artık senin üzerinde gücü yok demektir. Tek şansın düşyılanlarından almamda bana yardım etmek."

Çıldırmış ona uzun süre gözlerini kırpıştırarak, derin derin düşünürken kaşlarını çatarak dalgınca baktı. Sonra yüzü aniden aydınlandı. Bir rahatlama ve neşe ifadesi oluştu. Yılan'a doğru baktı, tökezledi ve emekledi. Dizlerinin üstünde kadının yanında durarak ellerini yakaladı. Kendi elleri pis ve nasırlıydı. Yılan'ın alnını kesmiş olan yüzük, taşı kaybolmuş bir çerçeveden ibaretti.

"Yani kendime ait düşyılanımı almama yardım edeceğini mi söylüyorsun?" Adam gülümsedi. "İstediğim zaman kullanmam için mi?"

"Evet," dedi sıkılı dişlerinin arasından Yılan. Çıldırmış öpmek için eğilirken ellerini geri çekti. Artık ona söz vermişti ve işbirliği sağlamak için bunun tek yol olduğunu bilmesine rağmen korkunç bir günah işlemiş gibi hissediyordu.

11

Ay ışığı Dağyamacı'na giden muhteşem yolun üzerinde belli belirsiz parlıyordu. Arevin gecenin geç saatlerinde atını sürüyordu, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki güneşin batarken gün ışığını ne zaman alacakaranlığa boğduğunu fark etmemişti. Şifacıların merkezi günlerce mesafede kuzeye doğru arkasında kalmış olmasına rağmen Yılan'la ilgili haber alabileceği kimseyle hâlâ karşılaşmamıştı. Dağyamacı kadının bu-

lunabileceği son yerdi zira Dağyamacı'nın güneyinde hiçbir şey yoktu. Arevin'in merkez dağlarını gösteren haritalarında bir çoban yolu vardı; sadece doğu sırasını kesip sonlanan, kullanılmayan eski bir geçit. Tıpkı Arevin'in ülkesindeki gibi dağlardaki yolcular dünyalarının güneyindeki uzak bölgelere gitmeyi göze almıyordu.

Arevin Yılan'ı burada bulamazsa ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. Doğu çölünü bir anlığına da olsa görmek için dağların zirvesine yeterince yakın değildi, aslında buna memnundu. Fırtınaların başladığını görmezse, sakin havanın normalden uzun sürdüğünü hayal edebilirdi.

Geniş bir kavisin etrafından dolaştı, yukarı baktı ve gözlerini kırpıştırarak fenerini örttü. İleride ışıklar vardı: Yumuşak sarı renkte gaz ışıkları. Kasaba, yamaca saçılmış bir sepet dolusu ışıltıya benziyordu, vadi zeminine yayılmış birkaç tanesi hariç hepsi de bir aradaydı.

Deneyimlerine birkaç kasaba eklemiş olsa da Arevin,

hava karardıktan sonra kasaba halkının ne kadar çok çalışıp iş yaptığını hâlâ şaşırtıcı buluyordu. Dağyamacı'na doğru o gece devam etmeye karar verdi: Belki sabah olmadan Yılan'la ilgili bilgi alabilirdi. Gecenin soğuğundan korunmak için giysisine daha da sıkı sarındı.

Arevin elinde olmadan uyukladı ve atının toynakları taş döşeli yol üstünde çınlayana dek uyanmadı. Burada bir hareketlilik yoktu, bu yüzden tavernaların ve diğer eğlence merkezlerinin bulunduğu kasaba merkezine ulaşıncaya dek atını sürdü. Burası neredeyse gündüz kadar aydınlıktı ve insanlar sanki hiç gece olmamış gibi davranıyordu. Bir taverna girişinde kollarını birbirinin omzuna dolamış şarkı söyleyen birkaç işçi gördü, kontralto* biraz bemoldü. Taverna bir hana bağlıydı, bu yüzden atını durdurarak indi. Arevin'in o âna kadar konuşmuş olduğu mülk sahiplerinden hiçbirinin verecek bir bilgisi olmamasına rağmen, Thad'in hanlardan bilgi almakla ilgili tavsiyesi yine de güvenilir geliyordu.

Tavernaya girdi. Şarkıcılar, köşeden onlara eşlik eden flütçünün çalmaya çalıştığı ezgi artık her neyse onu bastırarak şarkılarını söylemeye devam ediyordu. Flütçü enstrümanını dizine yasladı ve seramik bir kupayı kaldırıp bundan birkaç yudum aldı: Bira, diye düşündü Arevin. Mayalı hoş koku tavernayı sarmıştı.

Şarkıcılar başka bir şarkıya başladı fakat kontralto birdenbire sessizleşti ve Arevin'e baktı. Adamlardan biri kontraltoya kısaca baktı. Kadının diğer arkadaşları ve bu adam kadının bakışlarını takip ederken şarkı dağınık bir biçimde sonlandı. Flüt melodisi aldatıcı biçimde yükseldi, sonra alçaldı ve durdu. Odadaki herkesin dikkati Arevin'e odaklandı.

"Sizleri selamlıyorum," dedi resmi bir biçimde. "Eğer mümkünse mülk sahibiyle görüşmek isterim."

Kimse kıpırdamadı. Ardından kontralto birdenbire tökezleyerek kendi taburesini devirdi.

* Kadın seslerinin en kalını. *-çn*

"Ben... ben bakayım onu bulabilecek miyim." Perdeli bir kapıdan geçerek ortalıktan kayboldu.

Kimse, barmen dahi konuşmuyordu. Arevin ne diyeceğini bilemiyordu. Herkesi şaşkınlıktan susturacak kadar tozlu ve pis olduğunu düşünmüyordu ve bunun gibi bir tüccar kasabasında insanlar Arevin'in giyim tarzına kesinlikle alışık olmalıydı. Aklına tek gelen onlara bakmak ve beklemekti. Belki de şarkı söylemeye ya da bira içmeye devam eder ya da ona susayıp susamadığını sorarlardı.

Hiçbir şey yapmadılar. Arevin bekledi.

Artık biraz tuhaf hissetmeye başladı. Her şey normalmiş gibi davranıp gerginliği azaltmak için ileri bir adım attı. Fakat hareket ettiği anda tavernadaki herkes nefesini tutmuş ve kendini ondan geri çekmiş gibi göründü. Odadaki gerginlik, bir yabancıyı inceleyen insanlarınki gibi değildi, bunun yerine düşmanını bekleyen bir hasmınki gibiydi. Birisi bir başkasına fısıldadı; sözcükler duyulmuyordu fakat ses tonu kaygı vericiydi.

Kapıdaki perde aralandı ve uzun bir suret gölgede duraksadı. Mülk sahibi ışığa adım attı ve Arevin'e sabit bir biçimde, korkusuzca baktı.

"Benimle mi konuşmak istediniz?"

Kadın, Arevin kadar uzun boylu, zarif ve sert bakışlıydı. Gülümsemiyordu. Bu dağ insanları duygularını ifade etmekte oldukça hızlıydı, bu yüzden Arevin yanlışlıkla özel bir eve girip girmediğini ya da bilmediği bir geleneği bozup bozmadığını düşündü.

"Evet," dedi. "Şifacı Yılan'ı arıyorum. Onu sizin kasabanızda bulabileceğimi umuyorum."

"Onu burada bulabileceğinizi neden düşündünüz?"

Dağyamacı'na gelen bütün yolcularla böyle kaba konuşuluyorsa, Arevin buranın nasıl bu kadar refah içinde olduğunu merak etti.

"Burada değilse, dağlara hiç ulaşamamış olmalı - hâlâ batı çölünde olmalı. Fırtınalar yaklaşıyor."

"Onu neden arıyorsunuz?"

Arevin hafifçe kaşlarını çattı zira soru safi kabalığın sınırlarını aşmıştı.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç düşünmüyorum," dedi. "Eğer yaygın görgü kuralları evinizde âdetten değilse, başka yere sorarım."

Döndü ve neredeyse yakalarında rütbe işaretiyle ellerinde zincirler bulunan iki kişiye çarpıyordu.

"Lütfen bizimle gelin."

"Hangi sebeple?"

"Saldırı şüphesi," dedi diğeri. Arevin son derece şaşırarak ona baktı. "Saldırı mı? Sadece birkaç dakikadır buradayım."

"Buna sonra karar verilecek," dedi ilki. Zinciri geçirmek için bileğine uzandı. Arevin tepki göstererek kendini geri çekti fakat kadın kavrayışını bırakmadı. Arevin mücadele etti ve iki kişi birden üzerine geldi. Bir an sonra hepsi de birbirini pataklıyor, barın sürekli müşterileri de cesaret verici nidalar atıyordu. Arevin iki saldırgana vurdu ve dengesini neredeyse sağladı. Derken kafasının yan tarafına bir şey çarptı. Dizlerinin çözüldüğünü hissetti ve yığılıp kaldı.

Arevin, yüksekte tek bir penceresi bulunan küçük, taş bir odada uyandı. Başı şiddetli bir biçimde ağrıyordu. Neler olduğunu anlayamamıştı zira kabilesinin kumaş sattığı tüccarlar Dağyamacı'ndan insaflı insanların yeri olarak bahsederdi. Belki de bu kasaba haydutları sadece yalnız dolaşan yolcuları avlıyor ve iyi korunan kervanları rahat bırakıyordu. Bütün parasının ve bıçağının bulunduğu kemerini almışlardı. Neden bir sokak arasında ölü vaziyette yatmadığını bilmiyordu. En azından artık zincire vurulmuş değildi.

Yavaşça doğrularak ve hareket etmek başını döndürdüğünde duraksayarak etrafına bakındı. Koridordan gelen ayak

sesleri duydu, ayağa fırladı, sendeledi ve kapının üzerindeki ufak açıklıkta bulunan parmaklıkların arasından dışarı bakmak için kendini yukarı çekti. Ayak sesleri koşarak uzaklaştı.

"Kasabanızı ziyarete gelenlere böyle mi davranıyorsunuz?" diye bağırdı Arevin. Soğukkanlılığını kaybetmesi için hatırı sayılır derecede endişelenmesi gerekirdi fakat bu sefer sinirlenmişti.

Kimse cevap vermedi. Ellerini parmaklıklardan çekerek kendini yere bıraktı. Başka bir taş duvar haricinde hücresinin dışında bir şey göremiyordu. Ağır ahşaptan yatağı itip üstüne çıksa bile pencere erişmek için fazla yüksekteydi. Odadaki tüm ışık, duvarın yukarısındaki belli belirsiz parlak yamadan aşağı yansıyordu. Birisi Arevin'in cüppesini, çizmelerini almış ve üzerinde sadece uzun ve bol binici pantolonunu bırakmıştı.

Yavaş yavaş kendini sakinleştirerek beklemeye koyuldu.

Aksayan ayak sesleri -bastonu olan topal birisi- taş koridordan hücresine doğru ilerliyordu. Bu sefer Arevin sadece bekledi.

Anahtar şıngırtısı duyuldu ve kapı dönerek açıldı. Önceki geceki saldırganlarıyla aynı rütbe işaretlerine sahip muhafızlar dikkatli bir biçimde önden girdiler. Üç muhafız vardı, önceki gece iki tanesine bile gücü yetmediği için bu, Arevin'e tuhaf geldi. Dövüşmekle ilgili pek tecrübesi yoktu. Kabilesindeki yetişkinler itişip kakışan çocukları nazikçe ayırır ve farklılıklarını sözcüklerle çözmelerine yardımcı olmaya çalışırdı.

Yardımcısı ve bastonundan destek alan iri, koyu renk saçlı bir adam hücreye girdi. Arevin onu ne selamladı ne de ayağa kalktı. Bir süre birbirlerini sabit bakışlarla süzdüler.

"Şifacı güvende, en azından senden kurtuldu," dedi iri adam. Yardımcısı koridordan bir sandalye çekmek için onu

bir an bıraktı. Adam otururken Arevin onun doğuştan topal olmadığını fakat yaralanmış olduğunu görebildi: sağ bacağı ciddi ölçüde sargılıydı.

"Sana da yardım etmiş," dedi Arevin. "Peki neden onu bulacak olanlara saldırıyorsunuz?"

"Akıl sağlığın yerindeymiş gibi iyi rol yapıyorsun. Ama seni birkaç gün gözlemlediğimizde yine çıldıracağını tahmin ediyorum."

"Beni uzun süre burada tutarsanız çıldırmaya başlayacağıma hiç şüphem yok," dedi Arevin.

"Yeniden şifacının peşinden gitmen için seni serbest bırakacağımızı mı sandın?"

"Burada mı?" diye sordu endişeyle Arevin, ihtiyatını elden bırakarak. "Eğer onu gördüyseniz, çölden güvenli bir biçimde çıkmış olmalı."

Koyu renk saçlı adam ona bir müddet baktı. "Onun güvenliğinden bahsetmen beni şaşırttı," dedi. "Ama sanırım tutarsızlık, insanın bir çıldırmıştan beklemesi gereken bir şey."

"Çıldırmış mı?"

"Sakinleş. Ona saldırmandan haberimiz var."

"Saldırı? Saldırıya mı uğradı? İyi mi? Nerede o?"

"Sana bir şey anlatmamam sanırım onun için daha güvenli olur."

Arevin bakışlarını çevirerek düşüncelerine odaklanmanın bir yolunu aradı. Kafa karışıklığı ve rahatlamanın karışımı tuhaf bir duygu sarmıştı onu. Yılan en azından çölde değildi. Güvende olmalıydı.

Taş bloklardan birindeki bir çatlağa ışık vuruyordu. Arevin parlayan noktaya bakarak kendini sakinleştirdi.

Neredeyse gülümseyerek başını kaldırdı. "Bu tartışma çok aptalca. Gelip beni görmesini söyleyin. Size arkadaş olduğumuzu söyleyecektir."

"Şüphesiz! Peki ona, onu kimin görmek istediğini söyleyelim?"

"Ona... ismini bildiği kişinin görmek istediğini söyleyin."

İri adam ona sertçe baktı. "Siz barbarlar ve batıl inançlarınız—"

"Benim kim olduğumu biliyor," dedi Arevin, öfkesine yenik düşmemeye çalışarak.

"Şifacıyla yüzleşecek misin?"

"Yüzleşmek mi?"

İri adam sandalyesinde geri yaslandı ve yardımcısına kısa bir bakış attı. "Pekâlâ, Brian, kesinlikle bir çıldırmış gibi konuşmuyor."

"Hayır, efendim," dedi yaşça büyük olan adam.

İri adam Arevin'e dik dik baktı fakat gözleri aslında arkasındaki hücre duvarına odaklanmıştı. "Merak ediyorum da Gabriel ne—" Sözlerini yarıda kesti ve yeniden yardımcısına baktı. "Bu tarz durumlarda bazen iyi fikirleri oluyordu." Sesi biraz mahcup geliyordu.

"Evet, belediye başkanım, öyleydi."

Daha uzun ve daha derin bir sessizlik oldu.

Arevin kısa süre sonra muhafızların, belediye başkanının ve yaşlı adam Brian'ın kalkarak onu bu ufak, sıkışık hücrede yalnız bırakacaklarını anlamıştı. Arevin bir damla terin böğründen aşağı aktığını hissetti.

"Pekâlâ..." dedi belediye başkanı.

"Efendim?" Muhafızlardan biri tereddütlü bir sesle konuştu.

Belediye başkanı kadına döndü. "Evet, çekinmeden söyle. Masumları hapsetmeye hevesli değilim ama yakın zamanda yeterince deliyi serbest bıraktık."

"Onu dün gece tutukladığımızda şaşırdı. Artık şaşkınlığının içten olduğuna inanıyorum. Yılan Hanımım çıldırmışla dövüştü, belediye başkanım. Döndüğünde onu görmüştüm. Dövüşü kazanmıştı ve ciddi yaraları vardı. Ama bu adamın berelenmiş bir yeri dahi yok."

Yılan'ın yaralandığını duyan Arevin'in, onun iyi olup olmadığını tekrar sormamak için kendini tutması gerekti. Fakat bu insanlardan bir şey de dilenmeyecekti.

"Bu doğru görünüyor. Oldukça gözlemcisin," dedi muhafıza belediye başkanı. "Berelerin var mı?"

"Yok."

"Bunu ispatlaman için ısrar edersem beni affet."

Arevin ayağa kalktı, yabancıların önünde soyunma fikrinden son derece nefret ediyordu. Fakat pantolonunu çözdü ve bileklerine kadar inmesine izin verdi. Belediye başkanının ona bakmasına izin verdi, sonra da yavaşça döndü. Son anda, önceki gece bir kavgaya karıştığını ve bir yerinin görünür şekilde berelenmiş olabileceğini hatırladı. Fakat kimse bir şey demedi, o da tekrar döndü ve pantolonunu giydi.

Ardından yaşlı adam ona doğru geldi. Muhafızlar dikleşti. Arevin kıpırdamadan durdu. Bu insanlar herhangi bir hareketi tehdit olarak algılayabilirdi.

"Dikkatli ol, Brian," dedi belediye başkanı.

Brian, Arevin'in ellerini kaldırdı, arkalarına baktı, tekrar çevirdi, avuç içlerine dikkatle baktı, sonra da bıraktı. Belediye başkanının yanındaki yerine döndü.

"Yüzüğü yok. Hiç takmamış gibi görünüyor. Elleri bronzlaşmış ve hiç iz yok. Şifacı alnındaki kesiği bir yüzüğün açtığını söylemişti."

Belediye başkanı homurdandı. "O hâlde ne düşünüyorsun?"

"Dediğiniz gibi, efendim, bir çıldırmış gibi konuşmuyor. Ayrıca bir çıldırmışın mutlaka aptal olmasına da gerek yok ve çöl giysileri giymişken şifacıyı sormak aptallık olurdu, tabii ki bu kişi hem işlenen suçtan masum hem de olanların bilgisinden mahrum değilse. Bu adamın sözüne güvenilmesi gerektiğine inanıyorum."

Belediye baskanı başını kaldırıp yardımcısına ve muhafı-

za kısaca baktı. "İkinizden biri," dedi, tamamen şakacı olmayan bir ses tonuyla, "işimi yapmaya niyetlenecek olursa, bana adil bir uyarı vereceğinizi umuyorum." Yeniden Arevin'e baktı. "Şifacıyı görmene izin verecek olursak, o senin kim olduğunu söyleyene dek zincirleri takacak mısın?"

Arevin önceki geceden onu tuzağa düşüren, hapseden demirin soğuğunu teninden kemiklerine kadar hâlâ hissediyordu. Fakat zincir önerdiklerinde Yılan onlara gülerdi. Bu seferse Arevin gülümsedi.

"Şifacıya mesajımı iletin," dedi. "Sonra da zincirlenmemin gerekli olup olmadığına karar verin."

Brian belediye başkanının ayağa kalkmasına yardım etti. Belediye başkanı Arevin'in masumiyetine inanan muhafıza bir göz attı. "Hazır bekleyin. Onu çağıracağım."

Kadın başıyla onayladı. "Evet, efendim."

Muhafız, refakatçileri ve zincirlerle döndü. Arevin çınlayan demirin sesiyle dehşete düşmüş vaziyette bakakaldı. O kapıdan girecek sonraki kişinin Yılan olmasını ummuştu. Muhafız ona yaklaşırken ifadesizce ayağa kalktı.

"Üzgünüm," dedi. Beline soğuk bir metal bağladı, sol bileğini zincirledi ve zincirin ucunu belindekinin üzerindeki bir halkadan geçirdi, sonra da sağ bileğine kelepçeyi sabitledi. Onu koridora çıkardılar.

Yılan'ın bunu yapmayacağını biliyordu. Yapmışsa, aklında var olan insan gerçekte asla var olmamıştı. Yılan'ın ya da kendisinin gerçek, fiziksel ölümünü Arevin'in kabul etmesi daha kolay olurdu.

Belki de muhafızlar yanlış anlamıştı. Onlara gelen mesaj saptırılmış olabilirdi ya da o kadar hızlı iletilmişti ki kimse zincirlerle uğraşmamalarını söylemeyi akıl edememişti. Arevin bu küçük düşürücü hatayı gurur ve iyi bir mizaçla taşımaya karar verdi.

Muhafızlar onu bir an gözlerini kamaştıran gün ışığına çıkardı. Sonra tekrar içeri girdiler fakat bu sefer gözleri loşluğa hemen alışamadı. Kısmen görerek ve tökezleyerek merdiveni tırmandı.

Onu getirdikleri oda da neredeyse karanlıktı. Girişte duraksadı, örtüye sarınmış vaziyette sırtı ona dönük bir sandalyede oturan sureti zar zor seçebiliyordu.

"Şifacı," dedi muhafızlardan biri, "arkadaşın olduğunu söyleyen kişi burada."

Şifacı ne konuştu ne de kıpırdadı.

Arevin dehşet içinde donakaldı. Eğer ona birisi saldırdıysa – kötü şekilde yaralandıysa, artık konuşamıyor ya da hareket edemiyorsa ya da zincirleri önerdiklerinde gülemiyorsa... Korku içinde ona doğru bir adım attı, sonra bir tane daha, koşarak gidip ona bakacağını söylemek istiyor, kaçmak ve onu sadece canlı, sağlıklı ve güçlü hatırlamak istiyordu.

Gevşekçe sarkan elini görebiliyordu. Örtülü şeklin yanında dizlerinin üstüne düştü.

"Yılan..."

Zincirler onu hantallaştırıyordu. Elini tuttu ve öpmek için eğildi.

Fakat ona dokunur dokunmaz, pürüzsüz, yara izi olmayan tenini dahi görmeden önce, bunun Yılan olmadığını anladı. Çaresiz bir haykırışla kendini geri fırlattı.

"Nerede o?"

Örtülü şekil de utanç içeren bir haykırışla örtüyü üzerinden fırlattı. Arevin'in önünde diz çöktü, ellerini ona uzattı, yanaklarından yaşlar akıyordu. "Üzgünüm," dedi. "Lütfen beni affedin..." Uzun saçı güzel yüzünün etrafına dökülen kadın yere çöktü.

Belediye başkanı karanlıkta odanın bir köşesinden aksayarak geldi. Brian bu sefer Arevin'in kalkmasına yardım etti ve kısa süre sonra zincirler yere düşerek çınladı.

"Berelerden ve yüzüklerden daha iyi bir güvenceye ihtiyacım vardı," dedi belediye başkanı. "Sana artık inanıyorum."

Arevin sesleri duyuyor fakat anlamıyordu. Yılan'ın burada olmadığını anlamıştı. Bu maskaralığa hiçbir şekilde dahil olmazdı.

"Nerede o?" diye fısıldadı.

"Gitti. Şehre gitti. Merkez'e."

Arevin, belediye başkanının misafir odalarından birindeki konforlu bir koltuğa oturdu. Yılan'ın kaldığı aynı odaydı fakat elinden geldiği kadar denese de onun varlığına dair hiçbir şey hissedemedi.

Dışarısı karanlık olsa da perdeler açıktı. Arevin doğu çölüne yukarıdan baktığı ve fırtına bulutlarının yuvarlanan kümelerini gördüğü gözetleme noktasından döndüğünden bu yana kıpırdamamıştı. Öldürücü rüzgârlar, keskin kum taneciklerini ölümcül silahlara çevirmişti. Fırtınada sıkı giyinmek Arevin'i korumazdı, cesaret ve çaresizlik de öyle. Çölde geçireceği kısacık bir süre onu öldürürdü; bir saat ise kemiklerini çırılçıplak bırakırdı. Baharda ondan geriye hiçbir iz kalmazdı.

Eğer Yılan hâlâ çöldeyse, ölmüş demekti.

Ağlamadı. Gittiğinden emin olduğu zaman yasını tutardı. Fakat öldüğüne inanmıyordu. Yılan artık yaşamıyor olsa bunu anlayacağına inanmanın aptalca olup olmadığını düşündü. Arevin kendisi hakkında pek çok şey düşünmüştü fakat bundan önce aptallığı hiç düşünmemişti. Stavin'in yaşça büyük olan babası, Arevin'in kuzeni, ufaklık hastalandığında anlamıştı; sürülerden biriyle bir ay erken dönmüştü. Stavin'le olan bağı, sevgi ve aile bağıydı, kan bağı değildi. Arevin aynı yeteneğin kendisinde de işe yarayacağına kendisini inandırdı.

Birisi Arevin'in kapısını tıklattı.

"İçeri gelin," dedi gönülsüzce.

Larril, Yılan rolünü üstlenen hizmetkâr odaya girdi.

"İyi misiniz?"

"Evet."

"Akşam yemeği yemek ister misiniz?"

"Güvende olduğunu düşünmüştüm," dedi Arevin. "Ama o çölde ve fırtınalar başladı."

"Merkez'e ulaşmak için yeterli zamanı vardı," dedi Larril. "Zamanı varken buradan ayrıldı."

"O şehir hakkında pek çok söylenti duydum," dedi Arevin. "Halkı zalim olabiliyor. Ya onu içeri almadılarsa?"

"Geri dönecek zamanı da vardı."

"Ama dönmedi. Onu kimse görmedi. Burada olsaydı herkes bilirdi."

Larril'in sessizliğini kabullenme olarak gördü ve ikisi de yüzleri asık vaziyette pencereden dışarı baktı.

"Belki de..." Larril sözlerini yarıda bıraktı.

"Ne?"

"Belki de siz dinlenmeli ve onu beklemelisiniz, o kadar çok yeri aramışsınız ki—"

"Söylemeyi düşündüğün şey bu değildi."

"Hayır..."

"Lütfen söyle."

"Güneyde bir geçit daha var. Onu artık kimse kullanmıyor. Ama Merkez'e bizim olduğumuzdan daha yakın."

"Haklısın," dedi yavaşça, haritayı zihninde tam olarak oluşturmaya çalışıyordu. "Oraya gitmiş olabilir mi?"

"Bu sözleri çok duymuş olmalısınız," dedi Larril.

"Evet."

"Üzgünüm."

"Ama sana teşekkür ederim," dedi Arevin. "Haritaya yeniden baktığımda kendim de görebilirdim ya da umudumu yitirebilirdim. Yarın oraya gitmek üzere ayrılacağım." Omuz

silkti. "Bir kez onu beklemeyi denedim ama yapamadım. Yeniden denersem, hepinizin olmamdan korktuğu çıldırmışa dönerim. Sana borçluyum."

Kadın bakışlarını çevirdi. "Bu evdeki herkesin size bir borcu var, ödenemez bir borç hem de."

"Aldırma," dedi. "Unutuldu bile."

Bu, kadını sanki biraz rahatlattı. Arevin tekrar pencereden dışarı baktı.

"Şifacı bana karşı çok nazikti ve siz de onun arkadaşısınız," dedi Larril. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Arevin. "Hiçbir şey yok."

Kadın tereddüt etti, döndü ve uzaklaştı. Uzun bir an sonra Arevin kapının kapandığını duymadığını fark etti. Omzunun üzerinden bakarken kapının kapandığını gördü.

Çıldırmış ismini hâlâ hatırlayamıyor ya da hatırlamak istemiyordu.

Belki de, diye düşündü Yılan, Arevin'inki gibi bir kabileden geliyordu ve ismini yabancılara söylemiyordu.

Yılan çıldırmışı Arevin'in kabilesinde hayal edemiyordu. Arevin'in halkı tutarlı ve soğukkanlı insanlardı; çıldırmışsa muhtaç ve dengesizdi. Söz verilmiş olan düşyılanı için bir an ona teşekkür ederken, hemen ardından ölmüş sayıldığını zira North'un onu öldüreceğini söyleyerek ağlayıp sızlanıyordu. Sessiz kalmasını istemek hiçbir şey fark ettirmiyordu.

Yılan gündüz de yolculuk edebildikleri dağlara dönmüş olmaktan memnundu. Sabahları serin ve esrarengizdi, yollarsa dar ve sis doluydu. Atlar sisin içinden zorlukla ilerlerken su yaratıklarına benziyorlardı, bitkilerin filizleri ayaklarına dolanıyordu. Yılan serin hava ciğerlerini yakana dek derin derin soluk aldı. Sisin, verimli humusun ve keskin ziftin belli belirsiz kokusunu alabiliyordu. Dünya etrafında yeşil ve gri uzanıyordu zira sarkan ağaçların yaprakları henüz renk

değiştirmeye başlamamıştı. Dağın yüksek kısımlarındaki koyu renkli yaprak dökmeyen ağaçlar sisin içinden neredeyse siyah görünüyordu.

Melissa, Yılan'ın yanında sessizce ve tetikte kalarak atını sürüyordu. Çıldırmışa mecbur olduğundan fazla yaklaşmıyordu. Arkalarında bir yerdeki adamın sesini duyuyor ama onu göremiyorlardı. Yaşlı atı Çevik ve Sincap'a tam olarak ayak uyduramıyordu fakat en azından Yılan artık iki kişi at sürmeye katlanmak zorunda değildi.

Çıldırmışın sesi gittikçe azaldı. Sabırsızlanan Yılan onun arayı kapamasını sağlamak için Çevik'in dizginlerini çekip durdurdu. Melissa ise daha da gönülsüzce durdu. Çıldırmış daha iyi bir hayvanı sürmeyi istememişti; sadece bu at ona göre yeterince sakindi. Atın sahiplerine ödeme yapmak için Yılan'ın onları zorlaması gerekmişti ve Yılan, genç çobanların atı satmayı reddetmesinin sebebinin, ondan kurtulmak istememeleri ya da daha yüksek bir fiyat istemeleri olduğunu düşünmüyordu. Jean ve Kev mahcup olmuştu. Eh, Yılan'ın da onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

At sisin içinde ayaklarını sürüyerek yürüyordu, gözkapakları sarkıyor, kulakları düşüyordu. Çıldırmış ahenksizce mırıldanıyordu.

"Yol tanıdık gelmeye başladı mı?"

Çıldırmış gülümseyerek ona bakışlarını dikti. "Bana göre hepsi aynı," dedi ve güldü.

Ona çıkışmak, tatlı sözlerle kandırmaya çalışmak, tehdit etmek, hiçbiri işe yaramıyordu. Bir düşyılam sözü verildiğinden beri artık acı ya da ihtiyaç içinde görünmüyordu, sanki beklenti onun devam etmesi için yeterliydi. Memnun vaziyette mırıldanıyor, homurdanıyor, sonra anlaşılmaz şakalar yapıyor, bazen de dikleşerek etrafına bakınıp, "Durmadan güneye doğru!" diye nida atarak yeniden ahenksiz şarkılarına geçiyordu. Yılan iç geçirdi ve çıldırmışın çökmüş yaşlı atı-

nın onları geçmesine izin verdi, böylelikle çıldırmış öncülük edebilecekti.

"Bizi bir yere götürdüğünü düşünmüyorum, Yılan," dedi Melissa. "Sanırım bize öylesine öncülük ediyor, böylece onunla ilgilenmek zorunda kalıyoruz. Onu burada bırakıp başka yere gitmemiz lazım."

Çıldırmış gerginleşti. Yavaşça arkasına döndü. Yaşlı at durdu. Yılan çıldırmışın gözünden bir damla yaş akıp yanağından aşağı damladığını görünce şaşırdı.

"Beni bırakmayın," dedi. İfadesi ve ses tonu tek kelimeyle acınasıydı. Bundan önce herhangi bir şeye bu kadar değer verebiliyor gibi hiç görünmemişti. Kirpiksiz gözkapaklarını kırpıştırarak bakışlarını Melissa'ya dikti. "Bana güvenmemekte haklısın, ufaklık," dedi. "Ama lütfen beni terk etmeyin." Gözleri odağını kaybetti ve sözcükleri çok uzaklardan geldi. "Yıkık kubbeye kadar benimle kalın, orada ikimizin de kendi düşyılanları olacak. Elbette hanımın sana da bir tane verir." Ona doğru eğildi, pençe gibi kıvrılan parmaklarıyla uzandı. "Kötü anıları ve sorunları unutacaksın, yara izlerini unutacaksın..."

Melissa şaşkınlık ve öfkeyle anlaşılmaz bir küfür savurarak sıçrayıp geri çekildi. Bacaklarını Sincap'ın böğrüne kenetledi ve atın boynuna doğru eğilip arkasına bile bakmadan, duraklamış olan kaplan-midilliyi dörtnala koşturmaya başladı. Bir an sonra ağaçlar Sincap'ın toynaklarının gümbürtüsü hariç her şeyi gizledi.

Yılan ateş püsküren gözlerle çıldırmışa baktı. "Ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Kafası karışan adam gözlerini kırpıştırdı. "Neyi yanlış söyledim ki?"

"Bizi takip edeceksin, anladın mı? Yoldan çıkma. Onu bulacağım ve seni bekleyeceğiz." Çevik'in böğrüne topuklarıyla dokundu ve Melissa'nın ardından eşkin gitti. Çıldırmışın anlayışsız sesi arkasından geliyordu.

"Ama niye böyle yaptı ki?"

Yılan Melissa'nın ya da Sincap'ın güvenliğinden endişe etmiyordu. Kızı bu dağlarda tüm gün herhangi bir atı sürebilir ve ne kendini ne de bineğini tehlikeye atardı. Güvenilir kaplan-midillide iki misli güvendeydi. Fakat çıldırmış onu incitmişti ve Yılan kızını o an yalnız bırakmak istemiyordu.

Fazla uzağa gitmesi gerekmedi. Yolun tekrar yükselmeye başladığı, vadinin eğimine ve başka bir dağa doğru kıvrıldığı yerde Melissa Sincap'ın yanında durmuş boynuna sarılıyor, midilli de onun omzuna burnunu sürtüyordu. Çevik'in yaklaştığını duyan Melissa yüzünü giysisinin yenine sildi ve etrafına bakındı. Yılan atından indi ve ona doğru ilerledi.

"Uzun bir mesafe gideceğinden korktum," dedi. "Gitmediğine memnunum."

"Sakatlanmasının hemen sonrasında bir attan yokuş yukarı koşmasını bekleyemezsin," dedi duygusuzca Melissa fakat sesinde yine de bir içerleme tonu vardı.

Yılan Çevik'in yularının dizginlerini uzattı. "Bir süre sert ve hızlı sürmek istiyorsan Çevik'i alabilirsin."

Melissa kadının sesinde eksik olan gizli alayı yüz ifadesinde görmeye çalışarak ona bakakaldı. Ama göremedi.

"Hayır," dedi Melissa. "Aldırma. Belki işe yarardı ama ben iyiyim. Sadece... unutmak istemiyorum. En azından bu şekilde değil."

Yılan başıyla onayladı. "Biliyorum."

Melissa ani, mahcup kucaklamalarından biriyle ona sarıldı. Yılan da ona sarıldı ve omzunu okşadı. "Adam *gerçekten* çıldırmış."

"Evet." Melissa yavaşça geri çekildi. "Sana yardım edebileceğini biliyorum. Ondan nefret etmemek elimde değil, üzgünüm. Denedim."

"Ben de," dedi Yılan.

Çıldırmışın kendi ağır ritmiyle yanlarına gelmesini beklemek üzere yere oturdular.

*

Çıldırmış kırsal yöreyi ya da yolu tanımaya başlamadan bile önce Yılan yıkık kubbeyi gördü. Bunun ne olduğunu irkilerek anlamasından hemen önce hantal şekli inceledi. En başta dağ sırasındaki zirvelerden biri gibi göründü; siyah yerine gri olan rengi Yılan'ın dikkatini çekti. Hareketsiz bir amip gibi sırt boyunca uzanan kocaman ve düzensiz bir yüzey değil de, alışıldık yarımküreyi görmeyi bekliyordu. Yarısaydam gri ana renk üzerinde renkli çizgiler vardı ve öğleden sonra güneşiyle kırmızılaşmıştı. Kubbenin asimetrik bir şekilde mi inşa edildiğini, yoksa yuvarlak, plastik bir kabarcık şeklinde başlayıp, gezegenin önceki uygarlığının güçleri tarafından eritilip deforme mi olduğunu Yılan anlayamıyordu. Fakat o anki şeklini çok uzun bir süredir koruduğu belliydi. Yüzeyindeki boşluk ve çukurlara pislik yerleşmiş, korunaklı ceplerde kalın ağaçlar, otlar ve çalılar büyümüştü.

Yılan atını birkaç dakika kadar sessizce sürdü, bu amacına nihayet ulaşabildiğine inanamıyordu. Melissa'nın omzuna dokundu, çocuk Sincap'ın boynunda gözlerini dikip baktığı belirsiz noktadan başını aniden kaldırdı. Yılan işaret etti. Melissa kubbeyi gördü ve hafif bir nida attı, ardından heyecan ve rahatlamayla gülümsedi. Yılan da ona sırıttı.

Çıldırmış istikametlerinden bihaber arkalarında şarkı söylüyordu. *Yıkık bir kubbe.* Sözcükler tuhaf bir biçimde birbirine uyuyordu. Kubbeler kırılmazdı, aşınmazdı, değişmezdi. Sadece gizemli ve anlaşılmaz biçimde var olurlardı.

Yılan çıldırmışı beklemek için durdu. Yaşlı at ayaklarını sürüyerek yukarı tırmanıp yanında durduğunda, kadın yukarıyı işaret etti. Çıldırmış bakışlarıyla takip etti. Gördüğüne tam olarak inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Bu o mu?" diye sordu Yılan.

"Henüz değil," dedi çıldırmış. "Hayır, henüz değil, hazır değilim."

"Oraya nasıl çıkacağız? At sürebilir miyiz?"

"North bizi görecek..."

Yılan omuz silkti ve atından indi. Kubbeye giden yol dikti ve bir patika göremiyordu. "O hâlde yürürüz." Kısrağın eyer kayışlarını çözdü. "Melissa—"

"Hayır!" dedi sert bir biçimde Melissa. "Bununla yukarı tek başına giderken ben burada kalmam. Sincap ve Çevik'e bir şey olmaz, çantayı da kimse kurcalamaz. Tabii başka bir çıldırmış hariç, onlar da başlarına geleceği hak etmiş olurlar."

Yılan Melissa'nın yaşındayken kendi güçlü iradesinin, yaşça büyük şifacıları neden sıklıkla çileden çıkardığını anlamaya başlıyordu. Fakat merkezde ciddi bir tehlike hiç olmamıştı ve kendisini hoş görmeyi göze alabiliyorlardı.

Yılan yıkılmış bir kütüğe oturdu ve kızına yanına oturmasını işaret etti. Melissa da başını kaldırıp Yılan'a bakmadan, omuzlarıyla meydan okur vaziyette oturdu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Yılan. "Sensiz başaramam. Bana bir şey olursa—"

"Buna başarmak denmez!"

"Bir anlamda denir. Melissa... şifacıların düşyılanlarına ihtiyacı var. Yukarıdaki o kubbede eğlenmek için ellerinde yeterince var. Onları nasıl elde ettiklerini bulmam lazım. Ama bulamazsam, eğer aşağı geri gelmezsem, diğer şifacıların bana ne olduğunu bilmelerinin tek yolu sensin. Ve neden olduğunu da. Düşyılanlarını öğrenmelerinin tek yolu sensin."

Melissa bakışlarını yere dikti, bir yandan bir elinin eklemlerini diğer elinin tırnaklarıyla kazıyordu. "Bu senin için çok önemli, öyle değil mi?"

"Evet."

Melissa iç çekti. Elleri yumruk hâlini almıştı. "Tamam," dedi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Yılan onu kucakladı. "Eğer dönmezsem, diyelim iki gün içinde, Çevik ve Sincap'ı al ve kuzeye sür. Dağyamacı ve

Ortageçit'i geçene kadar devam et. Uzun bir yol ama çantada bir sürü para var. Güvenli bir biçimde nasıl alacağını biliyorsun."

"Maaşım da var," dedi Melissa.

"Tamam ama diğer miktar da seninki kadar. Sis ve Kum'un bulunduğu bölmeleri açmana gerek yok. Sen eve dönene kadar hayatta kalırlar." Melissa'nın yolculuğu yalnız başına yapmak zorunda kalma ihtimalini ilk defa gerçekten düşündü. "Kum zaten fazla şişmanladı." Zorla gülümsedi.

"Ama..." Melissa sözlerini yarıda bıraktı.

"Ne oldu?"

"Eğer sana gerçekten bir şey olursa, şifacıların merkezine olan o uzun yolu gidersem, yardım etmek için zamanında dönemem."

"Eğer kendi başıma dönmezsem, bana yardım etmenin bir yolu zaten olmaz. Kendi başına arkamdan gelme. Lütfen.

Gelmeyeceğinden emin olmam lazım."

"Üç gün içinde dönmezsen, halkına giderek düşyılanlarını anlatacağım."

Yılan fazladan bir güne daha razı geldi, aslında buna minnettar da oldu. "Teşekkür ederim, Melissa."

Kaplan-midilliyi ve gri kısrağı patikanın yakınındaki bir açıklıkta serbest bıraktılar. Çayıra doğru dörtnala koşmak ve çimlerde yuvarlanmak yerine tetikte ve gergin vaziyette birbirlerine yakın durdular, kulaklarını döndürüyorlardı ve burun delikleri genişlemişti. Çıldırmışın yaşlı atı başı öne eğik hâlde gölgede yalnız duruyordu. Melissa dudakları sımsıkı kapalı onları izledi.

Çıldırmış atından indiği yerde duruyor, gözlerinde yaşlarla Yılan'a bakıyordu.

"Melissa," dedi Yılan, "eve yalnız dönecek olursan, seni evlat edindiğimi söyle. Böylece... böylece onların da kızı olduğunu anlarlar."

"Onların kızı olmak istemiyorum. Senin kızın olmak istiyorum."

"Öylesin zaten. Ne olursa olsun." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Patika var mı?" diye çıldırmışa sordu. "Yukarı çıkan en hızlı yol hangisi?"

"Patika yok... önümde açılır ve arkamdan kapanır."

Yılan Melissa'nın kinayeli bir yorum yapmamak için kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. "Gidelim o hâlde," dedi, "ve büyünün birden fazla kişide işe yarayıp yaramadığını görelim."

Melissa'yı son bir kez kucakladı. Melissa onu sıkıca tuttu, bırakmaya gönlü yoktu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Yılan. "Endişelenme."

Çıldırmış şaşırtıcı bir hızla yukarı tırmandı, neredeyse önünde gerçekten bir yol, sadece onun için olan bir yol açılmış gibiydi. Yılan'ın ona ayak uydurması için çaba sarf etmesi gerekiyordu ve akan ter gözlerini yakıyordu. Sert, siyah bir kayanın birkaç metresini tırmandı ve adamın cüppesini yakaladı. "Bu kadar hızlı gitme."

Çıldırmış harcadığı efor değil de heyecan yüzünden hızla nefes verdi. "Düşyılanları yakında," dedi. Cüppesini Yılan'dan kurtardı ve dik kayadan yukarı doğru hızla ilerledi. Yılan alnını giysisinin yenine sildi ve tırmandı.

Çıldırmışa yetiştiği sonraki sefer onu omzundan yakaladı ve adam düz bir çıkıntıya çökene kadar bırakmadı.

"Burada dinleneceğiz," dedi, "sonra da devam edeceğiz ama daha yavaş ve usulca. Yoksa arkadaşların biz hazır olmadan geldiğimizi anlar."

"Düşyılanları—"

"Düşyılanlarıyla aramızda North var. Önce seni görürse devam etmene izin verir mi?"

"Bana bir düşyılanı verecek misin? Bana ait bir tane? North gibi değil, değil mi?"

"North gibi değil," dedi Yılan. Gölgeli dar bir yarığa oturdu, başını yanardağ kayasına yasladı. Aşağıdaki vadide, çayırın bir kenarı yaprak dökmeyen ağaç dallarının arasından görünüyordu fakat ne Çevik ne de Sincap açıklığın o kısmındaydı. Bu mesafeden küçük bir kadife parçasına benziyordu. Yılan aniden hem mahsur hem de yalnız hissetti.

Yakınlarda, kaya aşağıdan göründüğü gibi çorak değildi. Şurada burada yeşil-gri lekeler hâlinde likenler vardı ve gölgeli oyuklarda küçük etli yapraklı bitkiler barınmıştı. Yılan bunlardan birini yakından görebilmek için öne eğildi. Siyah kayada, gölgede rengi belli olmuyordu.

Aniden dikleşerek oturdu.

Bir taş parçası alan Yılan tekrar öne eğildi ve bodur mavi-yeşil bitkinin yanında diz çöktü. Yapraklarını dürttü. Yapraklar sıkıca kapandı.

Kaçmış, diye düşündü Yılan. Yıkık kubbeden geliyor.

Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydi; dünyaya ait olmayan şeyler bulacağını bilmeliydi. Onu yeniden aynı taraftan dürttü. Şüphesiz hareket ediyordu. İzin verse dağdan aşağı bütün yolu giderdi. Taşın ucunu altına kaydırdı ve bitkiyi yarıktan yukarı kaldırarak ters çevirdi. Merkezindeki kökçüklerin tüyleri hariç tamamen aynı görünüyordu, parlak turkuaz yaprakları köklerinden dönerek tutunacak bir yer arıyordu. Yılan bu türü daha önce hiç görmemişti fakat benzer yaratıkları görmüştü, bitkiler -normal sınıflandırmaya girmiyorlardı- bir gecede bir tarlayı ele geçiriyor, zemini zehirliyordu, öyle ki başka hiçbir şey yetişmiyordu. Yıllar önce bir yaz kendisi ve diğer şifacılar yakındaki çiftliklerde bunlardan bir yığını yakıp yok etmeye yardım etmişlerdi. Yeniden akın etmemişlerdi fakat küçük koloniler hâlâ zaman zaman belirmiş ve ele geçirdikleri tarlalar çorak kalmıştı.

Yılan bunu da yakmak istedi fakat o ân ateş yakmayı göze alamadı. Onu gölgeden çıkararak gün ısığına itti ve bitki

kendini sıkıca kapadı. Yılan orada burada başka böceklerin büzüşmüş, ölü ve güneşte kurumuş, çorak kayalık tarafından alt edilmiş kabukları olduğunu da fark etti.

"Gidelim," dedi Yılan, çıldırmıştan ziyade kendisine.

Yıkık kubbenin boşluğuna giden kayanın kenarından yukarı kendisini çene hizasına kadar çekti. Bu yerin tuhaflığı Yılan'ı fiziksel bir darbe gibi vurdu. Kısmen çökmüş muazzam yapının tabanının etrafını uzaylı bitkiler sarmıştı, neredeyse kayalığa kadar uzanıyordu ve görünen açık bir yol yoktu. Zemini kaplayan şey Yılan'ın bildiği hiçbir şeye benzemiyordu, ne çimen ne maki ne de çalıydı. Parlak kırmızı yapraklardan oluşan düz, sınırsız görünen bir yayılmaydı. Yılan daha yakından baktığında tek bir dev yapraktan fazlası olduğunu görebildi: Her bir bölümü kendi uzunluğunun belki de iki katıydı, düzensiz bir şekli vardı ve birbirine dolanan tüylerden oluşan bir sistemle komşu yapraklarla kenarlardan birleşmişti. İki yapraktan fazlasının temas ettiği her yerde narin bir eğreltiotu birleşim yerinden birkaç karış yükseliyordu. Taşta yarık oluşmuş her yerde, kırmızı zemin kaplamasını böceklerden oluşan turkuaz bir çizgi bölüyor, kırmızı yaprakların ışık için kendilerini yayması gibi bilinçli bir şekilde gölge arıyordu. Bir gün birçok böcek uzun, eğimli, korunmasız kaya yüzeyini bir anda alt edip ardından da aşağıdaki vadiyi ele geçirecekti: Bir gün hava durumu yani sıcak ve soğuk, taşta daha fazla korunaklı yarık açtığı zaman.

Kubbenin yüzeyindeki çöküntüler bir miktar normal bitki örtüsü de barındırıyordu zira böceklerin üremeyi sağlayan filizleri o kadar uzağa erişemiyordu. Eğer bu tür, Yılan'ın görmüş olduğuna benzer bir türse, tohum üretmiyor demekti. Fakat diğer uzay bitkileri kubbenin tepesine ulaşmıştı zira eriyen boşlukların bir kısmı sıradan yeşil, diğerleriyse çarpıcı ve doğaüstü renklerle rasgele dolmuştu. Zeminden oldukça yukarıda, kurumuş, sıcağı emmiş ceplerin birkaç tanesinde

renkler birlikte mücadele ediyordu, henüz biri galip gelmemişti.

Yarısaydam kubbenin içinde uzun şekiller gölgeler hâlinde görünüyordu, belirsiz ve tuhaftılar. Kayalığın kenarı ve kubbe arasında bir koruma yoktu, herhangi bir yol da yoktu. Yılan kendisinin görünür olduğunu acı bir şekilde fark etti zira gökyüzünün altında bir karaltı olarak duruyordu.

Çıldırmış onun yanına tırmandı. "Yolu takip ediyoruz," dedi, hiçbir yolun bölmediği düz yaprakları işaret etti. Birden fazla yerde böceklerin siyah damarları, adamın işaret ettiği hattı kesiyordu.

Yılan ileri bir adım attı ve çizmesini dikkatle düz yapraklardan birinin kenarına bastırdı. Hiçbir şey olmadı. Sıradan bir yaprağa basmaktan bir farkı yoktu. Altındaysa zemin herhangi bir taş kadar sağlam hissediliyordu.

Çıldırmış yanından geçerek kubbeye doğru uzun adımlarla yürüdü. Yılan adamın omzunu yakaladı.

"Düşyılanları!" diye haykırdı çıldırmış. "Söz verdin!"

"North'un seni sürdüğünü unuttun mu? Madem buraya öylece gelebiliyordun, beni niye aradın ki?"

Çıldırmış zemine baktı. "Beni görmekten hoşlanmayacak," diye fısıldadı.

"Arkamda kal," dedi Yılan. "Her şey yoluna girecek."

Yılan pek de boyun eğmeyen yaprakların arasından ilerlemeye başladı, geniş kırmızı örtünün, mavi böceklerin henüz ele geçirmediği bir yangı gizliyor olması ihtimaline karşılık ayağını dikkatle basıyordu. Çıldırmış takip etti.

"North yeni insanlardan hoşlanır," dedi. "İnsanların gelip ondan kendilerine düş gördürmesini istemesini sever." Sesi arzu dolmuştu. "Belki benden yine hoşlanır."

Yılan'ın çizmeleri kırmızı düz yapraklarda izler bırakıyordu, yıkık kubbeyi tutan çıkıntı boyunca yolunu işaretliyordu. Geriye sadece bir kez baktı: Ayak izleri kırmızının üzerinde

kurşuni mor bereler gibi kayanın kenarına kadar geriye doğru birikiyordu. Çıldırmışın yolu çok daha belirsizdi. Yılan'ın arkasından sessizce, biraz yana doğru ilerliyordu, böylece kubbeyi sürekli görebiliyordu ve düşyılanlarının onu çektiği kadar North kişisinden korkmuyordu.

Yumurta biçimindeki baloncuk, kayalıktan göründüğünden çok daha büyüktü. Yarısaydam yan tarafı kocaman ve kibar bir kıvrımla yüzeyin en yüksek noktasına, Yılan'ın boyunun kat kat yukarısına tırmanıyordu. Yaklaştığı taraf çok renkli damarlarla yol yol olmuştu. Kubbenin, Yılan'ın sağ tarafında oldukça uzakta kalan en ötedeki ucuna erişene dek orijinal gri renge dönmemişlerdi. Solundaysa, yapının daha dar ucuna yaklaştıkça çizgilerin rengi parlaklaşıyordu.

Yılan kubbeye ulaştı. Düz yapraklar yan tarafları boyunca diz hizasına kadar uzamıştı fakat bunun yukarısındaki plastik temizdi. Yılan yüzünü duvara yaklaştırarak turuncu ve mor çizgiler arasından dikkatle baktı, dışarıdan gelen ışığıysa elleriyle kesiyordu fakat içerideki şekiller hâlâ belirsiz ve tuhaftı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Koyulaşan renk şeritlerini takip etti.

Dar uçtan döndüğünde neden yıkık kubbe denildiğini gördü. Yüzeyi eriten her neyse, Yılan'ın anlayamadığı bir güce sahipti zira yok edilemez olduğuna inandığı bir malzemede patlatarak bir delik açmıştı. Gökkuşağı çizgileri delikten buruşmuş plastik boyunca ışıyordu. Isı, maddeyi kristalize etmiş olmalıydı zira deliğin kenarları kırılmış, ardında dev ve çentikli bir giriş bırakmıştı. Plastik topakları, uzay bitkilerinin yaprakları arasından parlayan flüoresan renkler zeminin her yerine yayılmıştı.

Yılan dikkatle girişe yaklaştı. Çıldırmış kısmen mırıldandığı sızlanmasına yeniden başladı.

"Şşt!" Yılan arkasına dönmedi fakat adam sakinleşti.

Büyülenen Yılan delikten içeri tırmandı. Keskin kenarları avuçlarında hissedebiliyordu fakat buna dikkat etmedi. De-

liğin ötesinde, zarar görmeden önce çatıyı oluşturmak için içeri doğru kavislenen yan duvarın olduğu yerde bütün bir plastik kemer Yılan'ın boyundan biraz yükseğe düşmüştü. Orada burada plastik eriyip damlamış ve tavandan yere doğru ipler oluşturmuştu. Yılan uzanarak bir tanesine nazikçe dokundu. Dev bir harp teli gibi tınlayınca Yılan onu susturmak için hızlıca yakaladı.

İçerideki ışık kırmızımtırak ve tüyler ürperticiydi; Yılan gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Fakat uzaylı manzarasına alışamaması dışında görüşünde bir sorun yoktu. Kubbe artık kontrolden çıkmış bir uzaylı ormanını kapsıyordu ve böceklerle düz yapraklılardan çok daha fazla tür zemini doldurmuştu. Yılan'ın şimdiye dek gördüğü en büyük ağaçtan daha büyük sapı olan dev bir sarmaşık duvardan yukarı tırmanmıştı, kocaman sürgünleri artık kolayca kırılan plastiğin derinlerine iniyor, kubbedeki kırılgan dayanak noktalarını delip geçiyordu. Sarmaşık tavan boyunca yayılarak burayı kaplamıştı, mavimtırak yaprakları küçük ve narin, çiçekleri kocaman fakat yapraklarından dahi küçük binlerce beyaz taçyapraktan oluşuyordu.

Yılan içeri, erimenin daha az olduğu, tavanın çökmediği yere doğru ilerledi. Orada burada bir sarmaşık kenara tırmanmış, sonra da plastiğin kırılamayacak kadar sağlam ve kavranamayacak kadar düz olduğu yerde tekrar toprağa düşmüştü. Sarmaşıklardan sonra ağaçlar ya da kubbenin içinde ağaç yerine geçen şeyler egemendi. Bir tanesi yakındaki bir hamağın üzerindeydi: Odunsu saplardan ya da uzuvlardan oluşan girift bir kütle Yılan'ın başının oldukça yukarısında birikip burulmuş, bitkiye bir koni şekli verene dek yükselirken yavaşça yayılmıştı.

Çıldırmışın muğlak tasvirini hatırlayan Yılan, neredeyse plastik gökyüzüne değecek kadar yükselmiş merkezdeki bir tepeye doğru işaret etti. "Şuradan, hmm?" Kendini fısıldarken buldu.

Yılan'ın arkasında çömelen çıldırmış kulağa olumlu gelen bir şey geveledi. Yılan hareket etti, girift ağaçların dantel gibi görünen gölgelerinin altından ve kubbenin gökkuşağı burgularının güneş ışığını süzdüğü yerdeki rasgele renkli ışık bölgelerinin içinden geçti. Yılan yürürken bir yandan bir başka insanın sesini, iç içe geçmiş yılanların belli belirsiz tıslamasını, herhangi bir şeyi duymak için dikkatle dinliyordu. Fakat hava bile durgundu.

Zemin yükselmeye başladı: Tepenin alt kısmına vardılar. Orada burada siyah yanardağ kayaları yüzey toprağını, Yılan'ın bildiği kadarıyla uzaylı toprağını delmişti. Yeterince sıradan görünüyordu fakat bundan çıkarak büyüyen bitkiler hiç sıradan görünmüyordu. Buradaki zemin kaplaması ince kahverengi saçlara benziyordu ve aynı pürüzsüz dokuya sahipti. Çıldırmış önden gitmeye devam etti, orada olmayan bir yolu takip ediyordu. Yılan onun arkasından ağır adımlarla yürüyordu. Yamaç dikleşti ve alnında boncuk boncuk terler birikti. Dizi yeniden acımaya başladı. Alçak sesle hafif bir küfür savurdu. Saç gibi bitkilerin altında bastığı bir taş yuvarlandı ve çizmesi kayıverdi. Yılan düşüşünü hafifletmek için çimleri yakaladı. Çimler Yılan kendini dengeleyecek kadar uzun dayandı fakat tekrar ayağa kalktığında bir avuç dolusu ince sapı elinde tutuyordu. Her bir parçanın kendi narin kökü vardı, sanki gerçekten saç gibiydiler.

Daha da yükseğe tırmandılar, karşılarına hâlâ kimse çıkmamıştı. Yılan'ın alnındaki ter kurumuştu: Hava serinliyordu. Sırıtan ve kendi kendine bir şeyler geveleyen çıldırmış daha büyük bir hevesle tırmanmaya devam etti. Serinlik, su gibi yukarıdan aşağıya akan bir hava fısıltısına dönüştü. Yılan tepenin doruğunun, kubbenin en üst noktasının hemen altında sıkışan ısıyla sıcak olacağını düşünmüştü. Fakat yükseğe tırmandıkça, esinti serinliyor ve güçleniyordu.

Saçlı tepe bölgesinden geçip başka bir ağaç topluluğuna

girdiler. Bunlar aşağıdakilere benziyordu, girift dallar ve yoğun, burulmuş köklerle hafifçe titreyen küçük yapraklardan oluşuyordu. Buna rağmen burada sadece birkaç metre uzayabilmiş, üç ya da daha fazla ağaçtan oluşan küçük korular hâlinde gruplanmışlardı ve birbirlerinin simetrisini bozuyorlardı. Orman yoğunlaştı. Nihayet burulmuş ağaç gövdelerinin arasından dolanan bir yol göründü. Orman üzerine kapanırken Yılan çıldırmışa yetişti ve onu durdurdu.

"Buradan sonra arkamda kal, tamam mı?"

Adam ona bakmadan başıyla onayladı.

Kubbe güneş ışığını öyle yayıyordu ki hiçbir şeyin gölgesi yoktu ve ışık yukarıdaki burulup düğümlenmiş dalların arasından geçecek kadar parlak değildi. Minik yapraklar orman koridorunda esen serin esintide titriyordu. Yılan ileri doğru hareket etti. Çizmelerinin altındaki taşlar humustan ve dökülmüş yapraklardan oluşan yumuşak bir yola dönüşmüştü.

Sağ tarafında muazzam bir kaya parçası yamaçtan dışarı yumuşak bir eğimle yükseliyor, kubbenin geniş kısmına yukarıdan bakan bir çıkıntı oluşturuyordu. Yılan bunun üzerine tırmanmayı düşündü fakat bunu yaparsa tamamen görünür olurdu. North ve insanlarının onu casuslukla suçlamasını ya da kamp alanlarına girene kadar varlığından haberdar olmalarını istemiyordu. Azimle devam ederken ürperdi zira esinti soğuk bir rüzgâra dönüşmüştü.

Çıldırmışın onu takip ettiğinden emin olmak için etrafına kısaca göz attı. Tam bunu yaptığı sırada çıldırmış kollarını sallayarak kaya çıkıntısına doğru aceleyle koşturdu. İrkilen Yılan tereddüt etti. İlk düşüncesi onun tekrar ölmeye karar vermiş olduğuydu. Tam o anda Melissa çıldırmışın arkasından hızla koştu.

"North!" diye haykırdı adam ve Melissa kendini onun dizlerine atarak ona omzuyla vurdu ve onu yere serdi. Melissa çıldırmışın kalkmasını engellemek için, çıldırmış da kendini

kurtarmak için dövüşürken Yılan da onlara doğru koştu. Çıldırmışın tek bağrışı duvarlardan ve kubbenin erimiş kıvrımlarından sekerek tekrar tekrar yankılandı. Melissa bir deri bir kemik uzuvlarına ve dökümlü çöl giysisine dolanarak çıldırmışla mücadele ediyor, el yordamıyla bıçağını arıyor ve bir şekilde adamın bacaklarını sıkıca tutmayı başarıyordu.

Yılan Melissa'yı elinden geldiği kadar nazik bir biçimde adamın üzerinden çekti. Adam kendi etrafında sendeledi, tekrar bağırmaya hazırlandı fakat Yılan kendi bıçağını çekti ve adamın çenesinin altında tuttu. Diğer eli yumruk hâline gelmişti. Öfkesini dindirmeye çalışırken yumruğunu yavaşça açtı.

"Bunu neden yaptın? Neden? Bir anlaşma yapmıştık."

"North..." diye fısıldadı adam. "North bana kızacak. Ama ona yeni insanlar getirirsem..." Sesi kısıldı.

Yılan Melissa'ya baktı ve Melissa da yere baktı.

"Seni takip etmeyeceğime dair söz vermedim," dedi. "Bundan emin oldum. Biliyorum, bu hile yapmak ama..." Başını kaldırdı ve Yılan'ın bakışlarına karşılık verdi. "İnsanlar hakkında bilmediğin şeyler var. Onlara fazla güveniyorsun. Benim de bilmediğim şeyler var, bunu biliyorum ama bunlar farklı şeyler."

"Sorun değil," dedi Yılan. "Haklısın, ona fazla güvendim. Onu durdurduğun için teşekkür ederim."

Melissa omuz silkti. "Yaptığım bir işe yaramadı. Artık burada olduğumuzu biliyorlar, her neredeyseler."

Çıldırmış kollarını kendine dolamış ileri geri sallanırken kıkırdamaya başladı. "North beni yine sevecek."

"Ah, kapa çeneni," dedi Yılan. Bıçağını kılıfına geri soktu. "Melissa, kimse gelmeden önce kubbeden dışarı çıkmalısın."

"Lütfen benimle gel," dedi Melissa. "Burada hiçbir şey mantıklı değil."

"Birisinin halkıma bu yeri anlatması gerekiyor."

"Halkın umurumda değil! Sen benim umurumdasın! Onlara gidip senin bir çıldırmış tarafından öldürülmene izin verdiğimi nasıl anlatırım?"

"Melissa, lütfen, tartışacak vakit yok."

Melissa başlığının ucunu parmaklarına dolayarak öne çekti, böylece kumaş yüzünün yanındaki yara izini kapattı. Yılan çölden ayrıldıklarında normal giysilerini giymişse de Melissa üstünü değiştirmemişti.

"Seninle kalmama izin vermen gerekirdi," dedi. Omuzları düşmüş vaziyette arkasına döndü ve yoldan aşağı ilerlemeye başladı.

"İsteğine kavuşacaksın, ufaklık." Ses derin ve kibardı.

Yılan bir an için çıldırmışın normal bir ses tonuyla konuştuğunu sandı fakat yanında, çıplak kayada korkudan sinmişti ve artık dördüncü bir kişi yolda duruyordu. Melissa yarı yolda durdu ve adama doğru hareketlenip sonra da geri adım attı.

"North!" diye bağırdı çıldırmış. "North, yeni insanlar getirdim. Seni uyardım da, sana gizlice yaklaşmalarına izin vermedim. Beni duydun mu?"

"Seni duydum," dedi North. "Geri dönerek bana neden itaatsizlik ettiğini de merak ettim."

"Bu insanlardan hoşlanacağını düşündüm."

"Hepsi bu mu?"

"Evet!"

"Emin misin?" Kibar ses tonu devam etti fakat ardında sataşmanın getirdiği büyük haz yatıyordu ve adamın gülümsemesi nazik olmaktan ziyade zalimdi. Loş ışıkta adamın şekli tekinsizdi zira çok uzun boyluydu, o kadar uzundu ki yapraklı tünelde öne eğilmek zorunda kalmıştı, patolojik olarak uzundu: Hipofiz bezinden kaynaklanan dev hastalığı, diye düşündü Yılan. Aşırı zayıflık vücudunun asimetrik her kısmını vurguluyordu. Bembeyaz giyinmişti ve aynı zaman-

da albinoydu, tebeşir beyazı saçı, kaşları ve kirpikleri vardı, gözleri de soluk mavi renkteydi.

"Evet, North," dedi çıldırmış. "Hepsi bu."

North'un varlığıyla ağırlaşan sessizlik ormana yayıldı. Yılan ağaçların arasında başka hareketler görebildiğini düşündü fakat emin olamıyordu ve bitkiler başka insanların orada saklanamayacakları kadar yakın ve sıktı. Belki de bu karanlık uzaylı ormanında ağaçlar dallarını, âşıkların ellerini kenetlediği kadar kolayca birbirine dolayıp çözebiliyordu. Yılan ürperdi.

"Lütfen, North... dönmeme izin ver. Sana iki mürit getirdim..."

Yılan çıldırmışın omzuna dokundu; adam sessizleşti.

"Neden buradasınız?"

Son birkaç haftada Yılan, North'a şifacı olduğunu hemen söylemeyecek kadar temkinli olmayı öğrenmişti. "Herkesle aynı sebepten," dedi. "Düşyılanları için geldim."

"Onlar hakkında bilgisi olacak türde bir insana benzemiyorsun." Öne çıktı, loş ışıkta Yılan'ın üzerinde yükseliyordu. Yılan'dan çıldırmışa, sonra da Melissa'ya kısaca baktı. Sert bakışları yumuşadı. "Ah, anladım. Onun için geldin."

Melissa neredeyse hırıldayarak inkâr edecekti: Yılan onun öfkeyle konuşmaya başladığını, sonra da kendini zorlayarak sakinleştiğini gördü.

"Üçümüz beraber geldik," dedi Yılan. "Hepimiz aynı sebepten buradayız." Çıldırmışın sanki North'a doğru koşturup kendisini ayaklarına atacakmış gibi hareketlendiğini hissetti. Elini omzunun kemikli çıkıntısına daha da sıkı kenetledi ve adam yeniden uyuşukluk hâliyle çöküverdi.

"Peki sizi kabul etmem için bana ne getirdiniz?"

"Anlamıyorum," dedi Yılan.

North'un kısa, sinirli kaş çatması gülmeye dönüştü. "Bu zavallı ahmaktan tam da bunu beklerdim. Sizi buraya geleneklerimizi açıklamadan getirmiş."

"Ama onları getirdim, North. Onları senin için getirdim."

"Onlar da benim için seni mi getirdi? Pek de yeterli bir ödeme değil."

"Ödeme ayarlanabilir," dedi Yılan, "bir uzlaşmaya vardığımızda." North'un kendini küçük bir tanrı gibi görüyor olması, haraç bekliyor olması, düşyılanlarınm gücünü otoritesini güçlendirmek için kullanıyor olması Yılan'ı daha önce duymuş olduğu her şeyden çok öfkelendirdi. Ya da, daha ziyade bunlar kadının ağrına gitti. Yılan'a şifacıların yılanlarını kendini yüceltmek için kullanmanın ahlaka aykırı ve affedilmez olduğu öğretilmişti ve buna son derece inanıyordu. Diğer insanları ziyaret ederken, kötü adamların ya da trajik kahramanların kendilerini tiran hâline getirmek için büyülü güçler kullandıkları çocuk masalları dinlemişti; sonları hep kötü olurdu. Fakat şifacıların bu tarz masalları yoktu. Ellerindekini kötüye kullanmamalarının sebebi korku değildi. Kendilerine olan saygılarıydı.

North aksayarak birkaç adım daha yaklaştı. "Sevgili çocuğum, anlamıyorsun. Bir kez kampıma katıldığında, senin sadakatinden emin olana dek buradan ayrılamazsın. Birincisi, ayrılmak istemeyeceksin. İkincisi, birisini dışarı gönderdiğimde, bu onlara güvendiğimin kanıtı olur. Bu bir onurdur."

Yılan başıyla çıldırmışa işaret etti. "Peki ya o?"

North neşesizce güldü. "Onu dışarı göndermedim. Onu sürdüm."

"Ama onların eşyalarının yerini biliyorum, North!" Çıldırmış kendini Yılan'dan çekip kurtardı. Bu sefer Yılan bıkkınlıkla onu bıraktı. "Onlara ihtiyacın yok, sadece bana var." Diz çökerek kollarını North'un bacaklarına doladı. "Her şey vadide. Sadece gidip almamız gerekiyor."

North bakışlarını çıldırmıştan kendisine çevirince Yılan omuz silkti. "Çok iyi korunuyorlar. Seni eşyalarıma götürebilir ama almayı başaramazsın." Yine de North'a kim olduğunu söylemedi.

North kendini çıldırmışın kollarından kurtardı. "Ben güçlü değilim," dedi. "Vadiye seyahat edemem."

Küçük, ağır bir kese North'un ayaklarının dibine indi. O ve Yılan, ikisi de Melissa'ya baktı.

"Birisiyle konuşmak için sana ödeme yapılması gerekiyorsa," dedi saldırgan bir biçimde Melissa, "işte burada."

North acı içinde eğilerek Melissa'nın maaşını aldı. Keseyi açtı ve sikkeleri avucuna boşalttı. Loş orman ışığında dahi altın pırıldadı. Düşünceli vaziyette altın sikkeleri yukarı aşağı salladı.

"Tamam, bu başlangıç için yeter. Silahlarınızı da bırakmanız gerekecek elbette, sonra evime gidebiliriz."

Yılan belindeki bıçağını çıkarıp yere fırlattı.

"Yılan..." diye fısıldadı Melissa. Felakete uğramış gibi başını kaldırıp baktı, parmakları kendi bıçağının kabzasına kenetlenmiş vaziyette, kadının yapmış olduğunu neden yaptığını açıkça merak ediyordu.

"Onun bize güvenmesini istiyorsak, ona güvenmemiz lazım," dedi Yılan. Ona güvenmese ve güvenmek istemese dahi. Bir grup insana karşı bıçaklar zaten kullanışsız olurdu ve North'un yalnız gelmediğini düşünüyordu.

Canım kızım, diye düşündü Yılan, bunun kolay olacağını hiç söylemedim.

North kendisine doğru bir adım atınca Melissa kendini geri çekti. Ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Benden korkma, ufaklık. Zeki davranmaya da çabalama. Tahmin edebileceğinden çok kaynağım var."

Melissa yere baktı, bıçağını yavaşça çekti ve ayağının dibine bıraktı.

North çıldırmışa yaptığı hızlı bir baş hareketiyle Melissa'yı işaret etti. "Ara onu."

Yılan elini Melissa'nın omzuna yerleştirdi. Çocuk gerilmiş ve titriyordu. "Onu aramasına gerek yok. Melissa'nın başka

silah taşımadığına dair söz veriyorum." Yılan Melissa'nın kendini sınırlarına kadar kontrol ettiğini hissedebiliyordu. Çıldırmışı sevmemesi ve ondan tiksinmesi, soğukkanlılığını kaybetmesine neden olurdu.

"Onu aramak için daha fazla sebep," dedi North. "Aramayı abartmayacağız. Önce senden mi başlayalım?"

"Bu daha iyi olur," dedi Yılan. Ellerini kaldırdı fakat North onu itti, döndürdü ve uzanarak öne eğilip bir ağacın burulmuş dallarını kavramasını sağladı. Melissa için endişelenmeseydi, tüm bunların abartılı şekilde yapılmasını komik bulabilirdi.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Yılan yeniden arkasına dönmeye başlamıştı fakat North solgun parmak uçlarından biriyle kadının elindeki taze ve parlak ısırık izlerine dokundu. "Ah," dedi çok kısık bir sesle, o kadar yakınındaydı ki Yılan, adamın sıcak, nahoş nefesini hissedebiliyordu. "Sen bir şifacısın."

Yılan arbaletin sesini, kısa ok omzuna saplandıktan, acı dalga dalga yayılmaya başladıktan hemen sonra duydu. Dizleri titredi fakat düşemiyordu. Okun şiddeti vücudunda yukarı aşağı gidip gelen titreşimler bırakarak burulmuş ağaç gövdesinde dağıldı. Melissa hiddetle çığlık attı. Yılan arkasında başka insanlar olduğunu duydu. Kan, kürekkemiği ve göğsünden aşağı sıcak sıcak akıyordu. Sol eliyle etini parçalayıp ağaca saplanan ince arbalet okunun sapını aradı fakat parmakları kaydı ve canlı ağaç okun ucunu sıkıca tuttu. Melissa yanındaydı, elinden geldiğince onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Arkasında sesler birbirine geçerek bir dokuma gibi genişliyordu.

Birisi arbalet okunu kavradı ve ani bir hareketle kasın içinde burarak çekip çıkardı. Kemikte oluşan sıyrık Yılan'ın soluğunun kesilmesine neden oldu. Serin ve pürüzsüz metal uç yaradan kayarak düştü.

"Onu şimdi öldürün," dedi çıldırmış. Sözcükler ağzından heyecanla hızlı çıkmıştı. "Öldürün onu ve uyarı olarak burada bırakın."

Yılan'ın kalbi omzundan aşağı sıcak kan pompalıyordu. Sendeledi, kendini yakaladı ve dizlerinin üstüne düştü. Zorlanması acıyı yayarak beline vurdu, acıdan kaçınmaya çalıştı ama başaramadı, tıpkı zavallı Çim'in koparılmış omurgasıyla acıdan kıvranması gibi.

Melissa önünde duruyordu, beceriksizce, gözyaşları yüzünden kısmen kör vaziyette ve bir ata yapacağı gibi onu rahatlatmak için fısıldarken yara izli yüzü ve kızıl saçını açarak başlığıyla yarayı sarmaya çalıştı.

Bu kadar küçük bir ok yüzünden bu kadar çok kan, diye düşündü Yılan.

Sonra da bayıldı.

Yılan'ı ilk uyandıran soğuk oldu. Bilincini kazanırken kendi farkındalığına şaşırdı. Mesleğini anladığında North'un sesindeki düşmanlık onun bütün umutlarını söndürmüştü. Omzu şiddetle acıyordu fakat düşünmesini engelleyen saplanma acısı değildi bu. Sağ elini esnetti. Güçsüzdü ama hareket ettirebiliyordu.

Titreyerek ve gözlerini kırpıştırarak zorlukla doğruldu, görüşü bulanıktı.

"Melissa?" diye fısıldadı.

Yakınındaki North güldü. "Henüz bir şifacı olmadığı için zarar görmedi."

Serin hava etrafında esti. Yılan başını salladı ve giysisinin yenini gözlerine çekti. Görüşü birden berraklaştı. Oturmak için harcadığı çaba, havanın dondurduğu soğuk terler dökmesine neden oldu. North önünde oturuyordu, gülümsüyordu ve onun iki yanındaki insanları Yılan'ın etrafında bir çember oluşturmuştu. Tam olarak yaraya denk gelen yer ha-

riç gömleğindeki kan kahverengileşmişti: Bir süredir bilinçsizdi.

"Nerede o?"

"Güvende," dedi North. "Bizimle kalabilir. Endişelenmene gerek yok, burada mutlu olacak."

"Başta gelmek bile istemedi. İstediği bu türden bir mutluluk değil. Bırak eve dönsün."

"Daha önce söylediğim gibi, onunla bir sorunum yok."

"Şifacılarla ne sorunun var?"

North uzun bir süre gözlerini dikip ona sabitçe baktı. "Bunun bariz olacağını düşünmüştüm."

"Üzgünüm," dedi Yılan. "Bir miktar melanin* oluşturmanı muhtemelen sağlayabilirdik ama biz büyücü değiliz." Buz gibi hava arkasındaki bir mağaradan esiyor, etrafını sarıyor, tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu. Çizmelerini almışlardı; soğuk taş, çıplak ayak tabanlarındaki ısıyı emiyordu. Fakat aynı zamanda omzundaki acıyı uyuşturuyordu. Yılan şiddetle titredi ve acı öncekinden de zalimce vurdu. Nefes nefese kaldı ve bir anlığına gözlerini kapadı, sonra da kendi iç karanlığında kıpırdamadan oturdu, derin derin nefes alıp yarayla ilgili algısını kapadı. Erişmesinin zor olacağı sırtına doğru tekrar kanıyordu. Melissa'nın daha sıcak bir yerde olmasını umdu ve düşyılanlarının yerini merak etti zira hayatta kalabilmek için sıcağa ihtiyaçları vardı. Yılan gözlerini açtı.

"Ve boyun..." dedi.

North acı acı güldü. "Şifacılar hakkında söylediğim onca şey arasında, cesaretsiz olduklarını hiç söylemedim!"

"Ne?" diye sordu Yılan, kafası karışmıştı. Kan kaybından dolayı sersemlemiş vaziyetteydi ve North'a cevap vermesi yarıda kesilmişti. "Seni daha erken bir vakit görmüş olsaydık, belki yardım edebilirdik. Seni bir şifacıya götürmelerinden önce büyümüş olmalısın..."

* Deriye, saça ve göze renk veren pigment. *-çn*

North'un solgun yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Kes sesini!" Ayağa fırladı ve Yılan'ı sürükleyerek kaldırdı. Kadın sağ kolunu yan tarafına sardı.

"Bunu duymak istediğimi mi sanıyorsun? Sıradan *olabileceğimi* sürekli duymak istediğimi mi düşünüyorsun?" Yılan'ı mağaraya doğru itti. Kadın rüzgârda tökezledi fakat North onu yeniden sürükleyerek kaldırdı. "Şifacılar! Size ihtiyacım varken neredeydiniz? Sana nasıl hissettiğimi göstereceğim..."

"North, lütfen, North!" Yılan'ın çıldırmışı, North'un bir deri bir kemik kalmış mürit kalabalığından çıkarak yanaştı. Yılan bu insanları artık sadece belirsiz şekiller olarak görüyordu. "Bana yardım etti, North, ben onun yerine geçerim." Sızlanıp yalvararak North'un giysisinin koluna yapıştı. North onu iterek uzaklaştırdı ve çıldırmış yere düşerek hareketsiz kaldı.

"Senin beynin çürümüş," dedi North. "Ya da benimkinin çürüdüğünü düşünüyorsun."

Mağaranın içerisi tüten meşalelerin loş ışığında parıldıyordu, duvarları kusurlu buzdan mücevherlerle doluydu. Meşalelerin yukarısındaki taşlar geniş, yuvarlak is lekeleriyle doluydu. Eriyen buz damlayarak küçük su havuzları oluşturmuş, bunlar da yerin tamamına yayılıp birlikte akarak küçük bir dere oluşturmuştu. Kristal berraklığın soğuk sesiyle su her yerden damlıyordu. Yılan'ın attığı her adım omzunu tekrar tekrar sarsıyordu ve artık acı hissini uzaklaştıracak kuvveti kalmamıştı. Hava yanan zift kokusuyla ağırlaşmıştı. Bir makinenin hafif vınlamasını yavaş yavaş fark etmeye, duymaktan ziyade hissetmeye başladı. Vücuduna sokuluyor, kemiklerine işliyordu.

İleride tünel daha aydınlıktı. Birdenbire biterek tepenin doruğundaki bir girintiye açılıyordu, tıpkı bir yanardağın krateri gibiydi fakat kesinlikle insan yapımıydı. Yılan buzlu tünelin ağzında durarak gözlerini kırpıştırdı, ahmakça etra-

fına bakındı. Diğer mağaraların kara gözleri de ona bakıyordu. Yukarıdaki kubbe gri, yönsüz bir gökyüzü oluşturuyordu. Yılan'ın karşısında soğuk hava en geniş tünelden eserek neredeyse elle tutulur bir göl oluşturup daha küçük tüneller tarafından çekiliyordu. North, Yılan'ı yeniden itti. Kadın bir şeyler görüyor, hissediyor fakat hiçbir şeye tepki vermiyordu. Veremiyordu.

"Şuradan. İn." North dolanmış bir halat ve tahta yığınını ayağıyla ittirdi ve o da kraterin merkezindeki kayada bulunan derin bir yarıkta tangırdadı. Dolanmış yığın açıldı: Bu halattan bir merdivendi. Yılan üst kısmını görebiliyordu fakat merdivenin sonu karanlığın içindeydi.

"Aşağı in," dedi yeniden North. "Yoksa atılacaksın."

"North, lütfen," diye inledi çıldırmış ve Yılan aniden nereye gönderildiğini anladı. O gülerken North ona bakakaldı. Kadın, rüzgâr ve topraktan çekilen gücün içinde aktığını hissetti.

"Bir şifacıya böyle mi işkence ediyorsun?" dedi. Kendini beceriksizce ama hevesle büyük yarıktan içeri sallandırdı. Tek elle kendini adım adım dondurucu karanlığın içine indirdi, her basamağı çıplak ayak parmaklarıyla yakalıyor ve ayağını basacak bir yer elde etmek için dışarı doğru çekiyordu. Yukarıda çıldırmışın umutsuz hıçkırıklara boğulduğunu duydu.

"Sabah nasıl hissedeceğini görürüz," dedi North.

Çıldırmışın sesi dehşetle yükseldi. "Bütün düşyılanlarını öldürecek, North! North, buraya bunun için geldi."

"Bunu yaptığını görmek isterim," dedi North. "Düşyılanlarını öldüren bir şifacı."

Büyük yarığın duvarlarında tıngırdayan basamaklardan gelen yankılardan Yılan zemine yaklaştığını anladı. Zifiri karanlık değildi fakat gözlerinin alışması vakit aldı. Terden ıslanmış ve yeniden titrer vaziyette duraklaması gerekti. Alnı-

nı soğuk taşa yasladı. Ayak parmakları ve sol elinin eklemleri sıyrılmış, derileri soyulmuştu zira merdiven taşta dümdüz duruyordu.

Nihayet küçük yılanların kayarken çıkardıkları alçak hışırtıyı duydu. Halatı kavrayan Yılan taşa doğru asılı durdu ve gözlerini kısarak aşağıdaki loşluğa baktı. Işık dar ve uzun bir huzme hâlinde büyük yarığın merkezinden aşağı nüfuz ediyordu.

Bir düşyılanı karanlığın bir kıyısından diğerine rahatça kaydı.

Yılan el yordamıyla son birkaç metrelik yolu buldu, elinden geldiğince dikkatle zemine bastı, altında hiçbir şeyin kıpırdamadığından emin olana dek uyuşmuş çıplak ayağıyla etrafını yokladı. Diz çöktü. Soğuk, pürüzlü taş parçaları dizlerini kesti, hissettiği tek sıcaklık omzundaki taze kandı. Yine de parçaların arasından dikkatle yoklayarak uzandı. Parmak uçları, yavaşça kayarak uzaklaşan bir yılanın pürüzsüz pullarını okşadı. Tekrar uzandı, bu sefer hazırdı ve ikinci dokunduğu yılanı yakaladı. Eli iki küçük noktadan sokuldu. Gülümsedi ve düşyılanını zehrini muhafaza etme alışkanlığından dolayı nazikçe başının arkasından tuttu. Görebilmek için yılanı yaklaştırdı. Yabaniydi, Çim'in olduğu gibi uysal ve nazik değildi. Debelendi ve kendini kadının eline çarptı; kadının kokusunu tadabilmek için narin üç çatallı dilini şaklatarak çıkarıp geri çekti. Fakat tıslamadı, Çim de hiç tıslamamıştı.

Gözleri karanlığa alıştıkça Yılan yavaş yavaş büyük yarığın diğer kısımlarını ve bütün diğer düşyılanlarını seçmeye başladı; her boyda vardı, kendi kendine duranlar, yığın hâline gelmiş olanlar, birbirine dolanmış olanlar, hayatında daha önce hiç görmediği kadar çoklardı, bütün şifacılar düşyılanlarını aynı anda eve getirseler bile halkının merkezde bir araya toplayabileceğinden çok daha fazla düşyılanı vardı.

Tuttuğu düşyılanı elinin sıcaklığında sakinleşti. Isırık deliklerinin her birinin üzerinde birer damla kan birikmişti fakat zehrinin yakması sadece bir an sürmüştü. Yılan topukları üzerine oturdu ve düşyılanının başını okşadı. Bir kez daha gülmeye başladı. Kendini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu: Neşeden ziyade histeri yüzünden gülüyordu. Fakat o an sadece güldü.

"Gül bakalım, şifacı." North'un sesi taşlarda kasvetle yankılandı. "Ne kadar güleceğini göreceğiz."

"Sen bir aptalsın," diye sevinçle haykırdı Yılan, eli ve etrafı düşyılanları doluydu. Bu cezanın gülünçlüğüne güldü, tıpkı bir çocuk masalının gerçekleşmesi gibiydi. Ağlayana kadar güldü fakat gözyaşları bir an için gerçekti. Bu işkencenin kendisine zarar veremeyeceğini anladığında North'un başka bir şey bulacağını biliyordu. Burnunu çekti, öksürdü ve yüzünü gömleğinin ucuna sildi, en azından biraz zamanı vardı.

Sonra Melissa'yı gördü.

Kızı büyük yarığın dar kısmındaki kırık taşın üzerinde büzülmüş vaziyette yatıyordu. Yılan yanından geçtiği yılanlara zarar vermemeye ve Melissa'nın kollarına sarınmış duranları ya da beraber kıvrılıp vücuduna yaslanmış olanları ürkütmemeye çalışarak kızın yanına doğru dikkatle gitti. Kızın parlak kızıl saçında yemyeşil sarılmışlardı.

Yılan Melissa'nın yanına diz çöktü ve yabani yılanları nazikçe, dikkatle toplayarak aldı. North'un insanları Melissa'nın cüppesini çıkarmış ve pantolonunu da dizlerine kadar kesmişti. Kolları çıplaktı ve çizmeleri de Yılan'ınkiler gibi çıkarılmıştı. Elleri ve ayakları bağlanmış, mücadele ederken bileklerini sıyırmıştı. Küçük kanlı ısırıklar çıplak kol ve bacaklarını lekelemişti. Bir düşyılanı soktu: Dişleri Yılan'ın etine battı ve yaratık neredeyse görünmeyecek kadar hızla kendini geri çekti. Dişlerini sıkan Yılan çıldırmışın sözlerini hatırladı: "Her yerini aynı anda soktuklarında en iyisi oluyor..."

Yılan kendi vücuduyla yılanları Melissa'dan uzakta tuttu ve sol eliyle beceriksizce düğümleri yoklayarak bileklerini çözdü. Melissa'nın teni soğuk ve kuruydu. Düşyılanları kendi çıplak ayak ve bileklerine dolanırken Yılan Melissa'yı sol koluna yatırdı. Soğukta nasıl yaşadıklarını bir kez daha merak etti. Çim'i bu sıcaklıkta serbest bırakmaya asla cesaret edemezdi. Çanta bile fazla soğuk olurdu: Onu dışarı çıkarır, ellerinde ısıtır ve boğazına dolanmasına izin verirdi.

Melissa'nın eli gevşekçe taşlara doğru kaydı. Delinme yaralarından akan kan kumaşa ya da taşa sürtünen derisinde yol yol leke yapıyordu. Yılan Melissa'yı dondurucu zeminden kaldırarak kucağına almayı başardı. Nabzı yavaştı ve derin derin soluyordu. Fakat her bir yeni nefes bir öncekinden o kadar sonra geliyordu ki Yılan onun tamamen duracağından korktu.

Soğuk etraflarını iyice sardı, Yılan'ın omzundaki ağrı şiddetlendi ve tekrar enerjisini tüketti. Uyanık kalmalıyım, diye düşündü. Uyanık kalmalıyım. Melissa nefes almayı bırakabilirdi; kalbi bu kadar fazla zehir yüzünden durabilir ve yardıma ihtiyacı olabilirdi. Elinde olmadan Yılan'ın gözleri odaklarını kaybetti ve gözkapakları düştü; her uykuya dalışının ardından sıçrayarak yeniden uyanıyordu. Hoş bir düşünce zihninde belirdi: Düşyılanı zehrinden kimse ölmez. Yaşarlar ya da zamanları geldiğinde huzur içinde hastalıkları yüzünden ölürler. Uyumakta sorun yok, Melissa ölmeyecek. Fakat Yılan bu kadar büyük bir doz zehir verilmiş kimseyi tanımamıştı ve Melissa sadece bir çocuktu.

Minik bir düşyılanı bacağıyla yarığın yan tarafı arasından kaydı. Uyuşuk sağ eliyle uzandı ve onu hayretle eline aldı. Avucunda kıvrılan yılan gözkapakları olmayan gözleriyle ona baktı, üç çatallı dili havayı tadıyordu. Bu yılanla ilgili bir şey sıradışıydı: Yılan daha yakından baktı.

Henüz yumurtadan çıkmıştı zira pek çok yılan türünde yeni doğan yavrulara özgü sert doku hâlâ üzerindeydi.

North'un düşyılanlarını nasıl elde ettiğine dair son kanıt buydu. Dünyadışı bir tedarik bulmamıştı. Onları klonlamamıştı. Üreyen bir popülasyonu vardı. Bu çukurda her boydan ve yumurtadan yeni çıkandan Yılan'ın daha önce hiç görmediği kadar büyük ve olgun olanlara kadar her yaştan düşyılanı vardı.

Yavruyu yanma yere koymak için döndü fakat eli duvara çarptı. Ürken düşyılam soktu. Minicik dişlerinin keskin saplanması Yılan'ı irkiltti. Yaratık elinden zemine kayarak gölgelerde kayboldu.

"North!" Yılan'ın sesi boğuktu. Kurumuş boğazını temizledi ve yeniden denedi. "North!"

Biraz sonra silueti yangın kenarında belirdi. Doğal gülümsemesinden onun Yılan'ın özgürlüğü için yalvarmasını beklediğini anladı. Adam aşağı baktı, kendini Melissa ve yılanların arasına nasıl yerleştirdiğini fark etti.

"Eğer izin verirsen kız özgür kalabilir," dedi. "Onu yaratıklarımdan uzak tutma."

"Yaratıkların burada heba oluyor, North," dedi Yılan. "Onları dünyayla paylaşman lazım. Herkes seni onurlandırır, özellikle şifacılar."

"Ben burada da onurlandırılıyorum," dedi North.

"Ama bu, zor bir yaşam olmalı. Konfor ve rahatlık içinde yaşayabilirsin—"

"Benim için rahatlık yok," dedi North. "Tüm o insanlar içinde en azından sen bunu anlamalısın. Yerde ya da kuştüyü yatakta uyumak, benim için hepsi aynı."

"Düşyılanlarının üremesini sağlamışsın," dedi Yılan. Başını eğip Melissa'ya baktı. Birkaç yılan fark ettirmeden yaklaşarak Yılan'ı geçmişti. Bir tanesini kızının çıplak koluna ulaşmadan hemen önce yakaladı. Yılan onu ısırdı. Yılan onu ve diğerlerini dişlerini umursamadan sızlayan elleriyle arkasına yerleştirdi. "Bunu her nasıl yapıyorsan bilgiyi yaymalı ve başkalarına da vermelisin."

"Peki, bu planda senin yerin neresi? Seni müjdecim mi yapmalıyım? Her yeni kasabada dans eder ve onlara geldiğimi haber verirsin."

"Burada ölmeye can atmadığımı itiraf etmem lazım."

North haşince güldü.

"O kadar çok insana yardım edebilirsin ki. İhtiyacın olduğunda şifacı bulamadın çünkü bizim yeteri kadar düşyılanımız yok. Kendin gibi insanlara yardım edebilirsin."

"Ben, bana gelen insanlara yardım ediyorum," dedi North. "Bunlar benim gibi insanlar. Tek istediğim bu insanlar." Dönerek uzaklaştı.

"North!"

"Ne?"

"En azından Melissa için bir örtü ver. Onu sıcak tutamazsam ölecek."

"Ölmez," dedi North. "Onu benim yaratıklarıma verirsen ölmez." Gölgesi ve şekli ortadan kayboldu.

Yılan Melissa'ya daha sıkı sarıldı, çocuğun kalbinin her bir yavaş atışını kendi vücudunda hissediyordu. O kadar üşümüş ve yorgundu ki artık düşünemiyordu. Uyku onu iyileştirmeye başlayacaktı fakat uyanık kalmalıydı, hem Melissa hem de kendisinin iyiliği için. Bir düşünce zihninde tutundu: North'un isteklerine karşı gel. Her şeyin ötesinde, eğer ona boyun eğerlerse, kendisinin ve kızının yok olacağını biliyordu.

Omzundaki ağrıyı uzaklaştırma çalışmasının bozulmaması için yavaşça hareket eden Yılan Melissa'nm ellerini kendi ellerine alıp ovuşturarak dolaşımı ve sıcaklığı geri getirmeye çalıştı. Düşyılam ısırıklarındaki kan artık kurumuştu. Yılanlardan biri kendini Yılan'ın ayak bileğine doladı. Kadın ayak parmaklarını hareket ettirdi ve bileğini büktü, düşyılanının sürünerek yine uzaklaşacağını umuyordu. Ayağı o kadar üşümüştü ki yılanın dişlerinin tarak kısmına battığını

zar zor hissetti. Melissa'nın ellerini ovuşturmaya devam etti. Ağzından çıkan buharı ellerine üfledi ve onları öptü. Nefesi önünde bulut gibi yükseliyordu. Loş ışık zayıflıyordu. Yılan yukarı baktı. Yarığın kenarları arasından görünen gri kubbenin parçası çöken geceyle birlikte neredeyse siyaha dönmüştü. Yılan ezici bir keder hissetti. Jesse'nin öldüğü gece de aynen böyleydi, sadece yıldızlar eksikti, gökyüzü yine berrak ve karanlık, etrafını saran taş duvarlar aynı derecede dikti, soğuk da çöl sıcağı kadar yorucuydu. Yılan Melissa'ya daha sıkı sarıldı ve üzerine eğilerek onu gölgelerden korudu. Düşyılanları yüzünden Jesse için bir şey yapamamıştı; düşyılanları yüzünden Melissa için bir şey yapamıyordu.

Düşyılanları bir araya toplandı ve ona doğru kayarak ilerlediler, pullarının buğuyla nemlenen taş üzerindeki sesleri etrafında fısıldaşıyordu - Yılan birdenbire rüyasından uyandı.

"Yılan?" Melissa'nın sesi, Yılan'ın duymuş olduğu sert fısıltıydı.

"Buradayım." Kızının sadece yüzünü görebiliyordu. Süzülen son ışık kızın kıvırcık saçında ve kaba, sert yara izleri üzerinde donuk bir biçimde parladı. Gözleri dalgın, sersemlemiş bakıyordu.

"Düşledim..." Sesi kısıldı. "O haklıydı!" diye aniden öfkeyle bağırdı. "Kahrolsun, haklıydı!" Kollarını Yılan'ın boynuna doladı ve yüzünü gizledi. Sesi boğuktu. "Unuttum, kısa bir süreliğine. Ama tekrar unutmayacağım. Tekrar..."

"Melissa..." Melissa kadının ses tonuyla kaskatı kesildi. "Neler olacağını bilmiyorum. North sana zarar vermeyeceğini söylüyor." Melissa titriyor ya da ürperiyordu. "Ona katılacağını söylersen—"

"Hayır!"

"Melissa—"

"Hayır! Katılmam! Umurumda değil Sesi yükselmiş ve gerilmişti. "Bu yine Ras'la olmak gibi o

"Melissa, canım, artık gidecek bir yerin var. Önceden konuştuğumuzla aynı şey. Halkımızın burayı öğrenmesi gerek. Kaçmak için kendine bir şans yaratmalısın."

Melissa sessizce ona sokuldu.

"Sis ve Kum'u geride bıraktım," dedi nihayet. "İstediğini yapmadım ve şimdi açlıktan ölecekler."

Yılan kızın saçını okşadı. "Onlara bir süre bir şey olmaz."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Melissa. "Artık korkmayacağıma söz vermiştim ama korkuyorum işte. Yılan, ona katılacağımı söylersem ve o da tekrar ısırılmama izin vereceğini söylerse ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi unutmak istemiyorum... ama kısa bir süre unuttum ve..." Gözünün etrafındaki derin yara izine dokundu. Yılan onun bunu yaptığını daha önce hiç görmemişti. "Bu gitmişti. Artık hiçbir şey canımı yakmıyordu. Bir süre sonra bunun için her şeyi yapardım." Melissa gözlerini kapadı.

Yılan düşyılanlarından birini yakaladı ve uzağa fırlattı, yapabileceğine inandığından çok daha sert davranmıştı.

"Bunun yerine ölmek mi istersin?" diye acımasızca sordu.

"Bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle Melissa, hâli yoktu. Kolları Yılan'ın boynundan kaydı ve elleri gevşekçe yanlarına düştü. "Bilmiyorum. Belki de isterim."

"Melissa, özür dilerim, bunu kastetmedim..." Ama Melissa uyumuş ya da yeniden bilincini yitirmişti. Yılan son ışık solup giderken onu yine kucağına aldı. Düşyılanlarının pullarını nemli ve kaygan kayanın üzerinde duyabiliyordu. Yeniden yakınına geldiklerini, sağlam ve saldırgan bir dalga hâlinde ona yaklaştıklarını hayal etti. Hayatında ilk defa yılanlardan korktuğunu hissetti. Sonra, sesler yaklaşıyor gibi olduğunda kendine güven vermek için uzanarak çıplak taşa dokundu. Eli ipek gibi pullardan, kıvranan vücutlardan oluşan bir yığına dalıverdi. Küçük, batan noktalardan oluşan bir kümelenme koluna yayılınca geri çekildi. Düşyılanları

sıcaklık arıyordu fakat aradıklarını bulmalarına izin verirse, kızını da bulurlardı. Yarığın dar kısmına doğru geri büzüldü. Uyuşmuş eli istemsizce ağır ve keskin bir yanardağ taşının etrafına kapandı. Onu beceriksizce kaldırdı ve yabani düşyılanlarının üzerine indirmeye hazırlandı.

Yılan elini alçalttı ve parmaklarını açmaya çalıştı. Taş diğerlerinin arasına tangırdayarak yuvarlandı. Bir düşyılanı bileğine doğru kayarak tırmandı. Soğuk, ağır havada süzülerek yarıktan dışarı çıkamayacağı gibi, onları da yok edemezdi. Melissa için bile. Sıcak bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Çenesine ulaştığında buz gibi olmuştu. Melissa'yı koruması gereken çok fazla düşyılanı vardı, North ise haklıydı. Yılan onları öldüremezdi.

Çaresizce kendini zorlayarak ayağa kalktı, yarığın duvarından destek aldı ve kendini dar alana sıkıştırdı. Melissa yaşına göre ufak tefekti ve hâlâ çok zayıftı fakat gevşemişken ağırlığı çok gibi geliyordu. Yılan'ın soğuk elleri sağlam bir tutuş için fazla uyuşmuştu ve çıplak ayaklarının altındaki taşları zar zor hissediyordu. Fakat ayak bileklerine dolanan düşyılanlarını hissedebiliyordu. Melissa kollarından kaydı ve Yılan onu sağ eliyle yakalamaya çalıştı. Acı omzundan geçerek omurgasında aşağı yukarı vurdu. Birbirine yakın olan taş duvarlar arasında kendini desteklemeyi ve Melissa'yı yılanların yukarısında tutmayı başardı.

12

Dağyamacı'nın işlenmiş tarlaları ve güzel inşa edilmiş binaları Arevin'in güneye yaptığı yolculuğun üçüncü gününün sonunda oldukça geride kalmıştı. Yol artık bir patikaya dönüşmüştü, sıradağların etekleri boyunca yükselip alçalarak kâh hoş bir vadinin içinden kâh yamaçlardaki tehlikeli gevşek taş yığınlarının arasından geçiyordu. Bölge yükseldi ve vahşileşti. Arevin'in vurdumduymaz atı ağır ağır ilerlemeye devam etti.

Gün boyu her iki yönde de kimseye rastlamadı. Güneye yolculuk eden herhangi biri ona rahatça yetişebilirdi: Patikayı daha iyi bilen, istikameti belli olan herhangi biri onu kesinlikle yakalayıp geçebilirdi. Fakat Arevin yalnız kaldı. Dağların oluşturduğu dimdik duvarların ve sarkan koyu renkli ağaçların kuşatıp iç daraltıcı hâle getirdiği dağ havası onu ürpertiyordu. Kırsal bölgenin güzelliğinin bilincindeydi fakat onun alışık olduğu türdeki güzellik memleketinin çorak ova ve platolarıydı. Evini özlemişti fakat dönemezdi. Doğu çöllerinin fırtınalarının batıdakilerden çok daha şiddetli olduğunu kendi gözleriyle görmüştü fakat farkları türlerinden ziyade nicelikleriydi. Bir batı fırtınası korunmasız canlıları yirmi esintide öldürürken bir doğu fırtınası bunu on kerede yapardı. Bahar gelene dek dağlarda kalmalıydı.

Şifacıların merkezi ya da Dağyamacı'nda öylece bekleyemezdi. Beklemekten başka bir şey yapmazsa, hayal gücü

Yılan'ın hayatta olduğuna getirdiği kanaate baskın çıkardı. Eğer öldüğüne inanmaya başlarsa, işte bu tehlikeliydi, sadece kendi akıl sağlığı değil fakat Yılan için de tehlikeli olurdu. Arevin başarıları büyülü görünen Yılan'dan daha fazla olağanüstü şeyler gerçekleştiremeyeceğini biliyordu fakat onun öldüğünü aklında canlandırmaya korkuyordu.

Yılan, Arevin'in kuzeninin eylemlerini telafi edecek yeni bilgiler toplamak üzere yeraltı şehrinde muhtemelen güvendeydi. Arevin, Stavin'in daha genç olan babasının yarattığı dehşetin cezasını çekmek zorunda kalmadığı için şanslı olduğunu düşündü. O şanslıydı, Yılan ise değildi. Arevin onu bulduğunda kadına verecek güzel haberleri olmasını diledi. Fakat söyleyebileceği ancak, "Açıkladım, halkının halkımın korkusunu anlamasını sağlamaya çalıştım. Ama bana bir cevap vermediler: Seni görmek istiyorlar. Eve dönmeni istiyorlar," olacaktı.

Bir çayırın kıyısında bir şey duyduğunu düşünerek atını durdurdu. Sessizlik kendi başına bir varlıktı, etrafını kaplıyordu ve çöl sessizliğinden biraz daha farklıydı.

Artık sesleri de mi hayal etmeye başladım, diye düşündü, tıpkı geceleri onun dokunuşunu hayal ettiğim gibi?

Fakat sonra ilerideki ağaçlardan gelen hayvan toynaklarının titreşimlerini yeniden duydu. Açıklıktan ona doğru hızla gelen küçük bir narin dağ geyiği sürüsü belirdi, dal gibi ince bacakları beyaz beyaz parlıyor, uzun ve esnek boyunları yüksek bir kavis çiziyordu. Arevin'in kabilesinin güttüğü dev misk sığırlarıyla kıyaslayınca narin geyikler oyuncak gibi duruyordu. Neredeyse tamamen sessizlerdi; Arevin'in fark etmesini sağlayan, çobanlarının atlarıydı. Kendi türüne hasret kalmış olan atı kişnedi.

El sallayan çobanlar atlarını eşkin sürerek ona doğru geldiler ve bineklerini gösterişli bir biçimde durdurdular. Tenleri güneşte bronzlaşmış ve soluk sarı renkteki saçları kısa

kesilmiş iki genç çoban akraba gibi görünüyordu. Arevin Dağyamacı'nda çöl giysileri içinde kendini yabancı hissetmişti fakat bunun sebebi insanların onu çıldırmış zannetmesiydi. Niyetini açık ettikten sonra giysisini değiştirmenin gerekli olduğunu düşünmemişti. Fakat şimdi iki çocuk ona bir an baktı, sonra birbirine baktı ve sırıttılar. Yeni giysiler satın alsa iyi mi olurdu, diye düşündü. Fakat fazla parası yoktu ve kesinlikle gerekli olmadıkça harcamak istemiyordu.

"Ticaret yollarından oldukça uzaktasın," dedi yaşça büyük olan çoban. Ses tonu kavgacı değildi fakat gerçekçiydi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi Arevin. "Ama teşekkür ederim." Geyik sürüsü etrafında dolanıyor, hayvanlar toynaklılardan ziyade kuşlar gibi birbiriyle oynarken küçük sesler çıkarıyordu. Daha genç olan çoban ani bir haykırış kopardı ve kollarını salladı. Geyikler her yöne dağıldı. Bu ve Arevin'in güttüğü sürünün bir başka farkı da şuydu: Bir misk sığırının, at sırtında kollarını sağa sola sallayan bir insana vereceği tepki, salma salına adamın yanına gidip eğlencenin ne olduğuna bakmak olurdu.

"Tanrılar aşkına, Jean, buradaki her şeyi Dağyamacı'na kadar korkutup kaçıracaksın." Fakat geyikler için endişelenmiş görünmüyordu, aslında patikanın biraz aşağısında küçük bir grup hâlinde yeniden toplandılar. Arevin bu ülkede kişisel isimlerin gönüllü olarak söylenmesine yine çok şaşırdı fakat buna alışması gerektiğini de düşündü.

"Hayvancıklar ayak altındayken konuşamıyorum," dedi kız ve Arevin'e gülümsedi. "Ağaç ve geyik, tabii bir de erkek kardeşimden başka bir şeye bakmadıktan sonra farklı bir insan yüzü görmek güzel."

"O hâlde patikada başka kimseyi görmediniz?" Sorudan ziyade açıklama gibiydi. Yılan Merkez'den dönmüş ve çobanlar ona yetişmiş olsalardı, hepsinin birlikte yolculuk etmesi daha mantıklı olurdu.

"Niye? Birisini mi arıyorsun?" Genç adamın sesi şüphelenmiş geliyordu, belki de sadece temkinliydi. Yılan'la karşılaşmış olabilir miydi? Arevin de bir şifacıyı korumak için bir yabancıya yersiz sorular sorabilirdi. Yılan için bundan çok daha fazlasını da yapardı.

"Evet," dedi. "Bir şifacı. Bir arkadaş. Atı gri ve ayrıca bir kaplan-midillisi var, yanında bir çocukla yolculuk ediyor. Çölden dönüş yolunda kuzeye doğru geliyor olmalıydı."

"Öyle yapmadı ama."

"Jean!"

Jean erkek kardeşine kaşlarını çattı. "Kev, ona zarar verebilecek biri gibi durmuyor. Belki de hasta birisi için ona ihtiyacı vardır."

"Belki de çıldırmışın bir arkadaşıdır," dedi erkek kardeşi. "Onu neden arıyorsun?"

"Ben şifacının bir arkadaşıyım," dedi yeniden Arevin, paniğe kapılmış vaziyette. "Çıldırmışı gördünüz mü? Yılan güvende mi?"

"Bu adama güvenilir," dedi Jean Kev'e.

"Sorumu cevaplamadı."

"Arkadaşı olduğunu söyledi. Onu niye aradığı belki de seni hiç ilgilendirmiyordur."

"Hayır, erkek kardeşinin beni sorgulamaya hakkı var," dedi Arevin. "Belki yükümlülüğü de. Yılan'ı arıyorum çünkü ona ismimi söyledim."

"İsmin nedir?"

"Kev!" dedi şoke olan Jean.

Arevin bu ikisiyle karşılaştığından bu yana ilk defa gülümsedi. Tuhaf geleneklere alışmaya başlamıştı. "Bu, ikinize de söyleyeceğim bir şey değil," dedi hoş bir biçimde.

Kev mahcup olarak somurttu.

"Bunu sormamak gerektiğini akıl etmeliydik," dedi Jean. "Sadece bunca zaman burada insanlardan uzak kaldık."

"Yılan dönüyor," dedi Arevin, sesi heyecan ve neşeyle biraz gerilmişti. "Onu görmüşsünüz. Ne kadar oldu?"

"Dün," dedi Kev. "Ama bu tarafa gelmiyor."

"Güneye gidiyor," dedi Jean.

"Güney!"

Jean başıyla onayladı. "Kar yağmadan önce sürüyü almaya buraya çıkmıştık. Onunla yüksekteki otlaktan aşağı döndüğümüzde karşılaştık. Çıldırmışın sürmesi için yük atlarından birini satın aldı."

"Ama neden çıldırmışla birlikte? Yılan'a saldırmıştı! Kendisiyle gitmesi için Yılan'ı zorlamadığına emin misiniz?"

Jean güldü. "Hayır, kontrol Yılan'daydı. Buna hiç şüphe yok."

Arevin de Yılan'a güveniyordu, bu yüzden korkularının en kötüsünü bir kenara bırakabilirdi. Fakat hâlâ huzursuzdu. "Güney," dedi. "Buranın güneyinde ne var? Başka kasaba olmadığını sanıyordum."

"Yok zaten. Biz de herkes kadar uzağa gidiyoruz. Onu gördüğümüze şaşırdık. Şehirden gelseler bile o geçidi kullanan pek olmaz. Ama nereye gittiğini de söylemedi."

"Bizden başka kimse daha güneye gitmez," dedi Kev. "Tehlikelidir."

"Ne açıdan?"

Kev omuz silkti.

"Arkasından gidecek misin?" diye sordu Jean.

"Evet."

"Güzel. Ama şimdi kamp yapma vakti geldi. Bizimle durmak ister misin?"

Arevin gençlerin arkasına, güneye doğru baktı. Gerçekten de dağ gölgeleri açıklığın üzerinden geçiyor ve alacakaranlık ona doğru yaklaşıyordu.

"Bu gece daha fazla ilerleyemezsin, bu doğru," dedi Kev.

"Ayrıca yarım günlük yolda kamp yapacak en iyi yer burası."

Arevin iç çekti. "Tamam," dedi. "Teşekkür ederim. Bu gece burada kamp yapacağım."

Kampın merkezinde çıtırdayan ateşin yaydığı sıcaklık Arevin'i memnun etti. Hoş bir koku yayarak yanan odundan kıvılcımlar saçıyordu. Dağ keçileri çayırın ortasında hareket eden loş gölgelerdi, tamamen sessizlerdi fakat atlar toynaklarını arada sırada yere vuruyordu; sesli bir biçimde otluyor, taze ot saplarını dişleriyle koparıyorlardı. Kev çoktan örtülerinin içine gömülmüştü; ateş ışığının kıyısında belli belirsiz horluyordu. Jean, Arevin'in karşısına oturmuş, göğsüne doğru çektiği dizlerine sarılmıştı, ateş ışığı yüzünde kırmızı kırmızı parıldıyordu. Esnedi.

"Sanırım ben de yatacağım," dedi. "Sen?"

"Evet. Biraz sonra."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Arevin başını kaldırıp kısaca baktı. "Zaten fazlasıyla yaptın," dedi.

Kız merakla Arevin'e baktı. "Söylemek istediğim tam olarak bu değildi."

Kızın ses tonu tam olarak rahatsızlık belli etmiyordu; bundan daha nazikti fakat Arevin'in bir şeyin yolunda olmadığını anlamasına yetiyordu.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Halkın bunu nasıl ifade eder? Seni çekici buluyorum. Sana, bu gece benimle yatağımı paylaşmak isteyip istemediğini soruyorum."

Arevin, Jean'e sakin bir biçimde baktı fakat mahcup olmuştu. Kızarmadığını düşünüyordu, aslında umuyordu. Hem Thad hem Larril ona aynı soruyu sormuşlardı ve o yine anlamamıştı. Düşünmeden onları reddetmişti ve onlar da Arevin'in en iyi ihtimalle kaba olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Arevin, onları anlamadığını, kendi geleneklerinin başka olduğunu fark ettiklerini umdu.

"Ben sağlıklıyım, endişelendiğin buysa," dedi biraz haşince Jean. "Kontrolüm de muhteşemdir."

"Affedersin," dedi Arevin. "Seni hiç anlayamadım. Davetin beni onurlandırdı ve ne sağlığın ne de kontrolünden şüphe etmedim. Senin de benden şüphe etmene gerek yok. Ama seni gücendirmeyeceksem, hayır demem gerekiyor."

"Boş ver," dedi Jean. "Sadece bir fikirdi."

Arevin kızın incindiğini anladı. Thad ve Larril'i birdenbire ve bilmeden geri çevirmiş olduğundan, Jean'e en azından bir açıklama borçlu olduğunu düşündü. Duygularını nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu zira kendisi bile tam olarak anlayamıyordu.

"Seni çok çekici buluyorum," dedi Arevin. "Beni yanlış anlamanı istemem. Seninle paylaşmam sana haksızlık olur. Dikkatim... başka yerdeyken yani."

Jean, Arevin'e ateşin çıkardığı ısı dalgaları arasından baktı. "İstersen Kev'i uyandırabilirim."

Arevin başını salladı. "Teşekkürler. Ama dikkatim bu kamptan başka bir yerde olur demek istedim."

"Ah," dedi aniden anlayarak Jean. "Şimdi anladım. Seni suçlamam. Umarım onu yakında bulursun."

"Umarım seni gücendirmemişimdir."

"Sorun yok," dedi biraz efkârla Jean. "Kalıcı, hatta bu geceden sonrası için bir şey aramadığımı söylemem bir fark yaratmaz sanırım."

"Hayır," dedi Arevin. "Üzgünüm. Durum aynı."

"Tamam." Kız örtüsünü aldı ve ateş ışığının kenarına geçti. "İyi uykular."

Daha sonra, uyku tulumunda uzanırken ve örtüler soğuğu pek de uzakta tutamazken Arevin bir başka insanın yanında uzanmanın ne kadar hoş ve sıcak olacağını hayal etti. Hayatı boyunca kendi kabilesinden ve komşu kabilelerden insanlarla arada sırada birlikte olmuştu fakat Yılan'la tanışana kadar

partneri diye düşünebileceği kimseyi bulamamıştı. Onunla karşılaştığından beri başka kimseyi arzulamamıştı; daha da tuhaf olanı, başka kimseyi çekici bulmadığını fark etmemiş olmasıydı. Sert zeminde uzanarak tüm bunları düşündü ve Yılan'ın da onu gelişigüzelin ötesinde çekici bulduğuna dair kısa bir dokunuşla birkaç muğlak söz haricinde kanıtı olmadığını kendine hatırlatmaya çalıştı. Yine de ümit edebilirdi.

Uzun süre boyunca Yılan kımıldamadı; aslında kımıldayamayacağını düşünüyordu. Şafağın sökmesini beklemeye devam etti fakat gece devam etti. Belki de North'un insanları karanlık kalması için yarığın üzerini kapamıştı fakat Yılan, sırf North onu görmek ve ona gülmek isteyeceği için bunun saçma olduğunu biliyordu.

Tam karanlığı düşünürken, yukarısında ışık parıldadı. Başını kaldırdı fakat her şey bulanık ve gölgeliydi, tuhaf sesler de artıyordu. Halat ve tahta yarığın duvarına sürtündü, Yılan başka hangi zavallı sakatın North'un sığınağını bulduğunu merak etti, sonra da bir platform makaralarla düzgünce kendisine doğru inerken, North'un kendisinin aşağıya indiğini gördü. Melissa'yı daha sıkı tutamaz, onu North'tan gizleyemez ya da göğsünü gerip onun için dövüşemezdi. North'un ışıkları yarığı aydınlattı ve Yılan'ın gözleri kamaştı.

Platformundan aşağı adım atarken makaraların halatları köşelerine düştü. Fener taşıyan iki müridi yanındaydı. İki gölge duvarlarda süzülüyor ve dalgalanıyordu.

North yeterince yakına geldiğinde ışık ikisini de içine aldı ve Yılan yüzünü görebildi. North kadına gülümsedi.

"Düşyılanlarım senden hoşlandı," dedi, başıyla yılanların kadının neredeyse dizlerine kadar bacaklarına dolandığı yeri işaret etti. "Ama onlar konusunda bu kadar bencil olmamalısın."

"Melissa onları istemiyor," dedi Yılan.

"Söylemem lazım," dedi, "bu kadar ayık olmanı beklemiyordum."

"Ben bir şifacıyım."

North tereddüt ederek biraz somurttu. "Ah. Anladım. Evet, bunu düşünmem gerekirdi. Dayanıklı olmalısın tabii ki." İnsanlarına başıyla işaret etti ve onlar da fenerlerini yere koyarak Yılan'a doğru ilerlediler. Işık North'un yüzünü aşağıdan aydınlatıyordu, kâğıt gibi beyaz yüzünü tuhaf, siyah şekillerle gölgeliyordu. Yılan, North'un insanlarından uzak durmaya çalıştı fakat sırtı kayaya dayanmıştı; gidecek yeri yoktu. Müritler keskin taşlar ve düşyılanları arasından kibarca yürüdü. Yılan'ın aksine hepsi ayakkabı giymişti. İçlerinden biri Melissa'yı ondan almak için uzandı. Yılan yılanların bileklerinden ayrıldığını ve taş boyunca ilerlediğini hissetti.

"Uzak durun!" diye bağırdı Yılan fakat zayıf bir el Melissa'yı onun kollarından almaya çalıştı. Yılan aniden saldırdı ve ısırdı. Yapmayı düşünebildiği tek şey buydu. Kemiğe ulaşana kadar soğuk etin dişleri arasında sündüğünü hissetti, sıcak kanın tadı ağzına geldi. Daha keskin dişleri olmasını diledi, zehir için kanalları olan keskin dişler. O anda tüm yapabildiği, yaranın enfeksiyon kapmasını ummaktı.

North'un müridi ciyaklayarak ve elini çekip uzaklaştırarak kendini geri attı ve Yılan da adamın kanını tükürdü. North ve diğerleri onu saçından, kolundan ve giysisinden yakalayıp tutarken ve Melissa'yı da ondan çekip alırken telaşlı bir hareketlilik oldu. North uzun parmaklarını kadının saçına doladı ve tekrar ısırmaması için başını duvara doğru geri çekti. Onu zorla yarığın dar kısmından çıkardılar. Onlarla mücadele etmeye çalışırken tökezledi, bu sırada müritlerden biri Melissa'yla birlikte platforma doğru döndü. North kadının saçını tekrar şiddetle kavradı ve onu geri çekti. Yılan'ın dizleri boşaldı. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat mücadele edecek, bitkinliğin ve yaraların üstesinden gelecek gücü kalma-

mıştı. Sol eli sağ omzuna sarınmış, parmaklarının arasından kan damlayarak zemine çöktü.

North, Yılan'ın saçını bıraktı ve Melissa'ya giderek gözlerine baktı, nabzını ölçtü. Tekrar Yılan'a kısaca baktı.

"Onu yaratıklarımdan uzak tutmamanı söylemiştim."

Yılan başını kaldırdı. "Onu neden öldürmeye çalışıyorsun?"

"Onu öldürmek mi? Bildiğini sandığının yarısını dahi bilmiyorsun. Onu tehlikeye atan sensin." Melissa'yı bıraktı ve Yılan'ın yanma döndü, birkaç yılan yakalamak için eğildi. Isırmamaları için onları dikkatle tuttu ve bir sepete koydu.

"Hayatını kurtarmak için onu buradan dışarı götürmem lazım. İlk deneyimini mahvettiğin için senden nefret edecek. Siz şifacılar kibrinizle böbürleniyorsunuz."

Yılan onun kibir konusunda haklı olup olmadığını düşündü; haklıysa, belki Melissa konusunda, her şeyde haklıydı. Onunla tartışacak kadar sağlıklı düşünemiyordu. "Ona nazik davran," diye fısıldadı.

"Endişelenme," dedi North. "Benimle mutlu olacak." İki müridine başıyla işaret etti. Yılan'a doğru gelirlerken kadın ayağa kalkıp son bir savunma için kendini hazırlamaya çalıştı. Isırdığı adam onu sağ kolundan yakalayıp omzunu yine burkarak ayağa kaldırdığında Yılan bir dizi üzerinde duruyordu. İkinci mürit diğer tarafından tutarak onu kaldırdı.

North elinde bir düşyılanıyla kadının üzerine eğildi. "Bağışıklığından ne kadar eminsin, şifacı? Bu konuda da kibirli misin?"

İnsanlarından biri Yılan'ın başını zorla geri çekerek boğazını ortaya çıkardı. North o kadar uzundu ki Yılan onun düşyılanını hâlâ aşağı indirmesini görebiliyordu.

Dişler şahdamarına saplandı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacağını biliyordu. North'un bunu anlayarak kendisini serbest bırakmasını, bir daha uyanamayacak olsa da

soğuk ve sivri taşların üzerine uzanıp uyumasına izin vermesini diledi. Artık mücadele edemeyecek kadar yorgundu, North'un müridi tutuşunu gevşettiğinde tepki veremeyecek kadar yorgundu. Kan boynundan köprücükkemiğine damladı. North bir başka düşyılanı aldı ve onu kadının boğazına tuttu.

İkinci düşyılanı onu ısırdığında boğazından tüm vücuduna yayılan ani bir acı hissetti. Acı geri çekildiğinde nefes nefese kaldı ve titremeye başladı.

"Ah," dedi North. "Şifacı bizi anlamaya başladı." Onu izlerken bir an tereddüt etti. "Belki bir tane daha," dedi. "Evet."

Tekrar öne eğildiğinde yüzü gölgeliydi ve ışık solgun, ince saçında bir hâle oluşturdu. Elindeki üçüncü düşyılanı sessiz bir gölgeden ibaretti. Yılan geri çekildi ve North'un müritlerinin kollarındaki kavrayışı değişmedi. Onu tutan insanlar, yılanın siyah bakışlarıyla hipnotize olmuş gibi davranıyordu. Yılan ileri davrandı ve bir an için serbest kaldı fakat pençe gibi parmaklar etine battı ve ısırdığı adam öfkeyle hırladı. Bir eliyle sağ kolunu büküp diğer elinin tırnaklarını yaralı omzuna gömerek kadını geri sürükledi.

İtiş kakıştan kendini geri çeken North yeniden öne çıktı. "Neden mücadele ediyorsun, şifacı? Yaratıklarımın verdiği hazzı paylaşmak için kendine izin ver." Üçüncü düşyılanını boğazına götürdü.

Yılan soktu.

Bu sefer acı önceki gibi içinde dağıldı fakat yok olduktan sonra, nabzının atışıyla bir başka ıstırap dalgası geldi. Yılan çığlık attı.

"Ah," dediğini duydu North'un. "Şimdi gerçekten anlıyor."

"Hayır..." diye fısıldadı Yılan.

Kendini susturdu. North'un kendi acısından tatmin olmasına izin vermeyecekti.

Müritler onu bıraktı ve Yılan kendini sol eliyle destekle-

meye çalışarak öne düştü. Bu sefer hissin yoğunluğu yok olmamıştı. Arttı, vücudunun derinliklerinde tekrar tekrar yankılanarak kendini güçlendirdi ve yankılandı. Yılan kalbinin her atışıyla zangırdadı. İşkence eden kasılmalar arasında nefes almaya çalışırken soğuk ve sert taşın üzerine yığılıp kaldı.

Büyük yarığın içine gün ışığı sızıyordu. Yılan düştüğü gibi, bir eli önüne savrulmuş uzanıyordu. Giysinin yırtık yeninin kenarları kırağı yüzünden gümüş rengini almıştı. Buz kristallerinden kalın, beyaz bir örtü yerdeki dağılmış kaya parçalarını kaplamış ve yarığın yanından yukarı doğru tırmanmıştı. Dantele benzer desenden büyülenen Yılan zihninin narin yapraklara doğru çekilmesine müsaade etti. Gözlerini dikmiş onlara bakarken yapraklar üçboyutlu hâle geldi. Hepsi de siyah-beyaz, yosun ve eğreltiotlarından oluşan tarihöncesi bir ormandaydı.

Orada burada ıslak patikalar yaprak şeklindeki oymaları kesiyor, onları aniden ikiboyutlu hâle döndürüp ikinci ve daha sert bir desen oluşturuyordu. Taş kadar karanlık çizgiler düşyılanlarının bıraktığı izlere benziyordu fakat yılanların hiçbirinin bu sıcaklıkta en azından buz kaplı zeminde ilerleyecek kadar canlı olmasını beklememesi gerektiğini biliyordu. Belki de North onları korumak için daha sıcak bir yere götürmüştü.

Bunun doğru olmasını ümit ederken taşlara sürten pulların hışırtısını duydu. Yaratıklardan en azından biri geride kalmıştı. Bu, Yılan'ı teselli etti zira tamamen yalnız olmadığı anlamına geliyordu.

Bu oldukça dayanıklı bir yaratık olmalı, diye düşündü.

Onu ısırmış o kocaman yılan olabilirdi, bir miktar vücut ısısı üretip bunu muhafaza edecek kadar büyük bir tane. Gözlerini açarak sese doğru uzanmaya çalıştı. Eli kımıldayamadan önce -kımıldayabilecekse tabii- yılanları gördü.

Çünkü pek çoğu geride kalmıştı. İki, hayır, üç düşyılanı sadece bir kol mesafesinde birbirlerine dolandı. Hiçbiri kocaman olan değildi; hiçbiri Çim'den çok büyük değildi. Kıvranıp birbirlerine dolanarak kırağıda Yılan'ın okuyamadığı karanlık hiyeroglifler oluşturdular. Sembollerin bir anlamı vardı, bundan emindi, keşke onları çözebilseydi. Mesajın sadece bir kısmı görüş alanındaydı, bu yüzden birbirine bağlanan izleri takip etmek için yavaşça ve kasılmış vaziyette başını çevirdi. Düşyılanları görüş alanının kıyısında kaldı, birbirlerine sürünüyor ve vücutları üç bükümlü helezonlar oluşturuyordu.

Yılanlar donarak ölüyordu, böyle olmalıydı ve bir şekilde North'u çağırmalı ve onları kurtarmasını sağlamalıydı. Yılan kendisini dirseklerinin üzerinde doğrulmaya zorladı fakat daha ileri gidemedi. Konuşmak için mücadele etti fakat bir bulantı dalgası galip geldi. North ve yaratıkları: Yılan kuru kuru öğürdü fakat midesinde çıkacak ve bulantısından kurtulmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Hâlâ zehrin etkisi altındaydı.

Yaranın acısı derin, zonklayan bir ağrıya dönmüştü. Kendini bu ağrıyı durdurmaya, onu daha az hissetmeye zorladı fakat gerekli enerjiyi koruyamıyordu. Kendini kaybederek tekrar bayıldı.

Yılan kendini bilinç kaybından değil, uykudan uyandırdı. Bütün yaraları duruyordu fakat acılarını uzaklaştırırken aynı zamanda onları birer birer yenmişti ve geri gelmemişlerdi. Hâlâ özgürdü ve North onu düşyılanlarıyla esir edemezdi. Çıldırmış kendinden geçmeyi tasvir etmişti, bu da zehrin Yılan'ı, North'un müritleri gibi etkilemediği anlamına geliyordu. Bunun, şifacıların bağışıklığından mı, yoksa kendi iradesinin gücünden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Pek de önemi yoktu.

North'un, Melissa'nın donarak ölmeyeceğinden neden bu

kadar emin olduğunu anlamıyordu. Hâlâ soğuktu ve Yılan bunun farkındaydı fakat ısınmış hissediyordu, hatta ateşi var gibiydi. Vücudunun yükselmiş metabolizmasını ne kadar muhafaza edebileceğini bilmiyordu fakat kanının vücudunda dolaştığını hissedebiliyor ve soğuk yakmasından endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu.

Mücevhere benzeyen kırağı kaplı zeminde olasılık ötesinde canlı olan düşyılanlarını anımsadı.

Onları rüyamda görmüş olmalıyım, diye düşündü.

Fakat etrafına bakındı ve orada, izlerinin bıraktığı karanlık hiyerogliflerin arasında birbirine dolanmış küçük yılanlardan oluşan bir üçlü vardı. İkinci, sonra üçüncü bir üçlü gördü ve aniden, hayretler içinde kalarak ve büyülenerek bu yerin ve yaratıklarının ona vermeye çalıştığı mesajı anladı. Kendisi sanki bütün şifacı nesillerinin temsilcisiydi ve sunulanı kabul etmek amacıyla buraya gönderilmişti.

Düşyılanlarının gizemlerini keşfetmenin ne kadar uzun sürdüğüne hayret etse de, sebeplerini anlıyordu. Artık zehri yendiği için hiyerogliflerin ona ne söylediğini anlayabiliyordu ve buz gibi taşın üzerinde çiftleşen çok sayıda üçlü gördü.

Halkı, dünya üzerindeki diğer halklar gibi, fazla benmerkezci, fazla içgözlemciydi. Bu belki de kaçınılmazdı zira tecride zorlanmışlardı. Fakat sonuç olarak şifacılar öngörüsüzdü; düşyılanlarını koruyarak onların olgunluğa erişmesine engel olmuşlardı. Bu da kaçınılmazdı: Düşyılanları, üzerlerinde deney yapma riskini almak için fazla değerliydi. Birkaç yeni düşyılanı için çekirdek aktarımı klonlarına güvenmek, şifacıların halihazırda sahip olduklarının canlarını tehdit etmekten daha güvenilirdi.

Yılan çözümün netliği ve basitliğine gülümsedi. Elbette şifacıların düşyılanları asla olgunlaşmazdı. Gelişimlerinde bir noktada bu keskin soğuğa ihtiyaçları vardı. Elbette nadiren çiftleşirlerdi, hatta pek azı kendiliğinden olgunlaşırdı;

soğuk üremeyi de tetiklerdi. Nihayetindeyse, olgun yılanların birbirine denk gelmesini umarak şifacılar, onları bir araya getirmek için usandırıcı planlar yapardı... ikişer ikişer.

Yeni bilgiden mahsur kalan şifacılar düşyılanlarının uzaylı olduğunu anlamış fakat ne kadar uzaylı olduklarını kavrayamamıştı.

İkişer ikişer. Yılan sessizce güldü.

Eğitimde, derslerde, öğlen yemeği sırasında diğer şifacılarla düşyılanlarının iki ya da altı kromozomlu mu olduğuna dair ateşli tartışmaları anımsadı zira çekirdek yapıları her iki durumu da bir olasılık hâline getiriyordu. Fakat bütün bu ateşli tartışmalar içinde kimse gerçekten yana olmamıştı. Düşyılanları üç kromozomluydu ve bir üçlüye ihtiyaçları vardı, ikiliye değil. Yılan'ın zihinsel gülmesi, kendisinin ve halkının yıllardır yapmış olduğu hatalardan dolayı hüzünlü bir pişmanlık gülümsemesine dönüştü; doğru bilgi eksikliği, biyolojik olasılıkları destekleyecek yetersiz mekanik teknoloji ve kendi üstünlüklerine inanmayla engellenmişlerdi. Ayrıca dünyanın diğer dünyalardan zorunlu tecridi ve çok fazla halkın kendilerini gönüllü olarak birbirlerinden tecrit etmesi yüzünden engellenmişlerdi. Halkı hatalar yapmıştı: Düşyılanlarında sadece hata yüzünden başarılı olmuşlardı.

Yılan artık anladığına göre, belki de çok geç kalınmıştı.

Yılan ısınmış, sakin ve uykulu hissediyordu. Onu uyandıran, susamış olmasıydı; önce susamış olması, sonra da hafızası. Büyük yarık belki de daha önce hiç olmadığı kadar parlaktı ve Yılan'ın uzandığı taşlar kuruydu. Elini kımıldattı ve siyah taştan ısı yayıldığını hissetti.

Yavaşça dikleşerek kendini sınadı. Dizi acıyordu fakat şişmemişti. Omzu pek ağrımıyordu. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu fakat iyileşme çoktan başlamıştı.

Su, yarığın diğer ucundan geçen ufacık bir dereye damlı-

yordu. Yılan ayağa kalktı ve taş duvardan destek alarak oraya doğru gitti. Dengesiz hissediyordu, sanki birdenbire çok yaşlanmış gibiydi. Fakat gücü hâlâ yerindeydi; yavaş yavaş gücünü geri kazandığını hissediyordu. Derenin yanına diz çökerek avucuyla su aldı ve dikkatle içti. Su temiz ve serindi. Kararına güvenerek kana kana içti. Bir şifacıyı zehirlemek son derece zor bir işti fakat o an vücuduna daha fazla toksinle meydan okumayı pek umursamıyordu.

Neredeyse dondurucu olan su boş midesini ağrıttı. Yemek düşüncelerini bir kenara bıraktı ve yarığın ortasında ayağa kalkıp gün ışığında incelemek için yavaşça döndü. Duvarlar pürüzlüydü fakat çatlaklar yoktu; çıkıntı ya da tutunacak bir yer göremedi. Yukarıdaki kenar, yaralı olmasa bile zıplayabileceğinden üç kat daha yüksekteydi. Fakat bir şekilde çıkması gerekiyordu. Melissa'yı bulması ve kaçmaları gerekiyordu.

Yılan sersemlemiş hissetti. Paniğe kapılacağından korkarak gözlerini kapalı tutup birkaç sefer derin derin ve yavaşça nefes aldı. Odaklanması zordu çünkü North'un her an dönebileceğini biliyordu. Yılan uyanıkken North onun bu hâlini zevkle seyretmek isteyecekti zira Yılan'ın bağışıklığını alt etmiş ve onu zehirle etkilemişti. Nefreti ona, Yılan'ın, o çıldırmış gibi süründüğünü, North lütfedene kadar ona yalvardığını ve her lütfettiğinde onun daha da zayıfladığını görmeyi arzulatıyor olmalıydı. Ürperdi ve gözlerini açtı. Zehrin kadın üzerindeki gerçek etkisini bir kez fark ettiğinde, elinden gelirse bunu Yılan'ı öldürmek için kullanırdı.

Yılan yere oturdu ve Melissa'nın başlığının kumaşını omzundan çıkardı. Kumaş kanla kaplanmış ve sertleşmişti, ayrıca derisinde kalan kısmı ıslatarak çıkarması gerekmişti. Fakat yaranın üzerindeki kabuk kalındı ve tekrar kanamaya başlamadı. Yara tam anlamıyla temiz değildi: Kısa sürede ilgilenmezse yara yeri toz ve kum dolu kalacaktı. Fakat enfeksiyon kapmayacaktı ve o an buna daha fazla vakit ayıra-

mazdı. Kare kumaştan birkaç tane dar şerit yırttı ve kalanı da eğreti bir çanta hâline getirdi. Dört büyük düşyılanı neredeyse erişebileceği taşların üzerinde bezgince yatıyordu. Onları yakaladı, çantaya koydu ve daha fazlasını aradı. İlk yakaladığı büyük olanlar kesinlikle olgun yılanlardı ve belki de bir ya da ikisi yavru yılanlar barındırabilecek yumurtalar bile üretiyor olabilirdi. Üç tane daha yakaladı fakat kalan düşyılanları ortadan kaybolmuştu. Taşlarda daha dikkatle ilerledi, herhangi bir yuvanın izini aradı fakat bir şey bulamadı.

Çiftleşme sahnesini hayal edip etmediğini ya da rüya görüp görmediğini merak etti. O kadar gerçekçiydi ki...

Rüya görmüş olsun ya da olmasın, yarıkta çok daha fazla düşyılanı vardı. Ya delikleri daha dikkatli bir arama olmadan bulamayacağı kadar iyi gizlenmişti ya da North kalan yılanların hepsini alıp götürmüştü.

Gözünün ucuyla yeşil bir hareket görünce döndü. Düşyılanına uzandı ve yılan ona hamle yaptı. Elini geri çekti, tüm olanlardan sonra reflekslerinin dişlerden sakınacak kadar hızlı olmasına memnundu. Yılanlardan bir tanesinin sokmasından korkmuyordu: Zehre olan bağışıklığı o an son derece yüksek olmalıydı. Zehre her maruz kaldığında, onu etkilemesi için bir sonraki sefer daha da fazlasına maruz kalması gerekiyordu. Fakat bir sonraki seferi deneyimlemek istemiyordu.

Son büyük düşyılanım yakaladı ve çantasına koydu, kumaş şeritlerden biriyle çantanın ağzını bağlayarak kapadı ve çantayı uzun bir şeridin ucunda kalacak şekilde kemerine bağladı.

Yılan kaçmak için sadece bir yol düşünebiliyordu. Elbette başka bir yol daha *vardı* fakat kendine parçalanmış taşlardan bir rampa yapıp dışarı yürümek için yeterli zamanı yoktu. Yarığın uzaktaki ucuna, duvarların bir araya geldiği, kendisinin Melissa'yı tuttuğu yere döndü.

Bir şey çıplak ayağını gıdıkladı. Aşağı baktı ve yumurtadan yeni çıkmış düşyılanının kayarak gittiğini gördü. Eğilerek onu ürkütmemek için nazikçe yerden aldı. Sert doku dökülmüştü ve altındaki pullar ağzının çevresinde soluk pembeydi. Zamanla kıpkırmızı olacaklardı. Minik yılan üç çatallı diliyle havayı tattı, burnunu avucuna değdirdi ve başparmağının etrafında kaydı. Yılan onu yırtık gömleğinin göğüs cebine yerleştirdi, sadece bir kat kumaş altından onun hareketlerini hissedebilecekti. Evcilleştirilebilecek kadar gençti. Vücudunun ısısı onu sakinleştirerek uyuttu.

Yılan dar alandan destek aldı. Geriye yaslanarak omuzlarını ve omurgasını taşa yasladı. Yarası tekrar acımaya başlamamıştı fakat ne kadar zorlamayı kaldırabileceğini bilmiyordu. Kendisini yarayı hissetmemeye zorladı fakat bitkinlik ve açlık odaklanmayı zorlaştırıyordu. Yılan sağ ayağını karşı duvara yasladı ve destek alarak itti. Diğer ayağını da dikkatle duvara yerleştirdi ve yarığın iki yüzünün arasında kendini asılı tuttu. İki ayağıyla birden itti, omuzlarını yukarı doğru kaydırdı, ellerini geri ve aşağı ittirdi. Ayağını biraz daha yukarı kaydırdı ve tekrar iterek yukarı doğru ilerledi.

Ayağının altındaki bir çakıl gevşedi ve kayarak yan tarafından düştü. Duvarı eşeleyerek kendini aynı pozisyonda tutmak için tırmaladı. Taşlar dirseklerini ve sırtını yırttı. Sert ve kötü bir şekilde düşerek yere çarptı. Nefes almak için mücadele eden Yılan kalkmaya çalıştı ve sonra kıpırdamadan uzandı. Yukarısı ve aşağısı tersyüz olmuş parıldıyordu. Her şey nihayet yerli yerine oturduğunda derin bir nefes aldı ve kendini zorlayarak tekrar ayağa kalktı. Kötü olan dizi zorlandığı için biraz titriyordu.

En azından düşyılanlarının üzerine düşmemişti. Elini cebinin üzerine koydu ve ufaklığın rahatça hareket ettiğini hissetti.

Dişlerini sıkan Yılan arkasındaki duvara yaslandı. Kendini yeniden yukarı doğru ittirdi, daha dikkatli hareket edi-

yor, yeni bir noktaya baskı uygulamadan önce kırık taşları hissetmeye çalışıyordu. Taş sırtını sıyırdı, elleri de terden kayganlaştı. Kendini devam etmeye zorladı; hapishanesinin kıyısından yukarı bakabildiğini, sağlam zemini ve ufukları hayal etti.

Bir ses duyarak donup kaldı.

Bir şey değildir, diye düşündü. Taşa çarpan bir parça taş olmalıydı. Yanardağ taşları birbirine çarptığında sesleri hep canlıymış gibi gelirdi.

Uyluğundaki kaslar zorlanma yüzünden titredi. Gözleri batıyor ve görüşü ter yüzünden kamaşıyordu.

Sesi yeniden duydu. Taş tıngırtısı değil iki sesti ve seslerden biri North'unkiydi.

Hüsranla neredeyse hıçkırıklara boğulmak üzere olan Yılan yarığın içine geri kaydı. Geri gitmek de bir o kadar zordu ve yolun kalanını zıplamak için yeterince yaklaşana dek geçen süre bitmeyecek gibiydi. Sırtı, elleri ve ayakları taştan sıyrılmıştı. Kapalı alandaki gürültü o kadar yüksekti ki North'un duyacağına emindi. Bir taş, yarığın yan tarafından aşağı yuvarlandığında Yılan kendini yere attı ve vücudunu düşyılanı çantasının etrafına sardı. Tükenmişliğinin yarattığı sarsılmaları irade gücüyle gizleyerek orada donup kaldı. Nefes almak için çaresizce can atarken, sanki hâlâ uyuyormuş gibi kendini yavaşça soluk almaya zorladı. Gözlerini neredeyse kapalı tuttu fakat üzerine düşen gölgeyi görebiliyordu.

"Şifacı!"

Yılan kıpırdamadı.

"Şifacı, uyan!"

Bir çizmenin taş zeminde sürtünme sesini duydu. Taş parçalarından bir yağmur üzerine döküldü.

"Hâlâ uyuyor, North," dedi Yılan'ın çıldırmışı. "Herkes gibi, sen ve ben hariç herkes gibi. Gidip uyuyalım, North. Lütfen, bırak da uyuyayım."

"Kapa çeneni. Hiç zehir kalmadı. Yılanlar bitkin düştü."

"Sadece bir ısırık daha verebilirler. Ya da bırak ben aşağıya gideyim ve başka bir tane alayım, North. Şöyle güzel, büyük bir tane. Sonra şifacının da gerçekten uyuduğuna emin olurum."

"Gerçekten uyuyup uyumadığı neden umurumda olsun?"

"Ona güvenemezsin, North. O sinsidir. Kendisini sana getirmem için beni kandırdı..."

Çıldırmışın sesi, kendisinin ve North'un ayak sesleriyle birlikte azalarak kayboldu. Yılan'ın duyabildiği kadarıyla North tekrar cevap verme zahmetine katlanmadı.

Onlar giderken Yılan sadece elini gömleğinin üzerine koymak için kıpırdadı. Yavru yılan bir şekilde hâlâ iyi durumdaydı; parmaklarının altında yavaşça ve sakince hareket ettiğini hissedebiliyordu. Eğer yarıktan sağ salim çıkmayı başarabilirse, minik yılanın da başaracağına inandı. Ya da belki de sırayı tersten söylemişti. Eli titriyordu; yılanını ürkütmemesi için geri çekti. Yavaşça sırtüstü dönerek gökyüzüne baktı. Yarığın yukarısı kendisinden muazzam uzakta görünüyordu, sanki duvarları ölçmeye çalıştığı her sefer daha da yükseliyorlardı. Sıcak bir damla gözyaşı gözünün kenarından saçına aktı.

Yılan birdenbire doğrulup oturdu. Ayağa kalkması daha yavaş ve beceriksizce olmuştu fakat nihayet duvarların arasındaki dar açıklıkta durmuş ve tam karşısına, taşın yüzüne doğru bakıyordu. Sırtındaki sıyrılmış yerler taşa sürtündü, omzundaki yara yırtılarak açılmaya tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Yukarı bakmadan bir ayağını duvara koyup destek aldı, diğer ayağıyla kendini sıkıştırdı ve tekrar yukarı çıkmaya başladı.

Yükseğe tırmandıkça omzunun altındaki gömleğin kumaşının parçalandığını hissedebiliyordu. kemerinin ucundan sarkan çanta yerden yükseliyor ve aşağısındaki duvara

sürtünerek sıyrılıyordu. Çanta sallanmaya başladı; dengesini bozacak kadar ağırdı. Durdu, hiçbir yerden hiçbir yere giden bir köprü gibi asılı kaldı, ta ki aşağısındaki sarkaç salınımı kısalana dek. Bacak kaslarındaki gerginlik, taşı ayağında zar zor hissedene kadar arttı. Çıkışın ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu ve bakmıyordu.

Öncekinden daha yukarı çıkmıştı; burada yarığın duvarlarının arası açılmıştı ve destek alması zorlaşmıştı. Duvarda yukarı attığı her bir küçük adımda, bacaklarını biraz daha esnetmesi gerekiyordu. Artık sadece omuzlarıyla, taşı sertçe iten elleriyle ve ayak parmaklarının ucuyla tutunuyordu. Daha fazla gidemezdi. Sağ elinin altında taş kanla ıslanmıştı. Kendini son bir kez yukarı gitmeye zorladı. Başının arkası aniden yarığın kenarından dışarı çıktı ve zemini, tepeleri ve gökyüzünü görebildi. Keskin değişiklik dengesini neredeyse yok ediyordu. Sol kolunu dışarı savurarak önce dirseği, sonra da eliyle yarığın kenarına tutundu. Vücudu kendi etrafında döndü ve sağ eliyle yeri kavradı. Omzundaki yaranın acısı omuriliğinden parmak uçlarına kadar vurdu. Tırnakları zemine battı, kaydı ve tutundu. Ayak basacak bir yer eşeledi ve bir şekilde buldu. Bir an duvarda asılı kalarak soluklandı ve yere çarptığı sırada oluşan kalça kemiğindeki bereleri hissetti. Hemen göğsünün üzerinde, cebinde, sıkışmış ama ezilmemiş olan yavru düşyılanı mutsuzlukla kıvrandı.

Kollarında kalan son kuvvetle Yılan kendini kenardan yukarı kaldırdı ve ayaklarıyla bacakları hâlâ sarkar vaziyette, soluk soluğa yatay yüzeye uzandı. Yolun kalanında sürünerek ilerledi. Yırtılan çanta taşa sürtünüyordu, kumaşı esnemiş ve aşınmıştı. Yılan eğreti çantayı yanına gelene kadar çekti. Ancak o zaman, bir eli yılanların üzerinde ve diğeri de sağlam zemini sıvazlarken, Yılan etrafına bakabildi ve görülmeden tırmanabildiğinden emin oldu. En azından o an için özgürdü.

Cebinin düğmesini çözdü ve yavru yılana baktı, zarar görmediğine inanamıyordu. Cebini tekrar ilikleyerek yarığın yanındaki yığında bulunan sepetlerden birini aldı ve olgun yılanları içine yerleştirdi. Sepeti sırtına astı, titreyerek ayağa kalktı ve krateri çevreleyen tünellere doğru yola koyuldu.

Fakat tüneller Yılan'ı sonsuz yansımalar gibi çevreliyordu ve onu içeri getirenin hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. Tek ve büyük soğutma borusunun karşısındaki tüneldi fakat krater o kadar büyüktü ki üç çıkıştan herhangi biri aradığı tünel olabilirdi.

Belki böylesi daha iyi, diye düşündü Yılan. Belki de onlar hep aynısından içeri giriyordur, ben de boş olan birine girerim.

Ya da belki hangisine girersem gireyim birisiyle karşılaşacağım ya da diğerlerinin hepsi çıkmaz tüneller.

Yılan rasgele sol tarafındaki tünele girdi. İçerisi farklı görünüyordu fakat bu, kırağı eridiği içindi. Bu tünelde de meşaleler vardı, demek ki North'un insanları burayı bir şey için kullanıyordu. Fakat meşalelerin çoğu sapına kadar yanmıştı ve Yılan belli belirsiz, titreşen bir noktadan bir diğerine karanlıkta sessizce ilerledi, burası kendisini dışarı çıkarmazsa diye geri dönebilmek için eliyle duvarı takip ediyordu. Her bir yeni ışık tünelin çıkışı olmalıydı fakat her seferinde başka bir sönmekte olan meşale buluyordu. Koridor ileri doğru devam ediyordu. Daha önce ne kadar aceleyle gelmiş, artık ne kadar tükenmiş olsa da ilk tünelin bu kadar uzun olmadığını biliyordu.

Bir ışık daha, diye düşündü. Peki ya sonra?

İsli duman etrafında birikiyor, ona yolu gösterecek bir hava akımını bile açığa çıkarmıyordu. Meşalede durdu ve arkasına döndü. Arkasında sadece karanlık vardı. Diğer alevler sönmüştü ya da bir kavis çizmiş ve görüş açısından çıkmışlardı. Geldiği yoldan geri dönmeye cesaret edemedi.

Bir sonraki ışığı görene kadar uzun süre karanlıkta yürüdü. Gün ışığı olmasını diliyordu, gün ışığı olması için kendisiyle pazarlık edip bahse girdi fakat oraya varmadan önce onun sadece başka bir meşale olduğunu anladı. Meşale neredeyse tükenmişti; kor hâline gelmiş, titreşiyordu. Zayıflayan alevin keskin dumanının kokusunu alabiliyordu.

Yılan karanlıkta onu bekleyen başka bir yarığa doğru güdülüp güdülmediğini merak etti. O andan itibaren daha dikkatli yürüdü, sağlam zeminden emin olana dek ağırlığını vermeden önce bir ayağını ileri kaydırıyordu.

Sonraki meşale belirdiğinde Yılan onun zar zor farkına vardı. Yolunu görebilmesi için yeterli ışık sağlamıyordu. Sepet giderek ağırlaşıyordu ve tüm bunlara verilen tepki bir anda oluverdi. Dizi şiddetli bir biçimde ağrımaya başladı ve omzu o kadar acıdı ki elini kemerinin altına kaydırarak kolunu vücuduna sıkıca sarması gerekti. Güvenilmez yolda ayaklarını sürüyerek ilerlerken, tedbiri elden bıraksa bile ayağını daha yükseğe kaldıramayacağını düşündü.

Aniden gün ışığında tuhaf, burulmuş ağaçların altında bir yamaçta duruyordu. Boş gözlerle etrafına baktı, sonra sol elini uzatarak sert ağaç kabuğunu okşadı. Narin bir yaprağa sıyrılmış, tırnağı kırılmış parmağının ucuyla dokundu.

Yılan oturmak, gülmek, dinlenmek, uyumak istiyordu. Bunun yerine sağa döndü ve yamacın etrafından dönerek ilerledi; uzun tünelin kendisini North'un kampından tepenin ya da kubbenin yarısı kadar uzağa çıkarmamış olmasını ümit ediyordu. North ya da çıldırmışın, Melissa'yı nereye koydukları hakkında bir şey demiş olmalarını diledi.

Ağaçlar birdenbire bitti. Yılan kendini durdurup gölgelere çekilmeden hemen önce neredeyse açıklığa adım atıyordu. Kalın ve bodur, yuvarlak yapraklı çalılar çayırı sağlam bir kırmızı renkli bitki örtüsüyle kaplamıştı. North'la birlikte gördüğü bütün herkes ve daha fazlası doğal şiltenin üzerine uzanmıştı. Yılan hepsinin uyuduğunu, düşlediğini düşündü

Çoğu sırtüstü uzanmış ve başlarını arkaya atmıştı, boğazları açıktaydı ve delinme yaralarıyla ince kan sızıntıları pek çok yara izinin arasından görünüyordu. Yılan insanlara tek tek baktı ve açıklığın diğer tarafına varana dek hiçbirini tanımadı. Orada, uzaylı bir ağacın gölgesinde çıldırmış uzanmış uyuyordu. Uzanma şekli herkesinkinden farklıydı: Yüzüstü yatmıştı, beline kadar soyunmuş ve sanki yalvarıyormuşçasına kollarını öne uzatmıştı. Bacakları ve ayakları çıplaktı. Yılan açıklığın kenarından ilerleyip çıldırmışa yaklaşırken, kollarının içinde ve dizlerinin arkasında pek çok diş izi gördü. Bu demekti ki North tükenmemiş bir yılan bulmuş ve çıldırmış nihayet isteğine kavuşmuştu.

Fakat North açıklıkta değildi ve Melissa da orada değildi.

Sık kullanılan bir patika ormana dönüyordu. Yılan bunu dikkatle takip etti, acil bir durumda ağaçların arasına saklanmaya hazırdı. Fakat hiçbir şey olmadı. Sert zeminde sessizce çıplak ayak yürürken küçük hayvanların, kuşların ya da tarifsiz uzaylı hayvanların hışırtılarını bile duyabiliyordu.

Patika ilk tünelin girişinin hemen yukarısında son buluyordu. Orada, büyük bir sepetin yanında, ellerinde bir düşyılanıyla yalnız başına North oturuyordu.

Yılan onu merakla izledi. Yılanı saldıramaması için başının arkasından güvenli bir biçimde tutuyordu. Diğer eliyle de pürüzsüz, yeşil pullarını okşuyordu. Yılan North'un boğazında yara izleri olmadığını fark etti ve kendisi için daha yavaş fakat daha fazla haz veren zehir alma yöntemini kullandığını varsaydı. Fakat o an cüppesinin kolları geri sıyrılmıştı ve solgun kollarında da yara izi olmadığını açık bir biçimde görebildi.

Yılan kaşlarını çattı. Melissa görünürde yoktu. Eğer North onu tekrar mağaralara götürdüyse, Yılan günlerce boş yere arayabilir ve onu yine bulamazdı. Uzun bir arama için gücü kalmamıştı. Açıklığa adım attı.

"Seni ısırmasına neden izin vermiyorsun?" dedi.

North şiddetle irkildi fakat yılanın kontrolünü kaybetmedi. Tamamen kafası karışmış vaziyette Yılan'a bakakaldı. Açıklığa hızla göz attı, insanlarının yakınında olmadığını sanki ilk defa fark ediyordu.

"Hepsi uyuyor, North," dedi Yılan. "Düşlüyorlar. Beni buraya getiren bile."

"Bana gel!" diye bağırdı North fakat Yılan emreden sesine itaat etmedi ve başka yanıtlayan da olmadı.

"Sen nasıl dışarı çıktın?" diye fısıldadı North. "Daha önce şifacılar öldürdüm – büyülü değillerdi. Herhangi bir canlıyı öldürmek kadar kolaydı."

"Melissa nerede?"

"Nasıl dışarı çıktın?" diye bağırdı.

Yılan ona ne yapacağı hakkında bir fikri olmadan yaklaştı. North'un güçlü olmadığı doğruydu fakat otururken bile neredeyse Yılan'ın ayakta olduğu kadar uzundu ve o anda Yılan da güçlü değildi. Adamın önünde durdu.

North düşyılanını ona doğru itti, sanki bu onu korkutacak ya da onu kendi iradesine arzuyla bağlayacakmış gibi. Yılan o kadar yakındı ki uzandı ve yılanı parmak ucuyla okşadı.

"Melissa nerede?"

"O benim," dedi. "Dışarıdaki dünyaya ait değil. Buraya ait."

Fakat hafifçe yana kayan solgun gözleri ona ihanet etti. Yılan bakışlarını takip etti: Neredeyse Yılan'ın boyu kadar uzun ve yarısı kadar da derin olan dev bir sepete bakmıştı. Yılan bunun yanına gitti ve kapağını nazikçe kaldırdı. İstemsizce bir adım geri attı ve uzun, öfkeli bir soluk aldı. Sepet neredeyse ağzına kadar düşyılanlarıyla doluydu. Öfkeyle North'a doğru döndü.

"Bunu nasıl yapabildin?"

"İhtiyacı olan buydu."

Yılan ona sırtını döndü ve düşyılanlarını yavaşça, nazikçe sepetten çıkarmaya başladı. O kadar çoklardı ki Melissa'yı belirsiz bir şekil olarak bile göremiyordu. Düşyılanlarını sepetten dışarı çifter çifter aldı ve artık kızına ulaşamadıklarında onları yere bıraktı. İlki ayağının üzerine kaydı ve bileğine dolandı fakat ikincisi hızlıca ağaçlara doğru kayarak gitti.

North ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun? Bunu yapamazsın..." Serbest bırakılan yılanların arkasından gitmeye başladı fakat bir tanesi saldırmak için yükseldi ve North ürkerek geri çekildi. Yılan iki yılanı daha yere bıraktı. North bir düşyılanı yakalamayı yeniden denedi fakat yılan onu hedef aldı ve North ondan kaçınırken neredeyse düşüyordu. Düşyılanının peşini bıraktı ve Yılan'a doğru atılarak onu korkutmak için boyunu kullandı fakat Yılan ona doğru bir düşyılanı tuttu ve adam durdu.

"Onlardan korkuyorsun, değil mi, North?" Ona doğru bir adım attı. North sabit durmaya çalıştı fakat Yılan ikinci bir adım attığında aniden geriye çekildi.

"Kendi tavsiyene neden uymuyorsun?" Daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi: Zihninin salim kısmı derinlere gömülmüş, onu korkutabilmekten ne kadar memnun olduğunu şok içinde izliyordu.

"Uzak dur—"

Yılan ona yaklaşırken adam geriye düştü. Yeri eşeleyerek kendini çekip uzaklaştırdı ve kalkmaya çalıştığında tekrar tökezledi. Yılan onun kokusunu alacak kadar yakınlaşmıştı, küf gibi ve kuru kokuyordu, insan kokusuna hiç benzemiyordu. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi soluk soluğa durdu ve Yılan'la yüz yüze geldi, kadın düşyılanını yaklaştırırken saldırmaya hazır yumruklarını sıktı.

"Yapma," dedi. "Bunu yapma..."

Melissa'yı düşünen Yılan cevap vermedi.

North düşyılanına büyülenmiş gibi bakakaldı. "Hayır..." Sesi kısıldı. "Lütfen—"

"Benden sana acımamı mı istiyorsun?" diye neşeyle haykırdı Yılan, kızına gösterdiğinden daha fazla merhamet göstermeyeceğini bilerek.

North'un yumrukları aniden çözüldü ve kadına doğru eğildi, bir yandan ellerini ona doğru uzatmış, bileklerinin ince ve mavi damarlarını ortaya çıkarmıştı.

"Hayır," dedi. "Huzur istiyorum." Düşyılanının saldırmasını beklerken görünür şekilde titriyordu.

Afallayan Yılan ellerini geri çekti.

"Lütfen!" diye bağırdı yeniden North. "Tanrılar, benimle oynamayın!"

Yılan önce düşyılanına baktı, sonra da North'a. Teslim olmasından alacağı keyif tiksintiye dönüştü. Ona, diğer insanlar üzerinde güç sahibi olmaya ihtiyaç duyacak kadar çok mu benzemişti? Belki de adamın suçlamaları doğruydu. Onur ve saygı, North'un hoşuna gittiği kadar kendisinin de hoşuna gidiyordu. Ayrıca kibirli olduğu da şüphe götürmezdi, her zaman kibirli olmuştu. Belki de kendisi ve North arasındaki fark nitelikte değil, nicelikteydi. Yılan emin değildi fakat eğer o an, North çaresizken o yılanı üzerinde zorla kullanırsa, aralarındaki farklılık her neyse daha da anlamsızlaşırdı. Bir adım geri atarken düşyılanını yere bıraktı.

"Benden uzak dur." Kadının sesi de titriyordu. "Kızımı alıp eve gideceğim."

"Bana yardım et," diye fısıldadı North. "Bu yeri keşfettim, yaratıklarını diğerlerine yardım etmekte kullandım, şimdi yardımı hak etmiyor muyum?" Acınası vaziyette Yılan'a baktı fakat kadın kıpırdamadı.

Birdenbire inledi ve düşyılanına hücum etti, bir eliyle onu kavradı ve diğer bileğini ısırması için zorladı. Dişler bir kez, sonra bir kez daha gömülürken hafifçe inledi.

Yılan ondan uzaklaştı fakat adamın dikkati artık onda değildi. Kadın dev hasırdan sepete doğru döndü.

Düşyılanları kendiliğinden kaçmaya başlamıştı. Bir tanesi sepetin yan tarafının üzerinde kayarak ilerliyordu ve hafif bir pat sesiyle yere düştü. Birkaç tanesi daha üzerinden bakıyordu ve yılanlardan oluşan bütün kütlenin ağırlığı hasırdan dışarı yavaş yavaş taştı ve sepeti yan yatırdı. Sepet devrildi ve yılanlar birbirine geçmiş bir yığın hâlinde kıvrılarak dışarı döküldü.

Fakat Melissa orada değildi.

North Yılan'ı önemsemeden hızla yanından geçti ve solgun, kan lekeli elini düşyılanı yığınının içine daldırdı.

Yılan onu yakaladı ve döndürdü. "Nerede o?"

"Ne..." Yılanlara doğru kuvvetsizce uzandı, yarısaydam gözleri cam gibiydi.

"Melissa... nerede o?"

"Düşlüyordu..." Düşyılanlarına baktı. "Onlarla."

Bir şekilde Melissa kaçmayı başarmıştı. Bir şekilde iradesi North'u, zehri, unutkanlığın çekiciliğini yenmişti. Yılan tekrar arayan gözlerle fakat istediğini göremeden kamp alanına bakındı.

North hüsranla inledi ve Yılan da onu bıraktı. Adam, kayarak ormana kaçan yılanları yakalamaya çalıştı. Kolları kanlı deliklerle doluydu ve ne zaman kendi yaratıklarından birini yakalasa, onu kendine saldırmaya zorluyordu.

"Melissa!" diye seslendi Yılan fakat cevap yoktu.

North birdenbire böğürdü; sonra, bir an sonra tuhaf bir inleme sesi çıkardı. Yılan omzunun üzerinden baktı. North kanlı ellerinde bir yılanla yavaşça kalktı, boğazındaki bir ısırık yerinden ince ince kan sızıyordu. Kaskatı kesildi ve düşyılanı kıvrandı. North dizlerinin üzerine çöktü ve orada dengede kaldı. Öne doğru devrildi ve hareketsiz uzanıp kaldı, uzaylı düşyılanları uzaylı ormanlarına geri kaçarken North'un gücü çekildi.

Yılan refleks olarak yanına gitti. Adam sakin bir biçimde

soluk alıyordu. Bu kadar yumuşak bir düşüşten zarar görmemişti. Yılan zehrin onu da müritleri gibi etkileyip etkilemeyeceğini merak etti. Fakat etkilemese bile, bundan ölesiye korkması kötü bir tepki vermesine neden olsa bile, onun için yapabileceği bir şey yoktu.

Hâlâ tuttuğu düşyılanı kıvrılıp kendini onun tutuşundan kurtardı. Yılan hatırlayarak ve kederle nefesini tuttu. Omurgası kırılmıştı. Yılan düşyılanının yanına diz çöktü ve Çim'i öldürdüğü gibi onu da öldürerek acısına son verdi.

Soğuk ve tuzlu olan kanının tadını dudaklarında hissedince, küçük hasır sepetinin kayışını beceriksizce tuttu ve omuzlarına kaldırdı. Melissa'yı arayabileceği aklına gelen tek yer, tepeden aşağı, kubbedeki patlamış yere doğru inen patika oldu.

Burulmuş ağaçlar burada, Yılan'ın ilk geçtiği yerdekilere kıyasla daha derin ve koyu renkli gölgeler oluşturuyordu ve aralarındaki açıklık daha dar ve alçaktı. Sırtı ürperen Yılan kendini zorlayarak elinden geldiği kadar hızlı ilerledi. Etrafını saran uzaylı orman düşyılanlarından sessiz etoburlara kadar her türden yaratığı barındırıyor olabilirdi. Melissa tamamen korunmasızdı; bıçağı bile artık yanında değildi. 337

Yılan yanlış yolda olduğunu düşünmeye başladığı sırada, çıldırmışın ona ihanet ettiği kaya çıkıntısına ulaştı. North'un kampından çıkıntıya kadar oldukça uzun bir yol vardı ve Yılan Melissa'nın bu kadar uzağa nasıl gelebileceğini merak etti.

Belki de kaçmış ve saklanmıştır, diye düşündü Yılan. Belki de hâlâ yukarıda, North'un kampına yakın bir yerde uyuyor ya da düşlüyor... ve ölüyordur.

Birkaç adım daha attı, tereddüt etti ve ileriye doğru atıldı.

Patikada boylu boyunca uzanmış, kendini biraz daha olsun ileri taşımak için parmakları yeri kazır hâ[illegible]lmış Melissa, bir sonraki dönemecin ardın[illegible] yatı-

yordu. Yılan ona koştu, tökezledi, yanında dizlerinin üzerine düştü.

Yılan kızını nazikçe döndürdü. Melissa kıpırdamadı, vücudu gevşemiş ve soğuktu. Yılan kâh bulduğunu düşünüp kâh atmadığından emin olarak nabzını yokladı. Melissa derin bir şoka girmişti ve Yılan onun için burada bir şey yapamazdı.

Melissa, kızım, diye düşündü, bana olan sözünü tutmak için çok çabalamışsın ve neredeyse başarmışsın. Ben de sana sözler verdim ve hiçbirini tutamadım. Lütfen bana bir şans daha ver.

Tuhaf biçimde, kendini neredeyse sakat kalmış sağ kolunu kullanmaya zorlayan Yılan, Melissa'nın küçük vücudunu uğraşıp sol omzuna aldı. Sendeleyip neredeyse dengesini kaybederek ayağa kalktı. Eğer düşerse, tekrar kalkabileceğini sanmıyordu. Patika önünde uzanıyordu ve ne kadar uzun olduğunu Yılan biliyordu.

13

Yılan düz yaprakların arasından zorlukla yürüyordu, mavi-yeşil böceklerle dolu bir yarığı geçerken tökezledi, kısa süre önce yağan yağmurun kayganlaştırıp balçıklaştırdığı bir zeminde kayıp neredeyse düşüyordu. Melissa hiç kıpırdamadı. Onu yere bırakmaya korkan Yılan yola devam etti.

Onun için burada yapabileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü tekrar ve dikkatini aşağı inmeye verdi.

Melissa korkunç derecede soğuk görünüyordu fakat Yılan kendi algısına güvenemiyordu. Kendini her türden hissin ötesinde zorluyordu. Yavaş ve zar zor bir makine gibi ilerliyor, vücudunu uzaktaki bir bakış açısından izliyor, tepenin sonuna varabileceğini biliyor fakat bedeni çok yavaş ilerlediği için hüsranla çığlık atmaya hazır hissediyordu, duyarsızca ileri doğru bir adım, sonra bir adım daha atıyor ve daha hızlı gidemiyordu.

Kayalık, yukarıdan bakınca, Yılan'ın tırmandığı zamana kıyasla çok daha dik görünüyordu. Kıyısında durduğunda yukarıya kadar nasıl çıktığını hatırlayamıyordu dahi. Fakat orman ve aşağıdaki çayır, yeşilin hoş tonları ona güven veriyordu.

Yılan kayalığın kıyısına oturdu ve kendini gevşetti. Önce yaralı çıplak ayaklarıyla kendini frenleyip dengede kalmayı başararak yavaşça kaydı. Bir taşa çarptı; hasır sepet sürtündü ve arkasında yol boyu sekti. Fakat aşağıya varmak üzereyken

hızlandı, Melissa'nm gevşek ağırlığı dengesini bozdu ve kayarak yan tarafa savruldu. Yuvarlanmamak için mücadele etti, sırtında ve dirseklerindeki bir miktar derinin sıyrılması karşılığında başardı ve kayalığın sonunda bir toz ve küçük taş yağmuru yaratarak nihayet hızını kesti. Gevşekçe duran Melissa kendisine dayanmıştı ve hırpalanmış hasır sepet omzunun altında zedelenmiş hâlde bir an hareketsiz kaldı. Düşyılanları birbirinin üzerinde sürünüyor fakat içinden geçecekleri kadar büyük bir delik bulamıyordu. Yılan elini göğüs cebine götürdü ve yavru düşyılanının parmaklarının altında hareket ettiğini hissetti.

Sadece biraz daha ileri, diye düşündü. Çayırı neredeyse görebiliyorum. Eğer burada çok sessizce uzanırsam Sincap'ın ot yediğini duyabileceğim...

"Sincap!" Bir an bekledi, sonra ıslık çaldı. Ona tekrar seslendi ve onun kişnediğini duyduğunu sandı fakat emin olamadı. Yakınlardaysa Yılan'ı genellikle takip ederdi fakat sadece keyfi yerindeyse ismine ya da ıslığa cevap verirdi. O an keyfi pek yerinde değil gibiydi.

Yılan iç geçirdi ve yuvarlanarak dizlerinin üzerinde kalkmak için çabaladı. Melissa solgun ve soğuk vaziyette önünde uzanıyordu, kolları ve bacakları kuru kanla kaplıydı. Yılan Melissa'yı omzuna kaldırdı; sağ kolu neredeyse kullanılamaz durumdaydı. Gücünü toplayan Yılan kendini zorlayarak ayağa kalktı. Sepetin kayışı kaydı ve dirseğinde asılı kaldı. Bir adım ileri attı. Sepet bacağına çarptı. Dizleri titriyordu. Bir adım daha attı, görüşü Melissa'nın hayatı için duyduğu endişeyle bulanıklaştı.

Çayıra sendeleyerek girerken yeniden midillisine seslendi. Toynak sesleri duydu fakat ne Sincap'ı ne de Çevik'i gördü, sadece çıldırmışın yaşlı yük atı ağzını yere yaslamış çimlerde yatıyordu.

*

Arevin'in misk sığırı yününden cüppesi onu yağmurdan olduğu kadar sıcaktan, rüzgârdan ve çöl kumundan da koruyordu. Yakaladıkları damlalarla onu ıslatan sarkık dallara sürtünerek yağmurla tazelenmiş gün boyunca atını sürdü. Henüz Yılan'a dair bir iz görmemişti fakat tek yol bu patikaydı.

Atı başını kaldırarak yüksek sesle kişnedi. Sık ağaçların arkasından cevap veren bir ses geldi. Arevin sert, ıslak zemin üzerinde toynak gümbürtüleri duydu ve gri bir atla kaplanmidilli Sincap dönemeçli patika boyunca dörtnala koşarak görüşüne girdi. Sincap kayarak durdu ve boynunu eğip zıplayarak yaklaştı. Gri kısrak tırıs giderek onu geçti, etrafında döndü, oynayarak birkaç adım dörtnala koştu ve tekrar durdu. Üç at nefeslerini birbirinin burnuna selam verir gibi üflerken Arevin aşağı uzanarak Sincap'ın kulaklarını kaşıdı. Yılan'ın iki atı da harika durumdaydı. Yılan pusuya düşmüş olsaydı, gri at ve kaplan-midilli özgür olmazdı: Fazlasıyla değerliydiler. Atlar bir saldırı esnasında kaçmış bile olsa, hâlâ eyerli ve dizginlenmiş olurlardı. Yılan güvende olmalıydı.

Arevin ona seslenmeye başladı fakat son anda fikrini değiştirdi. Fazla şüpheci davrandığı ortadaydı fakat tüm yaşananlardan sonra dikkat etmenin akıllıca olacağını hissetti. Birkaç dakika daha beklemek onu öldürmezdi.

Taşlı kayalığa yükselen ve sonrasında dağ zirvelerine dönüşen eğime, bodur bitki örtüsüne, likene ve... kubbeye kısaca baktı.

Kubbenin ne olduğunu fark ettiğinde, onu neden ilk anda görmediğini anlayamadı. Karşılaştığı ve herhangi bir hasar izi gösteren ilkiydi: bu özelliği onun gizlenmesine hizmet etmişti. Fakat hâlâ, sorgusuz sualsiz, Arevin'in gördüğü ya da duyduğu o eskilerin en büyük kubbelerinden biriydi. Arevin Yılan'ın orada, yukarıda bir yerde olduğundan şüphe etmiyordu. Anlamlı olabilecek tek olasılık buydu.

Diğer atların derin, çamurlu ayak izlerini takip ederek atını ileri sürdü. Bir şey duyduğunu düşünerek durdu. Hayal gücü değildi: Atlar da kulaklarını dikmiş dinliyordu. Seslenmeyi tekrar duydu ve bağırarak cevap vermeye çalıştı fakat sözler boğazında düğümlendi. Bacaklarını atına öyle aniden bastırdı ki hayvan bir anda dörtnala şifacının sesine, Yılan'a doğru koşmaya başladı.

Kaplan-midilli ve gri kısrağın takip ettiği küçük, siyah bir at çayırın uzak tarafındaki ağaçların içinden ileri atıldı. Yılan bir an North'un insanlarından birinin ona döndüğünden korkarak bir küfür savurdu.

Sonra Arevin'i gördü.

Afallamış hâlde ne ona doğru hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. At hâlâ dörtnala koşarken aşağı atlayan Arevin, cüppesi etrafında savrulurken Yılan'a doğru koştu. Kadın sanki bir hayalet görmüşçesine ona bakakaldı zira hayalet olduğuna emindi, ona dokunacak kadar yaklaşıp durduğunda bile.

"Arevin?"

"Neler oldu? Bunu sana kim yaptı? Çıldırmış—"

"O kubbede," dedi. "Başkalarıyla birlikte. Şu an onlar tehlikeli değil. Sorun Melissa, şoka girdi. Onu kampa geri götürmeliyim... Arevin, sen gerçek misin?"

Melissa'yı kadının omzundan kaldırdı; Yılan'ın kızını bir kolunda tutarken diğeriyle de ona destek oldu.

"Evet, gerçeğim. Buradayım."

Çayırı geçmesine yardım etti. Eşyalarının yığılı olduğu noktaya ulaştıklarında Arevin, Melissa'yı yatırmak için döndü. Yılan, yılan çantasının yanına diz çöktü ve beceriksizce kilitle uğraştı. Titrer vaziyette ilaç bölmesini açtı.

Arevin elini kadının yaralı olmayan omzuna koydu, dokunuşu nazikti.

"İzin ver, yaranla ilgileneyim," dedi.

"Ben iyiyim," dedi Yılan. "Olacağım. Melissa..." Başını kaldırıp Arevin'e kısaca baktı ve gözlerindeki bakışla donup kaldı.

"Şifacı," dedi, "Yılan, arkadaşım..."

Kadın ayağa kalkmaya çalıştı; Arevin onu engellemeye çalıştı.

"Yapılacak bir şey kalmamış."

"Bir şey kalmamış..." Çabalayarak ayağa kalktı.

"Yaralısın," dedi çaresizce Arevin. "Çocuğu şu an görmek sadece seni daha fazla yaralar."

"Ah, tanrılar aşkına," dedi Yılan. Arevin onu hâlâ geride tutmaya çalışıyordu. "Bırak beni!" diye haykırdı. Arevin irkilerek uzaklaştı. Yılan özür dilemek için durmadı. Kimsenin, onun bile kendisini korumasına izin veremezdi: Bu fazla kolaydı, fazla cezbediciydi.

Melissa bir çam ağacının derin gölgesinde uzanıyordu. Yılan kahverengi iğnelerden oluşan kalın örtünün üzerine diz çöktü. Arkasındaki Arevin ayakta kaldı. Yılan Melissa'nın soğuk, solgun elini aldı. Çocuk kıpırdamadı. Kendini yerde sürüklediği için tırnaklarını altındaki ete kadar kırmıştı. Sözünü tutmak için o kadar çabalamıştı ki... Kendi verdiği sözleri, Yılan'ın Melissa'ya verdiği sözlerden çok daha iyi tutmuştu. Yılan kızın üzerine eğildi, kızıl saçını korkunç yara izlerinden geri iterek düzeltti. Yılan'ın gözyaşları Melissa'nın yanağına damladı.

"Yapılacak bir şey kalmamış," dedi yeniden Arevin. "Nabzı yok."

"Şşt," diye fısıldadı Yılan, hâlâ Melissa'nın bileğinde, boğazında nabız arıyordu, kâh bulduğunu sanıp kâh bulamadığından emin oluyordu.

"Yılan, kendine bu şekilde eziyet etme. O ölmüş! Vücudu soğumuş!"

"O yaşıyor." Aklını keder yüzünden kaybettiğini düşündüğünü biliyordu; Arevin kıpırdamadı fakat gözlerini hüzünle ona dikti. Yılan ona doğru döndü. "Bana yardım et, Arevin. Bana güven. Seni hayal ettim. Seni seviyorum, sanırım. Ama Melissa benim kızım ve arkadaşım. Onu kurtarmaya çalışmam lazım."

Hayal gibi atan nabız belli belirsiz parmaklarına dokundu. Melissa o kadar çok ısırılmıştı ki... fakat zehir yüzünden metabolizmasının yükselmesi artık sona ermiş ve normale dönmek yerine, hayatını zar zor sürdürebileceği seviyeye sert biçimde düşmüştü. Zihnini de sürdürebildiğini umdu Yılan. Yardım almaksızın Melissa bitkinlikten ve hipotermiden* ölürdü, tıpkı zorlu koşullara maruz kalarak ölen insanlar gibi.

"Ne yapayım?" Ses tonu boyun eğmiş, kasvetliydi.

"Onun yerini değiştirmeme yardım et."

Yılan tüm gün güneş ışığını emmiş geniş, düz bir kayanın üzerine örtüler yaydı. Her şeyi sakarca yapıyordu. Arevin Melissa'yı kaldırdı ve onu sıcak örtülerin üzerine yerleştirdi. Kızını bir an bırakan Yılan eyer çantalarını yere boşalttı. Yemek kabını, gaz ocağını ve tencereyi onu endişeli gözlerle izleyen Arevin'e doğru itti. Arevin'e doğru düzgün bakma şansı bile olmamıştı.

"Lütfen biraz su ısıt, Arevin. Ama fazla değil." Avuçlarını birleştirerek miktarı gösterdi. Yılan çantasının ilaç bölmesinden şeker paketini çıkardı.

Tekrar Melissa'nın yanına dönen Yılan onu uyandırmaya çalıştı. Nabız belirdi, kayboldu, sonra geri geldi.

Nabız var, dedi kendine Yılan. Hayal etmiyorum.

Melissa'nın diline bir tutam şeker serpti, çözünmesine yetecek kadar nem kaldığını umdu. Yılan ona su içirmeye cesaret edemiyordu; su ciğerlerine giderse boğulabilirdi. Zaman

* Vücut ısısının normalin altına düşmesi. -*çn*

kısıtlıydı fakat eğer Yılan acele ederse kızını North'un neredeyse yaptığı gibi öldürebilirdi. Arevin'i beklerken, yaklaşık bir dakikada bir Melissa'ya biraz daha şeker verdi.

Arevin bir şey söylemeden tüten suyu getirdi. Yılan Melissa'nın diline bir tutam daha şeker koydu ve keseyi Arevin'e verdi. "Bundan çözebildiğin kadar çöz." Melissa'nın ellerini ovuşturdu ve yanaklarına hafif hafif vurdu. "Melissa, canım, uyanmaya çalış. Sadece bir an için. Kızım, bana yardım et."

Melissa cevap vermiyordu. Fakat Yılan nabzı bir kez daha hissetti, bu sefer emin olacağı kadar güçlüydü. "Hazır mı?"

Arevin tenceredeki sıcak suyu karıştırıyordu: Biraz fazla sabırsızdı ve bir miktar eline de sıçradı. Telaşa kapılarak Yılan'a baktı.

"Sorun yok. Şeker sadece." Yılan tencereyi ondan aldı.

"Şeker!" Parmaklarını çimlere sildi.

"Melissa! Uyan, canım." Melissa'nın gözkapakları titreşti. Yılan rahatlayarak soluk aldı.

"Melissa! Bunu içmen lazım."

Melissa'nın dudakları hafifçe kıpırdadı.

"Henüz konuşmaya çalışma." Yılan küçük metal kabı kızının ağzına tuttu ve yoğun, yapışkan sıvıyı yavaşça, azar azar verdi. Melissa'nın uyarıcı ilacı her seferinde yuttuğundan emin olana dek bekliyor, sonra tekrar veriyordu.

"Tanrılar aşkına..." dedi hayretle Arevin.

"Yılan?" diye fısıldadı Melissa.

"Buradayım, Melissa. Güvendeyiz. Sen artık iyisin." Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu.

"Çok üşüyorum."

"Biliyorum." Örtüyü Melissa'nın omuzlarına sardı. Artık Melissa'nın midesinde sıcak içecek ve kanında enerji patlaması yaratan uyarıcı ilaç varken bu güvenliydi.

"Seni orada bırakmak istemedim ama söz vermiştim...

Çıldırmışın Sincap'ı alacağından korktum, Sis ve Kum'un öleceğinden korktum..."

Son korkuları da uçup giden Yılan Melissa'yı yeniden sıcak kayaya yavaşça yatırdı. Melissa'nın konuşmasında ya da sözlerindeki hiçbir şey beyin hasarına işaret etmiyordu; hepsinin üstesinden gelmişti.

"Sincap burada bizimle, Sis ve Kum de öyle. Şimdi tekrar uyuyabilirsin ve uyandığında her şey yoluna girmiş olacak." Melissa uyarıcı ilaca karşı ne kadar hassas olduğuna göre birkaç gün baş ağrısı çekebilirdi. Fakat hayattaydı, iyiydi.

"Kaçmaya çalıştım," dedi Melissa, gözlerini açmamıştı. "Gitmeye devam ettim ama..."

"Seninle çok gurur duyuyorum. Cesur ve güçlü olmadan senin yaptığını kimse yapamazdı."

Melissa'nın ağzının yara izi olmayan tarafı kısmi bir gülümsemeyle büküldü ve ardından uykuya daldı. Yılan örtünün bir ucuyla yüzünü gölgeledi.

"Ölmüş olduğuna hayatım üzerine yemin edebilirdim," dedi Arevin.

"İyileşecek," dedi Yılan, Arevin'den ziyade kendine. "Tanrılara şükürler olsun, iyi olacak."

Üzerinde oluşan baskı, adrenalinin getirdiği kısa süreli güç farkına varmadan yavaşça çekildi. Tekrar oturmak için dahi hareket edemiyordu. Dizleri kitlenmişti; elinden gelen tek şey düşmek oldu. Sallanıp sallanmadığını ya da gözlerinin ona oyun oynayıp oynamadığını dahi anlayamadı zira nesneler rasgele yaklaşıp geri çekiliyor gibiydi.

Arevin kadının sol omzuna dokundu. Eli aynı anımsadığı gibiydi, nazik ve güçlü.

"Şifacı," dedi, "çocuk güvende. Artık kendini düşün." Sesi tamamen nötrdü.

"O kadar çok şey yaşadı ki," diye fısıldadı Yılan. Sözler ağzından zor çıkıyordu. "Senden korkar..."

Arevin cevap vermedi ve kadın ürperdi. Arevin ona destek oldu ve yere yatırarak rahat ettirdi. Adamın saçı çözülmüştü; yüzünün yanlarına dökülmüştü ve tıpkı onu son gördüğünde gözüktüğü gibi gözüküyordu.

Küçük şişesini kadının kuru dudaklarına yasladı ve Yılan şarapla tazelenmiş ılık sudan içti.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. "Hâlâ tehlikede misin?"

North ve insanları yeniden canlandığında ne olabileceğini düşünmemişti bile. "Şu anda değilim ama sonra, yarın..." Birdenbire kalkmaya çalıştı. "Uyursam zamanında uyanamam—"

Adam onu yatıştırdı. "Dinlen. Sabaha kadar nöbet tutacağım. Sonra daha güvenli bir yere gideriz."

Arevin'in verdiği güvenceyle dinlenebildi. Adam Yılan'ı bir an yalnız bıraktı ve o da parmaklarını açıp yere bastırarak dümdüz uzandı. Sanki dünya onu tutuyordu ama karşılığında da bir şey veriyordu. Toprağın serinliği arbalet yarasının geri gelmiş hissiyatını rahatlattı. Arevin'in yanında diz çöktüğünü duydu, serin ve ıslak bir parça bezi omzuna, yıpranmış kumaşı ve kurumuş kanı ıslatarak çözmek için yerleştirdi. Arevin'i kirpiklerinin arasından izledi, ellerine, vücudunun uzun çizgilerine yeniden hayran kaldı. Fakat dokunuşları, ses tonu kadar nötrdü.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu. "Senin bir düş olduğunu sandım."

"Şifacıların merkezine gittim," dedi. "Halkının neler olduğunu ve hatanın senin değil, benim kabileme ait olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmak zorundaydım." Yılan'a kısaca baktı, sonra bakışlarını üzgünce uzaklaştırdı. "Sanırım başarısız oldum. Öğretmenin sadece senin eve dönmen gerektiğini söyledi."

Öncesinde Arevin'in, Yılan'ın ona söylediğine, onu hayal

ettiğini ve sevdiğini söylemesine yanıt vermesi için zamanı olmamıştı. Fakat Arevin şimdi Yılan o sözleri hiç söylememiş gibi, yaptıklarını sadece zorunluluktan yapmış gibi davranıyordu. Büyük bir kayıp ve pişmanlık duygusuyla Yılan onun duygularını yanlış anlayıp anlamadığını düşündü. Daha fazla minnet ve suçluluk duygusu istemiyordu.

"Ama buradasın," dedi. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve biraz çabayla, onunla yüz yüze gelecek şekilde oturdu. "Beni takip etmene gerek yoktu, eğer bir görevin varsa, benim evimde sona ermiş."

Arevin'in bakışları Yılan'ınkilerle buluştu. "Ben... ben de seni hayal ettim." Ona doğru uzandı, önkollarını dizlerine yaslamış, ellerini uzatmıştı. "Daha önce kimseye ismimi söylemedim."

Yavaşça, memnun bir hâlde Yılan pis ve yaralı sol elini Arevin'in temiz, koyu tenli sağ elinin üzerine koydu.

Adam başını kaldırıp Yılan'a baktı. "Olanlardan sonra—"

Yaralı olmamayı artık daha çok dileyerek Yılan onun elini bıraktı ve cebine uzandı. Yavru düşyılanı parmaklarına sarındı. Onu dışarı çıkararak Arevin'e gösterdi. Başıyla hasır sepeti işaret ederek, "Orada daha fazlası var ve nasıl üreyeceklerini artık biliyorum," dedi.

Arevin küçük yılana, sonra da Yılan'a hayretle bakakaldı. "O zaman sen gerçekten şehre ulaştın. Seni kabul ettiler."

"Hayır," dedi. Yıkık kubbeye kısaca baktı. "Düşyılanlarını orada, yukarıda buldum. Ayrıca yaşadıkları yerde koca bir uzaylı dünyası buldum." Yavru yılanı tekrar cebine kaydırdı. Şimdiden Yılan'a alışıyordu; iyi bir şifacı yılanı olacaktı. "Şehir halkı beni kovdu fakat daha görecekleri şifacılar var. Bana hâlâ borçlular."

"Benim halkımın da sana borcu var," dedi Arevin. "Ödemekte başarısız olduğum bir borç."

"Kızımın hayatını kurtarmama yardım ettin! Bunun bir

değeri olmadığını mı düşünüyorsun?" Sonra, daha sakince, "Arevin, Çim'in hâlâ hayatta olmasını dilerdim. Bunu dilemezmiş gibi davranamam. Ama onu, benim ihmalkârlığım öldürdü, başka bir şey değil. Asla bundan farklı düşünmedim," dedi Yılan.

"Kabilem," dedi Arevin, "ve kuzenimin partneri—"

"Bekle. Eğer Çim ölmemiş olsaydı, eve gitmek için yola koyulmazdım."

Arevin hafifçe gülümsedi.

"Ve o zaman dönmeseydim," dedi Yılan, "Merkez'e asla gitmezdim. Melissa'yı asla bulamazdım. Ayrıca çıldırmışla hiç karşılaşmaz ya da yıkık kubbeden bahsedildiğini duymazdım. Senin kabilen bir katalizör görevi gördü sanki. Siz olmasaydınız, halkım düşyılanları için şehir halkına yalvarmaya ve onlar da bizi reddetmeye devam ederdi. Şifacılar, düşyılanı ve şifacı kalmayana dek değişmeden hayatlarına devam ederdi. Artık her şey çok farklı. Bu yüzden belki de senin bana olduğunu düşündüğün kadar ben de sana borçluyum."

Arevin kadına uzun bir süre baktı. "Sanırım halkım için mazeret buluyorsun."

Yılan yumruğunu sıktı. "Aramızda olabilecek tek şey suçluluk duygusu mu?"

"Hayır!" dedi sertçe Arevin. Kendi taşkınlığına şaşırarak daha sakince, "En azından daha fazlasını umdum," dedi.

Yumuşayan Yılan, Arevin'in elini tuttu. "Ben de öyle." Avuç içini öptü.

Arevin yavaşça gülümsedi. Daha yakına eğildi ve bir an sonra birbirlerini kucaklıyorlardı.

"Eğer birbirimize borcumuz varsa ve bunları ödediysek, halklarımız dost olabilir," dedi Arevin. "Belki de sen ve ben, bir zamanlar ihtiyacımız olduğunu söylediğin zamanı kazanmışızdır."

"Kazandık," dedi Yılan.

Arevin Yılan'ın karmakarışık olmuş saçını alnından geri itti. "Dağlara geldiğimden beri yeni gelenekler öğrendim," dedi. "Omzun iyileşirken seninle ilgilenmek istiyorum. İyileştiğin zaman da senin için yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını sormak istiyorum."

Yılan da ona gülümsedi; birbirlerini anladıklarını biliyordu. "Bu soruyu ben de sana sormak istiyordum," dedi, sonra da sırıttı. "Şifacılar hızlı iyileşir, biliyorsun."

Duzenleme
Ny.ozlem

Sonsöz

Düşyılanı ile *Ay ve Güneş*'ten daha farklı iki kitap hayal etmek zor. İkincisi geçmişimizde, 1693'te, Versay Şatosu ve Güneş Kral XIV. Louis'nin sarayında geçiyor. İlkiyse gelecekte, asla açıkça belirtilmeyen bir yerde geçiyor. Louis'nin sarayının debdebesi ne kadar ayrıntılıysa, *Düşyılanı*'ndaki insanların maddi varlıkları da bir o kadar az.

Buna rağmen *Ay ve Güneş*'i yazarken, *Düşyılanı*'ndakiyle aynı hisse kapıldım. Kitapların birtakım sıradışı benzerlikleri var. Her iki romanda da hikâyelerinin anlatılmasını isteyen karakterler mevcut. *Düşyılanı* genetik mühendislikle, *Ay ve Güneş* ise insan evrimiyle ilgili bir kurguya dayanırken ve ikisinde de hiçbir büyülü unsur yokken -bilimkurgu değil de nedir?- genellikle fantastik olarak algılanıyorlar. İki kitap da onları gönderdiğim ilk yayıncılar tarafından reddedildi, ardından da yeniden incelenmek istendi. Her durumda cevabım, "Teşekkürler, çoktan sattım," oldu. İki kitap da kendi yayıncılarında şanslıydı.

Bu iki kitap hakkındaki en tuhaf şeyse, nereden geldiklerini biliyor olmam.

Pek çok yazar size bunun sıradışı olduğunu söyleyecektir. Şu sorudan hepimizin ödü kopar, "Fikirlerinizi nereden edinirsiniz?" Aptal bir soru olduğundan değil. Aksine, derin bir soru bu ve cevaplaması da bir o kadar zor, bazen de imkânsız. Soru öyle bir kaygı uyandırıyor ki çeşitli gülünç,

iğneleyici ya da eğlendirici cevaplar gelişiyor. En yaygını, "Schenectady'de* yayımlanan Ayın Olay Örgüsü Kulübü'ne aboneyim."

(Üzgünüm, abonelik adresini veremeyeceğim: Amerika'nın Bilimkurgu ve Fantazi Yazarları'na katıldığımda gizlilik yemini ettim.)

Fakat *Düşyılanı* ve *Ay ve Güneş* sıradışı. Birisi bana bu kitapların fikirlerini nereden edindiğimi sorduğunda, soruya cevap verebiliyorum.

Ay ve Güneş'in gelişimini kendi sonsözünde anlattım: Avram Davidson tarafından kaydedilen bir konuşmaya cevaben karalanmış notlar; araştırma, senaryo, roman. (Güncelleme: Jim Henson Pictures sinemaya uyarlama hakkını aldı.)

Düşyılanı, bir erken dönem Clarion West yazarlar atölyesinde kısa hikâye olarak başladı. İlginç bir tesadüf olarak, Avram Davidson hikâyeye ilham kaynağı olan misafir yazardı.

Eğitim verdiği haftanın ilk gününde, iki sözcük listesi oluşturdu (listelerden biri pastoral, diğeri teknolojikti), bunları keserek ayırdı ve kâğıt parçalarını iki köpük bardağın içine koydu. Her birimiz iki bardaktan da rasgele birer sözcük çektik.

Her iki sözcüğü kullanarak bir hikâye yazmaktan oluşan saçma ödev yüzünden acınacak hâlde sızlanarak öğle yemeğine gittik. "Alfa Centauri"** ve "gülme" ya da "psikanaliz" ve "kertenkele" ya da "yılan" ve "inek" sözcüklerine dayanarak nasıl bir hikâye yazabilirdiniz ki?

Bana "yılan" ve "inek" sözcüklerinin nasıl geldiğini hiç çözemedim. Belki de kâğıt parçaları karışmıştı. Belki de Avram yılanları pastoral kabul etmiyordu. Belki de bir şakaydı bu. Her ne olursa olsun, hayatın zor olduğunu düşünüyordum.

"Neden başkarakterinin ismi Yılan olan bir hikâye yazmıyorsun?" dedi diğer öğrencilerden biri. Sonra da güldü. Sınıf-

* ABD, New York eyaletinde bulunan bir şehir. -*çn*

** Güneşe en yakın yıldız sistemi. -*çn*

ta, elindeki sözcüklerin umut vadettiğini düşünen az kişiden biriydi. (Sözcüklerinin ne olduğunu hatırlamıyorum ama bunları kullanarak güzel bir hikâye yazdığını hatırlıyorum.)

"Tamam, bunu yapacağım!" dedim, kışkırtılmış vaziyette.

O akşam yurt koridorunda kimse yoktu. Kimse konuşmak için dikilmiyor, kimse duvara tırmanmıyordu. Aslında sınıftan sadece bir kişi duvara tırmanmıştı -sonra da tavan kirişinin arkasına saklanarak gelip geçenleri gafil avlamak için aşağı atlıyordu- ve bir başkası da çatıya tırmanıp gargoylları nasıl çalacağını çözmeyi denemekten hoşlanıyordu. O akşam herkes yazıyordu.

Neredeyse herkes. Bense *tıkanmıştım*. Yılan isminde bir ana karakterim vardı ama zavallı "inek" ile ne yapacaktım?

Gece yarısı gibi ineğin ikinci anlamı,* fiil hâli, hiç yoktan çıkıverdi (ya da muhtemelen en olmayacak yerden) ve şöyle yazdım, "Küçük oğlan korkmuştu..."

Yeniden çıkmaza girmeden önce hikâyenin on iki sayfasını yazdım. Yorulduğumu iddia etmek cezbedici olsa da aslında Çim isminde bir yılanın ne yaptığını bir türlü çözememiştim.

Ertesi gün on iki sayfamı teslim ettim. Hatırladığım kadarıyla neredeyse herkes tamamlanmış birer hikâye (hem de iyi hikâyeler - en azından yarım düzinesi yayımlandı) teslim etmişti ama benim mazeretlerim vardı. Ben öğrenci değildim. Atölyeyi ben düzenliyordum. Yapacak çok *düzenlemem* vardı. Somurtmam da gerekiyordu çünkü yerel öğrencilerden biri bir parti düzenlemiş ve beni davet etmemişti. Avram çorba yapabilsin diye gidip tavuk ayağı bulmam gerekiyordu.

Hikâyem on ikinci sayfada takılıp kalarak birkaç hafta süründü. İnsanlar hikâyemi sorup durdu. Ters bakışlar attım.

Nihayet, Terry Carr'ın misafir yazar olarak katıldığı hafta, Çim ismindeki bir yılanın halüsinojenik zehre sahip olması

* *İng.* İsim anlamı "inek", fiil anlamı ise "korkmak". -*çn*

gerektiğini fark ettim. Fikir ozon tabakasından (ya da belki yine en olmayacak yerden) geldi ve bunu daha önce fark etmememin tek bahanesi, 1960'lar boyunca bir bilim kurdu olmamdı. Bill Clinton içine çekemediğini söylediğinde, ne dediğini anlayan nadir insanlardan biriydim. "60'larda ot içtiniz mi?" sorusuna yanıtım, azınlığın cevabıyla aynı: Fazla korkağım, kabul ediyorum.

(Çoğunluğun cevabı: "Elbette – içmeyen kaldı mı?")

Bütün gece uyumayarak Yılan ve yılanlarının hikâyesini yazdım. Sabah olunca sendeleyerek sınıfa gittim, hikâyemi teslim ettim ve uyanık kalmaya çalıştım. O günün hikâyeleri fotokopileri çekilmiş olarak geri geldi ve hepimiz kendi kopyalarımızı aldık. Odama (Ursula K. Le Guin'in bana verdiği bir poster güvenle koruyordu: "Sabret, kıçım! Bir şeyleri öldüreceğim!" yazısıyla Day-Glo* pembesi iki şahin) sendeleyerek döndüm. Uyuyakaldım. Odamın kapısı aniden açıldı ve duvara çarptı. Birisi hışımla içeri girdi. Kısmen uykulu, tamamen şaşkın vaziyette yatakta doğruldum. Taslağı yere fırlattı. Bu kadın, şansa, başkarakterime Yılan ismini vermemi söyleyen öğrenciydi.

"Buna nasıl cüret edersin," diye bağırdı, "yılanlara *acımama* neden olan bir hikâye yazmışsın!"

Aynı hışımla odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

"Hah," dedim ve uykuma döndüm.

Ertesi gün, sınıfın bir boa yılanına da sahip yılan uzmanının, genetik mühendisliğinin zehirli bir pitona göz yummayacağını söylemesine rağmen hikâye oldukça iyi tepki aldı. Dert değil, dedim, taşımak için zaten çok ağır, ben onu bir kobra yılanı yaparım. Terry Carr, *Universe* isimli oldukça prestijli antolojisi için gözden geçirilmiş hikâyeye bakmak istediğini söyledi.

---

* Normal ışıkta dahi ışıl ışıl parlayan, canlı renklerden oluşan bir boya markası. -*çn*

Dersin sonunda oldukça övülmüştüm. Bir hafta kadar sonra, hikâyeye yaptığım son dokunuşları bitirirken Terry'den, hikâyeyi göndermekle hiç uğraşmamamı, nihayetinde onu görmek istemediğini söyleyen bir kartpostal aldım. Terry Carr'a asla orijinal bir hikâye satmadım. Bunun yerine *"Of Mist, and Grass, and Sand"* isimli hikâyeyi *Analog*'a gönderdim. Normalde bir *Analog* hikâyesi olarak düşünmezdiniz ama *Analog*, büyürken hep okuduğum bir dergiydi. John W. Campbell her zaman yorumsuz reddetse de hikâyelerimi hep ilk gönderdiğim yerdi. (Reddettiği hikâyelere bir tomar yorum yapmasıyla ünlenmişti. Başkalarının hikâyelerine.)

Ben Bova kısa süre önce editörlüğü devralmıştı, hayrettir ve ne mutlu bana ki hikâyeyi satın aldı. *"Of Mist, and Grass, and Sand"* (kötü bir hikâye olduğu ve *Analog*'da yayımlanmaması gerektiğini söyleyen bir eleştiri yazısına rağmen) Jerry Pournelle tarafından LA'de fevkalade bir biçimde düzenlenen 1974 Nebula Ödülleri Töreni'nde Nebula'yı kazandı. Misafir konuşmacılardan biri olan astronot Edgar Mitchell bana ödülümü sundu – kazanmaya eşdeğer bir heyecandı.

Hikâyeyi genişletmeyi planlamamıştım ama karakterler, mecazi olarak, başparmaklarından asılıp terk edilmekten hoşlanmadılar. Karşı çıktılar. Fikirlerini nereden aldıkları hakkında hiçbir fikirlerinin olmamasının yanında pek çok yazarın size söyleyeceği bir diğer şey de budur: Bir yazarın karakterleri, yazarın zihninde dolaşır ve konuşmaya başlar. Bu gerçekleştiğinde, hiçbir zeki yazar fikirlerin nereden geldiğini sorgulamaz – çenesini kapar ve karakterlerinin yaşamlarının hikâyesiyle ilgili söylenenleri yazar.

–VNM

Seattle, 2009

